

PŘEDMLUVA

Na titulní straně této publikace je umístěna reprodukce dvou výňatků z díla P. Nikolaje Laczyckiego SJ s názvem: "VITA BEATI P. IGNATII LOYOLAE. Societatis Jesu Fundatoris" /Romae 1609/» jejichž autorem je - podle názoru významného experta na toto dílo P. Iparrigure SJ - Hieronym Wierx. První výňatek S. 20 má popis: "MAGNAM DI VINAŘŮM HUMANARUMQUE REKŮM COGNITIONEM DIVINITUS INFUSAM ACCIPIT" - "dostává hlubokou znalost z Boží inspirace ohledně věcí Božích a lidských" (sv. Ignác), Druhý výňatek č. 21; "LIBELLUM EXERCITIORUM SPIRITUÁLEM SINGULARI AFFLATU DEI, HAUSTAQUE E COELO LUCE CONSCRIBIT" - "knížku duchovních cvičení, která obsahuje i bohaté světlo nebeské, sepisuje pod zvláštní Boží inspirací" sv. Ignác, v této době ještě obyčejný člověk, málo vzdělaný, po návratu od kariéry ctižádostivého důstojníka k velkomyslné službě Kristu Pánu a Církvi svaté. Sv. Ignác na základě vlastních úvah a zážitků sepisuje psychologicky vyspělou a hluboce fundovanou životní knihu duchovních cvičení, která podle názoru mnohých papežů a odborníků na duchovní život obrátila více lidí, než sama obsahuje písmen •••

Tato publikace tedy tvoří praktický komentář. Může sloužit jako příručka Ignaciánských duchovních cvičení jednak pro ty, kdo dávají duchovní cvičení anebo může být zároveň pomocníkem i pro ty, kteří je dělají. Byla vypracována P. Filipem Ld'ffne-rem SJ, vynikajícím

německým odborníkem na exercicie a později adjustována také významným znalcem P. G. Harasserem SJ, který knihu přeložil do polštiny s přidáním dokumentů II. VK od P. Dr. Juliana Humenského.

Obsah této publikace autor ve skutečnosti věnoval řeholním osobám, nicméně jak kněži, tak i laici získají studiem a rozjímáním této knihy mnoho duchovního užitku. Přejeme tedy čtenářům hodně Boží milosti a Inspirace Ducha svatého při "reformě a obnově duchovního života" během modlitby a rozjímání z tohoto bohatého pramene i dar hlubokého chápání věcí Božích i lidských, kterým Bůh obdaroval sv. Ignáce, autora duchovních cvičení.

Vánoce 1982

Jménem nakladatelství

•D a4.~~.t~->-- "- - - -

PRÁCE A POKOJ PŘI DUCHOVNÍCH CVIČENÍCH

V této chvíli jsme vstoupili do posvátného období duchovních cvičení. A právě mě napadá, že bychom měli hned na začátku zvolit zvláštního vůdce těchto duchovních cvičení. Jejich skutečným Mistrem je totiž Duch svatý. Modlitba Církve HO nazývá: "V práci milý pokoji" - «IN LABORE REQUIES" (hymnus "VENI SANCTE SPIRITUS"). ON představuje nekonečné působení a zároveň nekonečný pokoj. Nekonečné působení - "CREATOR SPIRITUS", Duch Stvořitel, který všechno stvořil a který ustavičně všechno řídí, neboť ON je TŘETÍ OSOBOU NEJSVĚTĚJŠÍ, TROJICE a tedy vše uskutečňuje, tvoří, všechno zachovává a všechno zpětně napravuje, ON je zároveň dárce nekonečného štěstí a pokoje, proto HO prosme, aby pečeti své vlastní

osoby, znamením práce a pokoje poznamenal také naše exercicie.

Exercicie - to jsou dny namáhavé práce a zároveň dny hlubokého pokoje. A obě tyto myšlenky ať ovlivňují naše meditace, aby naše srdce bylo po dobu naší tiché koncentrace vhodně naladěno.

IN LABORE - náplň exercicií

Motivy k dobrému vykonání exercicií.

IN LABORE - pracovní dny; obsahově jsou duchovní cvičení naplněny svatou vážností. Nutí nás k tomu různé motivy, které se týkají samotné podstaty exercicií. Nebudu vám je tady předkládat, abych vzbudil vaši horlivost, bylo by to zbytečné, Spíše bych vám je chtěl připomínat, aby vaše horlivost při duchovních cvičeních byla ještě více posílena.

Motiv první: VYSOKÝ CÍL VYŽADUJE VYSOKOU ANGAŽOVANOST.

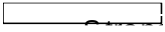
Motiv druhý: Veliká zodpovědnost za pravý způsob využití tohoto prostředku spásy.

Motiv třetí: Obklopuje nás celá řada překážek, které nám budou ztěžovat dosažení našeho cíle.

Motiv čtvrtý: Z tohoto důvodu je nutné brát duchovní cvičení vážně a odpovědně,

1. Důležitý význam duchovních cvičení v životě řeholníka

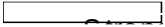
a/ Jaký mají duchovní cvičení význam ? - Jsou dobou Božích navštívení, dobou milosti a požehnání. Ano, totéž znamenají

jak pro celou Církev, tak i pro každý řeholní dům a pro každou řeholní osobu.

Jsou pro každý řád či kongregaci prospěšným životním zákonem, který napomáhá k vytrvalosti a k dokonalosti. Jsou viditelným znamením obnovy v Církvi a řeholní rodiny praktikující každoročně exercicie jako pravidelnou duchovní kontrolu, mají v sobě neustále tryskající pramen života a duchovní zdatnosti díky stálému ohrožování svého ducha v exerciciích a díky pozorné kontrole vnější disciplíny. Díky exerciciím se současně stále znovu probouzí jak vnitřní, tak i vnější život komunity, protože duchovní cvičení tvoří pro každý řeholní Institut nezbytnou životní podmínku. A to, co jsme tu vyprávěli o celku, platí také pro jednotlivá společenství, pro každého řeholníka. Chtěl bych vidět, jak by vypadal klášter, ve kterém by se po dobu padesáti let nekonaly žádné exercicie.

- b/ Avšak máme ještě jiné, obecnější důvody, podle nichž znamenají exercicie pro každou řeholní osobu nezbytnou životní podmínku, zvláště pro duše, které se zasvětily službě Pánu Bohu v řádu apoštolském. Tyto osoby potřebují exercicie, aby jejich vnitřní život mohl kvést i přes namáhavou vnější činnost. Pokušení k zanedbávání svého vlastního vnitřního a nadpřirozeného života uprostřed vnější rozptylující činnosti je totiž příliš blízké. A kdyby jenom jeden jediný den neměl přinést žádné výsledky, byla by to přímo nenahraditelná ztráta pro duši. Tady nastává nemalé nebezpečí ztráty vnitřního cíle z titulu vnější práce. Člověk se vrhá do víru vnější práce, zachraňuje, co ze svého vnitřního života zachránit může: duchovní cvičení, meditaci, modlitbu, breviář - a přitom si ani nevšimne, že nepozorovaně dochází k úpadku. Život nadpřirozený zanikl nebo v nejlepším případě sotva

vegetuje, člověk vlastně ztratil dobrou vůli a sílu, aby se zachránil, Avšak přijdou exercicie. Duše se probouzí z letargie, na několik dnů se objevuje před Bohem. Uvědomuje si svůj úkol, znovu spatřuje vzdálené horizonty svého konečného cíle a uvádí do souladu cesty a prostředky se svým cílem, ke kterému se cítí povolána. Viny « hříchy minulosti smývá

 $f_{,,} L^{--} \cdot ? L/\wedge. \acute{I} - VL -$
 $U \mid \wedge \quad - \quad " \bullet T' \cdot ! \bullet \bullet \bullet \cdot \wedge * _$
 $f - Y^{r-} \wedge$

upřímnou lítostí a bolestí, s předsevzetím nových plánů do budoucna. Celé její poslání se znovu probouzí. Je to málokdy zcela nové povolání, druhý noviciát, nová profese. Oheň vnitřního života znovu jasně plane, duše nabývá nové životní energie i nových sil. Díky exerciciím se tato skutečnost každým rokem oživuje. Kdo takto prožívá dny duchovní koncentrace pozná, jak jsou pro každého potřebné.

c/ Mimoto existují ještě pádnější důkazy, které nám dovolují poznávat, proč jsou exercicie nutné. Vezmeme-li příklad, našeho Pána Ježíše Krista, vidíme, jak se před každým důležitějším momentem ve svém životě oddával soustředěné modlitbě. Než začíná své veřejné působení, odchází do samoty. Před vyznáním víry apoštola Petra tráví Pán celou noc v modlitbách. A když chce seznámit lidi s tajemstvím Nejsvětější svátosti oltářní, odejde před tím na vrchol hory, do samoty a modlí se. Tak jedná Pán před každou důležitou událostí,

Církev se vždy učila od svého Mistra; řeholní řády mají svůj původ v NĚM. Proto také každý, kdo ve svém životě bere následování Pána vážně, cítí nutnost modlitby v každé kritické životní chvíli. Není vlastně touto chvílí celá současná doba? Protože kdy se vlastně konají exercicie, když ne tehdy, kdy se přibližujeme k nějakému menšímu nebo většímu mezníku v našem životě, k nějakému důležitějšímu okamžiku? Exercicie samotné jsou důležitým momentem v životě řeholníka, řekl bych přímo odrazovým můstkem do života s Bohem a v Bohu. Co všechno se přihodí za celý rok i Kolik je to ztrát a nedostatků v očích Božích! Nedostatky je nutné doplnit, ztráty nahradit. Před námi stojí nový rok, nová etapa našeho života, s nesčitelným počtem závazků, obětí, ale i s požehnáním a milostí, pramenící z Božského Srdce Páně a hojně zavlažující pole naší apoštolské práce. Jistě stojí za to potrápit se po dobu exercicií, abychom se stali kvalitnějšími nástroji v rukou Božích, místo abychom své poslání jenom "přeletěli" a nekazili dílo Boží a nepostupovali jako důstojní služebníci.

d/ Duchovní cvičení, přestože nám velmi napomáhají k dosažení našeho životního cíle, jsou přece jenom vykonávané

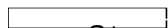
poměrně zřídka. Ale dalším motivem - či spíše předpokladem - dobře vykonaných exercicií jsou každodenní prostředky duchovního růstu. Svátost pokání, svaté přijímání nebo měsíční obnovu přijímáme

častěji, ovšem exercicie pouze jednou ročně. Tím se stávají skutečnou perlou, kterou Bůh uchovává v hloubi svého Srdce; nerozdává ji každý den, Tak výjimečné prostředky vyžadují také výjimečně mnoho dobré vůle, aby přinášely pomoc a aby zvyšovaly naši odpovědnost*

Vždycky, když mám někomu dávat duchovní cvičení, jsem v povznesené náladě, protože vím, jak mohutný obrat a velkou změnu působí v duchovním životě: že přinášejí buď život nebo smrt, protože na využívání tak veliké milosti záleží nejednou věčný osud duše. IN LABORE - pracovní dny !

Duchovní cvičení jsou proto velikým úsilím, výjimečným prostředkem spásy; proto vynaložme také my ze své strany výjimečně hodně energie k využití tohoto prostředku.

ftik

- 7 •

2, Duchovní cvičení - mohutný prostředek milosti pro každou duši

Duchovní cvičení jsou velmi účinným prostředkem milosti pro každou duši. Vždyť se skládají z nejsvětějších věcí, kterými nás Bůh může obdařit: z modlitby a rozjímání o věčných pravdách, Celý život Ježíšův se nám promítá před očima, Pán se jako dobyvatel chystá na svůj

pochod do našeho srdce. Zprvu budeme přihlížet tajemství Vtělení a Narození Páně, později jeho skrytému a veřejnému životu, umučení a smrti. Toto všechno je před námi. Bůh sám shromažďuje veškeré pravdy a prikazuje jim, aby se před námi procházely jako na defilé. Zapaluje nad námi Světlo ze Světla, Slunce ze Slunce, aby se jejich žár dostal do našich srdcí.

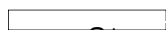
Skutečně jak velkomyslně je s námi Boží láska v těchto dnech duchovních cvičení! Vkládá nám do srdce klíč ke klenotnici, která v sobě obsahuje veškerou milost. Dovoluje nám, abychom se modlili, neustále se modlili, A modlitba, to je veliká nepřekonatelná síla. Proto, když Bůh přiměje některou duši k modlitbě, to už musí mít vůči ní nějaké velké úmysly. Tady nás Bůh uvádí na několik dní do klenotnice své milosti a dovoluje nám z ní pít plnými doušky. Byl bys skutečně lehkomyšlným dítětem, kdybys tam jen tak nečinně stál, ohlížel se na všechny strany a upíral svůj zrak na ty drahocenné dary, místo aby ses jimi obohatil, přímo se do nich ponořil.

PROTO - MODLEME SE !

Ted nás Bůh uvádí do samoty duchovního cvičení. Máme se tam obohatit o milost, tolik potřebnou na cestě naší vlastní spásy a v apoštolské činnosti, které se podle našeho charismatu věnujeme. Toto je cílem Božím se zretelem k nám, v souvislosti s nynějším duchovním cvičením. Z tohoto důvodu se duchovní cvičení stávají prostředkem, spojeným s velkou odpovědností. Z obavy před touto odpovědností by nás jímalo zděšení, kdybychom mohli vidět - jak to uvidíme jednou v

soudný den - jakým způsobem se nitky těchto duchovních cvičení
vplétají ve vlákno celého našeho života, protkané milostí a spásou. Proto
se dejme poctivě do díla, přijměme tedy tuto námahu duchovního cvičení
se svatou energií.

IN LABORE - do práce !

- 8 -

5. Překážky v duchovním cvičení

Co brání v dosažení vlastního cíle těchto milostiplných dní?

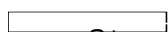
- a/ Veliký cíl, o který usilujeme, má mnoho protivníků. Kdekoliv se najde nějaký vznešený cíl, mající k dispozici . veliké prostředky, tam osnuje satan různé intriky. Jednou dokonce předstoupil před Ježíše - na poušti, právě když se Pán připravoval na své poslání. Můžeme si být jisti, že s námi to nebude jinak? Ze by pokušitel na nás nezaútočil svým lstivým a podlým způsobem? Náš drahý Spasitel ho připustil k sobě - pro naše poučení. Satan bude přece jenom bezmocný, když se budeme s opravdovým nadšením věnovat duchovním cvičením, jestli ze své strany učiníme vše, aby vedly k METANOE, k obrácení.
- b/ Další překážka často vězí i v nás samotných: není to snad zlá vůle nebo jenom polovičatá horlivost, ale spíše je to žalostná slabost, která nás trápí a působí to, že si nakonec zvykneme i na věci nejvýznamnější a něj s větě jsi, Když někdo vykonává duchovní

cvičení poprvé, tak se cítí z hloubi duše rozrušený, dojatý a zkroušený. Ale my řeholníci, kteří jsme už duchovní cvičení prožili mnohokrát a známe dobře celou podstatu a princip meditace, můžeme je brát formálně - to nebezpečí tady je! "Pro mne", slyšel jsem někdy říkat, "nejsou duchovní cvičení nic nového." Tady je nutné se pustit do díla s dvojnásobným elánem, abychom se vyhnuli formalismu a odolali zvyku a s horlivostí nedovolit, aby nás paprsek milostí duchovních cvičení minul a ztratil se beze stopy. Tedy více svaté horlivosti. IN LABORE - POCTIVA PRÁCE {I

4. Se svatou horlivostí do duchovních cvičení

Co Bůh od nás požaduje?

Je třeba tyto dny samoty a soustředění, milosti a požehnání brát vážně. Co znamená i slova BRAT VAZNÉ ? Prakticky to znamená toto: jít přímou cestou k vlastnímu cíli. Musíme proto hledat podstatu. Jakou? Žádné radosti, žádné vznešené

- 9 -

osvícení ani citové hnutí - to všechno jsou jen půvaby, běžice přídavky Božího milosrdenství, ale žádné podstatné věci. To, co my z naší strany musíme hledat, to není nic jiného, než pouhá abeceda duchovních cvičení sv. Ignáce: jmenovitě "aby se člověk naučil vítězit sám nad sebou" (pozn. překl.: SE IPSUM VINCERE VICTORIA MAXIMA EST*) A proto sebezápor, duch oběti ve všech rovinách a variantách - to vlastně znamená hledat vlastní podstatu.

Jak jsi pokročil v ovládání své roztržitosti? Ještě ne moc daleko. Jsi

ještě člověkem lehkomyšlným, ovšem doufám, že jen mimo chvíle, strávené v modlitbě a při rozjímání. Schází ti vlastně sebezápor, Nepouštěl ses dosud vážně a s celou rozhodností do boje se svou povrchností. Ale tady tě dobrý Bůh bere za ruku a vede tě do školy duchovních cvičení. Křesťan a to víc řeholník se musí naučit přemáhat sám sebe. Proto, pokud se jedná o duchovní růst, může duch oběti vzít na sebe tuto podobu: boj s povrchností v řeholním životě. Ještě jsi neskoncoval se svou sebestředností, se svou přecitlivělostí, ješitností a lenivostí. Ve skutečnosti jsi bojoval, ale výsledek je ubohý. PROČ? Protože jsi nedokázal překonat sama sebe. Ale led přicházejí exercicie, ve kterých můžeš nabrat nové zásoby energie, nové povzbuzení do práce.

Možná máš zlomyslnou povahu včetně všech jejích směšných a dotěrných výstředností. Také jsi bojoval, ale scházela ti rozhodnost, protože jinak by tě milost zavedla mnohem dále. Nyní ti Vykupitel ještě jednou otevírá svoji klenotnici a dovoluje během těchto duchovních cvičení hojně z ní čerpat, Neváhej; tvůj duch oběti musí jít touto cestou.

Tak tedy existuje pro každou duši určitý bod, ze kterého je třeba vyjít, když se bere duchovní cvičení vážně,

Bůh po nás během exercicií požaduje dvě skutečnosti:

- vysvobození duše z pout každodenních návyků
- zřetelné poznání JEHO vůle. Když duše jednou skoncuje se svými slabostmi a tedy mnohem lépe sleduje Boží úmysl, tehdy se před ní otevírají nádherné obzory. Poznává a zakouší kam až by došla, kdyby se ÚPLNĚ DALA Bohu. Začíná se na smrt dívat docela jinýma očima, podle základního cíle řeholního života, kterým je dokonalá láska

/PC 1/. A když jednou odhodí tíhu svých špatných náklonností, jasně uvidí před sebou cestu, po které ji vede k sobě - skrze své úmysly - sám Bůh, Duše poznává, že ji Bůh chce mít jen sám pro sebe. Začne běžet, letět a v jednom týdnu pokročí dále, než předtím za jeden celý rok.

Proto hledejme vlastní podstatu exercicií, spěchejme k ní rozhodným, ale vážným krokem.

Sv. Ignác říká: "... Chůze, pochodování, běhání patří ke cvičením fyzickým, ale existují také cvičení duchovní (modlitba, rozjímání, zpytování svědomí), které slouží k očištění a uzdravení duše a zároveň usnadňuje duši poznání vůle Boží. -

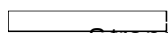
Všimněme si tohoto výroku. Tato slova totiž obsahují určité stupňování. Sv. Ignác říká: "Chůze, pochodování, běhání ..."; nemluví o procházení nebo toulání se, to se neshoduje s duchovním cvičením - ale pochodovat, běžet a pokud se dá i létat, či přímo násilím nabývat - takovým způsobem máme hledat vlastní podstatu, samozřejmě bez neklidu, beze spěchu. Pak dosáhneme vlastní cestou cíle naší snahy v těchto duchovních cvičeních.

Jí . IN LABORE REQUIES - V práci nalezneš pokoj.

Při celé té napínavé práci musejí duchovní cvičení ale být obdobím hlubokého klidu. Proč? Protože je to také znamení Ducha sv. On je původcem všeho, co bylo stvořeno, .a je přitom dárce nesmírného klidu a štěstí. Také i my musíme usilovat o dosažení velkého klidu při práci. Klid od starostí a od vnější práce všedního života - to je klid vnější; ale navíc je mimoto velmi nutný klid pro setkání duše s Bohem, což je klid vnitřní.

A. Klid vnější

Během duchovních cvičení nesmíme mít žádný kontakt se světem. Ať se pro nás na těch několik dní ztratí v nicotě. Naše smysly ať zaniknou poctivým a věrným dodržováním mlčení a denního řádu a soustředěním na rozjímání. Odežehneme jakoukoliv myšlenku na vnější svět. Sám Pán říká: "Nedělejte si starosti

- 11 -

o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti" (Mt 6,54). Přerušíme veškeré spojení s tím, co není Božího.

Vnější klid' je nutný v první řadě, protože se stává nevyhnutelnou podmínkou vnitřního klidu - spočinutí duše v Bohu.

B. Klid vnitřní

Pod tímto pojmem rozumíme skutečnost, kdy duše spočívá v Bohu a u Boha, Spočinutí v přítomnosti Boží, přímo v JEHO SRDCI, což je hluboké sjednocení se s Bohem, s JEHO vůlí.

a/ Spočinutí v přítomnosti Boží:

Modleme se. Naše fantazie, představy jsou jako nehezské, neklidné dítě. Držme jej pevně u nohou Božích; konejme poctivě podrobné zpytování svědomí o našem rozjímání, ale rozumně, bez rozbolení hlavy. IN LABORE REQUIES - v práci milý pokoji.

b/ Sjednání se s Boží vůlí:

To znamená ÚPLNÉ ODEVZDÁNÍ se do vůle Boží. Denně se ptej;

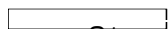
- Co Bůh ode mne žádá ?

- Co mají v mém životě (nitru) způsobit exercicie?

- Kdo je vlastně iniciátorem díla duchovní obnovy? Ne ty, ale Duch svatý. Ty sám jsi dílem Božím. " ••• (volba) nezávisí na tom, co kdo chce anebo o co někdo usiluje, ale závisí na Božím smilování" (Řím 9,16). Obrazně řečeno:

Duch svatý se přímo chvěje lítostí, když MU duše odmítá poslušnost, protože ON si ji přeje unášet milostí Boží tak, jako pyl, když je unášen větrem, tak dlouho a tak daleko, jak se MU zachce.

Neodmítej milost teď anebo v budoucnu, i když by tě to mělo hodně stát; nevzpírej se jí. Tady bychom vlastně měli opakovat s prorokem: "Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, ., (Ž 17,8). Podráždění zornice lidského oka nějakou nečistotou, je vždy tělesně i duševně bolestivou záležitostí, kterou pocitu je celé tělo. Je to znamenitý obraz Ducha svatého, představující nám výsledky odporu k milosti Boží. Tedy duše, která se uzavře, zůstane bez jakékoliv milosti vůbec. Zůstati jí vždycky věrný, to znamená: odpočinek ve vůli Boží.

^ /(^ ?, f

Duchovní cvičení - to jsou milosti prvotřídní jakosti, milosti pocházející ze samých hlubin Srdce Ježíšova, které mají hříšného člověka proměnit v člověka duchovního, oddaného Bohu a nebojím se přímo, říci, že duchovní cvičení jsou ideální cestou ke svatosti, Buďme věrni ve vyprošování těchto milostí ne jenom v radostných chvílích Božího světla, ale také v noci opuštění a dokonce i tehdy, kdyby exercicie byly pro tebe potáčením se poušťovým pískem Sahary. Dělej, co je v tvé moci - i kdybys nemohl dělat nic jiného, než vzdychat a ronit slzy, cesta před tebou bude vždy otevřena: cesta k osobnímu PROŽITÍ duchovních cvičení, cesta VODCI duše, kterým je Duch svatý i cesta k představenému, kterého nám Pán dal. Svatý Ignác žádá jasné vyjevení svědomí před zpovědníkem nejenom z přijatých osvícení, z konkrétního působení milosti Boží, ale také z našich pokušení, z potíží a ze všeho toho, co je pro nás brzdou duchovního pokroku. c/ Odpočinek v SRDCI BOŽÍM

Spočívejme v těchto dnech v SRDCI BOŽÍM. Děláme to tím způsobem, že se obracíme na Spasitele ve chvílích radostných a krásných, ale i v těžkých a neklidných. Pán počítal každou hodinu v uplynulém období, která nás dělila od dnešních duchovních cvičení. Až konečně přišly - ON je vítá s nevýslovnou radostí. Žádný nemocný nevítá tak srdečně chvíle svého uzdravení, jak Božský Spasitel tu chvíli, ve které tě může obdarovat bohatstvím své oživující, uzdravující milosti a vzbudit v tobě nové naděje. Vítá tuto chvíli s hlubokou, upřímnou vděčností. Ano, je ti vděčný. Teď se ti chce odměnit za všechno - za veškeré důkazy věrnosti a důvěry, která MU byla projevována od posledních duchovních cvičení, za bezvýhradnou

lásku, kterou jsi miloval svého Snoubence. On ví, že jsi připraven pro NĚHO všechno odmítnout, vším pohrdnout a toužíš jenom po jediném: "AMOREM TUI SÓLŮM MIHI DÁ - DEJ MI JEN SVOU LÁSKU", jediný pohled tvých přívětivých očí. o to prosím a víc nežádám .' Takovým způsobem nás Pán vlastně obdarovává během těchto milostiplných dní. Vložme proto všechny své naděje do SRDCE SPASITELOVA, spočíňme v Jeho Srdci. Jestli jsme promarnili nějakou

13

/ f7

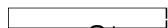
3 <•./ i. - / í-

milost, Bůh nám ji udělí s nekonečnou trpělivostí a láskou. Jestli je tvá minulost poznamenána hříchem, jestli jsi dokonce připustil, aby se celá tvá životní námaha a nauka Kristova ocitla v ruinách, ON na to zapomene, nebude se hněvat - odbila hodina milosrdenství (Lk 15,20 "... Vstal a Šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a byl jím soucitem. Přiběhl, objal ho a políbil.") On je tvým Bohem a jako Bůh tě objímá (Sk 17,28), přitahuje na SVÉ SRDCE (Iz 49,2b). Z tohoto důvodu měj k NĚMU nevýslovnou, neomezenou DŮVĚRU (2Kor 5,6). Máme tedy proč se radovat a veselit. Přece jsme toužili po této klidné hodině samoty, ve které by nám byla dána možnost vymanit se ze spousty starostí a těch nejrůznějších problémů. Nyní tato hodina nastala: IN LABORE REQUIES - v práci milý pokoji /

Poctivě jsme si tyto chvíle zasloužili. Náš Spasitel postupoval se svými učedníky stejným způsobem: "Ježíš řekl svým apoštolům: 'Pojďte - jen

vy sami - někam stranou na osamělé místo a trochu si odpočiňte.' Pořád totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, takže neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy na lodi na jedno odlehlé místo, aby tam byli sami (Mk 6,51-52).

Duchovní cvičení, to jsou dny modlitby. Ale kde se můžeme cítit lépe, než u SRDCE BOŽÍHO, u pravého základu našeho života, jak to velmi pěkně vyjádřil sv. Pavel: "... váš život je s Kristem skryt v Bohu" (Kol 5,5). Kdysi jsem četl odpověď na otázku, kde je nebe: Nebe je tam, kde se Bůh plně dává a kde HO člověk cele přijímá. Myslím, že nepřeháním, když přirovnám duchovní cvičení k anticipaci nebe. V nich se PLNĚ setkáváme s Bohem. Tady jasně září lesk věčných pravd a věčného Slunce. V nebi (doma u Pána - 2Kor 5,8) jednou najdeme pokoj, čistotu, lásku - a totéž se stává naším údělem také nyní, v duchovních cvičeních. Hle, před námi tryská zřídlo pramenité vody našeho poslání. Z něho čerpají řeholní rodiny nový život a uzdravení. V něm nacházíme ukrytou klenotnici veškeré milosti, tolik potřebné k udržení vitality našeho zasvěcení. Nechme se tedy do hlubin tohoto PRAMENE vést SVATÝM DUCHEM s velikou touhou, svatým pokojem a hlubokou radostí.

- 14 -

1. den

1, meditace

O POČÁTKU A KONCI

Toto první rozjímání duchovních cvičení se týká začátku a konce našeho života. Tyto dvě skutečnosti tvoří jeden celek, jako volání a ozvěna, které patří k sobě. Dny ležící mezi počátkem a

koncem jsou jako jiskry mezi dvěma póly, skrze které se vine cesta našeho života. Každý den je jiný a naše životní etapy splývají v jeden celek lidského bytí.

Poslechněme si napřed slova sv. Ignáce: "ČLOVĚK JE STVOŘEN, ABY CHVÁLIL BOHA, NAŠEHO PANA, JEMU ÚCTU VZDÁVAL A JEMU SLOUŽIL A TÍM SPASIL SVOU DUSÍ."

/<,' A" \ -i i-a k

Mějme tato slova v paměti při našem rozjímání - jsou to svatá, důležitá slova, plná různých moudrostí; my je však budeme aplikovat na naše konkrétní podmínky,

I, Člověk byl stvořen

Začátek života

Člověk je dílem Božím díky nekonečné Boží moudrosti, která mu dala život, díky nesmírné Boží lásce, která si ho zamilovala, díky neohraňčené všemohoucnosti Boží, která ho pod vlivem moudrosti a lásky zformovala. Člověk je podmíněn trojnásobnou rovinou stvoření,

a/ Bůh mne stvořil jako člověka, s tělem i duší, s rozumem i svobodnou vůlí, abych se lišil od ostatních nižších tvorů.

. i ^ »i i ? ^|kt_ ""^•""^ ' _^ << Mf^.

b/ Bůh mne však stvořil k tomu, abych HO vírou poznával a miloval HO v síle milosti. Byl to čin JEHO svobodné vůle, kterým mě pozvedl z přirozené roviny života do roviny fři^ 5:^ nadpřirozené. Poznat Boha přirozeným způsobem, to překra- ("" <ř^ čuje možnosti lidského rozumu (sr. Bochenski:

Cesta k filozofickému myšlení, str. 109). Boha je možné poznat tady na zemi světlem víry (viz. Fries), v nebi pak přímým patřením; tady HO máme milovat celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí (Mt 22,37; Mk 12,29); a jednou na věčnosti budeme proměněni láskou, kterou ON sám sebe miluje. " ^ ^ U , n }

Ten nadpřirozený život stanoví druhou životní rovinu, druhé stvoření, za které jsme Pánu vděční. Dal nám nejen

• 15 -

přirozené poznání, nejen lidsky omezenou ctnost lásky, ale Lásku nesmírné hloubky a ušlechtilosti, jejíž pochopení není každému dáno.

c/ Bůh se s tím mohl spokojit. Ale došlo ještě ke třetí rovině stvoření. Bůh se sám stal člověkem a jako BOHOCLOVEK uzavřel s námi ty nejtěsnější svazky. Když první lidé hříchem zbořili v sobě nadpřirozený život, mohl Bůh lidstvo v jeho neštěstí ponechat. Místo toho nás stále přitahuje k sobě a pomáhá nám do nového světa. Považuje nás za bratry svého nejdražšího Syna, dovoluje nám, abychom měli účast na Kristově životě přijímáním JEHO nejsvětějšího Těla a Krve a zároveň nás vyznamenal JEHO zásluhami /sr. 1Kor 1»9/. Obnovme se v tom nejužším spojení s Kristem skrze utrpení, práci, v naději a lásce, abychom v sobě přivedli ke konkrétnímu naplnění slova apoštola Pavla: "Žiji ovšem, ale to už nejsem já, nýbrž ve mně žije Kristus** (Gal 2,20). Ano, toto všechno je obsaženo v úvodní větě fundamentu, ze kterého vycházel sv. Ignác:

"ČLOVĚK JE STVOŘEN." Jistě je tady mnoho myšlenek k rozjímání na dlouhou dobu. Ale patříme Pánu a rozjímání je naší bohoslužbou.

II. Smysly Boha s trojnásobnou rovinou stvoření Cíl života

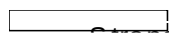
Jaký je tedy cíl existence tohoto trojnásobného stvoření, nazvaného člověkem ?

Odpovídá sv. Ignác: "ČLOVĚK JE STVOŘEN, ABY CHVÁLIL BOHA, NAŠEHO PÁNA. JEMU ÚCTU VZDÁVAL A JEMU SLOUŽIL."

Můžeme tyto tři povinnosti spojit v jedno známé heslo: "Všechno k větší slávě Boží." Máme ve všem velebit Boha. Nemohl nás přece stvořit kvůli nám samotným, když jako DOKONALÍ Bůh působí vždycky za účelem sobě rovným; kdyby místo toho kladl cíl světa do samotného stvoření, snížil by tímto způsobem sám sebe. Já neurčuji tedy ani svůj, ani Boží konečný záměr;

mým i JEHO konečným cílem je jenom ON sám. Proto když mě stvořil, musel mít na zřeteli nějaké dobro, chtěl mě stvořit ke svému obrazu /Gn 1,26/: toto je konečný cíl Boha - JEHO oslava v člověku. Bůh tvoří slovem své MOUDROSTI /sr. Gn 1,5n/ a stvořené Universum /vesmír/ představuje JEHO harmonii . 'a. krásu,

'n^r ^,7-3

- 16 - ^

tedy nic jiného, než pouze ilustrace a působení nekonečné Boží LÁSKY. Bůh je a zůstane DEUS ABSCONDITUS - Bůh skrytý, pro lidské oko neviditelný; ale ve stvoření nabývá viditelných forem, abychom HO

mohli poznat.

Dívejme se proto na všechno stvoření jako na Boží dílo, na Boží obraz, jako na jedno velké působení JEHO nekonečné lásky a krásy. Proto je naší povinností, stejně tak jako i celého tvorstva, vzdávat Pánu chválu /viz. Dan 3,57">88.56/« Toto je naším životním principem, normou našeho jednání, Kdybychom se od Boha odvrátili, nezůstalo by z nás nic. Jako sluneční paprsek vyhasne, když ztratí spojení se Sluncem, tak i my ztrácíme veškerou sílu a cíl a vzdalujeme se od Původce a Základu našeho bytí - Boha, když hledáme něco jiného, než JEHO slávu a lásku. Každý okamžik naší existence je dílem Božím, proto také i naše životní cesta, naše zaměření musí směřovat k oslavě Boží.

Pán Bůh může dosáhnout cíl své tvůrčí činnosti jedině sám v sobě. A od nás žádá uznání té své velikosti, moudrosti a moci; to je vlastně úcta k NĚMU. Toto je jediná Boží idea, přebývající od věčnosti v JEHO DUCHU. A uskutečňuje ji každý ptačí zpěv, každé stéblo polní trávy (srov. Mt 6,26-29), každé slovo, každý pohled a skutek člověka.

III. Jakým způsobem mohu uctívat Boha ?

Životní pout

a/ Boha, mého Stvořitele a Pána, uctívám vnitřní pokorou vůči JEHO majestátu, osobním vztahem v modlitbě i každým skutkem vnější úcty.

b/ Dále služba Pánu spočívá v tom, že nevyzdvihuji sebe sama, ale spíše na sebe zapomínám, sobě nepřipisuji žádného významu jenom proto, aby byl oslaven Bůh: ON musí růst, já však se menšit (Jan 5,50). Cítím se spokojený mezi lidmi, kteří hledají především Boha a JEHO

království (srov. Mt 6,55) a kteří si dovedou udržet čistý úmysl při všech svých povinnostech (viz. Kempenský II,IV). Bylo by totiž velmi špatné ve svém jednání a působení hledat sebe sama, chtít ze sebe udělat "boha" a pravého Boha jakoby zatlačit do pozadí. Následky by byly strašné, ale toto pokušení se podvědomě ukrývá v našich egoistických myšlenkách.

- 17 -

c/ A konečně chceme sloužit Bohu, tedy nepřejeme si, aby ON sloužil nám. Sloužit Pánu, to znamená přinášet oběti pro veliké Boží působení na zemi a to v každé chvíli naší existence.

* Uctívání Boha - to je tedy zbavování se sebe samého, zapomínání na své já a ÚPLNÉ podrobení se Boží vůli. V tomto vlastně tkví jádro celé křesťanské askeze s její výzvou k neustálému sebezáporu a odříkání. Čím více ubíráme na cti sobě, tím více ji rozmnožujeme Bohu. Není vlastně heslo každého řádu naladěno na tento tón úcty a slávy Boží? Co chce vyjádřit řád s v. Benedikta slovy: "UT IN OMNIBUS GLORIFIGETUR DEUS" jiného, než "aby byl Bůh ve všem uctívání Nic jiného také nehlásá ono "SÓLO DEO" - "samotnému Bohu", synů sv. Dominika. Sv. Ignác z Loyoly usiluje o to, aby Tovaryšstvo hledalo "větší slávu Boží" a sv. Zofie Barat obětuje celou svou nadací na "větší velebení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova." Heslo každého řádu je zároveň jeho přirozeným motivem jednání,

Ale nestačí vypisovat ušlechtilá hesla na portály našich svatyň a na brány řeholních domů, na stěny, do záhlaví dopisů, na razítka a klášterní

nábytek, jak to bylo dříve - NE ! Poznamenej jím spíše každý svůj výrok (slovo), každé mínění o představených, spolubratřích, každou práci tvého apoštolátu. VPIŠ JE DO SVÉHO SRDCE, ať už je ti sympatické nebo nesympatické. "Polož si mě na srdce jako počet, jako pečeť na své rameno", říká starozákonní Píseň písní (8,6). Snaž se velebit Boha, ne uspokojovat své samolibé já, snaž se menšit před Bohem (Kempenský III,VIII), Čím dále dojdeš v této snaze, tím větší úctu zasloužíš Bohu; čím větší přinesu obět, tím jistěji a poctivěji dosáhnu svého životního cíle. Naproti tomu šetřit se, příliš pečovat o sebe, či snad dokonce se krášlit, to znamená odstrčit Boha do kouta, odsunout HO až za oblast svých vlastních zájmů, abych mohl zaujmout JEHO místo,

Když nás někdy trápí pochybnost, jak můžeme nejlépe chválit a velebit Boha, uvědomme si více smysl slibu poslušnosti. V koncilovém dekretu PC 14 čteme: "Slibem poslušnosti odevzdávají řeholníci Bohu úplně svou vůli a obětují mu tak sami sebe. ... Ať se tedy členové institutů v duchu víry a lásky k Boží vůli pokorně podrobují svým představeným podle stanov řehole." Víme, že představení nám zastupují

- 18 -

Boha a jimi se necháme vést v naší službě Bohu. Nikdy se ale neodkloňme od velkého práva, které je zároveň normou jak našeho duchovního růstu, tak také naší vnější práce: **VŠE KE SLAVĚ BOŽÍ!**

Kdyby ses někdy ocitl v podmínkách neodpovídajícím tvým schopnostem a zájmům, i kdybys po celý svůj život musel být v nějakém klášterním koutě a cítil bys v sobě schopnost k přednášení na universitě,

když budeš obětovat svou vůli a ztotožníš ji s vůlí představeného, tak vlastně v tomto koutě nejjistěji a nejlépe oslavíš Boha, protože plníš to, co Bůh po tobě žádá.

IV. Proč má být tato základní pravda fundamentem našeho života?

Zamysleme se konečně nad motivy, které nám určují základní pravdu a pozvedají ji do roviny hlavního životního zákona.

a/ Hledání slávy Boží - to je základní a nade všechno správný motiv. Protože když mě Bůh povolal do života a včlenil do přírodního i nadpřírodního řádu jenom za tím účelem, abych HO ve všem hledal, pak by z mé strany bylo hrubou chybou - ne ušlechtilé, ale velice špatné, kdybych jenom jednou jedinou myšlenkou zklamal očekávání mého Boha. Základní myšlenku určuje přece celé tvorstvo, které Pána chválí a velebí. Proto také nejvznešenějšími ctnostmi jsou ctnosti teologické - víra, naděje a láska, protože se týkají bezprostředně Boha samotného. Každý čistý úmysl, který máš (Kempenský II, IV), dere se nahoru a sjednocuje se s velikou myšlenkou Boží. Jak oddané srdce, jak ušlechtilé smýšlení ale předpokládá řeholní povolání včetně jeho základního zákona; Oslava Boha ve všem!

b/ Hledání Boží slávy okolo sebe - to je také skutek nesmírné velkodušnosti. Co dělá celý vesmír, stvořený z nicoty rukou Boží? Shodně se připojuje k velkolepé symfonii velebicí Boha: "Coeli enarrant gloriam Dei - Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou" (2 19»2). Tato symfonie se přenáší z řádu nadpřírodního, od hierarchie nebeské, do řádu přirozeného a neustále zaznívá v celém

Vesmíru. Zapojme se i my svým hlasem do tohoto světového koncertu.

- 19 -

Jenom dvě bytosti se nezúčastní této velkolepé symfonie celého tvorstva a zatvrzele mlčí: je to satan (2Petr 2,4; Juda 6) a tady na tomto světě egoista (viz. Sir 10,15: "Začátek každého hříchu je pýcha").

c/ Mimoto je pro nás takové jednání SALUTARE - spasitelné. ^^ ,(^^
Naše chvála nezvětšuje Boží majestát, ale čin více HO ^^ ^^ (budeme
velebit, tím více vzroste naSe hodnota a velikost. "Mocné sesazuje z
trůnu a ponížené povyšuje" (Lk 1,52). Kdo tady na zemi hledá jen slávu
Boží, ten jednou bude nejbližší Srdci Páně (viz. Lk 14,10: "... ,, příteli,
poposedni výše“.

Vezměme si tedy tuto základní pravdu za předmět první úvahy a
aplikujme ji do svého života natolik, nakolik nám Boží milost dovolí.
Na konec úvahy prosme, aby náš Pán a Bůh z nás udělal oddané,
pravdivě žijící a věrné řeholníky, kteří poctivě nehledají nic jiného,
než ve všem slávu Boží,

- 20 -

1. den

2. meditace

O VĚCNÍ BLAŽENOSTI

První den našich duchovních cvičení nám ukazuje na náš
původ, za kterým stál Bůh. Jsme dílem Božím, protože nás Bůh:

- 1/ stvořil z ničeho; jedním činem suverénní moudrosti, lásky a všemohoucnosti nás udělal tím, Čín jsme jako lidé.
- 2/ Daroval nám účast ve vyšší životní sféře, povýšil nás do nadpřirozeného řádu milosti. Toto je znovu jeden tvůrčí akt, protože pokud se jedná o nás, neměli jsme k tomu žádné jiné předpoklady, kromě této možnosti: být povýšeni Bohem,
- 5/ Tím, že nás učinil bratry Kristovými (srov. Mt 12,50) a členy JEHO mystického těla (srov. 1Kor 12,12nn), dal nám účast na svém životě. Od té doby žijeme JEHO životem a máme podíl na JEHO zásluhách. Ze strany Boží je to právě stvoření, které nás spojuje s JEHO milovaným Synem (Ef 1,5n), jehož poslušnost a čistota, oběti a utrpení, sláva a blaženost se stanou také naším podílem.

Toto jsou vlastně ony vzdálené horizonty, ke kterým nás přivádějí slova: "HOMO CREATUS EST - ČLOVĚK JE STVOŘEN". Z toho přirozeně plyne závěr, že jedině tento cíl - BŮH - musí být naším životním motivem. Jeho větší sláva je jediným velikým smyslem našeho bytí a našeho působení na této zemi,

Udělejme nyní se sv. Ignácem jeden krok dopředu. On píše ve své knížečce "Duchovní cvičení" toto: "ČLOVĚK JE STVOŘEN, ABY CHVÁLIL BOHA, NAŠEHO PANA, JEMU UCTU VZDÁVAL A JEMU SLOUŽIL, A TÍM SPASIL SVOU DUŠÍ" - anebo jak se většinou říká: "... dosáhl věčné blaženosti." Výše uvedená slova otevírají před námi novou perspektivu Božích úmyslů vůči nám, dávají nám nový cíl. Měli bychom na nějaký čas zapomenout na sebe a CELE se věnovat Bohu; potom zase ON nás obklopí svou něžnou péčí po celou věčnost. "Tak tě chci velebit, co živ budu, ve tvém jménu jenom ruce spínat" (Ž

65,5), abych mohl mít věčnou účast na JEHO slávě. "Náš věk čítá sedmdesát roků, osmdesát v dobrém případě, vesměs plných těžkostí a trampot" (Ž 90,10); je tedy nutné oddávat se Bohu bez výhrad, abychom se potom mohli radovat po celou věčnost - toto je uspořádaná láoira aohň samého. kterou si můžeme dovolit. Toto je předmětem

- 21 -

«>•

naší meditace. Sám Pán nás silně motivuje k rozjímání o hlavní myšlence naší úvahy: zapomenout na sebe, abych se potom mohl věčně radovat ze ŽIVOTA ve slávě Boží. Život v přítomnosti je poklad, který vlastníme (Irala, str»: 15), protože věčnost začíná TES, v této malé,, prchavé chvíli ... (Rahner)

V prvním úvodním cvičení si můžeme představit klášterní hřbitov a v duchu se přenést do těch okamžiků, kdy naši řeholní spolubratři /spolusestry/ vstávají ve slávě z hrobů a jdou vstříc přicházejícímu Kristu. Apoštol řekl: "Potom my ... budeme spolu s nimi uchvázeni do oblaků, abychom se setkali s Pánem" (1Thes 4,17). Jaký to bude triumf, jaký jásot, jaká radost I Potom budeš i ty v oslavené podobě při tom, Tvá duše bude spasena.

$f^{\wedge}, r'^{\wedge} lAt$

V druhém úvodním rozjímání prosme našeho drahého Spasitele o dostatek světla, o lásku a milost důvěry, která by nás pronikla pravou moudrostí, ve které zapomínáme na sebe, abychom si zasloužili život věčný.

Co je to život věčný? Je to předmět křesťanské naděje a jako takový má trojí povahu. Je to:

1/ nejvyšší dobro;

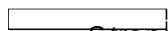
- 2/ dobro, které je nutné získat namáhavou prací a bojem;
- 3/ dobro, které se dá získat.

(Tato tři hlediska jsou obsažena v učení sv. Tomáše Akvinského.)

I, Moje spása je nejvyšším dobrem těla i duše

Z tohoto důvodu musím vynaložit veškeré úsilí, abych spásu získal. Je pro to mnoho důvodů a to jak zásadních, tak i méně důležitých. Rozvedme si tedy více tuto myšlenku: Co znamená SPÁSA sama o sobě? Je to trojí dobro:

- 1/ Osobní dobro každého jednotlivého člověka. Ve stavu věčné blaženosti je každý dokonalý, protože se - díky Boží milosti - vrátil k původní důstojnosti; je takový, jakým ho chce Bůh mít (srov. 1M 1,26; Uan 5»2). Tady na zemi se ŽIVOT člověka často ocitá v nebezpečí, když musí bojovat s vlastním pohodlím, spokojeností či přirozeností nakloněnou ke hříchu - ovšem bojuje ke svému prospěchu. Podívejme se jen na samotu poustevníků, na množství mučedníků, na pokání hříšníků, na strasti a námahy apoštolů nebo i na koncentrační tábory (viz. Edit Stein: Od časného k věčnému,

úvod). Co všechno musel ubohý člověk vytrpět a kolik musel přinést obětí.

Člověk zbloudil a tím vznikl zákon oslavy Boha kajícími. Jaké pokání požadoval Bůh za hříchy světa od svého Jednorozeného Syna, od svých svatých, od každé skutečně JEMU oddané duše! K tomu patří pro nás, řeholníky, celoživotní služba Pánu v chudobě, čistotě a poslušnosti.

Jestliže člověk po svém pozemském putování dosáhne konečného cíle» pak se k němu Bůh přiblíží způsobem, který odpovídá JEHO dobrotivým otcovským úmyslům (viz. Kalista, Baroko, str. 72). Proměňuje člověka - tvora z prachu - tak, že září věčnou mladostí a nesmírnou slávou. A Bůh jde ještě dále:

"pro duo hovnu je" tělo, které ztrácí všechno to, co doposud působilo jako brzda na PLNÝ rozvoj ŽIVOTA jeho duše a blaženosti jeho těla. Oslavené tělo získá nové vlastnosti, nezná zákon gravitace, ani zákony hmotného světa. Volně prochází všemi překážkami a v okamžiku se přemístí z jednoho místa na druhé (srov. Jan 20,19.26: "... Ježíš prošel zavřenými dveřmi ..." = život v jiných dimenzích). Toto všechno mu Bůh uděluje jako náhradu za prožité nesnáze a utrpení na zemi, Možná cítíš, že velmi nedokonale žiješ duchem kajícího, chudoby, čistoty a poslušnosti /srov. sv. Kateřina, sir. 127/. Ale pokud zapomínáš na sebe a na své zájmy a pokorně se DÁVÁŠ BOHU, ON SE DÁ TOBĚ. Když ty HO budeš oslavovat, ON oslaví tebe. My, koneční lidé, máme přece společenství s NEKONEČNÝM Bohem, který JE LÁSKA (1J 4,8)f Bůh dále proměňuje duši člověka i jeho srdce. SRDCE tady chápeme jako symbol veškerého duchovního života (srov. Mt 6,21; Lk 16.15). Jak je pro toto ^e-feo- ubohé lidské srdce mnohdy těžký sebezápor. Je nutné ho držet na uzdě, aby se stalo

f[^]r[^]hl-V[^]wi,

pokorným, poslušným a [soucitným.) Je nutné je střežit, aby se zachovalo čisté (Mt 5,8), lhostejné ke všem ostatním tvorům, jediné obrácené k Bohu. Toto je cesta obětujícího se lidského srdce. Kdyby alespoň poznalo nějakou tu radost, zatím co nezřídka prožívá život "v

slzavém údolí" (Zdrávas Královno), Když se však do útěchy tohoto srdce vloží sám Bůh (viz. 2Sam 23,17-20, Ž 119,50), pak mizejí hráze a bariéry a blaženost se mocnými proudy vlévá do duše (Sk 2,28). Tak tedy toto je osobní štěstí toho, kdo žil asketickým životem a dosáhl ho

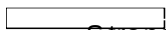

- 2 -

2/ Kromě osobního dobra se v Království Božím připojuje společné štěstí a to dvojnásobného významu:

My, věřící, tvoříme mystické tělo Církve, jehož hlavou je sám Ježíš Kristus. Proto panuje v nebi společenství blaženosti. Na způsob společenství dobra, zásluh a privilegií na zemi, existuje i na nebi společenství dobra nadpřirozeného, společenství blaženosti. Sotva to dokážeme vykoktat, neschopní cokoliv definovat, jako malé děti, které v hodině náboženství několika čárkami jednoduše malují obrázek Michala archanděla. Každý blahoslavený je sluncem, odrazem krásy Boží. Všechna tato slunce vrhají své paprsky do tvé duše a "ty v lesku těch milionů sluncí se díváš na svého Boha (1J 5,2; Zj 1,7) - jaký to oceán nesmírné blaženosti ! Tak, jak v čistém, klidném horském jezeře se zrcadlí miliony hvězd, tak se ve tvém ubohém srdci, které tady na zemi žilo pouze pro Boha, bude zrcadlit celá ta nádhera andělů, archandělů, celý ten knížecí majestát moci a síly cherubínů a serafínů. Padne na ně odlesk patriarchů a proroků, mučedníků a panen (srov. Zj 4). Tak bude vypadat Církev ve své konečné fázi. Jak můžeme být slastní, že patříme k dětem tohoto Království Božího na zemi! A skrze

všechna tato světla září jedno SVĚTLO, skrze všechny tyto paprsky proniká jeden nejzářivější - BŮH! Dalším rysem této společné blaženosti je vědomí, že jsme jiným dopomohli k dosažení nebeské slávy. Není celé moře radosti a blaženosti údělem kněze, řeholní sestry, lékaře, učitele - zkrátka všech těch, kteří pro záchranu ohrožených lidských duší přinášeli oběti, modlili se a pracovali, jen aby je přivedli do nebe? Mimo tvou osobní blaženost Bůh sám obdaří tvoje srdce hojnou radostí, která pochází z blaženosti duší zachráněných tvým přičiněním. Toto je odpovědná, ale krásná stránka našeho apoštolského poslání. Ne jen jedno nebe tě čeká, ne jen jedna hřivna. Kdybychom blaženost pouze jedné duše zvětšili jenom o nepatrný stupeň, dokázali bychom více, než všechny osobnosti a hrdinové dějin, kteří dobývali svět. Tento jediný stupeň má větší hodnotu, než všechno stvořené; toto se ti jednou přičte k dobru. Tak tedy do toho i Dobývejme duše v našem apoštoláte tím,

- 24 -

že budeme hledat slávu Boží všude, nejenom v hloubi našeho vlastního "hradu nitra", ale i okolo sebe tak daleko, jak dosáhnou naše síly. Zapomeňme proto na sebe, na své záležitosti. Vést život velkodušně (Sume Domine, et suscipe) - to znamená žít tak, jak chce Bůh.

5/ Nakonec nás Seká dokonalá blaženost: naše přeměna na Boží podobu v JEHO bezprostřední blízkosti, kdy HO budeme vidět a milovat tak, jak je (srov. U 5,2). Budeme HO vidět tak, jak ON vidí sebe a budeme HO milovat tak, jak ON miluje sebe;

budeme MU podobní, protože budeme proměněni v NĚHO. Teologie to nazývá:

a/ Budeme vidět Boha (srov. 1Kor 15,12). Napřed ale uvidíme v Bohu všechny věci světa. ON je počátkem všeho tvorstva, proto v NĚM budeme vidět každý život milosti, působení svátostí, život každé jednotlivé duše. Uvidíme v Bohu dějiny Církve do nejmenších podrobností. Dovíme se o zázracích Božích a o slávě, kterou Bohu zvětšuje život zasvěcených duší, ať už knězi nebo řeholníků - neboť toto jsou dvě mohutné Boží armády na zemi. V nebi spatříme Moudrost Boží a JEHO dobrotivost v její rozmanité činnosti od těch největších zázraků až po toho nejmenšího červíčka. Pošetilí jsou lidé, kteří si nad červíčkem lámou hlavu a Boha, který ho stvořil v něm neobdivují a nepozorují. Uprostřed světa, který k nám promlouvá o Bohu, zanotujme chvalozpěv ke cti a slávě Boží.

Pána Boha uvidíme i v našem vlastním životě. V nedostacích, kterých jsme se dopustili, v našem vztahu k představeným, k spolubratřím, k spolusestrám, uvidíme HO v našich obětech a utrpeních, zkrátka v celém životě i v naší smrti, neboť celá historie našeho života - to jsou dějiny Boží lásky ke mně.

Co více dodat? Jsme údy mystického těla Kristova: Proto uvidíme Boha očima Ježíše Krista, budeme HO uctívat blahoslavenými ústy Ježíše Krista, objímat HO jeho pažemi a spočívat s Ním na Srdci Božím. On je začátkem a koncem, alfou i omegou (Zj 22,15). ON JE PRO NÁS VŠÍM, náš MILÁČEK (srov. sv. Terezie, Velepíseň: sir. 54, 184), Pán a Spasitel. Konečně uvidíme Boha tak, jak ON

vidí sám sebe, ON nás

- 25 -

svým zrakem zcela pronikne, splyneme s JEHO božstvím. Paprsky JEHO světla, pronikající naši duši, nám ukáží JEHO dokonalost a JEHO vnitřní štěstí se stane naším vlastnictvím. Takovým způsobem Bůh oslaví ty, kdo HO led oslavují v pokorné víře a poslušnosti a přitom se dokáží

pro NĚHO vzdát svého vlastního mínění a vlastních názorů.
•p-'frti>.»

b/ Z "dívání se na Boha" plyne druhá skutečnost nebeské blaženosti: LÍSKA BOŽÍ, LÁSKA VĚCNÁ, bez námahy a únavného napětí, plná svatého opojení a vznešené radosti, A ještě daleko více: budeme milovat Bohatá v této lásce nalezneme dokonalé štěstí. V lásce Boží utonou všechny naše zájmy, všechny naše vášně do té míry, že celou naši existenci bude věčně naplňovat jenom jeden jediný zájem, jedna jediná činnost, jedna jediná radost: MILOVAT BOHA. "O DEUS, EGO AMO TÉ !" - "..., z potoka svých rozkoší jim dáváš napít" /2 56,9/.

Toto je SUMMUM BONUM, nejvyšší dobro, jediná skutečnost nám určená. Proč tedy lpíme na prachu této země, proč milujeme svět, když je nám nabízen takový ŽIVOT?! Toto je jediná čest, kterou můžeme hledat. Vlastně jen zaslepené povahy se zabývají výlučně svými vlastními zájmy,

svým vlastním "já", pachtí se za světem (srov. Ž 52,2: "Blázen v srdci si říká: Boha není ...). Proto si hluboce vtiskneme do své duše toto rozhodnutí:

NEMYSLET NA SEBE SAMÁ A ŽÍT JEN PRO BOHA!

II, Věčné blaženosti je možné dosáhnout jedině namáhavou prací a bojem.

Dosažení věčné blaženosti namáhavou prací a bojem původně nebylo úmyslem Božím. Lidské pokolení MU mělo tady na zemi bez utrpení a bojů věrně sloužit a pak přejít do věčné blaženosti. Byla tady ale Eva, dalo by se říci: první egoistka (1M 5,5: "... budete jako Bůh."), která hledala místo Boha sama sebe a tímto mravně zničila původní plán Boží,

Následkem hříchu prarodičů se přeneslo neštěstí a záhuba na celé lidské pokolení. Je nevyzpytatelným tajemstvím Božím, že ON sám osobně překlenul propast, která po hříchu (po ztrátě u,^"^- lidské odpovědnosti) vznikla mezi NÍM a námi.

- 26 -

Není to tedy vinou Boží, že tak hodně trpíme a bojujeme. Konečně jsme i my věrně napodobili Evu. V důsledku toho si musíme silou meče prosekávat cestu přes nepřátelské území a prorazit nepřátelské řady, A toto si musíme jasně uvědomit. Neexistuje žádná askeze, ve které bychom měli na růžích ustláno. Principiální <zvláštností> každé askeze je: přinášet oběti.

Zbožnost, která je jenom pro radost a které je cizí veškerý

sebezápór, nehledejme tady na zemi. Na ramenou nejšlechetnějších dětí Božích vždy spočíval kříž poslušnosti, práce a utrpení - a vynesli jej do výšin nebe. Sám Spasitel nás ujišťuje - a my víme, že zbytečné věci po nás nežádá;

"Království Boží je vystaveno násilí a násilníci je uchvacují" (Mt 11,12). A sv. Ignác říká: "UT DISCAT HOMO VINCERE SE IPSUM - aby se člověk naučil vítězit sám nad sebou." To je jeden z důvodů každoročních exercicií, které máme právě proto, abychom dokázali překovávat sami sebe. Dřímota není

t^Λ

cestou do nebe. Je třeba vyvíjet veliké úsilí, abychom se dostali do Království nebeského. "Svádí-li tě tedy tvé oko (ke hříchu), vyrví a odhod' od sebe, ..." (Mt 5,29n); tzn. zřekni se všeho - i toho, co se ti zdá potřebné k životu - pokud by to ohrožovalo tvoji spásu. Tato slova jsou zákonem nekonečné moudrosti a lásky, který dobře ví, po které cestě dosáhneme spásy. "Vždyť co to člověku prospěje, když získá celý svět, ale sám sebe ztratí?" (Lk 9,25).

O tom nám Spasitel vypráví ve svých po do benslvích. Vezměme si např. podobenství o stavbě věže a o dobytí království /srov. Lk 14,25-35/« Jakou hodnotu má království! Jak namáhavé úsilí musí vyvinout vojáci, kteří pro obranu nebo dobytí království i život položí. Toto se děje tady na zemi. A naším úkolem je ze všech sil se snažit o získání Božího království. Kdo se rozhodne jít za Kristem, musí na to vynaložit ÚPLNĚ VŠECHNO (viz. pozn. Petřů k Lk U,28-55).

Pán také vyprávěl podobenství o městě, postaveném na kopci (Mt 5,14), které je opevněno a nedostupné. Dá se dobýt jen násilím. Nejezdí

se tam pohodlně kočárem, ale i voják musí všechno odhodit, aby přes zákopy, hradby a drátěné překážky dosáhl vrcholu. - Spása vyžaduje veliké úsilí.

Nebeské království Pán také přirovnává k pokladu ukrytému na poli a k perle (srov. Mt 13,44-46). Abychom tato dobra

- 27 -

získali, je nutné VŠECHNO prodat - i svůj vlastní temperament, své vlastní zájmy a záliby. A toto předpokládá nutnost absolutního sebezáporu pro získání jediného pokladu - KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉHO.

III. Věčná blaženost je dobro, které lze získat

Věčná blaženost je dobro, které lze získat - a s pevnou jistotou můžeme dodat: Je to dobro, které lze lehce nabýt. Ano, mnohem těžší je možné ho pozbýt, protože bys musel bojovat se samým Bohem, s Boží trpělivostí (srov. Lk 13,24-30):

bojovat s voláním svého nešťastného srdce. Odkud vlastně pocházejí ty nářky některých řeholníků? Oni nechtějí nic slyšet o kříži, o žádné oběti, ale tím si přitom připravují ten nejtěžší kříž. Ve svatostánku na tebe čeká Spasitel s hojností své milosti. Je třeba, abys skutečně překonával překážky a nestál tady jenom s věčným nářkem: "Nemohu, nedokážu to." Tak budeš skutečně nešťastný a nepůjdeš dopředu (srov. sv. Augustin: Kdo chvíli stál, již stojí opodál). Snad máš z toho i výčitky svědomí a nemáš odvalu přijít za svým Spasitelem a s důvěrou spočinout v JEHO náručí. To by ale tak nešlo,

Podívej se na svaté: chodili oblečení v hadrech, na ničem nelpěli, nic neměli, vším pohrdali. Ale v hloubi jejich duše vidíme pokoj, radost. Boží útěchu a blahodárnou naději.

Jestliže chce někdo naříkat, - jak těžko se mu jde po cestě, která vede k věčnému cíli, tak to přece nemůžeme být my. Byl by to totiž nevděčný postoj vůči laskavé dobrotě Boží. Jiní se po ní musí těžce prodírat, pro nás je to mnohem snazší. Obrazně řečeno: jsme jako na lanovce v horách. Jiní se musí v potu tváře šplhat nahoru po namáhavé cestě, my klidně jedeme;

nás přece vedou řeholní pravidla, podporuje nás starostlivost našich představených. Srdce našeho Pána nás chrání. Ale na druhé straně i mezi prostými lidmi (laiky), kteří nemají setinu, ba dokonce ani tisícinu prostředků, které máme k dispozici - díky našemu řeholnímu zasvěcení - najdeme hodně pokornějších, trpělivějších a obětavějších, než jsme my. Nemáme důvod k naříkání. To, co my snad považujeme za obět, nejeden člověk "ze světa" má za malichernost; řekl by, že to se přece rozumí samo sebou.

Na závěr naší meditace si připomeňme naše hluboké rozhodnutí: ve všem velebit Boha a zapomínat na sebe sama, aby nás Bůh mohl navěky připoutat k sobě a dát nám svou nekonečnou LÁSKU a BLAŽENOST. Daruj Bohu svůj krátký život tím, že zapomeneš na sebe a tehdy tě Bůh obdaří podílem na svém vlastním, věčném životě a (zanikneš; v NĚM.

1. den

Konference

_ INDIFERENCE - ^ Af^^

^ - ^ - ^

Předcházející meditace nám ukázaly náš skutečný vztah k Pánu Bohu v krátkých a výstižných slovech. Byli jsme stvořeni Bohem a proto jsme na zemi, abychom jeho velebili a tak dosáhli svého vlastního štěstí a pokoje. To všechno je přece tak jednoduché - a bylo by to opravdu jednoduché, kdybychom se nacházeli v "prázdnostě" (na poušti), kde by byl jenom Bůh a my, kde by nebyla mezi Bohem a námi žádná překážka. Ale ve skutečnosti se má věc úplně jinak. Boží velebnost naplňuje celý vesmír a ubohý malý Človíček zápasí na zemi s nesčitelným množstvím různých záležitostí, které ho obklopují a mohou se stát překážkou mezi Bohem a námi ve snaze nás od NĚHO odloučit. S vytaseným mečem v ruce se musíme prosekávat na pouti k Božským výšinám. A jaké věci nás obklopují? Jsou to skutečnosti samy o sobě ani nezanedbatelné, ani špatné, vždyť i ony jsou dílem Božím. - Jaký je však jejich vztah k duševním mohutnostem člověka - rozumu a vůli? City nepočítáme k hlavním duševním silám, ale mohou sehrát důležitou roli v našem duchovním životě. Hlavní silou spojující nás s Bohem je ROZUM, kterým Boha poznáváme a VŮLE, která nás zase nutí ke splnění poznaných přikázání Božích.

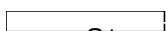
A jaký úkol mají plnit vnější věci? Odpovídá sv. Ignác ve své knížečce "Duchovní cvičení": "... ostatní věci na povrchu zemském jsou stvořeny pro člověka, aby mu pomáhaly ve snaze o cíl, pro který je stvořen."

Odsud "mistr duchovních cvičení" vyvozuje dvě důležitá pravidla, která nám mají sloužit jako vodítko ve vztahu k tomu, co není Bůh.

Jsou to:

- I. INDIFERENCE vůči všemu, co není Bůh a k Bohu nevede.
- II. VOLBA nejlepšího prostředku, který nás na cestě k Bohu povede nejjistěji, nejrychleji a způsobem nejdokonalejším.

Toto jsou dvě veliké, významné normy, mající za účel uspořádat naše vztahy k vnějšmu světu.

- 30 -

I. Indiference

Co to vlastně je indiference? Tento výraz obsahuje ve své podstatě svobodu. Indiference je odstup od věcí, který jediný nám umožňuje vidět je věcně a pravdivě, jak je to nutné k volbě. Jako poutníci a cizinci na této zemi musíme volit a rozhodovat se. Nesmíme se nikde usadit nastálo. Na věci se smíme dívat jen jako na prozatímní a za určitých okolností ne tak důležité (Rahner). Nezaujímací rozhodný postoj vůči tomu Si onomu, nedáváme souhlas ani neklademe odpor, dokud nepoznáme vůli Boží.

Zeptejme se tedy: vůči kterým věcem se máme cvičit v indiferenci? Tady máme nesmírně široké pole působnosti. Začneme vnějšními věcmi.

-// ^ . Indiference vůči vnějším okolnostem a osobním životním podmínkám

Tady je třeba přihlédnout k těmto skutečnostem:

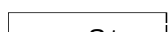
4,1 </ Místo, kde bydlíme, dokud nás příkaz představených nebo

's

účel řeholní nepřemístí. Vůči místu jsme indiferentní, tzn.* přijímám stejně eventualitu, ať už mě poslušnost povolá do Varšavy nebo do Pekingu anebo mi určí jiné místo působnosti. To se týká také různých postavení a úřadů; i tyto spadají do této kategorie. Mohu být představeným, superiorem, ministrem domu nebo ekonomem. Mohu být zaměstnán duchovní správou, či zabývat se výchovou nebo vědou, také mi může být svěřena péče o nemocné, mohu dokonce pracovat v kuchyni, v zahradě anebo vůbec v domě jako obyčejný bratr nebo sestra. Na všechna tato místa se díváme jako lidé patřící Bohu. Je vidět, jak je to široký horizont, skutečné množství věcí, ke kterým se musíme chovat indiferentně.

J-/2/ Na různých místech a při různých pracích se setkáváme s lidmi různého charakteru a povahy. Jeden je naším představeným, druhý je nám na roven postavený anebo je podřízený. Je jedno, čím kdo je - indifferenci vůči osobám. Jaké děti učíme katechismus, jaké nemocné ošetřujeme, s jakými lidmi se setkáváme z titulu našeho úřadu - už toto samo v sobě skrývá množství problémů.

(C, ^/ Moje vlastní osobnost tady přichází také v úvahu. Je nutné

přihlédnout k vnitřním okolnostem:

- život - smrt, $\wedge \wedge \wedge \text{ey T } \wedge$
- zdraví - nemoc,
- práce neschopnost - nadání k ní,
- zdatnost - hřivny.

»

Přitom nelze zapomínat na charakteristické vlastnosti temperamentu. Také by se k tomu měly připočítat vnitřní duševní stavy:

- smutek nebo radost,
- pokušení nebo spočinutí v Bohu,
- vnitřní pokoj nebo neútěcha,
- ponoření do modlitby nebo roztěkanost či dokonce temnota.

Jak prožíváš tyto exercicie? Snadno anebo s obtížemi? Je třeba prosit Pána o větší oddanost a důvěru. Různé osoby, věci nebo záležitosti se postavily mezi Boha a nás; tím se naše "následování" stalo v důsledku překážek mezi NÍM a námi značně těžší. Je nutné si napřed "vysekat" cestu.

Z-/ JSL* Indiference vůle a citů -e-ťbA $\wedge \vee - \vee \wedge i \wedge - i \wedge$,

Existuje dvojí indiference:

$\wedge$ - indiference vůle $\wedge$ -

indiference citů

Jaká indiference je tedy pro nás nezbytná?

- Indiference vůle

Jinými slovy: Je třeba se vždycky ptát: "Poslouží mi to nebo ono k tomu, abych se stal svatým, k rychlejšímu dosažení mého cíle, k poctivější a věrnější práci pro Pána -

- anebo také ne?" Jestli mě tato věc udělá pokornějším, trpělivějším a indiferentnějším - tak je mi dobrým přítelem. A

když ne, tak pryč s ní, nemějme s ní nic společného.

i C, ip

Jenom jedna otázka: "Co mě přivede k Bohu?" - jen tato má význam. Jestli na ni mohu odpovědět kladně, tak je všechno v pořádku. Ale jestli se stane, že před Bohem existuje nějaká věc, která mi ztěžuje spásu, tak s ní nechci mít nic společného. A když budeš mít pochybnosti, tak se prozatím vzdej jejího užívání a zhodnot' to z vyššího hlediska, jestli ti skutečně přinese užitek. Toto je indiference vůle.

- 32 -

i

Doprovází ji:

- Indiference citů

Obě tyto složky - vůle a cit - jsou v lidské bytosti integrálně /nerozlučně/ spojeny; ale cit, to je slepý, bludný, zrádný a nejistý rádce a průvodce, zatím co vůle, osvícena rozumem, vidí všechno jasně a klidně si napřed položí otázku, jestli je to ke Škodě nebo k užitku. Co na tom, jestli se to zdá být příjemné nebo ne, kyselé nebo sladké, tvrdé nebo měkké. Důležité je pro mne jenom to, jestli tato věc mě udělá více dokonalým, více svatým.

A. Indiference vůle

Proberme si napřed indiferenci vůle; indiferenci citů zatím odsuneme na druhé místo.

1/ V čem spočívá indiference vůle?

Cvičení v indiferenci vůle, to znamená: Ve vztahu vůči stvoření si v každém případě kladu otázku: "Pomůže mi toto k mému zdokonalení a

v jakém stupni?" Jestli ano, tak je záležitost jasná; v opačném případě s ním nechci nic mít společného. "Co mi to prospěje pro věčnost?" se obyčejně v takových případech ptával sv. Alois. "Co si o tom budu myslet v hodině své smrti, u posledního soudu a po celou věčnost?"

Co to najednou představeného napadlo, přemístit tě do jiného domu, do jiné světnice, vyhnat tě z tvého malého ráje, kde sis vybudoval komfortní hnízdečko, ve kterém všechno šlo tak hladce a srdečně, kde jsi byl oblíben a hodnocen jako vážený pracovník. A teď musíš odsud pryč, na jiné místo, daleko, snad i za hranice naší vlasti. Co si v takovém případě počít? Jestli se zeptáš svého svědomí, jaký z této oběti - z přijaté vůle Boží - budeš mít prospěch, určitě svého cíle nedosáhneš. Správná odpověď by měla být:

"Můj Bože, já vlastně neznám všechny důvody a motivy tohoto přemístění, ale že právě ty mě tam voláš, jdu rád za tvým hlasem."

Když rozum a víra jsou v souladu, všechno probíhá snadno. Máš tedy příležitost cvičit se v indiferenci rozumu a vůle. Vydej se tedy na cestu,

Jsi vedoucím nějakého úřadu a máš k dispozici kvalitního bratra, dobrou sestru, jejichž služby jsou pro tebe vynikající pomocí, ale tvůj představený ti dá k dispozici nějakého invalidu, který je schopen udělat sotva polovinu této práce. Jestli pak budeš z tohoto důvodu smutný, skleslý, budeš naříkat a stěžovat si, vyzývat nebe i zemi, mraky a větry, aby ti přišly na pomoc, tak tím nic nevyřešíš. S úžasem si kladeš otázku:

"Jak se to jen mohlo stát?" Přece jsi neměl vůbec žádné problémy, jak získat toho "genia"; spadl do tvého působení jako kapka deště, proto jedne v souladu s Boží vůlí. Porad' se s Bohem a hledej vůli Boží. Jestli to bude zapotřebí, musíš svoji snahu zdvojnásobit. Bůh ti ty spolupracovníky poslal, tak je tedy srdečně přivítej. Toto je ta indiference vůle a jediný důstojný postoj. Srdce ale žalostně úpí a nařiká - to je jenom citová reakce, nabídní svou bolest Pánu. Jsi mladý, plný vitality (elánu) a plánů. Najednou tě zaskočí nemoc. Tolik se s tebou počítalo, měl jsi převzít odpovědný a čestný úřad a led jsi najednou na celá léta odsouzen k invaliditě. Ale nebylo také toto utrpení poslané od Boha? Není tento druh nečinnosti z důvodu onemocnění také řízen Bohem? Je-li tomu tak, nezbude ti nic jiného, než říci: "Co Bůh Siní, dobře činí. Ať se děje JEHO svatá vůle" (srov. Job 1,20)! Slož ruce k modlitbě, skloň hlavu a povznes své ztrápené srdce k Bohu. "Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista!" Tak Pane, já ti děkuji.

Chtěl bys ještě něco dobrého udělat k prospěchu řádu nebo svého řeholního domu? Ale tvoji představení už s tebou nepočítají, nechávají tě stranou? Dobře tedy, jestli Bůh rezignuje z mé další práce, když to tak ustanovil, tak musí mít ve výhledu nějaké své plány. Kolikrát by nás

ff/Tff C ^-) ^y

mohli zahanbit světší lidé svým hráíaaaysm postojem vůči obětem a utrpení. Takto jednají lidé, kteří často znají jen základní poučky katechismu. Kdo by si ještě v klášteře mohl stěžovat, naříkat a upadat do zoufalství, když něco

bude proti jeho vůli, proti jeho přáním, když se něco bude stavět proti dosavadní přímé cestě k Bohu, Nakonec ještě několik myšlenek o nedostatku útěchy, vyprahlosti, o malém růstu ctností. Na každém kroku pocítujeme tíhu práce, která zatěžuje naše "já". Stav našeho nitra nám působí také mnoho potíží. Ale jsme tvorové Boží. Bůh nám (=vnější práci a vnitřní růst) dal na cestu životem, Musíme s nimi počítat. Jestli je užijeme podle vůle Boží, budou nám připadat jako křídla ke vzletu k nebeským výšinám, Jenom nenaříkat, nepropadat malomyslnosti, ale cele se vrhnout do náruče Boží. Mnohý si postěžuje: "Jsem omezený ve svém uvažování, nenapadají mě žádné ušlechtilé myšlenky, žádné vznešené pocity, mám srdce z kamene. Tam, kde jiným rostou křídla, tam já cítím na ramenou olověnou tíhu" - tak s tím je nutné v duchovním životě počítat. - Tímto způsobem by se dalo uvést množství povah a druhů stvoření a tvorů, ale ať každý sám u sebe provede analýzu skalpelem rozumného zkoumání svého nitra, své povahy, zálib, ať zkontroluje svůj vztah vůči osobám, povinnostem atd. Potíže se vyskytují všude. Tvrdá jednání na každém kroku - i s tímto musím počítat a vzít v úvahu svůj rozum a vůli, řídit se pokornou láskou k Bohu.

2/ Motivy indiference vůle

Můžeme se ptát: "Proč se tak musí vlastně postupovat?"

a/ Kvůli Pánu Bohu

On je přece naším Pánem, může s námi dělat, co se MU zachce. Proto musíme sebe vidět v takovém světle, jací ve skutečnosti jsme, jací jsme vyšli z rukou Božích. Pán Bůh stvořil a zformoval naši osobnost a nepřestane nás až do konce našeho života vést. Neexistuje v našem životě chvíle, která by nebyla z JEHO dopuštění. Není. žilky v našem těle, která by se tam nedostala řízením Božím. A proto padněme na kolena a sepněme ruce k modlitbě: "... tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus, Jesu Christe - ty jediný jsi Svatý, ty jediný jsi Pán, ty jediný jsi Svrchovaný, Ježíši Kriste!" A dále: "Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš, jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš." Nekritizovat, neztrácet

- 35 -

důvěru, nestavět se pasivně, nevzdávat se. Bůh je přece mým Pánem a mou povinností je sloužit MU pokorným hledáním JEHO svaté vůle. Veškeré tvorstvo, které se kolem nás pohybuje, je nutné s úctou přijmout jako posly nebes. Toto jsou myšlenky věčné Moudrosti a Milosti, jako důkazy milosrdenství Božího. Bůh - to je nekonečná Láska a my bychom měli před ní utíkat a nedůvěřovat jí?

b/ S ohledem na nás samotné jsme povoláni ke svatosti, ale normou a základem veškeré svatosti je Bůh a JEHO svatá vůle. Dobře žít - to znamená podřídit svůj život vůli Boží a přivést jej na cestu k Bohu.

Lidé, kteří by chtěli korigovat koncepty Božích plánů, trpí megalomanií a chronickým nedostatkem indifference - tito nikdy nedojdou k opravdové ctnosti dokonalosti, budou se věnovat té či oné "modle", "... ty ale nebudeš sloužit Bohu cizímu" /Ex 54.14/. Někdo má rád pohodlí, někdo určité místo, do kterého by se ještě dnes rád přestěhoval nebo má rád určité osoby či představené, ke kterým má zvlášť pěkný vztah, Podívejte, samé maličké "modly". Nejsme v klášteře přece k tomu, abychom si HRÁLI na řeholníky, ale proto, abychom BYLI řeholníky, kteří jsou připraveni přinést Bohu oběti a abychom se STALI lidmi, kteří se přibližují k opravdové svatosti. Když srdce přilne k tak nicotným předmětům, stane se člověk dost komickou figurou. Dospělí lidé - třiceti, čtyřiceti nebo padesátiletí - se hněvají jako malé děti kvůli nějakému místu nebo zaměstnání, My, řeholníci, máme vést život podobný životu mučedníků. Nemůžeme si je ani jen představit bez nejmenší oddanosti k Božímu dílu v jejich srdci. Jaké by to byly jinak bytosti v Království Božím?

Bez indifference neexistuje žádná ctnost, žádná dokonalost. Bez indifference je vnitřní pokoj a skutečné štěstí skutečně nemo žne•

c/ Ano, neexistuje žádný pokoj, který může dát svět /sr. Jan 14.27/ - to je další motiv.

Nedejme se oklamat, že získáme pokoj, když si zařídíme život podle

sebe a všechno se nám bude zdánlivě dařit lépe.

- 36 -

Kdyby se skutečně všechno odehrávalo podle našich představ, měli bychom mít velký důvod k obavám o vlastní spásu. Muselo by to znamenat, že nás Bůh nechal stranou, protože už od nás nemohl nic získat, že má našeho "odporu" dost, že má dost naší uzavřenosti vůči JEHO milosti. Mnohokrát přicházejí do života řeholníka kříže, utrpení a bolesti, kritika zhora i zdola. To je dílo Boží, to je "materiál", ze kterého ruka Boží vytvoří něco skutečně pěkného. Proto se radujme, jakmile narazíme na překážky. A když nám pochybí kříže, zeptejme se znepokojeně: "Pane, ty už na mě nemyslíš? Ukaž mi nějaké 'znamení své Lásky a sešli mi spasitelný kříž" /sv. Terezie, Píseň 71; Kempenský II-12-10/.

5/ Způsob a cesta k nabytí indifference vůle

Jak se máme zachovat a jak postupovat, abychom si udrželi stálou rovnováhu vůle? Musíme se modlit a přemáhat. Kolikrát nám naše vlastní plány nevyjdou, tolikrát opakujeme:

"Tady jsem /srov. 1Sam 5,10/ - ecce servus tuus, ecce ancila Domini - jsem tvým služebníkem, tvou služebnicí?" A obět je v rukou Božích připravena; a i si tam srdce ještě chvíli posténá a i když hlava, ten velký inkvizitor, bude ještě nějaký čas kritizovat, to už budou jen citové výlevy.

V takových a podobných situacích se nemusíme modlit o to,

abychom se zbavili nepříjemných pokušení, o sejmutí kříže z našich ramenou /ať už vnitřního nebo vnějšího/ -- jediné je třeba se modlit o sílu a pomoc, abychom vydrželi až do samého konce ve věrnosti Bohu. A proto se modlíme a zápasíme.

B. Indiference citů

Druhým polem indiference jsou naše city,

- 1/ Přinášíme Pánu Bohu darem a obětujeme tu nejlepší část naší osobnosti tím, že budeme svůj rozum a vůli udržovat v neustálé ochotě plnit JEHO přikázání a zároveň MU podřídíme své "já" v případech, kdy sám Pán uplatňuje svá suverénní práva 'nad námi. My se jen dáváme k dispozici z vlastního rozhodnutí, podporování působením Ducha svatého. "Ale moje city a ubohá fantazie." Co si pak máme myslet o opaku citů a fantazie pokaždé, když se požaduje nějaká oběť?

- 37 -

Tady se dají plně uplatnit slova: "Vůle - to znamená člověk." Pokud ty při přinášení obětí nescházela ani jediná částčka vůle, tak už nepochybí vůbec nic, dokonce i kdyby se to nižší "já" v člověku proti tomu otevřeně bouřilo a slzy tekly z očí proudem. Tu stačí spočinout na Srdci Páně, tiše šeptajíc: "Sum ego ancila Domini, servus tuus" - a všechno bude zase v nejlepším pořádku.

- 2/ Na druhé straně má ale velmi vážný význam úsilí směřující k uvedení našeho citového života do té nejhlubší askeze. Proč je to tak důležité? Protože city hrají v celém lidském jednání velmi důležitou roli,

představují nám stejně tak písmeno A jako Z, dávají nám i falešné posudky a následkem toho nás přivádějí na scestí. Proto je tolik důležité umět se ovládat a krotit své city. Konec konců ani Bůh netouží po službě, která je spojena s neustálým bědováním, lamenováním a naříkáním: "Ne, to ne!" ON požaduje, aby se MU člověk podřídil, ale v mezích pro něho přijatelných; pokud jsou city žhavé a neovladatelné, je tady nedostatek vůle a to je i duše vedle. Naproti tomu, když city zapojíme do vhodné spolupráce, pak půjde všechno snadno a správně. Užil bych přirovnání: Představte si, jak nějaký vojenský oddíl pochoduje při poledním vedra ulicemi města, každý voják má na zádech padesátikilogramovou zátěž a na všech je vidět vypětí a únava. Když ale tentýž oddíl půjde městem při východu slunce nebo ve večerních hodinách a přitom si bude zpívat veselou píseň, bude to docela jiný pohled. Podobně je to i s naší indiferencí. Může se nést jako těžká zátěž na zádech a být na obtíž a nebo může být pro nás něčím samozřejmým, když jsme oddáni do Boží vůle. Toto je bezpochyby obtížná práce. Ale vzdávejme díky Bohu za to, že padají rány jedna za druhou a když se přitom zanotuje veselá píseň - aby byly strženy city - pak teprve potom zapůsobí na osobnost celého člověka. Proto je také k řeholnímu životu nutná jemu specifická radost; v opačném případě budeme vypadat jako rytíři se smutnou tváří, kteří jsou k politováníhodní. Přitom existuje vážné nebezpečí, okamžik rozhodné zkoušky bude pro nás velkou zátěží a člověk se jednoduše unaví nebo dokonce selže. Proto je tolik zapotřebí neustále a vytrvale pracovat na nabytí

indiference citů.

5/ Je dosažení indiference citů možné?

Vždycky korigujme naše neposlušné city. Když se srdce kolikrát bouří, říkáme si: "Pozor, tady není něco v pořádku, to není pokoj Ducha Božího."

Opanuj svoje city pokaždé, když se staví proti příkazům představených. Koriguj je, když se jim nabízí nějaká nespořádaná náklonnost ke komukoliv. -Pak si řekni: To je jenom tvor /srov. Ž 105,15; 118,8; 144,4/. Tady je třeba být zvlášť indiferentním, opatrným a bdělým a tedy vzhledem k tomu přinést obět a uvést barometr svého nitra do správného stavu.

Když jsme byli ještě malí a matka nebo otec nám přikázali jít pro něco do sklepa či do tmavého pokoje měli jsme strach, který jsme se snažili všelijakým způsobem zahnat. Některé děti si třeba přitom zpívaly nebo pískaly, aby si takto dodaly odvahu. Podobným způsobem je třeba postupovat, když se naše přirozenost bouří. V takovém případě ji musíme uvádět k opačnému pólu - naplnit se radostí, fantazií a citům přitáhnout uzdu a vroucí modlitbou hledat útočiště v Srdci Páně - a neodcházet od Spasitele ve svatostánku dříve, než naše srdce najde pokoj a vyrovnanost. Působením Boží milosti se naše city stanou klidnými a mírnými, opět nalezneme duševní vyrovnanost. Kdo takto postupuje, najde klid a vítězství je jeho.

A tak tedy ještě jednou: MODLIT SE A ZÁPASIT.' Toto je jedno-

duchy návod, který se dá vždycky použít. Dej Pane, abychom na něj v pravou chvíli pamatovali,

II. Volta nejlepšího prostředku

Podle pořadí nyní přicházíme - jenom stručně - k druhému důležitému principu, který reguluje náš vztah k tvorstvu. Když stojíme před dilematem volby mezi dvěma věcmi, sáhneme vždy po tom prostředku, který nás vede nejjistěji, nejlépe a nejrychleji k dokonalosti, bez ohledu na naši citlivost, na nás rozmar. Nikdy nevybírejte vlastní cestu, ale vždy takovou, která vede nejjistěji a nejrychleji k cíli, i kdyby to měla být pro naši přirozenost veliká oběť.

Toto je základní zákon charakterních lidí, které

- 39

C. j- - ^

Bůh sám vede ke svatosti a kteří mají schopnosti stát se svatými.' Kdybychom před sebou měli tři prostředky a ten třetí by byl nejtvrdší, snažme se se tedy zvolit ten, který naši přirozenost stojí nejvíce námahy; takovým způsobem jednali svatí.

Proč máme volit to těžší? V pozemských záležitostech a v časných starostech každý volí to lepší. Proč jinde postupovat skrze trápení a oběti, ke kterým nás, řeholníky. Bůh povolal v daleko větší míře? Nás, kteří jsme "všechno opustili a šli za NÍM" /srov. Mt 19,27/. Jestli si chceme NÁSLEDOVÁNÍ ulehčit a velkými kroky jít ke svatosti, je třeba jednat právě tak. A pokud bude v duši vládnout radost, spadnou z nás okovy pozemských starostí a jako ptáci se budeme vznášet k výšinám, Takoví lidé dojdou za jediný rok dále, než jiní za celý svůj život, kteří

víceméně stále smlouvají s Bohem a kladou na NĚHO požadavky pro svou nevyrovnanou povahu,

i" 2 LC, ^- ^)

Co říci na za věř? Právě toto rozjímání nám ukazuje cestu přes překážky/které se stavějí mezi Boha a nás:

- INDIFERENCE vůči všemu, co není Bůh a k Bohu nevede;
- VOLBA nejlepšího prostředku, který nás na cestě k Bohu povede nejjistěji, nejrychleji a způsobem nejdokonalejším . *íft ^t -í',^'*

- 40 -

1, den

3. rozjímání B0H JE POČÁTKEM. CÍLEM I CESTOU NAŠEHO ŘEHOLNÍHO ŽIVOTA

První den exercicií nás znovu seznámil s počátkem, cílem a cestou našeho řeholního života. Počátkem našeho bytí je Bůh jako náš Stvořitel. Cílem našeho života je Bůh, JEHO blaženost, do které náš život směřuje. A cestou našeho života je také Bůh /viz. Aubry sir. 49/, jehož svatá vůle je motivem našeho jednání a za kterou CHCEME pokorně jít při hledání Pravdy, řídíce se přitom výlučně jediným velkým motivem oslavy Boha a indifference vůči ostatnímu tvorstvu. Toto je dvojí úsilí naší životní pouti, kterou jdeme a tuto snahu chceme stále prohlubovat.-To se ovšem týká všech lidí v rámci všeobecného povolání ke svatosti /viz. •LQ 5.40/.

Je třeba však tuto skutečnost aplikovat na řeholníky, kteří jsou povoláni k dokonalé lásce a žijí skrze evangelní rady v úzkém spojení s Bohem /sr. PC 1/.

V první průpravě k tomuto rozjímání si můžeme představit

Spasitele jako milou postavu, naplněnou božským majestátem krásy, svatosti a ušlechtilosti, jak se nás ptá: "Je tvé srdce tak poctivé a upřímné ke mně, jako to mé je upřímné vůči tobě?" To znamená: "Měl jsi dokonalé a velkorysé úmysly ke mně, jako mám i já k tobě?"

Ve druhé průpravě prosme vroucně našeho Spasitele, aby vlil do našeho srdce pramen světla a útěchy ze svého Božského Srdce, abychom mohli hluboce a zřetelně poznat velikost a svatost našeho povolání.

Tři motivy nás vedou k nabytí dokonalosti /viz. Aubry, sir. 48/. Přiblížíme si je pomocí tří otázek:

1/ ODKUD PŘICHÁZÍŠ ? - Ze Srdce Božího. Odsud pramení všechny vlastnosti tvého povolání. Ono ti pomáhá ve snaze o dokonalost tím, že ti dodává sílu k jejímu dosažení, 2/ KAM VEDE TVÁ CESTA ? - K Srdci Božímu. Bůh ti pomáhá skrze tvé zasvěcení dosáhnout cíle. 5/ KDE KONČÍ TVÉ POSLÁNÍ ? - V Srdci Božím. Toto je bohatstvím tvého povolání.

I, Původ našeho života v řeholním společenství. UNDE ES TU ? - Odkud přicházíš? Odpověděli jsme: Ze Srdce Božího, protože tvé povolání

- 41 -

je dar Boží Lásky, Bůh tě přímo PONOCUJE /sr. Osuna/ do své svobody. Ano, vyznamenává tě svou Láskou, Spočítej všechny okolo sebe, kteří jsou skrze své povolání zavázáni ke snaze o dokonalost - jak malá je to hrstka ve srovnání s tisíci jiných, kteří nemohou sloužit Bohu

v řeholním stavu. Bůh si tě vlastně vybral pro sebe jako jednoho z mnoha - vyjímáš se jako hvězda na tmavé obloze.

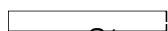
Bůh tě křtem povolal do svého mystického těla •- Církve; později si tě vyvolil a chtěl tě mít jen pro sebe. A tolik jiných lidí, snad s větším talentem, s pevnějším charakterem, s vyšším vzděláním ponechal uprostřed světa. Co všechno by oni mohli a chtěli udělat pro Pána Boha, kdyby měli ty milosti, které jsi dostal ty! Ale tu se narodilo dítě někde v nějakém obyčejném domě a právě na toto dítě se zadívalo -věčné oko volby" - byl jsi to ty l

Bůh tě vyznamenal uprostřed svatých duší, žijících ve světském stavu. Tam ten život /= světský/ má mnohá nebezpečí; tam je třeba meč pevně držet oběma rukama, vždy v bojové pohotovosti. Náš život je snazší, hrozí nám méně nebezpečí, dostáváme více milostí a pomoci od Pána. A přece i uprostřed světa kvetou a dozrávají veliké ctnosti. Na jakou úroveň svatosti by ti lidé došli, kdyby je Bůh přemístil do ráje života řeholního, kdyby je obklopoval jenom dobrý příklad, kde se modlitba stává tak snadnou, kde duše zapustí kořeny, hluboké kořeny v Bohu, čerpajíc z NBHO sílu jako ze ZDROJE ŽIVOTA.

Možná, že máš slabou vůli, menší talent a schopnosti; co by z tebe bylo, kdybys žil uprostřed světa; snad by se tvá duše v něm úplně ztratila, jako zakrnělý stromek v písčitém úhoru. Vezměme si pro srovnání takového -Františka Xaverského anebo takovou Zofii Barat. Čím by oni byli uprostřed světa? On - významným profesorem, ona - světáckou dámou. Když už nás tedy Pán i přes naše ubohé schopnosti a zásluhy povolal k vysoké úrovni duchovního života, tak si už ani nemůžeme dovolit nicotně lpět na svém "já". Bůh má s námi veliké

plány;

je tedy třeba, abychom stále nabízeli všechny své nepatrné síly do JEHO služeb, musíme udělat všechno pro rozvoj svých osobních ctností a ze své strany se snažit o STALÍ duchovní růst. Podívejte se, jak velmi nás Pán vyznamenal: To, co bylo malé, to povýšil /sr. Lk 1,52/. Je to nesmírná a nezasloužená

- 42 -

milost Boží !

Zastavme své kroky a ohlédněme se do svého mládí. Jestli jsme si zachovali čistotu, je to zázrak Božího milosrdenství, který nás vyzvedl nad mravní bídu tohoto světa. Nemáme právo tuto ctnost připisovat sobě, je to dílo Božího milosrdenství. A jestli jsme snad z té správné cesty odbočili - zadívej se, kam jde Syn Boží, aby se v nepochopitelné Lásce obětoval za určitou duši, za tvou duši. ON jde v Čele čistých, nevinných duší a najednou se zastavuje při ubohém stvoření, které zatížené mnoha hříchy leží u cesty. Milostivě se k němu skloní a bere ho do svatého chrámu svého Srdce, aby tam z něho vychoval královské dítě v čase i věčnosti. Čím ses o toto zasloužil? Kdybys mohl Bohu předložit veškeré zásluhy andělů a svatých a správně jsi řekl, že sis své povolání vůbec nezasloužil, tím více si uvědomíš, že tvé povolání je darem svobodné Lásky Boha, který tě vyznamenal jako jednoho z mnoha.

Odkud tedy pocházíš? - Ze Srdce Božího. Tvé povolání je dílem JEHO Lásky a Milosrdenství, je to perla potopená v moři výkupné oběti Kristově. ON sám se ponořil do jeho hlubin, aby ji z nich vydobyl. -

"ČLOVĚK JE STVOŘEN ..." ON, díky své Moudrosti uskutečnil tvé povolání.

"NOBLESSE OBLÍCE - vysoký cíl zavazuje", tak to jasně říká stará lidská moudrost a zkušenost. Duše poctěná tak velikým vyvoláním musí žít na daleko vyšší úrovni duchovního života, než jiní lidé.

Proto nikdy nezapomínejme na vznešenost našeho povolání. Vykonávejme nevšední skutky /sr. Katka, sir. 128/ a nespokojujme se s malou službou Pánu /vždy jen VÍCE - MAGIS, viz. Rahner Ex-I-10: Je třeba se rozhodnout pro to, co "více vede k cíli".../. Dostali jsme dar povolání a schopnost k dokonalosti. Srdce Boží - to je začátek toho povolání a v Srdci Božím má počátek také cesta tvého života.

II. Cesta našeho života v řeholním společenství

Jakým životem bychom měli žít? - Životem Ježíše Krista -- to je to NEJKRÁSNEJŠÍ na tvém povolání. Je to motiv, který ti dává impuls k tomu, abys nezůstal u maličností, u malé služby Pánu .•.

A jaký život vede náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus? Můžeme JEHO život rozdělit na tři roviny:

- 43 -

1/ Život nadpřirozený

JEHO život .je nekonečně vznešenější, než všechno ostatní, co bylo stvořeno; ON je vysoko nad tím vším - ten život je zároveň nadpozemský i mimozemský. Kolik svazků a vztahů přetrhl okamžik tvého vstupu do řeholního společenství? Odloučil tě od otce a matky, od bratří a sester a přivedl tě do jiného světa, ve kterém máš vést život podobný životu Syna Božího - bez otce a bez matky, bez sourozenců.

Toto je rovina našeho nadpozemského života. Opustili jsme svět, jsme vymazáni z jeho seznamů, nosíme oděv jen nám vlastní, vedeme život odlišný od lidí žijících uprostřed světa, život podobný životu Syna Božího /sr. Mt 19»27nn - 100x víc .../.

2/ Život v Bohu

Spasitel vede život, ve kterém věčně vidí Otce, Otce miluje a věčně spočívá v Otci /sr. Jan 17,21/. To je život Boží Lásky. - A jaký je tvůj život? Bůh se ti dává! Zít v řeholi, tzn, žít v JEHO přítomnosti, v JEHO důvěrné společnosti, JEHO JEDINÉHO MILOVAT i

Zít v řeholním společenství, tzn. vidět Boha ve svých představených, spolubratřích a spolusestrách, tzn. nacházet v Bohu PLNOU míru toho, po čem lidská duše a srdce touží. Všechno vlastnit jen v Bohu a nakonec v Bohu spočívát a s NIM se SJEDNOTIT. Neodpočívát na vavřínech, pochvalách a uznáních, nežít v pohodlí a sobectví - ne, ale ZÍT JEN V BOHU! Podívej se: Vždyť toto je nejkrásnější na řeholním životě.

5/ Apoštolský život

Náš Božský Spasitel je tvůrcem všeho vnějšího i vnitřního života, je přímo á^zdrojem. Všechno, co je vykoupeno, ON sám vykoupil. Toto je impulsem pro náš apoštolský život, který je zaměřený k jednomu velkému cíli: "Všechno k větší cti a slávě Boží." Když důkladně poznáme hloubku života s Ježíšem a tu krásu našeho povolání, budeme se potom ještě spokojovat s polovičatostí?

A teď položím otázku: "Je tvé srdce tak upřímné a otevřené vůči Spasiteli, jak upřímným a otevřeným je ON vůči tobě?" Kdy se to stane pravdou? Tehdy, když začneš usilovat o skutečnou svatost, když budeš

hluboce spočívat v Srdci Božím, když budeš

- 44 -

toužit dávat všem radost; jen ti lidé jsou skutečně povoláni, kteří se ÚPLNĚ oddají Bohu a službě JEMU. Ne lidé malí a omezení, ne egoisté, ale duše které odumřely všemu a žijí výhradně pro Boha, duše, které se zmaří v apoštoláte tím, že se snaží zachránit to, co se zachránit dá a poctivě usilují o získání skutečné svatosti, ke které přivádějí i jiné.

III. Cíl našeho života v řeholním řádu

Kam směřuje naše povolání? Na to existuje jenom jedna odpověď: "Do Srdce Božího." Toto je celé bohatství, štěstí a vznešenost našeho povolání a našeho řeholního života. a/ Svůj život prožíváš v řeholním společenství, tzn. ŽIJEŠ ŽIVOTEM CÍRKVE. Církev oplývá životem nejbohatším. Není to život jen ryze kontemplativní, to ne, je také aktivní, apoštolsky činný /viz. Chauhard: Činnost sir. /. Krásný a bohatý je život Církve, nevěsty Kristovy na zemi. Takový je i náš způsob života, motivovaný životem samého Spasitele. Ježíš nejenom že pracoval apoštolsky, ale navíc žil v Bohu, sjednocený s Bohem. Tento způsob života je dědictvím Božím, v něm spočívá velikost našeho povolání. b/ Pokud budeme hledat skutečnou velikost člověka, pak: ji najdeme právě v našem povolání, V něm najdou naplnění ušlechtilé snahy lidského ducha.

Lidský duch pocítuje potřebu naplnění naděje svého Spasitele. Jestli někdo může v pokorné důvěře, díky milosrdenství Božímu, očekávat svou spásu, tak jsme to určitě my, řeholníci. Ušlechtilá lidská povaha

cítí dále potřebu obětavě se věnovat štěstí druhých. My se vlastně můžeme obětovat Nejvyššímu Bohu ve věci jediné veliké a kterou je JEHO oslava a spása duší.

Ušlechtilá lidská povaha v neposlední řadě cítí nutnost svobody. Nechce být závislá, ne, chce být volná, svobodná, Toho se jí dostává právě v životě řeholním - osvobození od pout světa, volnost od okovů, které i kdyby byly ze zlata, jsou přece okovy. Osvobození od otroctví vášní, živo* v radostné svobodě dětí Božích /sr. Gal 5,15/. Tak štědře a hojně už tady na zemi Bůh zabezpečil náš život. c/ Z toho vznikají poklady budoucího života v nebi, ano, takovým způsobem nás naše chudoba činí bohatými: "Blahoslavení chudí

- 45 -

duchem, nebot jejich je království nebeské" /Mt 5,5/. Bohatými a šťastnými nás učiní slib čistoty. "... ti, kdo se neposkvrnili nevěností, zůstali neporušeni; následují Beránka, kamkoliv jde* Byli vykoupeni z lidí jako první pro Boha a pro Beránka" /Zj 14,4/. Řeholní život se vzhledem k této skutečnosti dokonce povznáší nad život velikých svatých, kteří nežili ve stavu čistoty. A poslušnost nás činí velikými. "Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšové jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán" /Fil 2,8nn/.

Toto jsou věčná zaslíbení Spasitele. My MU slibujeme chudobu

na krátký čas života pozemského - a ON nám nabízí poklady věčné. Slibujeme MU čistou věrnost - a ON nám zase věčnou radost. Proto MU slibujeme i trvalou poslušnost - a ON zase věčnou svobodu a věčné kralování s NÍM.

Náš každodenní život se navíc řídí snahou směřující k dosažení dokonalosti, nebo-li motivem lásky k Bohu, protože jen láska všechno proměňuje v klenoty. Jsou to motivy skutečně nadpřirozené a rozmnožují naše zásluhy. Proto také duše, které se povznášejí do čistého milování Boha, mají ty nejbohatší zásluhy /viz. Velepísen sir. 49: "Nad víno je lahodnější tvé milování"- Píseň 1,2-5; Terezie, sir. 159: "Nechtěla bych nic jiného, než mílo vat"/.

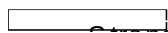
Toto je vůle Boží v našem řeholním zasvěcení, toto je ta krása, bohatství a nadpřirozená vlastnost našeho povolání. Ale k takovému povolání je nutné velkomyslné a nezištné srdce. Jak

se tedy můžeme zabývat stále dokola malými a drobnými záležitostmi (fl«/ a neporadit^se svými obtížemi /viz. Velepísen, Terezie, str.: 47/, když Srdce Boží má s námi tak veliké plány, že zabírají celý horizont našeho života?

Když sv. František z Asisi měl zjevení o tom, že má zajištěnu svou věčnou blaženost, ^néovÍat'lal se; radostí. Hned šel na městské náměstí a tam zanotoval svoji překrásnou píseň o bratru slunci. Jeho další život na zemi se mu zdál už jen jako sen. - Ačkoliv my takovou absolutní jistotu nemáme, přece

si můžeme v duchu a v klidu našeho srdce říci, že i náš život směřuje k nebi.

Kéž je tedy náš život písní díkyvdání, sluneční písní radosti a pokoje, at se náš život vznáší na křídlech lásky a tímto způsobem překonává obtíže. Usilujme o stálé díkyvdání, které potvrzuje naši odpověď na otázku: "Je naše srdce natolik velkodušné a otevřené pro Ježíše, jako je JEHO Srdce velkodušné a otevřené pro nás?"

- 47 -

2. den

1• meditace

BOZI SOUD, NAD HŘÍCHEM

K rozjímání o počátku a konci člověka přidává s v. Ignác řadu dalších úvah, které by nám měly účinněji pomáhat k dosažení našeho cíle, kterým je STÁLS SPOJENÍ S BOHEM. Pomoc těchto úvah spočívá především v očištění srdce, tedy zbavení se všeho toho, co by pro nás mohlo být nepřekonatelnou překážkou při důvěrných vztazích s Bohem. Poznání těch překážek a jejich rozhodné odstranění stanoví první etapu cesty k našemu věčnému cíli,

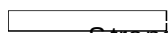
Hlavním úkolem tohoto rozjímání bude proto osvobození se od starého způsobu myšlení a jednání, osvobození se od toho všeho, co 30 a nazývá se hříchem a tedy i opuštění všeho, co souvisí s hříchem nebo k němu vede, jako např. nedokonalost, chladnost, slabosti různého druhu, špatné návyky vůle. Odstraňme tedy se svatou, horlivostí tato pokrytecká místa z našeho života. Teprve tehdy, když naše duše bude ÚPLNĚ

očištěna, bude schopna důvěrného a hlubokého spojení s Bohem.

Chci zvlášť zdůraznit důležitý význam tohoto spasitelného očišťování, což je METANOIA, duchovní obnova, obnovující zvláště život těch, kteří *važ*, nejednou prošli touto školou duchovních cvičení - tito postupují na cestě k dokonalosti značně rychleji. Bylo "by to nepoctivé vůči Bohu i vůči nám samým, kdybychom chtěli postupovat jinak.

a/ My musíme postupovat tímto způsobem vzhledem k nám samým, vzhledem k našemu zasvěcení, protože každá ctnost, která nevzniká na tomto základě, dříve nebo později vybledne, b/ Musíme takto postupovat také vzhledem k Bohu, našemu Pánu. Tak často přece získáváme skrze JEHO milosrdenství a naši lítost odpuštění svých hříchů. Proto se nemůžeme domýšlivě spoléhat jen na JEHO milost a zároveň přitom zapomínat na svou vlastní lítost a ducha kajícínosti,

Kromě toho všeho však víme, že duch kajícínosti je VLASTNÍ řeholnímu stavu. A to pokání nejen za své vlastní hříchy, ale také za hříchy celého světa. Účel a ovoce tohoto rozjímání je proto třeba hledat v prohloubení motivů našeho odporu a svaté nenávisti ke hříchu. Naše srdce musí proniknout upřímná lítost, ale smysl toho není v úzkostlivém přehrabování se

v minulosti a hledání dávno odpuštěných nedostatků, honba v hlubině naší duše za něčím, co už tam dávno není, protože to bylo definitivně

smazáno milosrdenstvím Božím, Ale stejně nás musí naplnit bolestným žalem vzpomínka na naši hříšnou minulost, na urážky způsobené tak dobrotivému Bohu, na to, že jsme HO tak málo milovali,

Naše vůle vyžaduje stálou posilu v dobrém. Snad je před námi ještě nejedná překážka v našem životě Možná, že budeme muset překonat ještě nejedno pokušení. Musíme se na toto nebezpečí znovu připravit, abychom ho dokázali s pomocí Boží překonat.

Pro růst ducha kajícího, který alespoň, v řeholním domě musí nalézat úrodnou půdu, není nic účinnějšího, než vzpomínka na -by dny a hodiny v našem vlastním životě, kdy jsme byli nevěrní vůči Bohu.

Nic také v takové míře neprohlubuje naši důvěru vůči Pánu, než když si vzpomeneme na veliké množství provinění v naší minulosti, které díky Božímu milosrdenství je již odpuštěno.

Konečně máme být také naplněni apoštolskou láskou vůči Spasiteli a nesmrtelným duším. Proto 3® třeba si uvědomit, z jakých propastí duchovní bídy musíme tyto duše vytahovat, ať bychom je zachránili před záhubou /sr» Klára Fitz, Duchovní deník, str. 25; Mechtilda, str. /.

Sv. Ignác staví svou úvahu o hříších přísně psychologicky a takticky. Napřed se máme zabývat nenávisť Boha ke hříchu. Za tímto účelem se musíme napřed o podstatě hříchů přesvědčit 'a to nejen pomocí čistě rozumových úvah, ale přímo PROŽIT to» co o něm soudí sám Bůh, jedině spravedlivý Soudce. Bůh se vyjádřil o hříchu v neviditelných znameních a činech i ve svých soudech. Zamysleme se proto nad úsudkem Božím o našich vlastních hříších; ne o trestech andělů vyhnaných od pravice z nebe, ne o trestu prarodičů, ale o soudu

Boha nad našimi vlastními hříchy /viz JZ: Odvaha být Církví, str. 54/.

První průprava: Aí dnes každý hledá tíhu svých hříchů T osobě našeho Spasitele, Ježíše Krista; aí každý vidí množství svých nevěrností a chyb z minulosti na skloněné postavě Božího Syna při cestě na Kalvárii s přetěžkým křížem na ramenou. Následujme HO na JEHO křížové cestě*

49

-fy/ "^- y^^ í<fr^<A' i

První uvodil

A{ dneska každý hledá tíhu svých břicha v osobě našeho sprostrsdkovatele Ježíše Krista, al každý vidí nespočet svých nevěř a chyb z minulosti na nakloněné postavě Spasitele častou na Kalvárii s přetěžkým křížem na ramenou. následujme ho po jeho křížové 90 sté*

'Pruhy'^feŽT

Prosme Spasitele o milost v pravdě hlubod'ě a upřímné lítosti nad našimi hříchy; prosme, abychom při reflexi na ně byly-naplnění pravdivou pokorou a aby tato pokora v nás vzbudila •těle nové pocity bolesti a lítosti»

Rozjímání má tři body s

V Kdo je obětí mého hříchu?

2/ Jakou míru utrpení z tohoto důvodu musel snášetT

3/ Jakým způsobem dává Spasitel svoje uspokojení najevoT

Z« KDO DAL ZA MS HŘÍCHY ZADOSTIUCII^NÍ

X^{yž} Pán Bůh poprvé přistoupil k soudu nad hříchem a pramen jeho pokoru řící spravedlnosti poprvé pronikl temnými mraky hříchu, tehdy jeho rozsudek stihl anděla, Tito spanilí tvorové Boží spadli do propasti odmítnutí, ačkoliv každý z nich převyšoval svojí dokonalostí nesrovnatelně viditelné tvory.

Pak začal druhý Boží soud nad hříchem, a jmenovitě nad našimi prarodiči v ráji a tím nad celým lidstvem. Spáchání i jenom jednoho hříchu byla celá budoucnost našeho lidstva zavržena. Po vyhnání Adama a Švy z ráje přišla na celé lidstvo, oslabené duševně a fyzicky, bád^g a utrpení s nesmírným neštěstím, - a tak to už zastane až .do[^] skonání světa*

Třetím pokořujícím rozsudkem vyslaným Bohem j[^]potopa, Voda zničila veškerý život na zemi. Bůh zátopa* ddSoahna většinu celého světa, potopil v chaosu hříšné lidstvo. „Hrozný rozsudek“ - říkáme my, - poněvadž jednostranně usuzujeme* Co jenom znamená tento rozsudek^{q^} atracání ve srovnání s nekonečnou urážkou spravedlnosti a svatosti Boží?

Sodoma a Gomora hynou v ohni a síře - Bůh je vypálil jaJko jedno hnízdo hmyzu. Mořské vlny pohlcují Faraóna a jeho vojsko, topí se jako se topí moucha ve sklenici vody,

Ano, takto projevuje Bůh otřesnými příklady na hříšné lidskosti svoji nenávist k hříchu*

Kdo se tedy stane našim Spasitelem jako obci za naše hříchy? Jediná spravedlivá bytost. Snad Ho tedy Báb nepotrestá, nebude přece přikládat kárající pravici na spravedlivého. Sám Jidáš jako zrádce přiznává, „Hřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev“ /Mt,27,4/* Také Pilát musel prohlásit „nenalézám žádné viny na tomto člověku“ /Luk.23,4/«

Í(AJ[^]

X (kapitán) stojící pod křížem dává svědectví o Kristově navineš s „Vskutku, tento člověk byl spravedlivém^{1*} /Luk,23,47/. Také sám Ježíš se ptá svých nejzavilejších nepřátel „Kdo z vás W[^]C dokáže

hřích? ** /J d,46/. ^řa^J^váří Boží tato záležitost ale vypadá jinak. Pán Bůh ^?3h^spravaaiivou ruku nad^ristam, poněvadž on vzal naše hřích na sebe. Proto vlastně splácí dluh neěich hříchůy^e byl jediným spravedlivým, který toto mohl učinit a vzít naše viny na sebe* y^

Kromě toho říkáme napřesvadči'í Vždy^ Kristus je ušlechti.] ručitel, vzal na sebe cizí vinu, žádná osobní tíha Ho nezapeř

•^tí«« Toto je přece polehčující okolnost, to muaí zmírnit Boží ^re»íycf rufetta nutitHo k darovánt^vyša trastu, - my to tak chápeme, ala jinak usuzuje Bůh, Neubral ani jediné kapky z more Jeho útrap* Trest za nese hřích dopadá na nejspravedinějSího, jednorozeného Syna Božího^ On se vylává za našeho aprostredkovatele. Od věků na Ném spočívá zalíbení Boha, jako na novém Adamovi, který vzal na sebe viny celého lidstva.

Ještě jednou se táži; Kdo je mým sprostredkovatelemT Je jím sám Syn Boží, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha* Nebyla mu ušetřena ani jediná kapka z poháru horkosti, který měl být zadostiučiněním za mon9,(h^chy. Bůh pronásleduje hřích qu^si^^zlo až do vlastního těla a krvSí. Ka^dý těžký hřích si ze strany Boha vyžaduje takového zadostiučinění* Jako láska Boha k sobě samému je nekonečná, tak nakonačná jeiJaho nenávisť k&hřít'hu. Podle míry jeho lásky k sobě musíme měřit Jeho nenávisť k&hřichtt^ poněvadž oba zůstávají v úzké, vnitřní spojitosti, Láska rodí nenávisť. V míra lásky k nějakému dobru rodí se nenávisť k Jeho opaku, proto také Bůh nenávidí hřích s nutností povahy nenávisť nekonečnou*

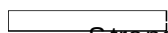
Bůh nenávidí hřích nenávisť věčnou, dokonce po jeho pokání, & je to jediná nenávisť, dlící v tomto nakonačně milujícím srdci. „ Kdybys něco nenáviděl, nebyl bys to učinil"* říká Písmo svatbě /Mat. il,24/>» Do této pravdy musíme calou duší co nejlouběji vniknout, jednoduše vmodlit se do ní* Ssx Jsme přece pozváni k intimnímu spojení s Bohem, proto také musíme vykopat hlubokou propast mezi námi a hříchem, propast neprůchodnou. Spěchejme vždy k Srdci Božímu, at nám zůstane našim útočištěm v každém pokušení, Ono se s námi dělí o svoji nenávisť k hřichu* xxxxxAxx«áncaxaKX2ZKaíxát3t^xSpHst±xíKX2xí±«xxyxí^B*^XK éxfiBX»Mtíbcx

II. JAKS ZADOSTIUCINSNÍ ZADÁ B&H ZA HAŠE HŘÍCHYf

Zdá se, že Bůh převádí svoji spravedlnost na vzor lidských soudů* V okamžiku nabytí rozsudku smrti nějakého zločince oznámí se napřed jméno nešťastného viníka, zbaveného cti a práv občanských a teprve potom se mu sahá na život. Obdobně postoupila spravedlivost Boží s naším Vykupitelem.

Rozsudek nad Ním byl už vlastně proveden při Jeho narození V jesličkách ve chlívě uprostřed krajní chudoby, uprostřed zvířat - tam už začal splácet dluhy našich hříchů.

A sotva se začal život Spasitele světa vyvíjet, už Ho musí i Jeho matka v její náručí chránit před lidskou zlobou. Vlastní národ a jeho tyrani prahnou po Jeho krvi, proto musí prchat do pohanského Krypta - a to váa za naše hřichy. Po letech Ho vůle Otce odvolává

51 -

x Egypta zpět, aby v potu své tváře vydělával na denní chléb jako ubohý tesá?, jako syn nádeníka. Po dobu 30ti let Ho bude před lidmi chránit pohrdání a^poznání skrytého života. Po dobu jeho veřejného vystoupení se strhla bouře protestů, posměchů a rouhání. Jako jediný úspěch tříleté namáhavé těžké práce vybere ai několik prostých mřížů z lidu, kteří půjdou skutečně za Ním, ale už při prvním setkání s nebezpečím rozutečnou se jako hejno vrabců* A toto všechno Ho potkává "" z důvodů mých hříchů.

Ježíš sa obětuje Otci bez výhrad; toužíš - mluvit se svým nebeským Otcem - za hřichy lidstva • hic, já jsem je vyplakal* Moje modlitby slyšely noci, pouště a hory. 2ádáš-ii chudobu -

- podívej se, stal jsem se dítětem žebráckým, obklopeným pohrdáním a ponížením, přes JO-iet jsem pracoval jako nádeník, žijící úplně nepoznán. TOUŽÍŠ po krvi - hla, jsem připraven ji prolít.

Spravedlivost Boží skutečně zasedá (ksoudu o NĚm navinnýa -
- ea moje hříchy, a rozsudek byl Hifv^eft^vykonán. Napřed Mu bylo konfiskováno veškeré vlastnictví - dokonce oděv Mu byl stržen z těla. Nebyla Mu dopřána ani kapka vody íuí&tí. s^eho prahnoucí žízni. On, který ani (kamene) namel, kda by mohl položit svoji unavenou hlavu, byl te3 mezi neban a zemí odkázán sám na sebe
-ř ani píd země Mu nebyla přiznána*

Nastává druhý akt spravedlivosti - byl nařknut z infamie, byl zbaven veškeré cti. Jeho vlastní národ Ho zavrhl jako zločince. Odsoudila Ho veškeré úřady. Byl úplně oloupen, umíral v hanbě,

A vlastně v takovém okamžiku shromažďuje Boží spravedlnost pod Jeho křížem lidi ze všedh končin světa. Každoročně se scházejí na svátky Velikonoční v Jeruzalémě /<^Sřtlsíce poutníků* Před jejich očima byl za bílého dne, v pravé poledne popraven, hanbou zař .loučen, oby zvěst Jeho neslavného koncs se dostala do všech končin světa* - Každý můj hřích se přičinil k tomu j; nesmírnému ponížení; toto je můj podíl na XBHZBKŽ soudu a odsouzení Spasitele. . '^^y^

A •co jeden z ^aho^učedníků Ho prodal jako otroka, zbytek Ho bud zapřeia,anebo rychle od Něho utíkali, Nikdo k Němu nepromluvu» nikdo se Ho nezaslal * všichni Ho opustili.

Následuje už poslední akt - poprava* K tomu byl vybrán nejukrutnější druh smrti, jaký si jen mohl vymyslet strohý národ Římanů> - poprava na kříži. Muka, které přitom museljc snášet ubohé oběti, byla tak hrozná, že jejich ústa byla obyčejně zacpávána roubíkem, ^by^ztlumifri/nelidské hříky a zlořečení na adresu popravicích, soudců a císaře. Ubohé oběti bylř přibity na plochy kříž ze dřeva a visely tak dlouho až jim nakonec vyhasl zdroj života. Agónie trvala často po několik dnů; když se prodlužovala, byl pod křížem zapálen oheň, jehož kouř olsouzence udusil; anebo jim také byly kosti lámány palicemi. Nejednou sa stávalo, že se z kříže sundávaly položivé oběti, které pak bylVniozeny pS^L ^ divokou zvěř. v^c^

Hic, takovýto druh smrti si vybral Syn Boží pro gmínzai našich

hříchů,

„ 52 -

III. S JAKOÍ' NÁSSey- SNÁŠÍ TO VŠECHNO

NÁS 3RAHÝ SPASÍ TBL

Ježíš as náhlá proměňuje k nepoznání. Až do chvíle, kdy[^]-[^] Otecnebeaký od Něho požadoval aa obcí Jeho Život, šal ca radost w áTO^na svy&h. utrpaní[^] Ala va chvíli, kdy byl vydán už jako zločinec, začíná 39 trást, hládnout, pot Mu stává na Šla, slzy roní, dokonce krev Mu táce po tváři - opravdu, má „ pokorné [^]ív>[^]».^{^^} a-lidoké. srdce," C05 CONTRITUM 3T HUMILIATUM /P3 50/51,19/. Vzdychá a roní Vbse slzy, modlí se a volá do tmavé noci o smilování quasi zločinec ~ a toto váeclano za každý náš hřích.

Po hodinách smutku a utrpení, které strávil v modlitbách na hora Olivové, vydává Ho Bozi spravedlivost katům - „ 00R-eOKtíaTyfih-ST-[^]yMTin[^]TOM'*. Dal se zatknout, šel a „ mlčel", /Mt* i[^]»63; Mr. 14,6 V.

te[^]IToto je (charakter /pov&ha[^], a jekym máj Spasitel nes® až <ie utrpení až do chvíle, kdy na kříži vyř[^]kl ave poslední slovo: „ DOKONÁNO JgST.* Toto je naše dílo, každého mého jednotlivého hříchu a věach ostatních[^]ohromady. [^]

Na konec rozjímání nás sv. Ignác přivádí ne--&te[^]y kříži/. Tam si máme položit sami otázky: Co jsem doaud udělal pro tak dobrého Pána? Kdybychom položil na jednu misku váhy život Krista Pána, na druhou misku zase všechno to, co kdykoliv všichni svatí a mučedníci pociťovali a vytrpěli, to by tíha těch posledních byla malá. Ve světle těchto postřehů odsuzují m&j dosavadní život.

Následuje další otázka: Co musím učinit do budoucna? Kuším Mu osušit každou slzu, odprošovat za každou kapku krve prolitou kvůli mým hříchům, nevěrnosti a nedokonalosti. Ne dosti jsem Tebe ranil & trním

korunoval Synu Boží? Málo jsem Ti přidal na utrpení? Mám Tě ještě větší hořkostí neplnit? A nyní už otázka poslední; Co učiním pro Nás budoucnu? SálB.víá, co je tvé srdce na tuto otázku povinno odpovědět. Netáhni ruku po té maličkosti chudoby, poslušností, umrtvení /zármutku/ a ponížení, které Tě potkává, A jestli budeme v Absci stačit, alespoň část tak velikého dluhu vděčnosti splatit? Proto také můžeme být naší touhou, naší radostí dobrovolné přinášení obětí pro Něho, být obětí pro Toho, který se stal velkomyslnou obětí, za nás zemřel na kříži a z mrtvých vstal / ? or 2 Kor.5,12/« Ano, znovu stojíme před základní pravdou řeholního života:
„Nechci se mít lépe, než můj Spasitel*. A toto teď určí odpověď na náš dotaz: „Co učiním pro Nebo v budoucnu?"

II, D B N

2. Meditace

Hříchy osobní

Na rozjímáních prvního a druhého dne se musí opírat práce dní následujících. Jestli se zjistí, že základy jsou vadné, není možné na nich stavět něco trvalého a solidního. K základu našeho - i.~v>~,^^i,,^ »<wrt+o T\Q±f>-(nřasvádčání v duchu sv» Ignáca. že se můžeme

„ » 53 <*

4<» propastné hlubiny, (to které nás uvrhly naše hříchy,

' ' ' • ' • ' ' • - • • --
--.-- / . (.. ; !,.. t/ „ ' „ „ !. , „

Rozjímání předcházející nám umožnilo, poznat Boží soud nad hříchem na osobě našeho Spasitele, Ježíše Krista* Hřích Ho přivedl do strašlivé smrtelné bázně, do neukrutnějších mule kříže,

Podívejme se nyní na hřích z hlediska našeho vlastního rozumu osvětleného vírou* Snažme se, přesně si uvědomit to, co jsme vlastně

provedli, co si za to zasloužíme, co kvůli tomu máme s sebou učinit a co s námi má učinit Bůh? On všechno rozhoduje dle míry, počtu a váhy, proto také je Jeho působení vždy správné a ze všech mír nejspravedlivější. Tuto trojnásobnou míru nyní porovnejme s našimi hříchy, ^^^

První.(úvod i vidím sebe jako ubohého malomocného, plazícího se Ježíši jako jediný z oněch malomocných, ze kterých se jenom. jeden vrátil k Pánu se slovy díkuvzdání za uzdravení. - Jaký to lalostný 4ora»»»^

Druhý^ fúvotzii Pana ukaž mi malomocenství *mých* hříchů, dej mi lítost a touhu polepšit se, největší milost od zachování nevinnosti křtu; dej lítostnému a poníženému srdci sílu, abych se vyvaroval dalších hříchů.

••X. . ,

1* Počet *mých* hříchů. - Kolik že jich bylo během času velkých

Smalých

iověk dorůstá, hříchy dětinské dozrávají a s nimi dozrává ^ i viny. Snad nedochází k těžkým hříchům, když místo má (pSttrob^ nejsi; milost dobrého vychování, ale že by se nikdy nespálila křídla v ohni fantazie, Četby, prostředí...,•? Kdyby chránící ruka Boží nezakrývala motýla, co by se s jeho křídly stalo? Jestli tvoje mladost nepohnala těžkého hříchu, musíš vynaložit dvojnásobnou pokoru, neboť takto představuješ dvojnásobný zázrak Boží*

Přichází věk dospělosti a tehdy mohou bludné kroky zapříčinit fatální důsledky* Cožpak můžeme poukázat na jed^n^edin,ý den bez hříchu, na jeden den volný od jakýchkoliv CbliHSJa urážek, kterého by takový sv. Alois neoplakával po celý Život? Nedovedeme si důvěřovat od rána do poledne, od poledne do soumraku* Odsud také pocházejí v některých řeholních shromážděních obyčejně dvakrát denně apytování svědomí.

2» Podívejme se na místa kudy procházel náš život. Všude se najdou vzpomínky na hříchy i rodn^ domov a jeho okolí, škola, internát, kostel, barĚ&ř^ády, Kterékoli místo na zemi, kam šlápla moje noha, by spáchaný hřích nevolal k nebi v podobě Ábelova krve?

3. Naše prostředí], od milovaných rodičů počínaje přes sourozence,

rodinu, znám^{w.}, přátele, spolubratry neb spolusastry, odchovance, žáky a lidí světsk^{ft-}, se kterými jsme se museli stýkat, žije alespoň jediný člověk v naší blízkosti, který by o našich

""""""slabo stech nemohl nic říci? Kdo by se v hodinu našeho soudu mohl postavit jako svědek jOBXtxtt proti nám? Celá řada svědků! Tady^{ono} „ INNUM3RI." převeliký počat našich hříchů, které připomíná knížečka DUCHOVNÍCH CVXC3NÍ.

Co jsem tedy ze sebe udělal? Jestli každý hřích představuje kapku jedu, jak otrávené potoky jsem vléval do^{t^ch} Žil, jak daleko jsem rozšířil terén ničivé záhuby této (práce). Jestli je každ^h hřích řetězem, kterým se má duše připoutává k satanovi, s kolika řetězy jsem s ním spojen! Jestli každý hřích je ránou mojí osobou způsobenou Spasiteli, kolika ranami jsem tedy ^{eho} svatému tělu ublížil. Moja hříchy by stačily k tomu, aby^{musel}

- - 21. MOJB ZLÉ HŘÍCHY

a/ Hříchy a majestát Boží • míre mých hříchů se jménu je i nekonečnost, A to napřed s ohledem na velikost Boha. Čím větší je hodnota uražené osoby, lín větší je urážka, A Bůh, kterého jsme urazili, je nekonečna. A v tomto významu má každý hřích v sobě něco nekonečného.

Nekonečné jsou také naše hříchy s ohledem ne svoji tíhu, neboť dobro, kterému se zpronevěřili - vlastnosti Boží, představují hodnotu nekonečnou* Každý hřích já přestupkem proti jedné z vlastností Boží) proti nekonečné moudrosti, nekonečné spravedlnosti a proti nekonečné svatosti Boží.

Míra a tíha mých hříchů jsou i proto nekonečné, protězu dobrodiní Boží, které jsem zneužíval, to jsou dary Jeho lásky* Nekonečná láska Boží se projevuje v každém drobku chleba, v každém vánku čerstvého vzduchu, který vdechujeme* Nekonečně vzácným je zrak, který nám Bůh dává. Proto je také každý hříšný pohled pohrdáním Jeho nekonečné lásky. Každá nemilosrdná a

tvrdá myšlenka týkající se bližního, probodává Srdce Boží.

b/ Hříchy a láska Spasitele. • Tíha našich hříchů je nekonečná

Nekonečná je[^]/t tíha hříchů námi způsobené, protože Spasitelova utrpení jsou vzhledem k archu osobě nekonečná, kterou naše smyslnost, pýcha a neposlušnost citelně pokořuje, bičuje a [^]zbavuje života. Z druhé strany zase představují zásluhy našeho Spasitele nekonečnou hodnotu, se kterou s[^] s nekonečnou zásluhou Ježíše zahráváme, kdykoliv si zahráváme s milostí.

c/ Distance mezi Bohem a člověkem. - Nekonečná je tíha našich hříchů, když si všimneme existující vzdálenosti mezi Bohem a námi. Jaký to je zločin, když plivne žebrák do tváře hlavy státu, Podle toho si může odhadnout vzdálenost mezi Bohem a sebou -

- je nekonečná* Boží nekonečná moudrost a naše lidská omezenost Boží spravedlnost a pravda, a naše prolhanost. Boží krása a naše ošklivost velikost Boha a naše nicota. Ničím nejsme a to, co máme.to všechno je almužnou Boha. Největší svatý ,[^]jako chudičké stvoření, které Bůh obdařil svoji milostí a svatostí - jaká je to vzdálenost! Proto také je urážka Boha-ze strany takovéto nicoty" nekonečná*

d/ Ubohost našeho „JÁ% - felo se to bouří proti Bohu? Podívej se na svoji povahu. Jedná-ii se o vnější trvé[^]E&e-[^] - toí pomíjejícnost, týkající se našeho rozumu, která je krátká, omezená a přitom pyšná a ješitná - tedy směšná

Porovnej se se všemi ostatními řeholními členy, tvou malou, domnělou ctnost se ctností ostatních, se ctností všech dítek církve Boží. Čím jsi v porovnání k náinj(|ř?Jepicí obecnoul Po několika letech lidé vůbec nebudou vědět, že jsi[^]dy existoval* Tvůj hrob zapadne. - A tato mizerná bytost se staví proti Bohu a ničí [^]eho dobrodiní• Co si takovýto tvor zaslouží?

e/ Množství a velikost tvých hříchů. "" Čím jsme s ohledem ne milost? Bůh nás udělal dítkami Božími, šlechetné vlastnosti dítek Božích -\r[^]maří hřích, který zabijí v duši každý život. Byli jsme vyzváni k získání dokonalosti, stali jsme se vyvolenými nástrojem. - . -[^]
- a pTMto[^]připravujeme zbraň proti Bohu),, NBMOHU, N3SOKÁ2I TO,» [^]

* W •

místo, abych se dobrovolně smířil s touto obětí, a touto pokorou, která by pro nás znamenala vykoupení,

Naše duše jsou nevěstami Ježíše Krista* Řaholníci jsou apoštolý, kteří složili světy slib, že pro chválu Boží podstoupí všechno - a tedLkují pikle proti svému „ Mistrovi"! Existují nějaká opovržení, která by si nezasloužili? Mají oni vůbec právo očekávat od kohokoliv alespoň jednoho přívětivého slova? C, ano, zasloužili si opovržení a ponížení* A práce nás Bůh má ve svých službách, toleruje nás dále v úradě, • v řeholním domě•••••

Jak dlouho už jsi řeholníkea? Nerostle také přibýváním let tíha tvých hříchů? <

To jsou všechno pravdy, která ná9 roztín pozoruje;

- co by teprve bylo, kdyby kromě toho, nás Bůh osvítil svým světlem? Potěšme Srdce našeho Spasitele a dejme-Nu upřímné zadostiučinění za veškeré zneuctění, které jsme'Nu. způsobili* nepřikládejme břemeno k břameni, hřích ke hřichu, to přece není žádné zadostiučinění l Chceš se snad setkat s výčitkou Spasitele?- Věřil jsem, že nezklameš moji důvěru, ale podvedl jsi mně. Teay „- Vfl.avém zármutku, jsem řekli OMNIS HOMO M5NDAX!
- Každý člověk (kráme? /Ps.il\$,ll/.

Hia,tady je množství mých hříchů.,,,.,.,,

IIX. MOJS VLASTNÍ HfiÍCHY

Přihlížejme ještě nič tvé JSinnoaU našich hříchů? podívejme se, jak kruhy a kol&^nasicnJhríchů nabývají čím dál větších rozměrů.

a/ Výsledek reakce pro samotného hříšníka. - Podívej se sám na sebe, na reakci hříchů v tobě samém: ztráta zásluh, nových milostí, volnosti srdce. Stali jsme se dětmi ubožáka, ^ přestože jsme patřili k

šlechtickým dítkám Boha, Dřepíš po celé roky nad svými chybami a nenabýváš žádné zručnosti v pokoře, v poslušnosti a v překonání sama sebe. Pán Bůh odpouští, odpouští tisíckrát, i kdyby jsi se nedokázal přemoci devětsetdevadesátdevětkrát, X toto má být snahou k získání dokonalosti a svatosti?

- b/ Výsledek působení hříchů pro[^]řeholní řád, - Je to jako u člověka, když je jenom jedna část těla nemocná, necítí se celý člověk dobře; Takovým způsobem musí trpět kvůli mým hříchům všichni řeholní spolubratři, anebo všechny řeholní sestry, poněvadž Bůh zadržuje svoji milost s ohledem na jedinou chladnou duši, která bydlí v řeholním domě. Oné působí jako choroboplodná hmota, která jiným ztěžuje dosažení dokonalosti, kterou by V jiných podmínkách získali, y,[^]

Zlo mých hříchů padá na celý řeholní řád, aáýfi celý řád je jedním komplexním celkem. Bůh potrestal svůj vyvolený národ za hříchy jednotlivců, a[^]Boží spravedlnost se od té doby nezměnila. Ona se někdy objeví v celé své přísnosti. Zvedné chladné duše je škoda pro celý řád. Nová povolání se nerodí, jiná nedozrávají - nejedno by se upevnilo v horlivých střediscích.

H

- e/ Výsledek jejich působení pro práci našeho povolání, - Tedy napřed pro práci odbornou, pro duchovního správce, katechizaci[^].) pro dony a díla řeholní, Dalo by se zavolati ,[^]bohé dítě, [^] kdyby '^{^^}žW[^] mělo katechetu, katechetku, duchovního otce, vychovatele neb vychovatelku více pokornou a hlouběji s Bohem sponenou! ^{^^}.AStr, "Neděláš žádných skutečných pokroku, duchovně zaostáváš, slábneš, protože takový duchovní vůdce je trpaslíkem pokory, života duchovního a poslušnosti. - Čím to je, že se někteří po dobu studií avkonviktě chovají pořádně, ale sptva, co 39 dostanou do světa e života, odhodí při první/[^]SÉM příležitosti plášťík pobožnosti? Jejich pobožnost byla[^]povrchní, bez pevného základu, poněvadž voyla ve slabých rukou vychovatele.

d/ Účinek působení našich hříchů pro očistec a nebe*

- Tímto způsobem trpí za naše hříchy celá církev na zemi* Trpí, ani nepožaduje víc po těch duších, kterým jsme za života dávali špatný příklad. Zmenšuje také slávu triumfující církve, protože by mohlo být mnoho duší zachráněno naší pomocí. My ale jsme nechtěli být účinným nástrojem v rukou Božích* Tímto způsobem se táhnou následky našich hříchů až k bránám nebeským*

Toto jeat zlo, způsobené naší nedokonalostí. Tak my vypadáme podle váhy spravedlnosti,Boží.

Tak dejme se tedy do^Swrory, velkomyslnosti a do důvěryl O Adamovi čteme, že se po spáchání svého hřichu schovala Takto bychom měli postupovat i my, ubozí hříšníci. Budme skutečně pokorní, skutečně malí - dokonce i tehdy,Myž si nás nevšímají, a i s námi opovrhují, ^dyt jsme si to zasloužili Toto přece je k nevěře, abychom při plném vědomí naší hříšnosti^ si ještě kladli nějaké nároky^na právo Čehokoliv, dovolili srdci se ptát a hlavně podlosvůle kritizovat,.••••

Toto je zásadní zákon pokory, k^ftré^tkví svými nejhlubšími kořeny v tom poznání vlastní (dare ono s ti). Spasitel za mne sestoupil do nejhlubší propasti ponížení a oběti. Je tato Jeho cesta pro tebe příliš těžká, příliš prostá? Když ano, tak se nezabývej přítelem, bratrem a nebo nevěstou Kristovou,

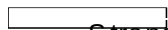
/•

Plodem nynější meditace neaSwí být nějaká malomyslná pochybnost, ale směle se vrhnout do života umrtvení, vděčné a obětavé lásky k našemu Pánu a Spasiteli 1 Na této ušlechtilé velkomyslnosti spočívá vděčné oko Ježíše Krista! ubohý 8 ubohým Ježíšem, pokorný s pokorným Ježíšem.♦♦*hle fot náš životní proferam! Jak bych jenom mohl souhlasit s tím, aby se mi lépe dařilo, než mému Spasiteli? Pak nabude duše hlubokou důvěru, Budme velkomyslní v zadostiučinění, a naše duše se ot»«-^'rogňiřuja,i kdyby byly sebevětší hříchy naše, tím větší bude nad námi milosrdenství Boží.

SflíU:aí:á3sa

^-ÍŁ2,i^ša2b^éS-b^jí-BŁaíí-.h^í^h^^^áfi^^^SI^SíSS-.@-?ášnía

Íí:aJí-.Sali2^íys

57

Svatý Ignác zavádí do svých duchovních cvičení meditace o hříchu dokonce dvakrát a žádá, aby byla opakována v třiceti-denních (reKoleScíciy jeaté dvakrát, teprve potom mohou přijít další meditace o pravdě věčntístf. Tento svaty klade tedy nesmírnou váhu na rozjímání o hříchu. Z toho vyplývá, že každé z nich doporučuje ukončit trojí rozmluvou - s Marií, se Spasitelem a s Otcem nebeským. Jedná se tudíž o stanovisko, které musí být dosaženo za každou cenu i za cenu celého Člověka. Proto také autor cvičení uvádí také tuto trojí rozmluvu dokonce do rozjímání o dvou praporech, o třech třídách lidí a třech stupních pokory.

Poprvé ale ji uvádí na druhý den duchovního cvičení, kde^r s® jedná o zlepšování života Člověka, o odstranění jeho sklonu k tomu všemu, to se nazývá c je hříchem. Toto všechno nutno z duše vypudit. Toto je první pozice, kterou nutno dobyt silou, proto také dává do těch dvou rozjímání trojí rozmluvu.

A tak vadě člověka napřed k nohám nejsvatější Panny s prosbou, aby nám vyprosila u svého Syna milost hluboké proměny našeho citění a ještě více naší vála. Máme si zvyknout? I, Uvědomění sá' svých vlastních hříchů a rozhodně s nimi skoncovat, ZI« Abychom si přesně uvědomili nepořádek našeho dosavadního Života

a jej úplně odstranili. III» Nerozvážnost světa: máme jej důkladně poznat a být k němu

lhostejní, aby se z našeho života/odstranila veškerá

lehkomyšlnost, ktará je vlastná^fTSam tohoto světa. - Tento

dialog se uzavírá modlitbou „ ZDRÁVAS MARIA**.

Potom Sv. Ignác doporučuje, abychom vedeni rukou milované Matky Boíí

se obrátili s touto vroucí prosbou na Božského Spasitele o tutéž milost.

Chvále strávené u Spasitele láma ukončit modlitbou „ANIMA CHRISTI*.

Po řadě se vznášíme vzhůru k prameni veškerého světla a veškerého života, k samému Otci nebeskému, abychom si od Něho vyprosili tuto trojnásobnou milost. Na ukončení jedno „CTČE NÁS",

Tuto postupnou rozmluvu s Nejvyšší Matkou, s Jejím Synem a Otcem Nebeským máme opakovat často způsobem vroucím během dne jako i během celé rekolekce,

První nápor předpokládáme při získání poznání svých vlastních hříchů a odporu k nim,

I. Očištění duše od hříchů

Tyká se to rovněž jak hříchů těžkých, tak i hříchů, lehkých. K lidem světským se spíše mluví /i\$M o hříších těžkých,^ všedních, když se jedná o duše, které už skoncovaly s těžkými hříchy. Jako <<A^y hřích se v tomto případě označuje všechno to, co vypadá jako znamení dobrovolného přestupku v drobných záležitostech, ^^

Kdo rozhodně nechce skoncovat s hříchem, tak se s tím nedá nic dělat. Snadněji se dají přenášet hory, než aby se takového lidi chtělo vést k svatosti. Proto také vyzývá Sv. Ignác všechny mocnosti nebeské nápomoc! Milostnou Matku, Krista Pána, a-prostředkovatele Bilostí e Otce,nebeského Zdroje veškerých milostí. Nutoo vymýtí « duchovního života vŘachnoíto, co jea^Sialým hříchem ^7^0, co ae stane přehlédnutím, co je jenom pokušením - to je jenom lidská slabost, lidská ubohost, ale neklade žádné překážky. Kdežto všechno

- t. /

"1

^"

- W

to, co konáme vědomě a dobrovolně, to teprve hraje důležitou úlohu na cestě do prava a nebo doleva* Proto se toto musí uspořádat.

A teprve potom se dá udělat druhý^ krok k prameni hříchu,

Sv* Ignác rozlišuje tři druhy hříchů*

1. Nedokonalost, nebo veškery zmatek -v duši. Matka Boží • a Božsko Spasitel nám mají vyje.inatu věčného Otce milost upřímného dojetí, abychom odsud (niErá l i, účinný impuls pro naši vůli tím, že odstraníme z našeho života všechno to, co není v souladu s dokonalostí a tím i s úmyslem Božím* Jedná se tedy o určité nezralé místo jinak šlechetného plodu*
2. Slovek má v sobě celý svět vášní,
Jako trojí zdroj sani Spasila! uvádí; pýcha, smyslnost, a chtivost /hrabivost/,
- 3» Musíme opovrhovat se vším, co zavání duchem světa a odstranit to do posledního kořene. Musíme z našeho života odstranit Veškerou veteš světskou, ale ne jenom srdce tímto způsobem naladit, aby se k tomuto přikiftnovalo, aleYnaše srdce úplně vyplnilo to ' (^cLw^.

Takto leží před námi celý postup prací očišťujících duši toto já první stupeň života duchovního, „ , Bez tohoto trojího schémata, bž tohoto očistftu duší/ nedocílíme ničeho* Každá askeze je nešťastná, která zde nezačíná a nepostupuje podle těchto pravidel. Kdo by chtěl začít s dokonalostí Boží od důvěrného přátelství s Ježíšem a zároveň by v srdci toleroval bludy a nedokonalosti tohoto druhu, ten se živí iluzemi a žít s nimi bude tak dlouho, jak dlouho bude žít na této zemi.

""? *" • •it t".

!•••

„JÁ,

(^/. A<3<A^ r>

SQKO?fAI,^CISJ2í^2U5ÍlJS,y|í;Í.NSJgg^ÍTÍJ^Í_;_PR

QS?

a/ Život bez hříchu je jedinou cestou k cíli. Toto já jediná nutnost,

která vede k Bohu, který přece je cílem a koncem každého Člověka. Pouze touto cestou dojdeme ke slastnému cíli* neboť „ nic nečistého do království nebeského nevejde/Ap.21,27/ A proto tam vejde jenom duše čistá. K uskutečnění tohoto cíle nás vedou veškeré milosti a veškeré svátosti* Toto je cílem celé XKát hrůzy tohoto světa, očištec se vším utrpením a peklo se svými mukami* Toto všechno směřuje k jednomu slovu;

>«<^,-,COR MUKDUM - SISTÉ SROC3VPs.23,4/^^

Ne tomto spočívá vlastně naše původní práce - na odstranění veškerých nedokonalostí z nás* Proto také směřují veškeré snahy satana, aby nás ománil, aby nám fižzxáixáá předváděl A jako Z, abychom byli oderváni pomocí veškerého druhu lži a prostírání od pohledů dobra, od původní práce nad očištěním naší duše*

b/ Život baž hříchu je nevyhnutelnou podmínkou pravého duchovního postupu.

- kolikrát někdo klade důraz právě na tento bod, jehož postup se podobá latu* Proč? Protože Bůh vidí a zná snahu člověka, začíná mu přáti, začíná vlévat do jeho Čistého árdca drahocenné poklady rozličných milostí. Čím větší někdo dosáhne čistoty duše, tím bohatší 30 nabízí poklad více Božích milostí*

A jestliže je jedné o všestranné a úplné očištění duše od hříchu, rozkvétá v ní zahrada veškerých ctností - člověk se stane pokorným, trpělivým, milosrdným, bez hříšných zájmů, mající dokonalou lásku Boží* Dobrý Bůh uděluje duši baž hříchu čím dala větších milostí k nabývání větších ctností, Na některé ctnosti se prakticky nemůžeme zaměřit, protože nám k tomu schází dostatek příslušných životních podmínek, ale Bůh vkládá do duše zárodek nadpřirozené síly, nadpřirozenou schopnost ke ctnosti, na základě vyskytujících se příležitostí začíná člověk s ní spolupracovat a statečně zastávat svoji úlohu. Člověk tohoto typu je schopen ke všemu dobrému* on již nepotřebuje vlastně žádných duchovních knih a žádných učitelů* Takové duše potkáváme neustále uprostřed světa -

jednoduché, skromné, se šátkem na hlavě, ale s aureolou milosti, Aytte až k radostnému vzrušení, V řeholním rádu, ala nikdy ne^^áduĐa osvícené světlem Ducha Svatého akté se od ranného mládí cvičily v čistotě srdca, povznášející se ze ctnoati ke ctnodbi*-:

Mely hřích musí t&ké ze sr-ice zmizet, ze srdce které touží potbfft, aby náleželo pouze Bohu, nsboí hřích naplňuje Boha odporem a na lidstvo přináší prokletí. i.&/ Bůh - malý hřích je tíhou pro Srdce Boží i kdybychom jej

ZE-hlédli pod mikroskopem, st A přece jak dlouho spojeno bude poznání Jeho zloby a vědomé svolení vůle, tak dlouho bude zraňovat Srdce Boží a jako takový musí odejít pryč,

groč? Protože náš Pán Bůh cítí k němu odpor, nemůže se s ním smířit, musí tety trestat duše za hříchy, trsatat v příštím

životě nadpřirozenými prostředky pokáním, převyšujícím vaěkará utrpení aboleati na této zeai, Nebot Žádáá muka očistcová se (n^uaa) srovnat s útrapami dočasnými*

Co více s Bůh, který miluje každou duši natolik, že za ní na kříži umřel, cítí se nějak přinucen ji zadržovat v očistci, pokud je dotknuta špínou hříchu i malého, tak dlouho v očistci až 2 ní zmizí veškerý stín. Takto se jeví záležitost

z.. hříchu ve světla teologického pojetí.

∇ Lidský život. - Co pro něj znamená lidský hřích? On dokáže změnit caly životní běh člověka, změnit cestu ||ro»řetelnoati. Bůh měl v úmyslu vést nějaké lidské dítě stezkami nejvyššího vyvolání, ono stanulo před eventualitou konání malého hříchu

a "" ^«^kOnĹÍA•() ^<•7 • ^1*^ Z/t-^O Ctoilw d. l/w^t^c-tvni^'-

Co z toho vyplývá? Co by se stělo s takovým svatým Stanislavem? To je určité, že cesty prozřetelnosti mohou podlehnout skrze hřích celkové změně; duše, která se mohla povznést na vysoký stupeň svatosti, se jen s velkými potížemi vysvobodí* Budeme se muset dobře zamyslet nad tím: co pro lidi světské, bývá ve svých následcích těžkým hříchem, může se stát pro osoby řeholní i hřích lehký, - cestou k záhubě. Co se stane s lidmi světskými, kteří se dopouštějí pravidelně těžkých hříchů? Nakonec sa dostanou do úplné zatvrzeiosti, do úplné zaslepenosti, budou hřešit dále, nehledě k

tomu, že pa--dají do propasti, - K tomuto zhoubnému dílu dojdou obyčejně i řeholní osoby hříchem lehkýma hříchy mluvení a neovládání se, hříchy odporující lásce a jiné. Schází-ii^např, úplná koncentrace ducha ;osi svému okolí na Hiotxx přítěž, zůstaneš navždy duší povrchní a prázdnou. Kdo má na tom vinu? Tvoje upovídáUost, tvoje rozvleklá a neovládaná povaha*

Další příklad: - Máme tedy nějakou řeholní osobu, která ! nedovede držet ne uzdě své náklonnosti e nechut'. Ve skutečnosti sice nikomu hlavu neutrhne, nikomu se nevnučuje, ale své srdce má daleko od jedněch a příliš blízko u druhých, a tedy nedostatky, jak vlevo tak i vpravo. 2 toho nám plyne celá řada menších omylů -

- řídí se instinktem, sympatií, antipatií. Ubohé to stvoření, jak dlouhý bude asi mít očistec?

A led jeden dotaz s jakýs způsobem se můžeme zbavit hříchů lehkých?

Neřeholní lidé by nepochybně následkem tak Častých s otevřenýma očima provedených lehkých hříchů se dopustili těžkých hříchů, 2e by i osoby řeholní? Nevím. Proto musíme dělat všechno proto, abychom duši zbavili hříchů lehkých. - To znamenat z vědomě ^^ překročené v&le Boží v myšlenkách, slovech a, ve skutcích a-taká zbavit duši veškerého druhu s&aoa^aání. Proto také z tohoto důvodu zvyk denního zpytování svědomí, při kterém se duše ber" pod lupu na bedlivé pozorování, zdali se do ní náhodou nevkradly nějaké prvky prázdnoty, přecitlivělosti, měkkosti nebo zatvrzelosti srdce. Jestli by tomu tak bylo, nutno je bezodkladně zneškodnit, v opačném případě se v brzké době rozmnoží do milionů.

Co třeba udělat potom až zjistíme, že se nám do duše vkradla ně jeká slabost? Napřed se důkladně pokoříme, neodkládáme to ani do zpytování svědomí ani do nejbližší zpovědi, nýbrž ihned! Když nás napa-lne vlk, nemůže přece nikdo Čekat na vhodnou příležitost, se ho zbaviti když se nám jiskra dostane ne oblek, ihned

* pochopitelně, když to zpozorujeme - ji odstreníae. A proto nutno se hluboce pokořit a nepochybně se vyhneme veliké škodě v našem duchovním životě.

Potom zase protít dobrotivého Boha za odpuštění, vrhnout se do Jeho náruče se srdečnou láskou, neomezenou důvěrou a uvolněnou nit natáhnout zpět - a více už na to namyslet. Vyřízeno' Toto skutečné nemá smyslu, abychom z čisté bázně mřtt sa měli pořád vracet k tomu Sfaflíému, trápit ae a zneklidňovat. Volna víea rozhodnějái postup. Co jsme s Bohem vyřídili, vyřízeno jest. Stalo se to, ale už jsi to vroucně litoval, a proto to už přestalo existovat. -

'loto ^a nřích. Beapoominečně být dalako ode věeho, co s« nazývá hříchem l To zo první. Přejdeme nyní k záležitosti druhé, k prameni skutačných hříchů "•

- k zmatku v duši.

fCt^iNfl

ÍÍA«^AT§K.y.Daší,JAl^fg^^.^KSÍSH,H\$ICH8

Sv. Ignác nám doporučuje prosit o dalSl milost, o opravdové vycítení zmatku našeho jednání /„S3NTIAMUS"/, abychom k němu dostali odpor a současné jej z neáaho života odstrašovali,

A - ROZMANIT-f PODOBY ZMATKU V DUŠI

především mám tady na mysli dlouhou řadu praktických věcí, z nichž ai nyní rozaoerame jen některé.

1. Povolání a zaměstnání. - Vaeobecně tady nutno započítat především spatnou volbu povolání - znamenalo by to zmatek pro celý život. Sňatkem by také mohlo být, tlačit se na nějaký úřad a nebo také sténáním, nářkem a pláčem se vykrucovat na jeho ntia+im Tf/lvS num -ift-i oťftditBvanv hodlá svářit.

Byl by to už celý řetěz nerozváženě provedaných kroků* Celá rada naarpvnaloatí toho druhu. ^TJako nap?. ^g^alglš^Qjg^íoB^y^a^A-.ěa ^a^^S-Í^a-^^a^SáA-.^S-a^^l^Sěii^ 2e rozjímání neprovádíš - ^""předepsanou dobu a nebo 'tak, jak 39 patří, že v práci se nepřizpůsobuješ příkazům pradisťaných, že sv4 úkoly neplníš pravidelně, že sa řídíš jenom dle svého vlastního mínění - hotovy zmatek! 2* Vnitřní přizpůsobení. - Je-li ve tvém vnějším jednání vše

v pořádku, pak já tady další dolez: nemáš v sobě, ve své duši, zmat'ák vnitřní? - Jak je to vlastně s tvými úmysly? Co hledáš? Uvedenujea si vlastně to, co, jak a kdy činíš, když jsi na rekreaci a nebo po ní, kdy se o-labareá na rozjímání a nebo kdy se z naho vracíš atd? Není to snad náhodou pryce čistě mechanická? Je tvoje oko během denního zaměstnání obráceno k Bohu? Možná, že toužíš po tom, abys byl hoinocen-podle svých talentů a schopností - cíl, který ti j° příkladem, to není Bůh! Já to tedy práce strojová, bez duně, be?; Boha. hromadně zeměš-!', nání pozemských a nicotných, odkloňující se od našel o čila.

- 3, Přesné plnění svých povinností, - Jiná naše zaměstnání, která musíme všnovat jenom Bohu, naserou cíli, mohou být ve zmatku, pokud do nich nevložíme všechnu zásobu svých sil, energie, lásky a obětí, jestli se nám tato vše líbí a nebo KS také ne, jestli tato práce dosahuje úroveň tvého talentu a nebo také ne - my tak můžeme nejvýše jen skromně předložit své mínění, chladně toho svému předat veněmu, to ještě není nic zlého ~ ale tuto práci přijímáš na doporučení Božích zástupců, proto musíš do ní vložit všechny své síly, provést ji do nejpodrobnějších detailů, jak by na ní záviselo nebe a země* Nemaže tady scházet žádný nedostatek pečlivosti a starostlivosti.
- 4 o Perfektní plnění svých povinností, - Je tady všechno navenek v pořádku? Nepleteš se neslušně do záležitostí druhých, nedotýkáš se jejich práv? Jak plníš své povinnosti v úřadě, jak vypadá tvé zaměstnání, 93^ jaký je způsob tvého učení, hlášení slova Božího?

Přísná a drsná? Jestli karas nejsou tvá slova, tvé pohledy a přízvuk příliš tvrdá, snad dokonce i zlostná? Pozasta- /vil ses přslam nad tím, zda to, co žádáš je moudře odaiSřano?

B. NÁSLSDKY TAKOVÝCH ZMATK8

$K^{\wedge}$

Prosme Nejvy&ňl Permu o životní poznání našich neuspořádaných náklonností, abychom k nim dostali odpor & je z našeho života úplně odstranili, Naše nedokonalosti jsou pro Boží Srdea záporné, jsou z naší strany vůSi Němu netaktní. Bylo by to taktní, kdyby dítě předstoupilo před své rodiče a oslovilo by je (asi takto! žáokijta si ode oné co chce té, ale $\wedge$ á vás skutečně-nebudu bít, ani Vás nebudu nohama kopat, tc je vše. S tím se musíte spokojit. Ale to, co se vám líbí, z čeho vy máte radost a potěšení, taxBsáBxsaig co nemusit dělat, to ode mne nečekejte. Takto se chovají duše, které ae spokojí jedině s tím, aby se nedopustily hříchu, a které nebojují proti každé v sobě zpozorované nedokonalosti.

Není krev Kristova naie vše ne Jeane jsi, co bychom mohli udělat my, neužiteční a apatičtí sluhové? Nevývoláváme našim postojem u Boha hnus a odpor? „ Začal se chvSt a poció $\wedge$ at strach'* /Mr.i4,13/. - Ano, takto přijímá Srdce Boží - člověka

naše naiokonalosti v modlitbě, poslušnosti, 7 lásce k svému bližnímu...,,,

Tyto nedokonalosti proto je5t8 jsou hnusem Sr.lca JežíSe Krista, protoáa ničí Jano nejkrásnější piány. Pomátněme janom zblízka na duál, která boju já se svými nedokonalostmi. Jak vypaiá? Jak to vlastně stojí s jajími zásluhami?

H/ Vezmama napřed zásluhy a zadostiučinění. - Síni uy mažeme u Boha splatit naáa udělaná dluhy? Dokonalou láskou k Bohu, Úděle jma proto vždycky to, co je lepší. Dovolm-á, aby náa opa- noval královský zákon lásky va věach aférách našeho života a zůstaňme velikými kajícími v Církvi boží, v řeholním spolaSaa-štví. A poněvadž nám dělá putížs vlastně zákon dokonalé lásky v konání vSaho, co j^ lapní, tak narůstá na našich bedrech bríaá odpovědnosti a zveličuje naái vinu.-

b/ Co je nejvíce příčinou našeho posvěcení? Jalsým zp&sobem sa dostanani nejvíce ka spasitelným a nejkrásnějším zásluhám? K tomu je jediný způsob: konat vždycky a všude to, co jaat,..., do konala,) a i. Qýt uvatým, to přece není nic jiného, než setrvat v dokonalé lásce, učinit ji principem svého života. Toto ala naaíakáae jedním skokem. Nikdo sa svatým nestane tak hned, nutno v tom směru pomalu vyráat, od mládí do dospělosti, od dospělých let až do konce života. Čím je větší pošvatnost, tím néntí je stínu hříchu na duši. Namážena se ale cáre' zastavit na negaci.

'wA^fr rn<^ (k/x^ .y

Naáa (posvátnost) přibývá na tvorech, kde začneme hledat věci dokonalejší, a tedy skládat u nohou našeho Pána a Boha skutky pozitivních obšť,

•/ T^etí zásluhou o jejíž pra;-! áame usilovat tím 2a povedeme veškeré snahy tím směrem, k touni, co já dobré a lapsí, toto je zásluhou apoštolskou. Tc jsou. teprve ony vpravdě apoštolské duáa, které se skutečně liší od jiných, ktaré msjí požehnání Srdce Božího, které dokáží raprazantovet úplnou pravdu zp-lsobeá poctivým, hlásíc^ odpovědnS slovo na odpovědném místě, sv5tčíc«-dobrým příkladem k hlásanému slovu. Jakým tedy způsobem získáme požehnání Božího Srdce pro naša apoštolské práca? -'• Tak, že neustále zůstáváme při Mám, že vždy plníme Jeho váli, Mé této cestě odstrašující ze života veškeré nedokonalosti a volíca si vždy věci dokonalejáioh a lepších - vyvrcholí všechno a splní sa váechny naděj® uložené nám v povolání. Dodávám jeden praktický pokynt
„ Váechno to, co do duse vnáší neklid a zmatek nepochází od Boha. Jestli tvé Srdce patří Jemu, jestli máš pevnou vůli, jednat vždycky v

cysli Jeho napo loboáním, pak jsou ivafa tvého srdceQ pro Něho vždy otevřeny. On v něm bydlí a říká: „ Tady sa mi líbí". Všechno to, co je jasné, uchopitelné, klidné, na to at se duše dívá jako na svatou vůli Boží, jako na to, co je dokonalejší. Zatím, co všechno to, co tyto příznaky nemá, nemá a Bohem nic společného*

To co nesouhlasí s duchem rádu, nemůže být ol něho. Proberna led jástě jiné přeměny našich omylů v úvahu --váěně.

Zlí. Vášně srdce e lidská šlehot

- li Vášně - Vášněmi nazýváme pocit netrpělivosti, pýchy, nadutoati, násilnosti, hněvu, sobectví /acoisaiu/ atd. To je jako by nezdravý vaduch země, morový vzduch se stlačovat aa hranice ^^ tvého nitře a nachází ohiaá ve tvých nervech. Ala s tímto 83 nenechána vzrušovat. Já vyloučeno, abychom s® od světa ópínš odloučili, vánek světa věje i kolem nás. Tento pouhý pocit nám neuškodí, ^jestli sa od ně,) neodkl&dně neodvrá* tiaie,tíai, že se budeme zabývat pokorou vAěi Bohu, obrátice se k srdci JežíSovu e vzbudila úkony lásky ¹: ^ěmu., V tomto ustavičném posilování se pomalu zmenšuje proud vášní.

K dokonalosti ps-trí i to, aby se Bůh sté;! Pánem našeho citového života - tc Je také oblast lidského života. Musíme v něm udělat co nejlepší pořádek. Pán Bůh mů.Sa na své vyvolené dopustit šílené bouře, dokonce Spasitel skosil na Hora Olivetské sám ne sobě obavy před smrtí, odpor & střech, aby nás přesvědčil, za to nikoho nehanobí, neubírá na čistota srdce. Musíme ale stála ne sobě pracovat, abychom dokázali ovládat své city a už nikdy v prvním vzrušení nepodnikali nic, ani také nedávali žádné úsudky.

Jek toho docílíme? Jedině tím způsobem, když budeme Čím dál tím více věrněji a přesněji následovat život našeho Spesitale e Pána, Ježíše Krista. Jistě to zase dokáží svátosti. Ony nás přivádění ke Spasiteli. Pozvolně, ele jlatě se pod jejich působáním uklidní rozbouřené lidské srdce, temper ament, charakter; už žáiný nepřátelsko dech se do

naáeho nitra nedostane. Svatí ae vleštnS dostali až sem.

2» Lidská slabost. - Ještě jeden dsek se nachází v nás, který sa také tyká dokonalé čistoty srdce. Je něco v nás, co teologové nazývají .lafektera povahy. Nás rozumov.ý život 30^* slabý. Nedoká^ame dlouho aetrvet v modlitbách. Naáe vůle já slabá miao „ladnějšího poznání ze strany rozumu. Někdy náai acháze^í síly k podrobnému zpytování svědomí. Toto všechno vyrůstá ze slabosti naší povahy. Máme omezenou energii působení, protože jsme tvoření nedokonalým. Existuje jenom jediná bytost, která nepodléhá žádným změnám ~ HoH,

Musíme proto prr.covot ne co ne.jdflslednSjSím odstraněním vsáksr-ých stop slabosti a nečistoty z naéí duěe, ne snížení neí nestálosti. Vytrvejme v srdečném a věrném spojení s Bohem v modlititách, a začne se pnout břechtán našeho duchovního života vzhůru pc chladném dubě, po skále, kterou jest Bůh. Jestli toho dosáhneme - srdečné spojení a Bohem - to jame dosáhli váe, co lze dosáhnou na tomto avětě. Pak zaniknou lehké hříchy, zanikne nedokonalost, uklidní se vášeň, která se tál aem tam v duši ozývá. Naproti tomu výrazné zesílí slabé síly člověka, jeho vale, podpořená Boží silou a udržovaná modlitbou. A pak se otevírají brány nebeské;,, Pojd služebníku věrny'....."

Toto j^ práce, kterou nám ukládá ineSní den rekolekce. Splň jit Je to veliký program před námi. Vyvozuj pro sebe z kažkého jednotlivého bodu upřímné rozhodnutí. Máme vlastně tady ní-iteriálu pro práci na celý rok, na celý život.

II. DEN

Koz jímání 3»

PSKLO

'.

Íhcolela dnešního rozjímání nebulo zvětšit lítost narfnaám hřichy, ala spíae poaílení naší vAla proti nebezpečí, které by mohlo v budo Jícnu jaátá pr^d náai vznítmoat. 3v. Ignác, n-áas tento úkol U3nadňuJ9 tíai, že nás uvalí -io akce tzv. použitím smysle. Ale proč to? MeboT. ví lob^, áe většina lidí se dostává do pekla cestou smyslů. Sxayslnost, toí široká cesta, pi?ea kterou 99 lile dostávají do věč^ézáhuby,

^Úvod) první¹: ""^reaásífle 39 v duchu na okraj ^it^fets^ propasti pekla, Podiva y'ma aa na prsd námi ležící hloubliu, áířku a délku tohoto strašného vězení* A potoni paanóma před nňáila ukriSovanym Spasítalam tt>1 Icolsna e prosme Ho.

(Úvod) iruhOTr^^o^aie o plody tohoto rozjímání, aby v tváři před těžkým hřichem, způsobeným neustála opakovaným hřichem lehkým a nedokonalo stai, nás pr-ád ničí zabhránila bázeň, když už Boží láska se uké?.a jako příliš slabá. Aí tedy je svatá bázeň plodam tohoto rozjímání, !• 2Srak - Co vidíla, když pohlédnu do této fcráasaxa-ía&iiJÉ hrůzostrašné hloubky? 'í^un&ta, dpiná tmavá noc. Písmo a v. o tom mluví vy razněji«

Toto slovo Boží níñaema tady brát v doslovném významu. Tak tedy nejhustší temnota, věčná noc - strašné to pomyšlení! Jak touží po zmírnění utrpení v horečce ležící člověk, který počítá minuty bezesné noc plné bolestí eŽ do chvíle, kdy se okusíš, dostanou první rozbřesky, rozvíjí se mu světlo. To mu mírní bolest. Fantazie se postupně uklidňuje, napětí ne-t-vu slábne* A led si pře-i a tavme těch věčné nemocných v pekle, obklopených tecinotou věčné noci, kde záiny světelný paprsek neukojí divokých vidin fantazio, předváděné nám něj strašná jsí váůní.

A co spatřím tam v hlubině, když se dívám očima ave dučeT Plameny, oheň, nesiilosrdný žár. Strašný oheň, který pálí, ale nedává světla. J© to oheň, který roznítil hřích e Bůh dovolil, aby ave spravedlnosti zfadostiučinil. Pohléáneae do hlubin těchto věčných^ požárů, toho more ohně, do těch sloupá dýmů. Já ^ strašný pohladSplanoucího města pohledem shora, to ale ještě nic naní s prirovnáníla k pekelnóciu ohni.

Pohlédneme na zatracené, duáe navždy zavržené, plné holosti, plná zoufalství, zoufalství věčného. Podive Jma se na n?, na mocná a boháče, na paničky e pány, kdysi mocnáři a autority cohoho sváta a ta2 jsou n3álastné bytosti věčného zavrzaní, to je výsledek těžkého hřichu,

2. Sluch - Co to alyáía? Odpovídá si Sv. I^nác:,, Wárak*

Kdo by tomu n[^]ruznměl? Zoufalé volání po.úbSSa. Touha po rodinnéa domě, po vlasti, ,snad ne jednoho přivedeš Šílenství a odsouzené trápí vlastní nevýslovné touha. Touha po ztracením věčném Dobru. Ztratili <3aj a atrafcilí'"navzdy a toto jiia ap&aobuje nevýmluvnou, sílanou bol3st»

Vyprávěl mi jeden známý kněz, když byl v prvních dnech po osvobo[^]zení Varšavy v rocá 1[^]45 na jedné ulici, úplně zničeného hlavního města; viděl přicházet jednoho Sána pána, který se zastavil před jedním velkým ruiaovištěai jedné zřicaniny a Žalostně plakal B na"* říkal.'[^]o tázaný na příčinu avého bolu[^]odpovSdēii., Pana faráři, měl 3 sem jenom jednoho syna, padl při povstání, moje snacha sa chtěla a malým dítětem v náruči a&chránit z hořícího města a prchala přes haldy a barikády a už byla áís[^]tná, aa já mimo nebezpečí, pohlédla na drobné dělátko v náruči -[^]riejavilo znáraky žívote. Od Sálu a bolesti sesílalo, Můj syn zahynul, snacha se zbláznila, vnouč'2 také nažije a tady já můj día v zříceninách. MÁJ život já j[^]promarněny, navždy ztraceny".

Na tomto příkladě vidíme, jak veliká maže byt bolast za promarněná dobro už tady na zd'ai* A co laprva taa. v paklál? Tam uz[^]badá jenom pláč a nářek, který by mohl našlaatné lidaké ardc[^]roztrhnout; Nářek za ztraceným Bohaia.

Co alyáími navíc? -' , .CLAMO.iiás*' - volání o pomoc, odpovídá sv. Ignác. Taa se cely lidsky rod obrací k nebi voláním o aáchranu a slitování, Marně! Jauu zavrzaní[^] nikdo je už HKSÍ[^]EMXX navyslyái.

Výkřiky, bědování, volání miliardl Toto je dílo hříchu* -- Také slyáíia rouhání - to já to najstraánějáí. Rouhání proti Kristu, Bohu e proti[^]eho Svatým. Zatracení, ale není vlnou Pána Boha ani Jeho Svatých. NaáSaaoníci jaúu[^]seai strůjci zatracaní a o tom vědí dobře a toto vědomí saailuja jajich bolast a zoufalství až k ěílenatví. Oni všichni jsou Jakouž těle sněným zoufalstvía, protože 39 stali atěle&nSnýia hříchea. A[^]kJyby sa tam tak objevil někako řeholník, n5jaká -raholnice, kteří tady ne aeisi neslyšali nic jinéhOlñeň hymny k velebení Boha»; a nynA[^]faikdy hlas milosti a milosrdenství Pána.

.|» Čich. - A co vnímá tento 3iay[^]l.7 Je, to zápsch[^]grímo[^]k omdlení, zdá se, že celý svět vyvrhujlinzeiMř[^]náfc Jsou[^]vyBtevani hnusu e stalému Jušsní se, zahalení kouřam a spáloninou, svázání na rukou Ei

nohou, ve smyslu slov Krista Pána „ Svaata fliu ruce i nohy i hodte ho do tmy" /Mt.22,13/. Sv. Terezie od Ježíše vypovídá, že ji @oh dovolil, uvidět ve anu BlístÓS^pro ni určené, kdyby pokrečoval&f^a p'tiem svého citu, který by ji dokonce dovedl až k těžkému hříchu. Peklo, to znamená vězení, vybavené véemi mukami, kársyící spravediností' Boží?" Místo stalého rozkladu a věCnó^Apupnosti, propest vyvrháln celého lidského pokolení,

W y W •»
^fc-»»3.-<o

4» Htnet. - Co pociťuje? Pociťuje oheň, věčný ohan, díloidopuštění tvůrčí věnohouncnosti boží. Duě ztracené se dostanou do jakési hrozne extáze mučení a zoufalství, pro jejichž vyjádření nám ^fewtt®^ schází odpovídající pojem i patřičná slova i přirovnání,, y^ti kterými jscu ydškeró nemoci (i bolesti lidského těla Uplným uklidněními nucení obnovující se každou chvílí po dobu osle,hro žne (^ nikdy se nekončící věčnosti.

Ale nač je hledání slov? Jsou to práce jen slova. Skutečnost 3 s o celé peklo hrozněJDI,

5. Chui. -¹^^;3^^ je^/ ldále-1'í Především lítost duchovní, lítost svědomí, lítost nad neplodným životem a vášně zoufalství.-- Příliš pozls! K tomuto ještě přijde hlad a touha po.štaatí, po nebi & po Bohu! Zatracení vědí, že jedině Bůh by je mohl obětstnit. - Ale jsou od něho zavržení. Tady na zemi Ho také neměli, obklopovali já tvorové, kteří je obdarovávali iluzemi, c.hv vvolnili arázdnost způsobenou nepřítomností Boží,

^a onom avSte budou zbaveni veškerých tvora. Po smrti budou stát před Ránám Bohem, ale ne z láaky k Němu, ale 2 neonsezené lásky k sooě saayrn^a protot<-budou vši ailou^^Ttlačit duši do štěstí: ala jejich štěstím by mohl byt ranění aam tíůh, -

- Přílihy poadě' Taktěž s Jakýma o i tony m nářkem útočí na nebeskou bránu, toužící po avéa Štěstí - po Bobu, Zbytečná• PříJLiá pozdě. •': Jejich blba vyznívá aapráa-lno,

Proto jsou naplnění lítostí k Bohu» O, kdyby laohli se k -
Němu modlit ja-iom chvíličku. Ala oni toho nejaou schopni.

Lítostí ^a nepálí každá ayšlerika n& Boha, který zůstal pro ně tíQ,
Čísi býval, oni Ho ale vidí p^ad sebou jedině v Jeho strašném
iuajaatátu a sprav s plnosti,

Proto se pře i Sím třesou a naustáia sa chvějí, ačkoliv se já jich duše
úQt\3 Ctíiňu avuu bytostí k ,í&mu jako ke. avámu a testi a dobru.

Po tisíciletí sa naalohou tohoto sairtelného strachu %bavit,
který já obklopuja aa a&mu aiyěienk&u a& Boha. íiesou saí^lBufl,
kterému kdysi nála^slo já Jich srdce. Hrůzou a věčnou výtkou 89 pro
nS stal Batléra, Neaaret, Hora Olivetská, Kalvárie..... toto jsou jejich
strašní žalobci. A co jim zůstalo a tebernaku^u, z jajítfo prvního sv.
p?ijímání? Nic, jediná auka a stálo výčitky svědomí - všechno ostatní
jim vzal hřích,

Proto jsou naplnění lítoatí k Bohu, ale i lítostí vůči aob5 auraya,
nebo? si dobra uvědomují to, že sasii niaou zotipověd-nost za svoJd'
naštěstí.

Proto je tudíž trápí jedna strašná lítost vAči sob5 pro ty vánná,
kterými 33 aa aivota vyžívali, nikdy 33 jim nabránili a to pro
pracitlivěloat, pychu, e^oiamua, aínyslnost. o, kdyby já překonávali
aa života, nemali by tak naěíostny osud po calou vSSnost. A toto
vědomí já pro nš nejhorší mukou*

6. V^čnS. - A to všechno co Jane tady vidolí v sl&bych rysech, trv-5
věčně, v^cně bez konc3 ~ a toto zavrzaní v5dí. A tak já v každé
chvíli tlačí celá věčnost, tak jak a^ ^ia ka-idym w manten před
očima objeví n-ilítoatne pía-..stavy hrůay celé věčnosti, a proto
můžeme říci, že v každé sekundy aná^ejí to váa, co třpytl bi.iou po
celou věčnost*

Svatý Ifínác nám doporučuja, položit si na konci této meditaca
ott'-aku; Proč nejsem já v tom pekla? že bych *ad' ft to^* nikdy
neaaslouail? A led přijde ono „COLLOQUItfi MIS-3ÍÍÍCúr-DI«*, «
- dialog d milosrdanstvím Božím. Dalo by se říci, že Svat^ nám
chce^omluvit.jak se domlouvá /,, vtlouká se do hlavy"/ ubohému,
navjrvinutému dít5ti, á9 řausí byt vděčné. Za tímto ucelení nám radí
ouLor „Cvičení" provést rozbor rňanýcL fiesovych usaků^ napřed
času před KMstera. Proč Bůh nedopustil, aby ses nerobil v oněch
dobách pohanství? Ale mohl to učinit. Proč to neudělal? Že bys tehíy
nečil jeko jiní, pohroužení v pohanství? Jestli se tak nastalo, vděčíe aa
to nakonečné lásce a vyznamenání je to od Pána i3oha!

Proč ses nenarodí], v době Kristova? A kdyby toaiu tak bylo,
připojil by sos ke Kristu? Jeatli bys byl v počtu těch málo, asi potísat,

kteří v Něho 3Dí±fe±x uvěřili? Kdo to aidse vědět? . A kdy\$ ne, co potom?

Proto jsi nepřišel ne svět v prvním věku po Kristu, v době, kdy jaátg skoro cel4 zamě byla pohanská, v době strašného pronásleJování křesťana? Nezaváhal oya? Kdo ví?

A led jsi v dome mezi raholníky. Kolem tebe-tam uprostřed světa - nevíra, život baa Boha a osa ctností,, Možná, -.a aáa iaá6 své příbuzné.

Kdo tě tam opatroval a bezpečně vedl /vychovávaly? Pevná ruka a milující Srdca^ruka a Srdce Páně.....

Když sd ohlédnaa zpět na SVUJO prožité mládí - kam sa podSli tvoji kamarádi, kamarádky ze skuly, tvoji přátelé? Proč jat jenom ty tady? Skutečně, vděčíš za to Svému Spasitali, ktarý •i to na tolik oblíbil a preferoval těl

Proto SQ obre^ k Srdci Spasitele, k prameni Svého života i ave věčnosti. Přednes Mu své rozhodnutí a srdečně jej popros! Pana učíň má kulhavýci, slepém, mrzákam, vezmi *mi*. váachno^co mámí jenom o jedno Tě prosím: Nedopust, abych kdykoliv taá&e' ahroéil, Dej mi svatou bohobojnost*

III. 3S^ 1*

rozjímání

Pokání sv.

Petra

Svaty I^nác doporučuja zavést do velkých evorcicií Čtyři rozjímání o hříchu, e teprve potom se zabývat peklem, &by nakonac očislující

caaty 39 co n.aj^aatě^i ducá se obracela k nebi trojí rozniuvouí s Marií, Matkou milosrdenství, a Kristám, naším velikým přimlůvcem u Otce Nebeského a konacnž se saay/u: Otcam, ^yto prosby o poznání sabe .gaaa a zvráceného svSta 2i51i!bychoHi C&ato opakovat také v dalSín b8hu 2%ercicií,

Tímto apAsobam končí první týdan cvičení, Z něho mušíma vyjít, kroiaS celé hrAay, s jakou nás vzrušoval, - 3 valkodušnym a otav""9nyia srdcem.

PoatavTie si nyní hranic³ pM dosavadních rozjínáních a podiva jma se do budoucně. V minulosti JSEIQ hodní hrašili; vyznali javie se o tóra Eíonu i sobě s lítostí naáoho srdce, ^yní se p-) lívajm-a je-štS jednou do Srdc-a naaaho Pána G výborné a té první Sásti cviíání p^íTao bezm-aznou důvěru v ^eho aiiLosrdenství. Ono sa objeví ve vlustníra svátla teprve po manách pre3tuycíyh» ktaré ani v budoucnu chybět nabudou.

Z rr-isóetných příkladů ailosrdansíví Božího, ktaré nám nebízají proroci, žolaistó i evanyiisté, vybírám dnas janom ^J^ je-ion př-ídmét naáaho roajiaóní. Poaoru.Jaraa j^j na určitý ^ahomi^ osobě, na člověku, povoleným k apoštolskému áivotu ~ na Sv. Patrovie Podiva jma aa na váachny podrobnosti jeho poklesieu Q valkomy siného povstání. Uvalujme tedy na jaho příkladu s

1. nakonečné milosr-i.a.aatv.í Spasí tile k poklesku učedníka; :
2. svaté 3oatě2aní Patr n s Mistrem o valkosayslnoat^úíání

(^VQ^X první: 7 cay a lankách 39 prenaseulQ do teuné noci na nádvoří iSaífaáa. Práv-á doanívají poaladní slova třetího zapí-ání učedníka, potvrzená přísahou ^ zakia^íniV A takto padá Patr do hluboké propasti, V tuto chvíli prochází Spasitel obklo?3n svyai bířici. V pišme 39 říká: „ A Pán 39 obrátil a pohlédl na Patra^{1*} /Lí?.22,6l/. I my 38 podiva <Jnró do očí Pán5, na nás obrácané, v toato prvním úvodu.

^XsIT^EiiS^l Prosme naaaho ailého Pána slovy ža^mistyl „ respica in mé tí"t .T.iseiera iaci" - pohlédni na icne a slituj nsde ranou, N&piň mě naochvěJnou důvěrou praš váochnu ttí^houzi & udal mi opravdovou, ušlechtilost duáe, aoycn mohl soutěžit s •taih)jím milosrdanstvím^plSavdivya apoátolakym pokáním.

I. Milosrdenství Ježíše k pokleslému učedníku,

Vide, co naši Písmo světe o poklesku Petrove v aečetných slovech píše. Zapo-.měl ne svoji hlavní chybu & to ho zničilo. Petr .gífrvx^A měl pyšnou a prudkou, »a vasm spoléhal na sebe. Jemu '-se podobá řeholník, který zanedbává jemu dostupné nadpřirozené prostředky pomocné, J[^]roiT.jímá-íí, duchovní cvičení, modlitbu, umrtvení, jak sa (celKOVě[^] věnuj^{d'}^Tpráci svého povolání uprostřed světe. Omlouvá ho skutáčnS hoině okolností. Jak k svému Pánu s celým " avýa aápolen svého horoucího srdce přilnul, &<ij&k se najeJnou před ním všechno rozplynulo.

Naprav šťastné chvíle va společnosti MÍ3tra ve večeradle, o něco později strašné hodiny v zahrodS Olivatske, příchod biřiců s hořícími pocho.InSmi, řinkot jejich zbření, výkřiky a volání amrtalného strachu Pána před smrtí a jeho salut ak2.utrpe.ni v o[^]ličsji a n'1 konec itěk učadlíků - toto všsci-no vyvolalo v hl-avě ubohého Petre nepředstavitelný zmatak. Kr.[^]čí tedy za Kristem P'5n9m nerozhodným, ^ chvějícím a-í krokasi s?, na nádvoří palác 2 Kaifášovo; tasí ho jisté trápilo rozpustilé okolí. Nacházel se tedy v nebezpečnéa, nervovém vzrusani, zamá se TOU chvěla pod nohama* Pr'i takovýchto okolnostech 39 tíha viny jeho poklesku o něco zmanšuje[^] a proto[^]ža i Bnh [^]znal tyto polahču-jící okolnosti v celé Jejílduležitosti, proto poskytl naáíaatné-BIU učedníku neomezené milosr-lanství tín;, že ho oblaril milostí uvělociSní si viny, lítosti a obrácení 33.

Taolo[^]ové rozliěuJÍ giilosf yam.-lící[^] godporu.-íící a mi[^]oat, Qá3],e -lučící. Touto trojitou milostí obieril Spasit3i Patře.. a/ VšnuJTaa""3e nap!"9Cl symptomňin milosti varunící.

Spasitel promluví ke svému učedníkui „ Simona, Simona, to sstar-i si vyžádal, by vás sael pročistit jeko pšenici, ala já

jsem ae za tábe prosil, aby tvoje víra nepřestala /Lk.3⁹,31/>»"

- Tato modlitba íAistra aa p[^]ítalá a za apo[^]tois, to já první příčinou Jeho -iiilosrdenství.

Spasit¹! sp-itril satana jak v podobě krahujca sl4táv4 na ubohou oba[^] proto Ho Vilíma, jak 3Q z& Petra .nodlí. Jak dlouho před tímto pokusem strávil celé noci v modlitbo 3 úpěnlivou prosbou aa n=ho [^]neoi. ,

O, ke-í, by tyto moálitoy io;-ly i-našim •fciěí.a!

Následuje daluí 3ympío;a nilosti varující: přelpověl pádu,

Dvakrát au Ježíá připomíná ua .jeho nedaleké zapřání, ala Patr nechce o nám nic slyšet; ,^ I kdyby tě všichni opustili...., já na". A dobrotivý Líistr 3'3^ťá jednou připomíná s důrazem; „ Dnes, této noci, naň kohout dvakrát zakokrhá, třikrát raš zapr-eě" / láí.14,29/. Petr znovu 33 vzpírá, ala to u2 Pán mlel,

Po vecdři 39 JaÁiš odaaír.á a -iúv5rnými apošfcciy na Horu Oliva tuko... Pro Spasitele to byla těžká častá, proto .'áe uá pJředsai viděl, jak se áfáho uč-sdník^pribliáuja kaál,ýTi krokam do naštestí. Tady ^u pripo.níná po tříti hrozící nebezpečí, / odáta a modlata se/ Podiva.3iae sa důkladně na naáeho Pána & Mistře v těchto holinách smrtelných útrap, jak krvácí, jak potem zavlažuje trávník, celý obklopen odporem, atr&chem a smutkem. Jano srJce by 53 muselo kezd.gjna udarara zastcvit, klyoy fto v áeho lelám utrpení nepodpořila Boňi váaaohoucnoat. A přsea ve své agónii na jednoho nezepoT.nél - no ubohého Petra. Upros kréd LiatíVtí noci do oJaoírá k nesu chvějícím se krokssi, ktixygnica^siartx bledý jako smrt, z vlasů. Mu kapky krvs & potu stékaly, obrace já se na něho, aby hn nnv7.bu.dil ka bdění a modlitba. Pak se ještě jednou vrací

vyabrojan.

l'u 39 vrhne rota biřiců na Ježíša* Také Petr se vrí^na na sluhu. V3lekn^z9 Mtelchu3.í, při pout a je svým činění vztek n^přátsl Krt Oto na saba. Ala 'to udělá Pán pru svého učedníka aázrak, když uzdraví M&lcnuae a tím i pomstu lotrů /roty/ vůči apostoiam odvrátil. Dokonce pMke'zu,,i9, aby pustili .jeho učedníky na avooodu a chrání je všemohoucí péčí.

Toto JQ varující nliosrd^natví naoeho Boha, jevící sa v celé své n-Jkonečnosti při .rádu apoštola. - Podobná milost <^ varující i na nás čeká. I kdybychom né^dy - což nedeo tíože, měli 39 dostat do citové chlainosti, nevěrnosti, do zpronevěry našim roholníra slibům a dokonce k celkovému zániku řeholního ducha - to já skutečna absurdní -ioianS-ike "• na zapomínejme, áa totěž rcilosrl.-:n3tví také nás varuje a nás toleruje.

b/ ^eto uděluje Spasitel Petrovi milost podporující. Jsn ss podívej na ;róótea.tnáho ^ča^níka na na>^Vúx-í Kaifá^s. Tady Patr

vlastní vyslovil svoje třetí aap^{en}i, doanal pod přísahou proti vluatníiau presv^{ad}čafií, za tohoto cloVJks nazná. A kdo sa v tomto 3trciSn'am okaniziku postavil před nSho7 ZtēlasniSnĚ-niilosri2:iství Božíⁱ. Nabyla to čirá náhoⁱK, že se Spasitel r.achdael pcblížie svého učedníka ve chvíli jd'ho pádu. Toto jo dokonaly plán naLoiiočné.-o milúsr-ránství Krisi,a, ktep[^] wp[^]chá Petrovi na poa.oc s pomáhající milostí: evangelista uvádí tuto událost vs stručných vzrušujících slovech, nepochybně diktovaných pricio sv. Petrem: „ fiaxaBrsa Ccnversua Doainua" - „ A Pán as obrátil & pohlédł no Petra"./U;.22,61/ AS do této chvíls se Jazíē choval jak ovce, která jde n& zabít. Nerekl ani jediného slova, ani neučinil žádného gasta* Roucho viselo na NSm pomačkané a špinavé, stopy modřin po bití sprostých SATitó poznamenalo Jeho avatoy. tel/ar[^] takto proeháai chvějícím se krokem se skloněnou hlavou do podzemního věaení, určeného pro Ného jako nocleh. A takto se vlastně objevil před apoštolem, pozvedl svou hluboko skloněnou hlavu, ve chvíli, kdy hroší učedníkovi nebezpečí zoufalství, Pán jakoby nejednou oživil Petrovu n&ději. Pohlédł ne; něho. Kdyby byl nějaký ^aniální malí? schopen tento pohled dát na plátno[^], nepotřebovali bychom už žádných slov proroků, nepotřebovali bychom uá žádných podobenství, abychom si šlohli atēlasait milosrdenství Boží. Jediným pohledán pronikli by-» chom do hloubky. Jeká to výmluvná šlo vsi tán to pohled vyjadruje-l „ Pod! jsi ubohý Patře, ale nezmalomyslněj! Vždyt jsem toto pradpovídal. A tel jáu na arart a& tebe, ty ale ausífi žít, aby ses ke raně vrátil v lásce a důvěře.^w

Nebyl to jeden a pohledů očí Božích, před kterým 39 tM" šly sloupy nebeské[^] Když Lučiti oddít<Í se svou oddanou tlupou buřičů aa poklonit před nastávajícím Bohaa-človakam a když Petrovi vyslovil ono podobná, straáne slovo;,, ^ON NOVÍ HOMfiM"* - naznáa toho člověku; to jeden jadiný pohled Boha 83 dotkl buřičů, který je svrhl do propasti věčné temnoty a zoufalství. Tak ale Bůh 3 Petrem nazacháaal, Skutačnt i ne nám spočinul vítězný poiilad Pána, ala byl to pohled Qi-osti, ktarý ho proměnil v lásku, Totěž nám říká d-ule o nám Svongaliumí,, FLSVIT AMA1?B"- horce zaplakal, vylil celý potok slz. Neprolil je na hoře Tábor když pohlédł do proměněné, aaríci tvár[^] Mia[^]ra, tady uviděl

ještě něco většího B krásnějšího, něco velmi majestátního-tydy uviděl milosrdenství svého Pána: utíká proto ze dvora a spěchá určitě k Matce Ježíš-a, aby oplakával ne jejím malajském klíně ave hříchy* Toto je podporující milosrdenství Boží.

^tvft,

G/ Konečně sa podívejme ne ě.LnfK?at následující činnosti milosrdan^ štvi Páně. Odebírá Pán Petrovi klíče království nebeského? Zavrhuje záklaay svá buaoucí círke? Odkazuje svému miláčku učedníku Janovi veliké pravoaoa, 3 kterými předtím pověřil Petre? Ne, potvrzuje to váschno* Ováea na břahu Jezera Tiber-iadského na znovu svařuje péči o všechny svoje ovečky, Stajné postupoval Spasitel i a tebou, neodebral ti tvé povolání, tvé apoštolství, kdy^ jsi aa stal lhoate^nýni.

Milosrdenství Pán'5 jde Jtíatě d^ie. Už v prvních nodinách po zmrtvýchvstání se, než .10 uvio.éli ostatní apoštolově, ukáže Petrovi. Pradatavta si sami tuto scénu setkání těch dvou. Petr klečí u nohou svého Mistra, v ne^nluosí lítosti vtisteuje své čelo do poraněných, zářících dlaní Ježíše: „ nejsem bodán, aby ch byl dál? Tvy.n učedníkem." A Spasitel stojí před ním, nekonečně vznesen;^ a pohlížeje na něho naplněn náklonností, pozvedá ho © přitiskne k svému srdci. A^M~»Í

A od tohoto okamžiku už Petr získává svou dtíwio-u důvěru, ariečnost, ovaea i SVOJÍ přednostní smělost vůči Ježíši, která Ko vžiy vyanymenávala. A takto už zastane až do konce. Snud v sc^'n'5 při jezeru Tiberiálskáífl zazní je5tš dalikátní, neslyšená vzpomínka uaé smutné události a noci před utrpením Ježíše, Třikrát se Pán obrací na Patra s dotazem: „ Simony, synu J^nAv, "aáS MS rád? - a nau-stane a2 Ho apoštol třikrát Ujistí o lásce k Němu a dodává ona důležitá slova:„ Pane Ty váschno víš, Ty víš, Ł9 Té raiiuji /Jk.2i,l;>-17/. Proč 3 ním Vykupitel tímto způsobem jednáT Požadoval z 'Ist apoštola ujištění jeho lásky k N^mu a přijal jej beze slova výtky, aby to mohli slyšet váichni přítomní učedníci, a proto aby Petr v jejich očích byl jako rehabilitován, oby vymizela veákará pochybnost, jako by .aábíHBIayá: Mu už nebyl tak vzácný jako před tím*

Vidíte, toto je náatupco milosrdenství Pánal S tímto .niilosrdnyci srdcem Ježíce setkáváme se i my také po kaádéa našem chybnéífl kroku, při celé riaéí slabosti. Proto,Ho usilovná prosné s důvěrou:„ R3SPIC3 IW MÉ 3T MIS'3RE;RT MŠI". -- Pohlédni na čina a smiluj se nade mnpul

II. VBLKOMYSLN^ POKÁNÍ SV»PBTRA

Myní ae podiv" jiné v krátkosti na zachování sv. Petra, jakým odpověděl nfa tak valiké milosrdenství. Napcdléhá něJakému chvilkovému BlÉkkómu pocitu blažené důvěry, který příliš rychlá utírá slay a očí & myslí si; Bohu díky, že už je po všesa. Ale Petr se takto nezachoval. Povstal e začíná soutěžit s Bonini milosruenstvím aaxsxya ve svění ušischtilém, velkomyslném pokání „ 3X.IVIT FOLÍAS- - „ vyšel ven", ^ek uvádí písmo sv. / iyíi.26,75/. Sotva ho r-uke Páně dostala z propasti a už začíná jeho obrácení, (.^XIVIT FOF^AS", spěchá van, on, který jaštó před chvílí se trásl strachy, nazalekna se už ničeho, Svyia. vystoupením nepochybně na sebe upozorňuje, sluhové se mohli za ním pustit a pronásledovat ho; jeho život byl v rukou těch, kteří vlastně

n

doprovázeli na souží jeho Pána a Mistra* Ale už mu jsou cizí i veškerá opatrnost* Nezadržitelně ho něco táhne ven, k pláči, k modlitbě k pokání.

„ BXIVIT foráts" - vyšel ven - totéž by se hodilo říci i o nás* Tel je nutno, abychom šli energicky do sebe, dostali ae ze své chladnoati, ze ave přecitlivělosti, nepoSlušnoati -

- z toho všeho, co pro nás znamenalo nádvoří Kaifáše* Pán se obrátil po dnech naší nevěrnosti k nám v těchto duchovních cvičeních pohledem milosti* Slzy pokání jsme vyronili, opusťme led naše nedokonalosti a už nikdy se k nim nevracejme* Toto ae musí stát v době těchto svatých cvičení* Odchodem ze zpovědnice zmizela naše minulost}, „ BXIVXT PORAS" - „ Vyáel ven**

Petr každým krokem opravuje svoji chybu* Prohřešil se domýšlivostí. U jistu je Ježíše ve večeradle., I kdyby všichni pochybovali, ale já ne /Mt i4»29/* V podstatS věci Petr tonu dobře porozuměl, ala přecenil svoje síly* Ale když se ho Pán u Tiberiadkkého jezera ptáš,, Simoně, synu Janův, máš Mě rád?" dostává ae Mu už pokorné odpovědi učedníka; „ Pane, Ty víš, že Tě mám rád". Jak

neslýchané jemně to zní z úst prostého, tvrdého člověka* Pán ještě aednou se ho ptá totéž; tu se Petr zachmuřil a myslel si, že Mistr pořád ještě myslí na jeho pád. A když mu Ježíš po třetí tuto otázku dává, očekávajíc odpověď apoštola, naskočí mu slzy do očí, když už po třetí bude vyznávat svoji lásku* Jak neslýchaná, dojímavá ale je tato pokora, ta jemnost chování prostého rybáře* Hřích ve spojení s milosrdným odpuštěním ho tak dalece změnil a posvětil.

Ale ne jenom holou domýšlivostí se Petr prohřešil, ale také zbabělostí* Ale i tento směr svého pádu zkoriguje* Když •abřeske svatodušní ráno, apoštolově přijali Ducha Svatého na hoře SIÓN, a když se nad nimi roztrásly nebesa, tak mnoha tisící dav mužů všech národů, kteří se měli stát svědky tohoto Zázraku, kdo tehdy vystoupil jménem všech? - Petr* Písmo svaté a uvádí „ STANS PBTRUS^/Skt 2.14/ Stál tady nebojácně jako lev a pozvedl svůj hlas. Vmetá do zástupu nejzavilejších nepřátel Krista, odvážná slova:„ Muže,jehož posláním sám Bůh potvrdil,••• jste bezbožnými rukama přibili na kříž a zabili* /Skt 2,22-"23/. Toto se nazývá velkomyslným. nebojácným zadostiučiněním, to není žádné zbabělé zalezení někam, což je vlastní malým duším a bázlivým srdcím, ale on opravuje SVOJÍ chybu pravým jeho opakem* Petr se konečně dá na hrdinské pokání apoštola* Po létech namáhavé práce vykonané pro svého Mistra v nejrůznějších zemích, vydává se na konec na nejhroznější, nejnebezpečnější místo, do Říma* Tam si zařizuje svoji učitelskou katedru, naproti zlatému, honosnému paláci Neronovét,, kter^ namel dost tygrů a lvů, hranic a vězení na pronásledované křesťany. Petr vyhledal toto nejobtížnější místo, aby tam mohl umístit svého Mistra* Unaven celodenní apoštolskou prací, stává po nocích ze svého tvrdého kavalce, aby - jak nám to odkazuje jeho učedník Klement - se ^modlil a plakal. Od této doby ronil při každém kuropění upřímné slzy lítosti a žalu: a - jak nám podává stará tradice, tyto hořké slzy zanechaly na jeho lících dvě hluboké vrásky* Takto vypadalo pokání ušlechtilého, věrného srdce, oddaného v lítosti a milosrdenství*

A toto všechno konečně korunuje hrdinské pokání - mučednictví»
Vzpomínka na vlastní nevěrnost ho naplňuje takovou pokorou, že se považuje za nehodného umírat na kříži jak jeho Božský Mistr, přeje si tedy být ukřižován hlavou dolů. a když už vyplakal poslední slzu a vylil poslední kapku krve, odletěla duše tohoto proměněného, ušlechtilého učedníka k nohám Spasitele, aby tam pokračoval dále ve vyznání víry a lásky, kterou za života na zemi projevował*

Vidíte, toto je úplné vítězství Srdce Ježíšova, ztělesněného milosrdenstvím Božím nad ušlechtilou duší, která následkem lidské slabosti na nějaký čas se od Koho vzdálila*

Vezměme s sebou do života jednu modlitbu z tohoto rozjímání 1 „
RBSPICB IN MS BT MIS3R3RB MŠI** 1 - Pohlédni na mne a smiluj se nade mnou*¹ Pokud žít budeš, at po každém klopýtnutí tvé srdce vzdechne i ., BSSPICS IN MS BT MISSEBKS MŠI** •• Pane. vzhlédni na mne okem Svým milosrdným, jak kdysi jsi. pohlédl na Petra, a smilováním Svým mě obdaruj.

•

•

i

-'^".f • » •

III. DBN

Rozjímání 2«

O Království Kristově

• ' A.

Myní přecházíme z „ prvního týdne" exercicií do druhého. Cíl předešlého týdne se dá zformulovat takto; rozhodli jsme se, stále se vyhýbat každému hříchu, bojovat proti vášním a takto pracovat pro naše spasení. S tímto předešlým cílem zůstává ve apojitosti „ týden druhý", který nám ukazuje cestu Ježíše a naučí nás zvláště, jak vítězit nad neuspořádanými vášněmi, vyhýbat se hříchu a realizovat naše spasení.

Tak, jakým způsobem se k tomuto cíli dostaneme? Nutnost bojovat

proti vášním byla známa už ve starověku /antika/. Ale jakým způsobem se hříchu vyhýbat, jak jej vymýtit, jak Boha uprošovat, jak XB bojovat proti našim zlým vášním?

A tady nám přichází s pomocí převelike milosrdenství Boží, a toto milosrdenství nese jméno Ježíš Kristus. V jedné ruce drží kalich Svě spasitelné Krve, náhradu za veškeré zlo, tuto Krev, která vymyčujá všechnu vinu, tresty a působí na nás přes svátosti •" - v druhé drží meč vítěství nad vášněmi, sílu Svě milosti, Svoji lásky» Kristus nás zve k sobě, abychom Jeho následovali. Naším úkolem je, vzhlížet se v Něm, Jeho napodobovat a být s Ním,

Hřích se stal mocí světovou. Spasitel hodlá postavit proti němu svoje vlastní království. Vše z toho hříchu podřídít své vládě. Musíme se k Němu připojit, abychom spolu s Ním bojovali, následovali Jeho - toto je práce druhého týdne.

Podivně povzbuzující je tato práce. Nemáme nic jiného na práci, než co nejpřesněji poznat a co nejvroucněji milovat našeho Pána, chovat co nejhlubší důvěru k Němu a co nejvěrněji následovat Jeho příkladu. Tady neexistuje „ ty máš, ty musíš,“ Ale na místo toho zní v našich uších vábívá slova: „ Následuj Mně!“ Mt. 8,22; tk 19,21; 1^hk 18.22/. „ Kdo mne následuje, nepůjde v temnotách“ /Jan 8,12/

n

„tc

Fred námi nestojí RSkdo, který vydává přísné rozsudky, trestající Bůh, ale sama laskavost Boží - Ježíš Kristus, nejkrásnější Slovek uprostřed lidského pokolení, On náš přítel, náš nejstarší Bratr, ideál, nad kterým není vznešenější. On člověk B zároveň Bůh, náá drahý Spasitel, k Němu se musíme připojit. Jeho poznání, <feho láska nás přemění. Stojí před námi jako král, který nás povzbuzuje do boje pod jeho heslem „ oddati se všemu pod vládou Jeho lásky“.

Toto je veliká myšlenka Srdce našeho Pána. Do její realizace vyzval celá lid-stvo. A ty, kteří jAou za 4eho vyzvou, se dá rozdát» lit do dvou skupím první skupinu tvoří obyčejní křesťané, jednoduší vojáci,

kterí si za svůj denní žold odkroutí svoji denní službu. Do druhé skupiny patří ti, kteří si považují za svou část, když mohou podat důkazy své věrnosti k svému Pánu, vrhnout se za Mého do boje, do přímého víru bojex knězi, řeholníci, -^lita lidstva.

Toto rozjímání o Kristově království nám proto úkazu je i

1. obyčejné následování Krista, kterému se má věnovat každý křesťan;
2. následování vznešenější, vyhrazené osobám usilujícím o dokonalost křesťanskou buď uprostřed a ve ta, a nebo také v stavu kněžském a řeholním. Tito poslední jsou zavázáni k ještě větší dokonalosti. K jedné i/těchto tří vybraných skupin patříme i my*

V tuto chvíli se ale zabývejme jenom právním způsobem následování Krista, zákonem týkajících se všech. Následováním Ježíše, v úzkém spojení s Ním máme dospět k našemu vlastnímu posvěcení. Prosme proto o osvětlení, abychom poznali, že jedině ve spojení s Ježíšem je naše dobro a štěstí.

Existují dva druhy, jako dva způsoby spojení s dobrotivým Spasitelem. První způsob vychází z teorie do praxe, dostat se cvičením ctností ke Spasiteli. Druhý způsob je opačný, přivádí nás napřed ke Kristu a skrze Něho ke všem chostem. Toto je naše askeze, je základní myšlenka mnoha vyznání. Ten první způsob je namáhavé stoupání, ten druhý je skokem přímo do centra, přímo do středu našeho drahého Spasitele. Poznáním Pána a s láskou k Němu vykonat veškeré práce, obětí k nejvyšší svátosti ~ je to blahodárná, oblažující askeze.

I. Co nás má přimět k následování Krista

Spojení se Spasitelem je naší Životní nutností. Musí to ala být skutečné spojení, ne rozmar pocitů, ne slovní zápal, nýbrž stále vidění se v Pánu, stálá snaha Jeho následovat, přinášení obětí z lásky k Němu a přitom upřímnost, srdečnost v kontaktu a Ním.,COSUR A COBUR*, jako srdce u srdce máme se Spasitelem^ právě my, kteří jsme z titulu našich řeholních pravidel povinni k úzkému spojení s Ježíšem. Zeptá Jme se led, proč spojení s Ježíšem je pro nás tak nutné? I. Tato nutnost opodstatňuje náš zákon. Neboť,ty, které si předem vybral, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho

Syna/Řím 8,29/

Ušlechtilý zákon pln tajemství, stát se podobným k obrazu Syna Božího. On je naším vzorem, naším bratrem. Nemáme se od Něho odvracet, neboť jsme byli[^] pozváni k životu v nejtěsnějším spojení s Kristem, proto se ptejme sami sebe: jak by postupoval Pán, co by pověděl, jak by tuto obět přinesl, Jd-snesl by tuto změnu neb proměnu". - A podle toho pokračujme..

-> T4 -

^

Spojení se Spasitelem, to je právo Otce[^] „ Toto je milovaný Syn, v[®] kterém maní ave zalíbení, Jeho poslouchejte^w/Mt.17,!/?/ ^ •ll;í_i•l_t" •* A proto provádět exercicie tak jak On, poslouchat jak On, potom bude mít Otec nabeský i v nás zalíbení*

Toto je právo Synaí,, Jestli mě chce někdo následovat, aje, zapře sám sebe, at vezme každodenně svůj kříž na svá badra a si mě ná3leduje*/Lk9,23/. Al mě následuje v chudoběA • »chceš-li dokonalý ••."/Mt19,21/, v utrpení, v přinášení obětí - toto je nejvyšší moudrostí a vědou.

^.Toto je také právo Ducha Svatého*,„J« pícce někdo jiný, který o mne vydává svědectví•/J. 5,32/. Není řečeno, kdo vydává svědectví o moji pokoře, o moji dobrotivosti, ale,,o Mně", a tedy o ve Mne ztělesněné pokoře, dobytivosti.

A tak je Spasitel jako to slunce tam nahoře světlem pro náa všechny, K němu všichni obracejí své zraky, protože On já příkladem pro všechny. Představení a podřízení, vzdělaní a prostí lidé, bohatí i chudí - všichni vzhlížejí k Němu. Rodiče i vychovatelé nalézají u Něho světlo a sílu k výchově od Boha jim svěřeným dětem* Zatím co děti v Něm vidí příklad nejušlechtilejší poslušnosti, Každý křesťan Ho musí napodobit* Od Něho se učí řaholník , kněz i učitel, představený. Z Jeho srdce čerpáme milost, ducha modlitby, sebe záporu - krátce všechno*

!

- ,t.v" ••

2« Spojení se Spasitelem je pro nás nutností, protože On je pro náa nejdokonalejší školou svátosti. Proč tedy dopustil na svého Syna

tolikeré J^{troení}, ačkoliv přece ^{n^{9b}y]},S...9ro naši spásu tak nutné? Jedno" gbotoieníl, jenoa^{eden} jedinyyvzSech Ježíše by nadmíru stačil pro spásu tisíce, takových světu. Proč bere Syn Boží na sebe tak veliké břímě i- Proč to narození ve chlévě, proč toto tvrdé mládí, tato těžká práce v Nazaretu, ten život v opovržení i Proč ±sS ta mukami naplněná útrapa chudoby, a to ponížení,, Vykupitelejr Aby naučil opovrhnut žádostivostí; potřebovali jsme pokorného a poníženého Syna Božího, abychom se uměli zbavit sami sebe[^] proto nám byl potrabný zbičovaný a ukřižovaný Spasitel, žijící ve velkomyslné oběti j[^]pro naši smyslnost našel nějaký lék, • Toto jsou poklady, ze kterých musíme čerpat, Odsud, ze života Pána, Čerpali Svalil prostudovali jej a přemýšleli o NĚm, v NĚm našli světlo a posvěcení. Jestli Bůh pro mne žil takovýmto životem, co potom já mohu udělat pro NĚho? -

- Tato slova zrodila hrdinství ctnosti, největší ozaobfl(u Církve,
- vátých, ta překrásná díla Boží, až tak daleko je do|)rovbdiloj srdečné spojení se Spasitelem*

3» Ke spojení s Ježíšem nás nutí naše osobní štěstí. V osobě Spasitelově nalézáme všechno; v NĚm se ztělesňuje celá moudrost Boží, celá pravda, po které tolik touží lidský rozum. On je láskou a kráskou. On je mírem a uklidněním našeho srdce* všechno, po čem ono touží, celé jeho štěstí nalézány NĚm, Podívejte se, tady ve Spasiteli máme všechno. Co potřebujeme víc? Ne jenom duše nalézá v NĚm všechno, také naše tělo v NĚm jednou docílí celou svoji dokonalost, plné zbožštění. Jednou se budeš dělit s svým Spasitelem o [^]eho slávu a to v takovém stupni, v jakém jsi Ho tady na zemi následoval.

S Ním žít, s Ním trpět, s Ním se těšit - toto je program, jak nám[^]Lvádí sv. Pavel, který se těšil u svého Mistra tak velké důvěrnosti. Tak jak vinná réva je spojena se svým roubem, tak i my musíme být spojení se svým Kristem*

h * 75 - - ;

4« Přebývat' se Spasitelem v modlitbě, v lásce a oddanosti, fot naše nutnost, protože o NĚho se opírají díla Boží. Na NĚm stojí církeva se

svou trojí službou. To Spasitel mluví z kazatelen,ow, dává rozhřešení ve zpovědnici. To On v osobě kněze utěšuje nemocné, umírající posiluje. Připravuje Církevní zákon, stojí u oltáře - vée^ cokoli vykonává kněz, to ^eho dílem je^« Spasitel uděluje křest, biřmuje. Veškeré milosti plynou z Něho proudem nekonečným. Veškerá svatost, cely apoštolát, celá statečnost mučedníka je a⁹¹¹⁰ dílem. Tajemství ^eho života prozívá církev stála, a geho smrt se denně na oltáři připomíná*

ga^Něm také stojí řeholní život, je to kopie Života Pána, odraz^^Ježíae. S ffim se modlíme, pracujeme, vyučujeme - toto je celá moudrost, nejvyšší svatost. Jenom nakolik budeme apoštoly Ježíšovi, nakolik s Ním budeme spolupracovat, jít v Jeho stopách a jako On se buleme obětovat ve službě o záchranu duší „ já jsem cesta a pravda a život*/J.14,6/, On je začátkem a koncem, On je všechno. Proto Jej také poznat, milovat Ho, následovat Ho, a udržovat s Ním spojení - fot je pro nás všechnot život a smrt.

II, Jak má vypadat naše následování Krista

Syni QQr zastavme nad vlastnostmi našeho spojení s Kristem. Máme seli se7Spasitalen soucit v jedno. Dal nám k tomu přece skvěly příklad. Stal se člověkem: my se máme stát dítkami Božími. Musíme se s Ním stát jediným celkem, tak jak a námi^voří jelen celek. On převzal moji přirozenost, já se mu musím také připodobit.

1. On přijal celou naši přirozenost.
 2. Přijal ji a stal ae člověkem,
 3. Navždycky,
 4. Z lásky.
1. Věčné slovo přijalo od nás všechno. Rozuim, svobodnou v&ii, srdce, tělo a duši, dětství, mládí, věk dospělosti, útrapy a bolesti. Ve všem se nám stal podobným, kromě hříchu. Dělejme to podobně; přijmeme celého Ježíše. Utvořme celek našeho postupování podle Jeho vzoru; Modlené se, jak On se modlil ve svatyni i na horách „ P3B CHRISTUM DOMINUM NOSTRUM" skrze Pána našeho Ježíše Krista.
požívejme potravu jak On to dělal v Betanii, u posleání večeře. V

jídelnách klášterních se často setkáváme 3 tímto obrazem; proČT protože Spasitel je pro nás vzorem i toho hlediska, je našim hostem. - Možná, že ti bude svěřena výchova mládeže řeholní; podívej se, jak by to udělal Spasitel, s jakou trpělivostí, mírností B láskou, s božským úmyslem! O této ^eho výchově by se daly popSjat celé svazky. - Provádíš doma ruční práci; dobře, podívej se^or^na Spasitele v dílně. ^- Jestli pak kdykoliv předtím existoval mírnější, ušlechtilější, více ochotný k^ ^^^-^^nooKych přátel] než Ježíš? Jsi knězem a proto bezprostředním spolupracovníkem JežíšeTy Zúčastňuj se denně na ušlechtilé škole kněžství Ježíšova - následovat Ho m&žeš krok za krokem,

On-konačn5 kdokoliv jsi - Kristus je ideálen tvého povolání. Našlapuj Ho v každém případě, aby v tobě nezůstalo nic, co bylo jenom Itebou samým. Každá iniciativa, která nepochází od Něho, tebe znetvořuje. Aí do našeho života nezasahuje nic, co by po fleho vzoru nebylo. Vy Ho musíme všestranně následovat, s Ním žít trpět, pracovat a uoírat, tak jak žije, trpí, umírá On,

- 2, Pán nepřijal lidskou podobu jenom na oko, ale skutečně, PMbírá celou podstatu člověka, celého hmotného člověka* Je proto skutečným člověkem. Musíme Svého Spasit3le přijmout do sebe svědomitě, solidně, nejenom myslí a citem, nýbrž tak, aby pronikal celého člověka.

Proto máme oči stále obráceny k Němu, prostudujme si Ho v každém případě, uvažme i všechny okolnosti a potom běžme za Ním praš husté křoví a trhliny, abychom Mu udělali ra-iést z lásky k Němu. Toto teprve je skutečné následování. Toto je teprve pravdivé následování. Dokáže to každý řeholník& v jejich píli a zbožnosti, bude se zúčastňovat v jejich práci, rekreaci^, v katechezi, v namoci, v pastorači. Ukáže se také v představeném, v představené, v jejich mírnosti a klidu, nezištnosti & srdečnosti. Toto teprve znamená následování Krista.

- 3« Spasitel si ponechává své svaté člověčenství po celou věčnost. Ono se povzneslo na věky nad všechny anděly, nad cherubíny a serafíny, kteří neustálým zpěvem velebí Boha - Člověka. zpívají po celou věčnost Svatý, Svatý, Svatý. Následovat Spasitele vždy a všude, to je třetí vlastnost našeho spojení s Ním*. Naším zákonem je život s Ježíšem v neslábnoucí důvěr-nosti. Máme Ho následovat ve všech směrech, nejenom v době útechy a radosti, nejenom pohlížet na Něho při rozjímání. -- „odít se do Něho" /Řím 13,14/ v exerciciích a potom odložit Ho ve chvílích nezdaru, když se nad námi rozpoutá bouře protivenství při onemocnění, při práci a odpočinku. - Co Spasitel adoptoval to adoptoval valena věky.
- 4« Pán přijal naši [přítelství] lásky, protože toto může být jediným dílem lásky. K velikému dílu je zapotřebí veliké síly a takové síly je schopna jenom láska. Láska je silná jako smrt. Láska uschopní Člověka ke všemu, překoná veškeré překážky a já schopna přinést ty nejtěžší oběti. Tady se Člověk zbavuje úplně sebe sama. Z lásky ke mně se Spasitel stal člověkem, z lásky k Němu se máma stát dítkami Božími, Ano, toto je život křesťanský, toto je život řeholní,

III. DBN

KONFERENCE

O KRÁLOVSTVÍ KRISTOVĚ

B.

O BLIŽŠÍM NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA

v předešlém rozjímání zkoumali jsme Spasitele na všeobecné úrovni^ vyhýbat se hříchu, bojovat proti vášni. Abychom si tímto způsobem zajistili ně jáhnu oprávněnou naději na věčný život, to není nic tak velikého, vznešeného, hrdinského. Samo o sobě nemá nic všedního, ale v přirovnání k vyššímu*apíř- stupni si zasluhuje název něčeho nižšího. Co do následování Krista je faktorem základním, jednoduše nutným, co se od každého křesťana vyžaduje. Kdo toto všechno

v Království Kristov³ překoná, co zavání hříchem je prostým člověkem, y»ydůstojném, cla obyčejným - kdekoliv zpozoruje hřích, zavrhuje a hubí jej. Tán, kdo brání veškarému přílivu neuspořádaných vášní do Království Kristova, ten jednoduše touží 30 dostat do nebe, n« do pekla*

Ale existuje vyšší stupeň, následování Krista: to už ale není obyčejný lid, přistřižený podla míry tisíců individuí, nýbrž dobrovolníci, ušlechtilí dobrovolníci, kteří se úplně zasvětili svému Pánu a Jeho zájmům, kteří Mu jaou tělem i duší oddáni -- vynakládající přitom dokonce svůj vlastní život.

Řekněme tomu-úplné oddání se, TŽH Toto, „oddání“ má ničím nevymezený obzor, naní rozlehly na metry neb míle, nýbrž jde tak daleko, jak daleko sahají síly, dech, život a možnosti těch, kteří se zasvěcují bez váhání a bez výhrad. Toto je teprve plné, naome"" zené, nezištné oddání se záležitosti našeho Vůdce a Pána*

Koho započítat do této skupiny}-Ne ty, kteří „jen bojují“ s hříchem po celý život. Také tlb/, kteří jen unikají (výtržnostem] vážení, synonymních 3 hříchem, kt3ří jenom vášním staví překážky, aby se nestaly hříchem, ale balancují s pýchou, lenivostí, sympatiemi a odporem, s poctami a se žádostivostí, kteří se sotva a bídou dostanou do nebe. Nel Do uólecentiiého oddílu dobrovolníků společenství Kristova patří úplně tf-t&koví, ktaří v průběhu celého svého života tkví jako lidé s tisícerými kořeny v zemi, ale přesto upřímně bojují*

Satana není možné jenom tak ze světa vypudit do té míry, aby se už k nám nemohl přiblížit ve způsobu mučícího pokušení* Svát také-obdobně jako se-tan-otevívá před ním svoje /ápatné udSlané/ vataěnickó krámky, svoje rozkoše a půvaby, svůj třpyt, tituly e vyznaasnání, celou svou nádharu, slávu a triumfy. Také v nás dříne zlá povaha. Proto musíme setrvat v bdělosti. Na to nezapomínají dokonce ani ti, kteří touží vykonat ve službě Kristově něco yysaaBt^ai významnějšího, než obyčejní vojáci, kteří vstoupili pod prapor svého Pána a vůdce s dobrovolným srdcem, připraveným přinášet veškeré oběti, jaké vyžaduje věrnost* A srdce jejich se nejenom

•^JHN^mt

ozývá hlubokým vzdechem B stéká (srJd'čnáJ slza, když vidí, jak^chao* tické duši. se -los ta va jí na povrch ty neb ony otrávené puch^řky, tzn* opětne náklonnosti, že jednou tán a pak znovu onen instinkt ae vzpírá, tady ta, onde jiná chtivost. To nás ale nemusí přivádět X rovnováhy. VSachno, co se dostává z temných hlubin jezera ve tvaru drobných bublinek na povrch, nám zvětěu-i?> mr>».n^a-t- irá/ti^ ^-i-.x-.-

. 78 -

neopustíme průlom, pokud bulena mít obě ruce a nohy, budeme bojovat do posledního dechu aivota.

Proto také Spasitel dopouátěl někdy, že se Jeho milovaní Svátí stali hračkou satana, který na ně přiválel vóachny zlé moci pekelné. Ale za

každým tvým vítězstvím roste tvoje odolnost a zárojek s ní vzrůstá
ctnost, důvěrnost duše s Bohem, velkomyslnost a čistota tvého srdce. I
na to musíme myslet, obyčom nepodlehli zemdlení ducha, když
zpozorujeme, že jeato nejsme svatí, nýbržvtáhneme dále životní poutí v
prachu všednosti.

Co ale tyto lidi rozlisuje, co ureu je znamení jejich statečno* •ti,
jejich velkomyslné s ti - to je .absolutna z&prení sebe samal je to první
věcí bezaezného oddání se Kristu*

^ I. ZÁLIBA K S3BS2ÁPORU

Znamení absolutního sebezáporu nosí na sobě ne ti dobří řaholnici, ne
ony zbožné iuše, která se drží „ plísně* domovního rádu a zachování
slibu chudoby, nešetří se v práci^ nereptají proti vrchnosti řeholní^ ale ti,
které oživuje touha, projevit Spasiteli při každépříležitosti svou věrnost
až k přinášení obětíJ k t s ř i Ba jí opravdové smysl pro přinášení obětí.
Jsou to duše úplně oddané Kristu. V době, kdy jiní pro jejich levici a
pravici, zprědu t zezadu se plazí po životní pouti e nic nepozorují, nic si
nedove-

V"!t»»K.+»

dou domyslet a nemají žádné představy - ostatne-ilidé dobří, které
na vojné nazývají „ obyčejnými vojáky".Úplně opačné jsou duše

ušlechtilé, patří tělem i duší svému Pánu e Vůdci, kterých nutno udržovat v posluáen3_tyí, aby se utlumil jejichb>|h_k pokoře a_umrtvení_a

1. Takovéto přizpůsobení určuje opravdový, poctivy řeholní duch.

Toto je onan znak hrdinů Izraele, to bolestné hezmezné sebezapření^

Tito si nikdy nestěžují na před stávané, aa jsou příliš mladí neb staří, že jsou příliš shovívaví nebo přísní, a jek tam dokonce jmenují ty všechny moudrosti. Cokoliv se stane, přijmou a usměvavou tváří a humornou náladou. Tžží se pokaždé, když je Jsotká nějaká „nepřijemnost”¹. Vždycky jsou k pomocným službám pro váachny připraveni. Těžkosti jiných berou na svá bedra, zapravují každou díru, pMjípají každé zastoupení.

- 79 -

Znal jsem řeholníka, *který* pres tři roky jenom jednou týdně půl hodiny večer odpočíval a nabyt to ani člověk, od bolesti^ trásli ve skrčený člověk, ten důstojné otec. \Ta doporu-éání svých představených zasvětil svůj večerní odpočinek určité apoštolské práci. Neočekávaně přichází představeny s diskrétním návrham, se slušnou prosbou, jestli by nemohl to nebo ono uděl,t -, ala samo-sebou, a najvStáí radostí, Mnohokrát děkuji, že pátar byl tak laskav a vlastně mi to nabídl". - Toto JQ Jplně oddané, všestranné sebezapření, absolutní abne^ace. 2» To znamená následovat aivot Ježíše^

Jak 39 našemu Pánu a Spasiteli dařilo? Dobrotivý Vykupitel ai pro sebe vybral název;,, Ježíš Ukřižovaný**. Tento titul chtěl mít a tak se bude jm3no»at až do konce světa. Nemá to být i můj čestný titul? Pán z^ života nedostal nic, jen zapomenutí, tresty, zneuznání a pronásledování. Znamení svého umučení si vzal saabou do vlády nebeské. Co mu zůstalo po ^aho zamské pouti, co_no3Í

dos^ji^c^JQr2nam^4_^^ R^nyJl.a_x*ukouL ^ nohou a v9 svém boku. On je ukřižovaný. A tyto znaky hanby nesl do věčné slávy, tyto znaky ai ponechal u Saba áaxkBnea dokonce i v nebesích. Nestydí 3-3 za n8 přad cherubíny a serafíny. Syn Boží obléká znaraaní Aanoy - „ Ježí8 Ukřižovaný**, toto častné a slavné jméno určí jediné Jeho ctižádost. Jeho jediný čestný _ti_tul« 3. Tak_2ij^_Spasital v najavštější eucharistii.

V Jakém stavu přebývá meai nánii náá dobrotivý Vykupitel? Nemůže ze ssbe střásti slávu, která Ho obklopuje, která prosvěcuje skrze Jeho duši, protože už já zbožňována. Ukrýval svůj majestát pod rouškou zneuznání a zkázy. To je bezmezné zapření se s\$ba sama. Svůj pobyt mezi námi, své životní místo si zajišťuje pomocí nesčetných zázraků - taková je Jeho existence ve svaté Sucharistii. Jedna stálá obžt - Je žiá Ukři Žpvaný" - A v takovém stavu přebývá na tomto světě a dovoiu^a, aby_ruca tiší* čirého kněze Ho denně obětovaly. NejcennějšífaH hodina Jeho života byla ta, kdy visel na kříži. A vlastně tanto okamžik se vrací zp5t zázračným způsobem na nesčetné oltáře, odaud čerpá svoji slávu na ze-ii. Toto je jeho úplné od-lání 39 sama aabe. '

Při náí svaté, jakmile kněz vyřkne slovo konsekrace;
„ Toto je moje Tělo*. „Toto je mé krev", sestupuje dobrotivý

- 80 -

Spe8Uej^Jifl_fllWL4&fco-B»t'áaek obětní. Dalo by se Mel, za je to nemožná věc, aby sa kněz pozvedl z pokleku a zbožně se uklonil, po alovech přivádějících n& oltář samotného Boha, Se musí tak dále klečct v pokora, A přece ne. Jedno pokleknutí, to je znamení, že On už je tady, náš Pán a Vykupitel, Bůh nebe G země - a kněz se znovu zvedá z poklaku. Ne, nerozmlouvá s Ním, s Obětí, která klidně svázána iaží pod způsobou chleba & vína, a jako by krev přelévající leží před níni. Jediné na okamžik, před av. přijímáním se obrací kněz a několika slovy na samého Spasitele^ & pak krátké: „ AGNUS JSI¹ • • Beránku Boží** - a toto je celá rozmluva, sa kterou ss obrací ne

naho,

4. Toto je zásadní myšlenka Spasitelova a základ života řeholního.

Podívejte se, být ukřižovaným a j&ko takový odcházet, fot hlavní myšlenka Spasitele. Jeho nejdražší idea,vroucí přání, jediná Jeho ctižádost, kterou aá,

Toto je ušlechtilé srdce, kterému jste se zasvětili, kterému

k

jste Vašimi sliby přísahali. To je také opravdová ušlechtilost srdce

těch duSí, které Pána znají - COGWOSCSRB CHRISTUM* A proto

ae neptáme! „ Musím tuto ob5í přinést, vyžaduje ae od představe-

ných? - Ale: Mohu, nebo smím?*' A jestli ano, tak vzdávám Bohu tisíceré díky.

To at je naSívAdSízásadou, kterou musíme učinit základem našeho Bohu zasvěcaného života v řeholním řádu. To je škola řeholní^__ve které vyrostli první její členové* - Naši předkové - a do této Školy se musí vrátit každá generace, jestli touží po dobrém vychování. Tu absolutní abne^aci /zapření sebe ssma/, tULtoazaiaz^ou oddanost Bohu ae učíme při exerciciích každoročně, Běda, kdyby tu slova o oddání ae bsz výhrad našemu Pánu s Bohu kdykoliv zamlkla, kdyby někteří toho ducha ztratili. Běda, kdyby přinesli s sebou ze světa, ze kterého priuili a ponechali si vSe-chno, co svět nabízí: sobectví, ctižádost, pýcha, sebeláska -- jedním slovem: světského ducha. Bůh, at nás před tímto chrání. Na, musíte být dítkani Božími a vyvolenými Jeho lásky, proto vysoko vyzdvihujna jadrný zn&k Spasitele a prvních členů našeho řádu - dokonce i v naší progresivní době, kteří všechno nivelují a chtějí všechno změkčovat, zrodit a zmodernizovat.

Proto je zapotřebí, mít oči otevřeny, třeba bdít a jako andělé atát na stráž, aby se nevkradl nějaký jiný duch,do SAN1CIVÁRIA Kostela Božího, do SANK1UARIA společenství řeholního* Proto nutno věrnějšího následování Krista - tzn. zalíbení

v krytí, zneuznání, láace ke kříži, nezištnosti, poslušnosti*

To^g teprve následování KriatJa,pln.ynL»Zžžima^^ zasvěcením se Jemu, VSechno ostatní já bezcennost, kterou lze získat při posvícení, nemá ceny ani za mák. To není číhání na útěchu, honba za knihami, za novinkami v asketice. Oddanost není právě duchovní pochoutkou, naní to bádání po životě Svatých, po extázích a zjavaních "• o, to ne l Zasvěcením se, to 39 duch obětí, tvořící opravdovou ctnost, aosolutní oddanost a obětavou lásku. Oběti a utrpení, které Svatí přináoeii, jejich vynožanoati pro Království Boží, já jich umučení - to já v rádu řeholním tichá ctnost, nezištné plnění povinností, věrná poslušnost, vzájemná láska* Kdekoliv uvidíte tento charakteristický rys, tam také najdete skutečného ducha, zdravou horlivost a věrnost_pro nejmenší raguli, svádoaitost v prosbě o nejmenší povolání. Naleznete tam nejzdatnější síly řádu, závislé jako nemluvňata, největší opory, pokorné jako děti - toto já řádová „, výstřednost*,

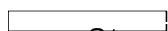
Ze života Sv. Mastky BARAT sa dovíme, že když už chodit nemohla, a přímo se po schodech vleklo, aby se dostala do vyššího patra a navštívila tam určitou nemocnou sestru. loto je oddanost, pokora, láska a zasvěcení, toto je ušlechtilost srdce. Tomu se říká sesterská láska.

Dobra vita, že v současné době existuje-rázné zboží. Ala kdy-

bychom se vrátili do předešlého věku, našli by naší pozornosti lidé solidně oblečení, neboť materiály byly tehdy pevné, sukno by mohlo přetrvat desítky let, dubový nábytek by se dal počítat na staletí. Teď se podívejte na naši dobu, všechno leklé s skutečně třpytící se, ale málo hodnotné. Vymýšlejí se všechny možné věci, jako: imitace dřeva, imitace zlata, umělé drahé kameny, umělé bižuterie, umělé hedvábí, všelijaké druhy imitace. Tak já různorodé zboží. Kdepak je ten drahý, pravý a solidní materiál? - Podívejte se, zhruba tak je možno nelézt řádové osoby, utvořené dle novodobého způsobu:

platí Jak příslušníci toho naš onoho řádu, ale je to jen imitace. V nich nevidíš nic z celkového zavržení, není v nich žádný smysl pro obětavost, žádný duch obětí, žádné radosti z obětí, mohl bych říci žádného pochopení pro oběti.

To je prvním znakem. Uvážím jenom některé myšlenky, ať se pozastavíte nad nimi hlouběji, jestli upozorujete ve vašem životě na ten opravdový znak výchování řádového, náladování Ježíše Krista v duchu vašeho řádu, abyste věřili, když potom vracné toužíte, se zabývali duchem dle oddanosti Spasiteli také v praktickém

II. LASKÁ A POKOJNÍ

Přemáhání vášní Jj^úfaik před hříchemto . _3?_ne3nižš^atupan duchovního ap..A³QÍyí-^s!^í«^• Vy že i stupán určuje bezaěrnou oddanost, nebo-li ^{d^cha}obětí« Nezůstane na prvním stupni Člověk hledající slovu Boží, pracuje pro království Kristovo v apoštolských zápěch, je dovoláno jej užívat, využívat a zneužívat až do toho posledního, pokud to bude zapotřebí. O, zdraví těla tam mnohonedbá, nevšímá si pohodlí, Kolikrát to povinnost nebo práce apoštolská vyžaduje, aby spal o hodinu méně, nezasedával v určenou dobu s ostatními u stolu -- zasvětil svůj volný čas neb odpočinek - to jsou přece samo sebou pochopitelné drobnosti. Máš, vueoocně řečeno, potřebné schopnosti a znalosti, nehodí se ale k nějakému určitému zaměstnání, nemůžeš .byť využít tam, kde bys chtěl, snad ti nařídí, abys učil děti abecedu..... a vlastně tuto úlohu plnit dobré a dobrovolně to gnamaná, oddat se úplně službě Doží^ toto je opravdový duch řeholní.

A když pochybí J.úatojnSjSího zaměstnání, aby do něho vložil celého člověka, to tedy je třeba spokojit se s drobnějšími věcmi. Existují staré sestřičky, přeraila bytosti, které psaly na obrázky pukne věty nabo verše, oby připravily jiným radost, a nabo také opravují řezence, látají kutny atd, Mimoto se věnují modlitbám a trpí za duše. Toto je soustředěný obětí duch, toto je ohnivá oddanost Spasiteli a záležitostí Jeho království, oddanost posledních svých lidí.

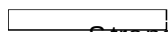
Vidíte, toto je vaneáené chápání vysoké hodnoty, jaké nalézáme v •xarciciích - to znamená vícistně vyznamenat se v následování Ježíše Krista a tak

A zase Jan nakolik napoiaanutí. Sami si musíte dáVladnS zjistit do jaké míry se vyvinula Vaue oddanost, jak daleko jste se dostali při zu31>3Cht^ní va5í povahy. V závislosti na stupni vývoje tohoto ducha celkové oddanosti vůči Pánu a'Jeho království, budete náležet bud^do čestné fcarly. a nabo do túbom obygajných vnj-^--i'^ Proč^ máme pokoření mít rádi?

Jaké důvody nás nutí k úspěchu v tomto áMaiaa^x snaru? 1» Tán především, že s takovoyi přizpůsobením je spojeno na5s Štěstí

a náš prospěch.

a/ O koho se tady jedná, o čí srdce-. Jedná sa o nejuálachtilajái, nejvěrnější, nejmilajái srdce, jaké znám, o Srdce mého Spasitele,

nešlapal yX-c. kterou jaem mohl přinést Jamu jako obcí, ale pro Něho buda přesto pMliě malá,

b/ Jedna sa o Největšího; připomíná mi miliony mučedníků, kteří dovolili nechat .si ze Něho síat hlavu, přeříznout pilou, up&lovat na hranicích, rozdrtit tesáky divokých zvírat. Oni jsou mými dobrými společníky, mučedníci a svatí a všechny du5a apoštolské, muži a -seny. Prošli vězaníla, nučariím a vybranými mukami, a přece ja^ich písní bojovnou bylo zvolání takového sv^_PavJL@ a sv. Františku ^favarskáho, v pokoře a bolesti volajících: „ Více Pěné, více!" Do jejich sboru patríma, pod

""•--" _ ---

-----•-----•-----.

l

-. _

Jimi

...1->..---^-----

^

tím s tajným praporem jdeme i my»

^ J,ajn^g9 o Spas i 13 le , k t a rý ze každou obát platí královstvím* „
Rozkoše na věčné časy po Tvoji pravici" - D3L3CTATION13S IM
D3XTRA TUA USQU^ AD FI?TBM /P3.15,16/. Vládcové a
mocnáM na této aemi poctívají pot svých poddaných lidí vysokými
úradními funkcemi, udělují jim vyznamenání a privilegia, ale a jejich
Sivotam tuk končí všáchno, po smrti už namohou víc pro no udělat.
Zatím co my sloužíma Pánu a Králi, ktary m&ža odměnit pi-as
spačasnost i na věčnosti.

d/ U Srdca JažíSova SJ klidně umírá. Jastli jsi za Nebo statečná ' bojoval
s^m se sebou, s celým svátam i dáblam, pak se tvij vůdce skloní nad
tvoJÍ unavanou Litívou, nad tvým ztišeným srdcem tím, že ti do něho
vlévá najv^naáanó^ái radost. Smrt já přestupní stanicí do nabe, je to
získání odměny. Proto se už předem těší s plnou, radostnou oddaností
naáam.u Pánu a Králi. Ale ne polo~ vičatě a nedbale. Vždyt je to váá
milovaný Pán a Vykupitel, Pro Něho žijáme, pro N5ho aa si
pomáháme a trápíma i bojujama* Dejme tedy Najiapáíla.u to, co
máma nejlapčího.

2» To je nazí největší ctí,

Pokud ae jád;íá o ICriáta, tak 38 jedná také o Jeho veliké záležitosti,
svyté zájmy a o Jeho království. Já to pro nás nekonečně velikou c_tí,
že nás povolal k^ raalizt-.ci svýchvlastních Životních_Jíkol&. Nechal
bokám university a katedry velikých učenci, nemluvil ani k vládcům
ani presidentům* Všechno to, co zajímá svol, ponechal sv5tu. Koho,
za si to vyvolil k uskutečnění svých životních plánů? Vybral si to, co
se světu zdá být chudobné, jeví se jako bezvýznamné - nás chudobné

malé lidi, jejichž jela a anikncu společně s jejich životem. Nás si vyvolil* Svě idaje nám předal, nás pověřil s prací na rozáíraní svého království m^nwilv- qvnhn.lv n š+.ňatí. Qo toho bv aa měli vanít váichni lidé.

- 34 - '

!;

.

ono by se molo povznést do království slávy a míru,
Vyzval nás k práci rozbírání Církve svaté na z-sai, vyzval nás do díla, pro jehož zalomení sám sestoupil z nebes. Jehož základní kameny spojil svojí krví a slzami, do kterých dal své tělo & svou krav, svoji Moudrost & všemohoucnost. K tomu si nás vyvolil:

Najskromně jáího bratra, nejškromnějáí sastru ke splnění valkého životního^ cíle, který aaa dostal, když sestoupil na Zami a svou Církev založil.

Můžeme ještě zaváhat s přinášením obětí, když stojí tak veliká úkoly před námi?

Že by nás neuváděl® do nejvyššího a tupna nadělání to, že můžeme přinášet obžti králi našeho ardca a pro Jeho království? Toto já jediný náá Čestný úkol, který náa mohou závidět l andělé. Možnost utrpení a ponížení a tímto způsobem ae zalíbit Spasí běli» toto je něze Jediné privileíiunLt_____ • . •

Proč si mažeme stěžovat a naříkat, proč můžeme spočívat
•vážit oběti, že najaou příliš těžké, abychom já stačili unést.

„QUANTUMPOTSS, TANTUM AuDal - Na co stačíš, to směle dělej!"

Měli bychom tedy anát Jan jednu jedinou přaká^ku, překážku obearēnp^ti_a_p^o^luánao_ti^_^ zříkat ae obóti, kterou jsi chtěl přinést Bohu a Vykupiteli, toto je největší ob5tí.)• V takovéJbo povaze t.kví naze opravdová ušlechtilost, V Čem spočívá ušlechtilost úplné od.-ianoati Bohu? Na^jeho vnitřní hodnotě, na vnitřní vznešenosti povahy* Čím je vlastně pokora, poničení? Ano, zformované srdce podlá Srdce Jažíáova sa vzrušuje, když na něj padá nu jaký odraz cti a uznání, Chvě já sa přad takovou urážkou v tváři „BCC13 HOM01", kterému ačkoliv pokryt pohrdániai, patří vnuk přaca vešker a láska a zbo2,ňo-vání. . Jaká to ušlachtilost je v pokoře skrytá! Pokorní lidé se podobají détea velkých osobností, které se stydí

•e^ulíčníky, vyhýbá sa jim. Pokorní jsou d5t;ni vSčné ušlechtilosti, které neehtëji ae strany svolá ~co do uznání-nic vědět,, co se děje na ulici. V pokoře driae celá velikost a pravda/poněvadž stanoví zietou nicotu -ivota Ježíše a vzhled iCriatova království, „ Srdce zkrouáaaó a po korané. - toto je kráiaxst-icf královský erb řeholního stavu! A proto není třeba se stydět za pokoru, když se náa u2 do naáaho života zaplétá, přitul ji srdečně k sobě,

4* Na tom spočívá důstojnost následování Krista*

Tu poslední základní myšlenku znáte, určuje strádání v Jeho: důstojnost následování Ježíše Krista. Vepsali jsme ji v hodině složení slibu našeho Jara: CHUDOBA a ubohým Kristem, ponížení a umučeným Kristem, s poníženým Kristem, a to válečně vysvítá • z jednoho pramene, který nazýváme obětí. Dokažme to skutkem, podloženým láskou k Vykupiteli. Snášíme potíže a cvičíme se v nich, vyhledáváme Ježíše a milujeme ho, a přitom si myslíme: nad námi bdí oko Ježíše. On nás vidí, a Jeho Srdce nám žehná.

Kdybyste nechtěli na Srdce vzít pokoru, tak to odstraní hned jméno Ježíše z Vášeň řeholního erbu, neboť tam bude řídit výsměch u rouhání. Pokud je považujete za osoby, oddané Srdci Ježíšovu, tak se musí stát city tohoto Srdce i city Vašimi. Castné znaky tohoto Srdce at se ptanou i vaší ozdobou a takto bude pro vás účast v pokorě, v utrpení, v utrpeních, Vlastně takové následování Krista je základem řeholního života, o leštění, ctění. 2.8.18 - jeho nejvnitřnější duši, Tato nutnost opodstatňuje náš zákon. „Těch, kterých poznal od věku, těch také předurčil k tomu, aby se stali dle obrazu svého Syna / Hz.8,29/

III. D3N

3« promluva

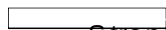
Vísání Syni Božího

V posledních dvou promluvách jsme dostali z rukou Spasitele program našeho života a našeho řeholního povolání? tento program

obsahuje dva paragrafy: odevzdání se obětnímu životu a odevzdání se apoatoiskóaiu životu, „ Všechna sláva patří Bohu, obět mna a veškeré požehnání dušíml"

Ityní se zamysleme nad skvělým, zázračným životním tajemství našeho Spasitele, abychom uviděli přesnou realizaci jeho a našeho programu, a také si hluboko do paměti a srdce vštípili tuto pravdu e tak se stala nám čím dále větším přesvědčením,

Sladujme v žívote naáaho Spasitele řadový Život v jeho vývojových fázích a v jeho fázích lokonalejáích. Jako první fáze se objeví před námi volba povolání, onen okamžik, ve kterém nastává rozhodnutí věčnosti. Tolik let už to loží za tebou B oí'aca a-k-iatu-ia. Veliké tn-iama-tví vnibv •t.VfShn nnv(-i1án<- tn "ia

- 86 -

tajemství Vtělení Syna Božího. Tady On^vybral své povolání. A nad tímto 'taj 2mstvím se nyní zastavíme. Často ve svém Životě o něm "'''''''''' rozjímajta, já to novyslovně hluboké, p'5kné a okouzlující. Naleznete v něm oddanost Pána k ustavičnému obětnímu životu.

V prvním avodu 33 ppanesame do Naaoreta, do klidného domku^

AX» (t^
t^wvJĚ.-írw'

penuja v něm ne;jv8t5í chudoba. Podívejte 39 na tuto vzdušnou /
lehkou, Kadz3Eiskou/postavu ^ajavSt^jší Pannv.

V dalším úvodu poprosme o milost, o kt-srou v nynějším rozjímání máme pokorně a neustála žádati o milost, lásku k následování

JežíSe Krista^ o <poznánl^nedávné a vedené láskou^ o následování,
'---^_^ jak nám já nynější maditaca
ukáža.

Sv» I^nátí vypr&covel já se zvláštní steroatlivoatí, ačkoliv
aotva v několika obryších. Rozd-Slil je na *tři*. části:

1. Lidskost ne zemi, 2. WajsvéUjái tx-ojice v nabasích, tsia neho?» nad
nevěrným světsm. 3« Domek v Nazaretu, kde sa Bůh stává člověkain» -
Podiva jme se,jak tyto tM životy určují překrásnou ilustraci naSaho
vlastního povolání.

I. SV5T V NOUZI A I^ÍCHU

Máma pohlédnout na tu velikou rodinu zsaskóho e nebeského Otca,
rozt-í^těnou n& občany, státy, nároiy a strany, atojíuí na různých
kulturních drovních^ jednou táhnou spolu do války, jinde zase žijí v
krátkém míru^ váichni poEiataní, žijící mezi sebou v napokoji, jednou
spolu, jednou proti soby - opravdový chaos.

Dala sláma naslouchat rozhovorAm těchto lilii to je nekonečné
more lží a klaDiů: Ti jedni žijí v íoloatnéiii srauUu, jiní zase v nadmeme
radosti. Toto slovo „ PRAVDA" zmizelo z jejich úst. Na jadrné at-'enš
vyhlašují války a na druhé straně uzavírají mír,

ítláma si tady všímat toho, co sa děje kolem nás. Keídy si hledí
svého, a když; to najde jinftíb, nehledí se oni na krveprolití, lest a zradu,
r^kt^ri zsabyvají aa tedy zaBiSd-ilstvírs, průinyslem, p5sto"

<,'^y;

váním květen, unSnín a vědou. Jiní místo odměny '•Si jí v temnota. Ala

proto: ani ti jedni, ani ti druzí nemohou najít ukli.inSní v dílech svého duch&, v užívání, ve všach těch jejich triumfech. Jejich duá® žije prázdnotou a v beznaději. V takovémto životě bývá v8t5inou SirSÍ zpustošení, mrtvý úpadek, vi-iíme já,, jak leníce bijí čeleifi přeci avymi inodifauli, olizují prach k nohou se-tona, od kterého očekávají své vykoupání a pak odcházejí a valebí ho dula. Toto je^t " ' - - -- m.i. .i.,i ^^ ^^Vií-rni nM véat svcne dílo a2 do ničivé

Toto já také va velice mí?"a obrazem no5©ho dnsšního svata a jeho dějin, ktd're viuscné na jsou ničím jin.ym.n^ž jenom 39din,/m řetězem volák, násilností, bezpráví, naspravaálnosti, naurovností, lží, rouhání a bezbožnosti.

Tak rozsáhlou práci pro apoštolské ardca, pro apoštolský airuťak. Od kul se to jenom vzalo? Toto naň dok429 bod druhý.

II. Rozhodnutí ^QjsvětěJáí, trojice

l* Tady ai máraa predsíis-vit NejsvětěJáí Trojici, jak pohlíží 39 svatyni rozhořčáním na tento obraz bídy o utrpení - i když zrejaS byla zasloužena - kvůli atíiátat vítězství svého nap^itale, dábla a (T^rnučanÍ dítalí Božích, provedeno'napříteiem rodu lidského. Jaká afláa chovat pocity? íiohiaS roznítit avatyu hněvám a použít hromy B blesky, jek u5 to jednou učinila 3 boulicími aa and51y.

^B-Q

Jak potrost&ile hřích tamtěch, tak mohla vymrskat i lil3<[o3t^, D51á

to? NQ! Janom ja-lno srdca axistuja, které aá soucit s pokie-

lrt«M.

Stou lidskostí. - Srdca Boží. Ono také určuje(posílit já,
Toto já napochopltalným tajaalStvíaSítí.loar-denství. Toto já oprav-
dová uálachtilost pozvednutá do nakonafiné lásky*

2. Bůh sa tak<t rozhodl o vykoupání lidstva, ktaré také va skutačnoatt
nastoupilo. Toto už J9 nad naáe chápání. Sám rozum nám napovídá,
Ze by Pán B-íh mohl lilám odpustit bez jakéhokoliv zadostiučinění*

Mohl požádat o lítost nud hříchy /odpou5tšní bez lítosti já i-
t^<»s2,^

n©aožná/ c. náslelně darovat'^c^lieT vini^* Toto je jeden způsob •

- Mohly oy tc-íí-é poaádi-t o zadostučin^ní, nebo setrvat na na jakém
maléa pokání. Mohl póza lat ob5ti človaT-a, nóbl tou zálaíltostí
pověřit lecjakého z andólu, mohl mu přikázat, aby k zadostiučinění
přibral li-iskoy osobu, protoža and'5lská povaha do značné míry
pravyšuja lidskou povahu.

Podlá naSsho rozumu by to byl extrém. Srdca Boží ale Šlo jásáte
dala, Bůh vzol hřích aaia na sabe! liozhodl aa. Z® pMbara lidskou
pMrozannost a odpyká člověkem mu zpčiaobané zneuctění* Toto je
základní člának křesťanské víry, toto oa zásadním ryaera hrdinství
naáeho Boha. Zbývá nám jediní s :^aasaai vlabit tak veliké Boží
záaory a pukorná za na poděkovat. „ Moje ra.yul.9nky nejsou ve5imi
mySlankarai" / Iz. -/;?,8/. Tak, jak sa povznáěšjí nabes& nud zemí, tak
sa Srdca mé nad vašia povznáší a moje nySlonky nad vaěimi - hlarlá
+ari</ wa-io^rA+x-,?</ m-

•chopné du&e složit takovéto zadostiučinění^ Toto roaabarame v bodě
trabila.

III. 7TSL3NÍ SLOVA V^mo

Jdeme do Na zkratu velebíme taJiaství, ktaré aa tam odehrává,
Spočívá v točí, že Slovo VJČné, druhá Osobě., Nijsvět.Sj.ší Trojica,
pra Jímá z Maria Panny působením Dueně Svatého lidskou podobu,
aby V ní dokonala zadostiučinění a odpýkala 20 hřichy, kterými lidé
urazili Boha. Podíva joa se, toto já příklad obsblutní obtítuvosti. Náš -
irah^ Vykupitel nežádá od uhelných lidských dutí nic, co by napřed
sád nevykonat. Aióaiia tedy před sabou profraíii neáich alibů,
profcram na-ano puvolání*

Bůh se dtana Člověkem. Hlouběji už nemohl sestoupit. Vidíte, do jakých
bezedných hlubin a-3 náš dobrý Vykupitel až dostali Proto také dal
svému &vaníalistovi napsot:., ^1 V3fiBUM ČÁRO FACTU^ST" -,,A
Slovo stalo se těiem*' /Jon 1,i4/. .Ne „ lidskou duái", ale „tělam",
najni^ái částí člověka. Ttil^ai 30 á.,ai^ hloubej! aa uť namohl doatat,
jastli chtěi zachovat povahu človóka. - Ala lidaká povaha procházeli-i
různá stádia - nacházíma ji v ráJi, vybuvanou li p^akráanyai viL-
atnostmi ,]L-ko krála va svém království^ tálo natr-pící, nasmrtné: duse
svobodná, zázračně obohacené. Tuto povahu prijdir/ykupitoi^ N^á, přijal
lidskou potahu va stavu úpadku. -

"" Absolutní fzShuDa'ni^ saba aainul

v^*J

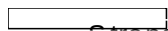
To není stará pohádka, když sa stál.® mluví o oběti B'po ob-UiI
toto je neohlubrií layáidnka vykoupení 3Vsta e c9lél;o (pořadu vysvobo-

zení. Odsud také praiL3ní Zákon vaékaré opravdové rGdoai.i a veškeré
•lávy.

Ala Vykupitel aaatupUJa jeit5 hlouběji. Mohl př8C3 lidskou
teA^t'ftbU.

povehu povznést do přísluáná ddatajnoati o teprve pisk já přijmout. •

Tímto by si ušetřil hodně por-ory a utrpaní. Postupoval takto? Mnoho
veličin pradcházolo práci-odu Pána, skutečně krážay stsí královské
veličiny, jako: David, Aron, ktar^ zázraky Boží rozséval jako zrní, čtené
celým národem, důstojná osoonost. Že oy Pán v takovéto podobě
předstoupil prad nás? Na Syn Boží v prvním okL.a2iku avého lidského
života určil, za ^ehtn^iroaJsnost buda podrobsna utrpaní a označil ji tak
preohroianou ráiru skutečných uirpaní, "e celé lidstvo, co existovat buda,
budá p?ad avýa Bohaai átát plno ádivu, pokorného chváxií, lítosti a žalu,
protožs toto n-ibudá nikdy schopno pochopit.

< 89 •

•fcw<(/ Apoštol Pavel ^po vida), ^e Syn Boží, dříve než vstoupil
ne tuto
•ftai, SQ rozl-odl pro muka. Bůh EU ukázal veškeré mo-žné zpdsoby, jak
vysvobodit svět, ale také Mu dal na srozuměnou, za by to více
odpovídalo Jeho plánům, kdyby lidstvo vykoupil cestou oběti\ ala nažá-
ial toho. Až sa Syn boží stal člověkem, rákl^ Zápalné oběti za hříchy
nenadáš. Tak .jsew* odpověděl:„ Hie, tedy přicházím, abych splnil Tvoji
vůli" Z 40,8/. Svaté Clov;-čnanatví dobrovolně zvolilo svoje nuka. V
dopise Židům. č terně, JežíS místo radosti, která Mu byla slíbeny,
pratrpél kříž, aniž by hladSI na jeho Hanbu*' -

- „PROPOSITO SIBI (STUDIO, SLST^MKIT CMJCaM, CONFUSIONS CO^T^MPTA" /Hbr.12,2/.

Tak si tedy zvolil, - Q co že ai to zvolil? Třetí stupeň pokory: kříž a pohrdání. Slávu boží byla v obou případech stejná, vykoupení lidí v obou případech určití- stejné, tcké byla stejná míra jejich milostí, napochyond' stejná v obou případech ^aho vnitřní spokojenost* A přec;.' naplněn svatou radostí po kříži. Proč? NeboE to byl pro nás způsob více záslužný a potěšitelný, pro nás, kteří musíme odváín8 a směla kráčet po křížové častě. Taková tedy byla volba povolání Ježíše Krista, takové tady byl první i5der ^eho Srdce.

A jak nádherná to byla volba! Podle svého obsahu vnitřního naa-naiaQnfcil nic jiného než jenom aaír a obět, bez vyhlídek ne nějaké větái vymoženosti. Vylučuja klid a pohodlí, bohatství a pravých, a co tímto získal? Pro aebe nic, pro nás všechno! Toto je velikost Jeho oběti.

Uvažujme o krása této oběti s ohledem na její motivy; bylo to Ideální lásku k nám. Pán váděl, 2e nás život musí vzrostat na oběti.

.*;*»c<í ttašo povaha sa dostala do propusti, povznést se z ní k Bohu nuže

je Jiné přes ooátí. To Ho bolelo, (ZaSloužiD proto, aby si s námi rozdělil náš osud, ověem chtSl jako první vypít celé moře bolestí t»J» e ponížení, zatím co nám podává k vypití jednu jedinou kapku. A tedy od laná luska.

Vidíte - tady máme ^ahc volbu, Jeho příchod na svát^ jsou tu t<j první údery Srdce Jeííěa Krista, ^aho první skutky. Jsco reholnílr, jako řeholnica, toužio potom, byt aviaáát blízko u tohoto Srdce, úplné Is Námú náležet? Podiva j, toto jsou stanovy tvého řádu, ro^y^ zákon, rodná sláva. Nebul zvrhlým dítětem tvého rodu, Žebráckém dítStem, ale snad

jsi už (S?žy) poznal pravdu, urči pro sebe probrání, kter^ aa podobá
tomu, ktary pro aobe vytyčil Pán*

Ka •7.áv<S'P nhnftUTH.sa n •»n«4lT»na w»->1lMi »»->1S-*1->^
^^.•,,•»/<^/ - -- ^J-^.-

• 90 -

IJ/»^ zalíbení a následování Ježíše Krista na častě oddanosti,
bezvýhradné
obětavosti a lásky apoštolské. jak nás to učí Vykupitel pM volbě
povolání. Ne tomto podkladě já postáváno království Kristovo a na
tomto podkladě vyrůstá dala historie tohoto království. Gale du3ít»»
získané vykoupání 89 k nim dostalo úpstoa valkorayslnosti apoštolské*
Prosme tedy Nejsvatější Pannu o tuto milost, a modleme se „ Zdravas
Maria". • .

2* Vedení rukou Panny Maria jisím® ks Spasiteli a pokorně poprosme
^aho nejsvětější Srdce o. hluboké_porozuaiění tohoto tajemství,
BbycJiom podlá Jeho příkladu volili: chudobu^ s ubohým Spasitelem,
ponížeí v ponížení Vykupit.el.e a chtěli raději oieJtt-3»Jro ti
jlejmanšíj než abychom sa t^áili jakýmkoliv vyznamanáním
avětakym, Sa tomto laístě odpovězme: „ A-VIAiA CHíilSTI".
P2'Qdstavaa konaCně Otcí nd'baskéciu Jinaění sv^t a prosme Ho, aby
v nás obnovil taJemství vtělení Krista, abychom mohli pM 'jpinčm
oddání 33

^^ ^^ ^^ . -r-. . -ru n-a . . . -.-.-
Jemu, patřit k ^eho iaystickéiau želu. I .kdybychom jenom .13 dnu

Jedinou duši tímto zpřístupní Zachráně, nezepoae^me, za On
zasvětil ©•iy SVŮJ ^ivut Jedné duši-si tvOijC* Jdi a z, v-ižčnosti k
Němu ^ učio totéž, ^otó i^.*

4. Den

i

1. Rozjímání

Chudoba Spasitele v Betléma

Po volbě povolání nastupuje v životě osoby zasvěcující sa Bohu vstup do
třádu. Po úvaze ta jáma tví Vtáianí, uděláma led první krok do života
Ježíáa Krista. Vstup do řehole představuje tajemství narození Pán5. Tady
vstupuje On do tohoto života, jako raholník do života duchovního* S
tílato t&jaJistvím začíná pro nás řeholní dětství. Ale dítě potřebuje
matku, dostává ji v podobě svaté chudoby. Pes i-upu jáma proto
ateiiaiaKá dobré, když nahlédneme do ní z tohoto hlediska.

Kdy-t. jsme poprvé zaklepali ne klášterní bránu, zanikl pro nás •vět
s celým jeho jměními ae vsím, co bychom v budoucnu od naho mohli
jaóť očekávat* Stáli Jáma tam jako ubohé žebrácké děti, a matka, svatá
chuJ-oba, se k nám naklonila a vzala nás do své náruče, aby nás u2
odsud mohla živit, oblékat a vychovávat. Pozastavme ae nyní nad
chulobou v její souvislosti k naóemu drahému Spasiteli*

«*- . -

»„••&A» Josef zapálil ze (shnilého ttxti chrastí oheň, jehož"rudá záře
 padá na tváý dítěte v jeslích. Před ním klečí, ponořena v lásce
 <t.ift«^' e velké úctě, (Ubohá; ^anna, a nahoi^e otevřené nebe
 roxairujď celou
 ý»^ slávu nad blahoalavanou chudobou*

uyo^ Aruhyt Prosme drahého Spasitele v jesličkách, aby nás poctil
 účastí ne Jaho chudobě. „ SS NASC3MS DĚDIT SOCIUM" - tt
 „Zrozeníai se nám atal apolačníkam".

Sv» Ignác nám doporučuja pil úvahách o ta,janství Sivota Spasitala,
 prosit při každé meditaci o to, co chci /„Id.quod volo*/ , to, co vlastně
 má hodnotu, co caiou touhou srdce hladám va stáji betlémské, v domě
 Nazaretském, na hrozivých samotách hor a prázdném místě, v Olivetské
 Zahrada, na VIA DOLOBOSA, at k poslední šlépěji a stopo Páně,
 zanechané na kameni pM Nanebevstoupení Páně* Tento Svatý nás žádá,
 prosit o co nejhlubší poznání našeho Pána, o Jeho svatou lásku a věrné
 následování Jeho - v této meditaci prosme o následování ^ifen^hoJ
 Bitka Bo&iho.

Chceme vyjmout z tohoto tajemství tM myšlenky i 1« Chudoba
 Spasitelova je nejkrajnější • a my jsme povoláni, sa jí

zúčastnit. „ SB HASC3MS DBDIT SOCIUM" " zrozením se nám
 stal

bratrem** •

2« Toto je milá chudoba - a my sa máme podělit o ^eho lásku k ní* 3*
 Ta nesmírně slavná chudoba - a to privilegium se stalo naším

údělem.

I. CHUDOBA DÍTKA V JESLÍCH, TO JB KRÁSNÁ CHUDOBA

- !• V první radě už proto, že je to chudoba všestranná^ Nedostatek Božského Dítka se projevuje ve věcech nejnutnějších, nejjednodušších* O nějakém pohodlí tady nemůže být ani řeči, Dokonce
- « ty nejpotřebnější věci jsou v žalostném stavu. Podívejme se na bídné jesle z černého červivého dřeva, na jehož dně je troška slámy, kterou v rychlosti posbíral ve stáji sv« Josef - toto je kolébkou našeho Spasitele. Snad Ho ještě zakrývá vrchní šat pěstouna, chránícího Ho před zimou. Ožehnuté stěny jeskyně se blýskají jako perly od noční rosy a vlhkosti. Panuje tady vak úplná chudoba*

- 92 •

2. 3?oto ala je zároveň rrsnímě bolaatná chudoba. -»...«.
- jcpJtii.-t'ířřt' •!•*•• •
- , i. .
- Pílilo v jeslích toto trpělivě snáší, aby se na vlastní kůži o tom přesvědčilo v celém rozsahu, „ Proč jsou líčice Tvá modro-
- červená, proč roní alzy a proč se Ti trasou promrzlé ručičky?"¹
 - táže se tak něžně stará koleda. A Spasitel odpovídá: „ Protože
- cA-i^vyrr^-
- mojí Částkou) a® svatá chudoba, ona aiá vzala do svých tvrdých a silných rukou"*

- 3« 3'oto 39 zároveň potupná a hanebná chudoba.
- Spasitel byl vyhnán, nikdo Ho nechtěl přijet, dokonce brány

(ubytovnyJ byly přad Ířim zavírány* Píakonec Ho vyhnali za město do polí, kde kdy»i ^eho královsko předeek David hlídal stála ovčín Tady Ho přivítal příbytek pro zvířata, Jeho, ktarému by přialii-šaly královské paláce předků. Jak^ to veliký protiklad mezi bohatstvím a pra pychem Saienouna a touto ubohou stá jí I

4« Konečně já chudoba stáje pohrdavou chudobou.

Bxistuáa mezi lidmi také povyáenecká chudoba, která 39 ráda vytahuj® a líčí, za je něčím vyááí^ . Tady va stáji je všechno ukryto, nevinné a neviditelné. Dá tařko pMcháží na častě ne tento svět, uprostřed noci; nikdo o Ném nic naví, nikdo toto ani nezpozoroval. Kdysi bylo takovým zvykem, že pi'Í narození knížecích nástupci mocnářů se po celé jeho zami rozběhly štafety, hřměla děla, oznamující radostnou zprávu do dalakých končin. V Batlémá nadešla Lodina, ke které směřovaly dějiny celého světa, ke které plynuly raky veškerých úmyslů Bozích po celou věčnost* Ala tato vznešená hodina, tento historicky moment světa je zahalen do noci chudoby, protože TSN, kterému patří všechno,

- volil si jako znak-chudobu*

Musíme se a tímto taj dma lvím až do iciímgk hloubi naší duše

- aby vat. „, SB NASCEfÍS DSDIT SOCIUM" * Zrozením se nám bratrem

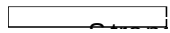
- tál".

Proto Ho pokorně prosme; dej mě pochopení a lásku pro Tvou chudobu, dovol nám zúčastnit sa spolu s Tebou na slavném živote chudého dítěta, přebohaté Boáel

II» CHUDOBA J8SLIČI3K-TO J3 AL3 MI
LÁ?fIOBRO VOLNA CHUD03A

Pán dal této chudobě přednost nad nebem a nad zemí, přitulil ji k sobě a učinil ji svoji nevěstou.

i* Vyvolil Si .li oro aaba-

- 93 -

Viděli jem® to v meditaci o vtělení. „Na místo radosti, která Mu byla přislíbena, zvolil utrpení na kříži" /Žid.12,2/« »Byl bohatým, ale k vám se stal chudobným, aby vás svojí chudobou obohatil /2Kor. 8,9/. Byl bohatým, tzn. byl zbožňován veškerými světy, veškerými anděly, byl uprostřed veškerého bohatství, veškeré slávy a stal se chudým.

Z vyšky svého nebe spatřil uprostřed veškerého bohatství Mm? jednu perlu, poklad ukryty v hlubinách moře. „I-"GENUÍ' FACTUC ECT" - „etal se chudým". On zakoupil tuto perlu, šel e vydoloval ji z hlubin, abychom my ee s ní obohatili. Zvolil si ji pro sebe. Nebe zanechal, a tuto perlu koupil a obohatil s ní svět.

2, Tuto chudobu On sám způsobil.

Kdo zapříčinil úpadek královského Davidova 8 rodu? Přece předkové tohoto Děťátka. V jesličkách byli patriarchové lidu a králové, jejichž panství\ jejichž panství kdysi sahalo od Arménie až po Libanon. Šalamoun vlastnil obrovské poklady.

ČÍT. více ale se blížil příchod Vykupitele, tím patru²ji se zvětšovala chudoba, až nakonec ze všeho bohatství Šalamounova zbyla jediné sňala chaloupka v Nazarete, a stáj v Betlémě.

On zapříčinil chudobu v celém jejím rozsahu. Kdo to tak zařídil, že svatá Rodina nenalezla ž-idného přístřeší v městě Davidově, dokonce ani ne v noclehárně, která byla přístupna všem? On, - který byl bohatým, stal se chudým." Proto prozřetelnost vedla kroky sv. Josefa za město, do stáje.

Poklekněme teo a vroucně prosme o to, co chceme: přijmi mne, dobrotivý Pane a dovol mi, stát se dítětem žebračským dle Tvého vzoru. „Í,E NACCFNS ?:EDIT COCIUM" - Zrozením se nám bratrem stal.●●l

3» Věnoval ee chudobě s celou svou láskou.

Nechce ji zanechat. Z chudobného Letléma přechází jako ubohý tulák do Egypta a odsud do ubohého Nazaretu, aby ei nakonec zvolil ještě bídňější život, život misionáře, který nemá S^idny byt, žádné přístřeší, pouze daleko otevřené cesty, samoty, hory a jezera. Kolika -'it byl pozván lítostivou duší do jejího příbytku, přijal tuto pohostinnost jako almužnu. A z apoštolské chudoby Sel přímo na kříž, do nejnižší chudoby, ve které mu nebyla podána ani voda k nepití, s ZR života ani

kámen, na který by mohl složit svou

• 94 -

unavenou hlavu. Tato chudoba Ho doprovázela až do hrobu;
vyžabral si cizí hrob, jako kdysi ubohé jesličky,

A později, až do dnešního dna, v jakýchto tabemakulích
přebývá, v jakých ciboriích, na jakých ubrusech, na jakých oltářích -
Svářil se chudobě až do skončení času. Ano, vchází s ním do
klášterních budov, přenášejíce se do srdcí těch, kteří »i stanovili Jeho
nepodílné děditatví, Jeho nesmrtelnou lásku k chudobě*

Nyní přejdeme k praktické stránce chudoby. Jak to tedy • ní
vypadá u nás? Nosíme věrně ^aho znak, prašně dodržující naft slib?
Natíží nás závislost na chudobě, prosíme ochotně o každé povolení,
které přijímáme a pokorou jako chulrf"dšti, kterým byla poskytnuta
almužna? Na předpokládáme nějaké snadné povolení v tomto směru?
A snad ze sebe shazujeme tuto královskou perlu Kristova chudoby
tím, že předstíráme velké pány a dámy,

Ubohé Děťátko v jesličkách by se nás zděsilo, kdybychom se
měli před !íím v této podobě objevit, - Jak to vypadá s naší milou
chudobou, když zakoušíme některé její účinky?

Znal jsem jednoho kněze s nevalným zdravotním stavem*
Bydleli Jsme spolu v jedné naší rezidenci. Oůa byl ze dre^a a neúplně

zařízený; a onen kněz obýval bídny pokojík pod střechou o velikosti asi tri kroků* Jednou jsem ho litoval, že při jeho churavém zdravotním stavu musí bydlet v takové díře* On zase na to odpověděl, že větéí® královským způsobem by namohl bydlet? větSího nedostatku než Pán Ježin netrpí,

Taková, at já i naáe povaha a naše práni e ustavičná vůla-• nezapomínejme no ni - ona znít „ id, feuod voio^{1*}- To, co chci. Si jame královským způsobem®,i kdyby nás obdarovali najhoráími věcmi, když pociťujeme nedostatek nejedno věci* Kolikrát nám n8co chybí, co bez újmy pro vyáčí zájmy náa není potřebné, nadáváme to na sobě znát, pokud by - jak jssm řekl - nepricházall^ v úvahu nějaké vyšší zájmy nebo poslušnost.

III. CHUDOBA JBSLiCSK-TO JB CHUDOBA ČESTNÁ

1* Uvažujeme o jeho bohatství, ve snaze proniknout pres tvrdou skořáčku do samého nitra. Tady, na základě chudoby vzkvétají veškeré ctnosti. Vydíme tedy napřed svatou Pannu a po jejím boku zduchovnělého muže sv. Josefa - a tudíž čistota a zduhov-

Chudoba chrání svým trním lilii čistoty, rozkvétá ono uprostřed chudých, ala na v *miste* marnotratnosti, přepychu a rozpustilosti, Tady nabývá čarovné krásy.. A hnad vedle se tvoří vnitřní života protože vnitřní

osvícení objasňuje duš« jenom tam, kde vládna chudoba v duchu*

2. Dala vidíme u jesliček pastýře, já evidentní zněmení, Se láska k chudým vyrůstá z chudoby Kristovy. Církav aa také stala natkou lidu chudého, Sv. Vavřinec zpeněžil v&echny církevní klenoty, aby s nimi obdaroval žebráky a tělesně vadné. A naplyne odsud přímo nebeská myšlenka, kdy& např. tahová zakladatelka řádu „SACtía COBUK" založila pensionáty a školy pro chode, & když takový DON BOSCO f•světil avů,) život skoro výhradně prací dětí pracujících? Blahoslavení všichni ti, kteří se aabývají péčí o chudé, kteří vlastně k tomuto dílu byli vyvolaní.

3» Nad chudé jesličky se povznáší vaákerá útěcha Kristova. Nebesa jaou otevřena, andělé ae vznášejí nad stáji a pějí překrásnou písem „ Blahoslavení vy chudí" / Lk 6,20/. Království nebeské s« koří nad jesličkami, rozsévajíc nad nimi eelou svoji nádheru. Toto jsou ona procenta, plynoucí z velkého kapitálu, námi zvaného dobrovolnou chudobou*

4. Objevuje se tady calá moc Kristova.

Před novonurozným králem se bojí knížata pozemská a třese se před Wím Herodes a s ním celý Jeruzalém* Ubohé Děťátko přitahuje k soba do jesliček ve stáji monarchy Východu, odsud vysílá veškeré apoštolské řady, veškerých knóží Církve, aby stále nové lidi získali ke království Kříže Ježíšova a vládu satana v nich ničili. Chudoba to je začátek řeholních alibů - „ VO^VSO PAUP2RTATSM •

- alibuji chudobu*. Znáním těchto slov zanikl pro nás vnáží
- vět* Prozkoumejme a prohledá jme náě způsob života, jastli ještě visí na citovém a harmonickém naladění na tento způsob chudoby, jestli by se nás Spasitel v jesličkách pro náá pozemský postoj nelekl. Jestli by Děťátko v bídných jesličkách nemuselo
- krývat svou hlavičku před námi, protože jsma se stali velkými pány a váženými dámami. Přerušme, tady před jesličkami, veškeré nitě, které by mohly naše srdce k pozemskému životu poutat.

Ha konec naší meditace radostně poklekněme uprostřed chudých lidí kolem jesliček a obnovme naše svaté sliby věčné chudoby - obnovme ducha závislosti, který naříím choutkám překáží,

.-a--.*. - -i^\..\^.. u-->i-~- -~ -til ->»~-.,*.*. --
~~AI.-Í.

• 96 -

výsledků chudoby a zdržovat sa daleko od toho, co aa s tím přící.

Zakončeme meditaci ar-iečnou modlitbou k tesaři av, Josefu, k chudé Matce u jesliček a konečně i samému Déiátku, s prosbou, aby nám aachovali na celý život šlechetnou zálibu svaté chudoby.

IV. Den

2. MEDITACE

Obětování Ježíše v chrámě

29 aaiaSa Betlémské aa dá Pán po 40-ti dnách přenést do chrámu, aby tam byl dle litery Zákona představen Otcí nei-eskému* Sofo já první

vystoupání Krista před svým národem. Jeho představitelé, 3tary(kněžjSIMBON a vdova ANNA stáli okolo Heno. Scéna oběti aa promění ve scénu vznesené radosti.

Toto tajemství života Ježíšova můžeme postavit do paralely • určitým tajemství života řeholního: do slavnosti odívání mniáských fiatů. Tady poprvé vy stupu Já oficiálně kandidát /kandidátka/ do řehole - • už ne jako dítě světa, nýbrž jako obě^

lásky Kristovy a jako dědic pokladů jeho Srdce. Te3 tdS- Pán nezůstává ve chrámě ukřižovaný,zabitý, představujíc Ho tam jenom Bohu. Toto já jedinež prezentace mladého Života, obcí byle dokonána značně po zdá ji*

Můžeaé provést jaété praktikčeji přizpůsobení. Matka, Panna Maria, milý av. Josef a sáa. Spasitel Boží vystupují v tomto tajemství jako vzor věrnosti, v případě drobných a nejmenších předpisů, k ragulím a obyčajům řeholním a pokynů představených. To je škola noviciátu» v ní se zapracovávají duše věrné refculím. Toto 30 naše vlastní afikéze, zvláště pro začátečníky, Ale nepřehlédněna blahodárné nálady a^svatých radostí toho tak zdánlivě skromného, méněcenného života» tfvpd prvn-í' ě vžijme se do chrámu v ranní hodině^ kněz objímá v náručí Jezulátko a svatá Panna Maria Ho vznáší na klídlech své modlitby vzhůru k otci nebeskému. Nebesa se sklání se zalíbením nad touto scénou obětování.

Case no.

-•'•ww-iiir-

I fti&L t w
 o ustavičném obětním životě, zvykněme ai na to ^zamyslet se zároveň
 XXB na opačnou stranu, jak vlastně vykvétá za smrti nov;ý život, jak nám
 obě i přináší bohaté požehnání.

a/ Obě¹ je dobrovolná. - Jedná 39 u ní o aplnění předpisu zákona. Bůh to ve Starém Zákoně požadoval jako den vděčnosti ze osvo-bozaní z otroctví. ' Bylo to provedeno tak, že Bůh seslal smrt na všechny prvorozené SSgypíany, Zákon to tedy vyžadoval, aby se v chrámu Jeruzalémském všichni prvorození Izraele k obětování jich Bohu doslovili a bylo za ně požadováno výkupné. Teprve potom dostávali rodiče své dáti z rukou knéza zpět s jeho požehnáním.

Spasitel se nechtěl vyhnout tomuto obyčejí a Jeho Matka, av, Panna Maria také ne, ne bot to byl příkaz Zákona. Ale tento závazek je^nt^ek neza1?AAoval. J&ko suverénní Pán a Bůh stáX Ježíš nade véami zákony* Ovšem, tento předpis se netykal Jeho osoby, A přece jej dodržuje^ byl „poslušné v® v8am, vyjímaje hříchu.'

Ježíš se tedy atol obětí ranní, zatím co strašné obě^ večerní následovala. Pět SIKL8, to je předepsaná cana za výkupné, dá se považovat za ayinbol pěti svatých ran* Proto je ceremonie děkování jenom symbolická přestupa něčeho, co teprve později přijde. Mimoto ala se zároveň sám Ježin a Jeho Matka,av« Panna Maria tomuto předepsanému Zákonu podrobují. Proč? Ležel totiž na něm stín, odraz vñle Bozi a proto teto obái zasluhuje nekonečnou úctu, - úcta jako paprsek a malinka len moudrosti a svatosti Boha,

Podobné se stává i v naáem životě s nějakou malou rubrikou společných modliteb s předpisem mlčení na doporučení představe- ných, Nejednou je slyáett „ Dá se přece i bez toho jít dopředu*. Ovaem, absolutně nutné to není, zvlášť pro duál už trochu chladnou, postupující příliš nenucené a volně. Matka Boží a Spasitel by ale jinak postupovali; Sledujeme jenom dala naáe tajemství,

b/ Tato oběť byla co nejpřesněji splněna* • Dodržení týkajícího 99 zákonného předpisu nebyl jenom Čistým aktem vůle i, nýbrž zákon

byl dodržen ve všech detailech co nejpřesněji* Napřed ohledni času. Oslátko se k Pánu dostavit po čtyřiceti dnech od Jeho narození. JodnactyřicÁtý den v časně ranní hodině už stojí Matka Boží se švy® Děiátkem na prahu chrámu. Přesně řečeno, také & ohledem na místní okolnosti* Cesta z Betléma do Jeruzaléma se táhla skoro přes dvě hodiny. - Museli tedy vyrazit při prvním rozbřesku* Sebylo by možné obětovat DěUtko zrovna tak v Betlémě? Pán nebes i zorně přece nemůže být na žádné místo vázán* NE, patřilo se vydat do Jeruzaléma do chrámu, a Ježíš příkaz zákona splnil.

Spasitel splnil nejpřesněji veškeré další drobné předpisy příkazu. Zákon určil jako výkupné pro chudé jeden pár hrdliSek* Podívejme ae na milého a dobrého sv, Josefa. Mohl vystupovat se avý® soliovancea poněkud lépe odpovídajíc svému stavu,. Tři králové přinesli něc* zlata, a pokud tady je5t5 nebyli, / jak se všeobecné po6lta/ tak přece obyvatelé Betléma také něco jako dařeni přinášeli, Ale ne, svatá Rodina je chudobná, a za chudobnou se také ohee vydávat» podává tedy ob@l chudých. Toto byla přAamá poslušnost*

0/ Je to obět spojena a utrpením* - Vyplnění tohoto zékona nebylo tak jednoduché, za by nemělo nic stát* Co dává za obci Matka Boží? . V prvé řadě svoji hodnost Matky Boží. Nikdo si o Ni nic nemyslí* Stojí tady na posledním místě a ostatními ženami, ve svém ubohém oděvu • jako nejlakronmfijM a čeká až přijde na Ni řada. Stojí tady skromné jako obyčejná nevěstil uprostřed celé řady jiných lidí* Pak před očima

celého světa obětuje avoj® panenství. Této pokoře by mohla uniknout, která s® tak citlivě dotkla jejího čistého ardce, Nakonec obutu je svoje DSÍátko. Dobře ví, že z panenské Matky se po třiatřiceti letech stane Matkou bolestnou pod křížem.

Toto jsou její vyhlídky, - Její vstup do chrámu ae rovná vstupu na strašlivou scénu. Mohla se toau vyhnout, alo paprsek, naděje Boží vůle Jí postačil a je pro Hi dražší než všechno ostatní,

Tuto její jemnou povahu bychom ušli následovat, nebo lépe řečeno, v její delikátní věrnosti, XB^ Nejedná ae tady o žádný hřích, a tedy přísně vzato, o ždnou povinnost svědomí této citlivé Věrnosti, která touží dodržet dokonce ten nejmenší paprsek, tu poslední kapku vůle Boží, která •měruje k trvalému úniku nejmenšího náznaku nedokonalosti*

d/ Siacon a Anna » tyto dvě ctihodné osoby, které se dostaly nechtěně do středu pozornosti oběti Kristovy, zároveň vytváří základní

- '• -.-r»»i9*M(r <»
»»^KA»m<ha %ňbra-

člověkem spravedlivý®. Žil v blahé® klidu chráasu, dělal to své «
dával každému tu to, co mu patřilo. Byl spravedlivý a bohabojný také podle svého nitra. Svoji zevnější spravedlnost prožívá duchea? pokory, úcty, v zapomenutí na sebe. Myslel jedině na blaho Izraele, uprostřed slz a modliteb pohlížel na budoucí Čaayi „EIPjgCTA!ÍS KgMMPTIONBM ISIUEI" - očekávám vysvobození Izraele"* Láska

k Mesiáši, očekávání vysvobození, život oddaný Bohu - toto jsou skutečné rysy tohoto muže* Každému řádu by přinášel jenom če«t«

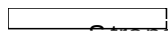
Joátě je tady jedna spravedlivá duše, pobožná Anna, staříčka Blátíčka, ve věku oiaáeaátičtyr let* Desetiletí prožila v Eaodlitbách a postui. První byla v chráme, jakmile se otevřel, jako poslední X něho vycházela, *Snad* patřila k představeným *chrámové* školy; v každém případě ji neznal Herodes ani královský dvůr, ale zato byla dobře známá Pánu Bohu* Modlí se a neustále se modlí za lidstvo, vede život důvěrně spjatý a Bohem*

Jsou tady dvě duše, které Pán Bůh připravoval přes osmdesát let jenom pro jeden skutek, pro jedinný čin, ~ účast při obětování svého Syna* Nebyl to příliš dlouhý čas, oiaideaátičtyřletý noviciát. Takový je život skutečně bohabojných, klidných a věrných* duch ffdlitby, sebezapření, o koraia se už nikdo nedozní, očekávání Mesiáše.

Snad by se rdohlo nazvat jako avató, šedivé profese* Žádné miliony pohanu neobrátili, jenom aieli posloužit Bohu jako svědkové, kdy chUl lidstvu představit svého Syna. • Nejedná se o to, jaký m6.š úřad. Jestli děláš koloia sebe mnoho halasu, ale o to, abys byl Semoonefii nebo Annou* A jestli si Bůh přeje připravit tě po dobu osmdesáti let k jednomu aktu, k jedné službě. Horou iaá5 provést řeholi, ukončíš překrásný řetět vei5Jke* rých tvých obětí. I fcdyfcy si nikdo takových duší nevšímal, jsou to právě ony, které dobývají kraje, zachraňují bezpočet duái a jaou postrachem pro satana.

Církev je světem plným vnitřního lesku, existují v něm ale hloubky, na jejilaž dnu se nacházejí opravdivé diamanty - svaté du;5e« které Bůh sortám probouzí beatifikací a kanonizací* Boatifikace Simeona a Anny ae odbyla v chránič. Taia totiž vyňal Bůh z hloubi svého srác® tyto dva ušlechtilé kaaeny.

- / Sledujme na konec vnitřního ducha, který ozařuje oběma všech tří Osob. Vě. tisíce obětí tu bylo přineseno od té doby, kdy tento chrám byl postaven, ale žádná nebyla tak dokonalá, tak pokorná, neobyčejná a na takový stupeň vzrušující, jak vlastně tato, které

» 100 »

přijala za srdce Matky Boží* Také 20 srdce Ježíše uzplavul obětní plamen, jehož záře se odrážela znovu od starobylých stěn chrámu.

O to se právě jedná, o vnitřní přesvědčení při výkonu té nejmenší práce. Věci a záležitosti mohou být ostatně malé, ale vysoký a veliký jako neb® musí být náš úmysl. Tímto úmyslem dostávají i ty nejmenší atomy našeho života, které nemají žádnou hodnotu, ono ^ EXPECTANÁ* • čekání na Spasitele, které určilo obsah života sv« starce SBLÉONA, přinese i nám hojné požehnání i«

II. ODMĚNA ODSŤI

1« Proberme si teď velebení, slávu a radost, jakými Bůh obdaruje tyto oběti Zaprvé u samotného Spasitele.

Spravedlivý Bůh nenechá žádnou oběť bez odměny. Takto se zachoval i tady. Už v® chvíli obětování se sjednává velebení našeho Pána, Obětování se Otci nebeskému je největší radostí Jeho Srdce a splnění uko^u Jeho života. Do útlých ručiček a do malinkého svého srdíčka přijal veškeré oběti od začátku světa až do chvíle Jeho příchodu na tento svět, dané Otci nebeskému; veškeré oběti, přinášené ještě v budoucnu a dané Otci nebeskému, jeho vlastnila jménem, jeho vlastní Srdce.

Toto je dosud něj krásnějším okamžikem života Ježíše Krista* Možnost přinášení obětí je pro duše osvícené vírou největší radosti; a zase je jejím největším zklaroáním, když ae jí nepovede přinést nějakou obět, protože je příliš slabá^ aby ji přinesla » je to nenahraditelná ztráta!

S* Tuto obět uS prorooi předpovídali*

a/ Bůh už pět, pepř, čtyři století předem předpovídal tuto vzru'»»» sující scénu obětování ústy proroků Aggea a M8laehiáše« Boží Srdce se rozechvělo radostí už předem kvůli této oběti, kterou kdysi bude uctíván a té do takové @íry, že dal ji pozouny eznaiait dv6eia proroky celému světu* Příští sláva tohoto doam bude větší než ta předešlá, nebol do ní a&m Ueai&š v-stv^ /pro. Ag,3,7i Mal.3,1/ Tak pln vděčností je dobrotivý Bůh. Tak plným význasieiB a vážností je v očích Božích obět!

/ Z toho 30 dá usoudit, co znamená pro Boha naše denní přinášení obětí? rubriky, řeholní předpisy a tzv» doiaovní a provinciální obyčej® a zvyky,

• 101

Prorok 4^{JP^ea8*} StTt »«Zaobli lžu ji vSeohny národy...a naplňuji slávou tento dula^{1'}, •řekl JAHWE ZÍSTCP6.

Malachías.3.1:...Hle. posíláš svého anděla, aby připravil cestu před® Mnou a potoia náhle přibude do svého chrómu Pán, na kterého vy Sekáte, a AndS l raíru, po kterém tolik toužíte* lile, přichází,aluví JAHVE ZÁSTUPŮ.

^j,achiáš. 1,10-llí Kdyby někdo z Vás chtěl zamknout dveře /chráian/,

•byťte nerozsvítili světla zbytečně na „|fí^©® oltáři! Já nemási vo vás zalíbení, říká JAHWE ZÁSTUPt, ani Mi K«»«i oběť z vaší ruky milá, nebol od Východu slunce až do jeho Západu bude moje velké jméno mezi národy a na každé® místě bud® přinesena v® jiaénu laé® oběť ěiatá, Keboi valíce bude Hoje jméno mezi národy » říká JAHWE ZÁSTUPŮ",

Kdybychom se dívali na náš miniaturní život přes pri-aaa velikosti Srdce Božího, byli bychom jinýrsi lidasi*

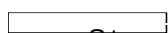
t»/ *Bůh* tedy slaví oběť ústy proroků; toto je první odměna. Druhá se podoba té první, K účasti na přieséai obctování přivádí Dfih dva proroky /-»iíaeona a Aanu/, kterých po dobu aSíoro jednoho století uchovával pro tuto jedinou chvíli, Jalíá radoat obklopuj® tyto duše! Simeon tuto píseň ai proapíivuja vznešeně, Maria už skutefině ví o *všemi* přece každá matka, ktorá uslySÍ slávu svého dít8t®, pocituj© v® svém ax'dci nevýslovnou radost. A jak velebí a vyjadřuje Simeon ve své pláni díkuvzdání, tak to ubohé DitS tesaře řeteirl „ KUNC DI^rniS" - „. 'ryni, dovol o Pan®, odejít Tvému sluhovi v pokoji". Nato vysvětluje Sisseon NejsvětSjší Matce budoucí dějiny světa, dílo vykoupení, obrácení pohanů a nový řád těchto záležitosti Potom jí slavnostně prorokuje! Hl®, Tento je předurčen k pádu a k povstání mnoha** • u Hěho se rozcházejí cesty zatracení a blaženosti, Toto je pro Síarii v této hodině vidina plná potěšení a útěchy, • Tak dobrý j@ Bůh v® svojí vděčnosti pro ty, kteří aami na sebo zapomněli, Toto jo Škola noviciátu, výchova v rámci drobných předpisů a zvyků* Bez aby vejme s® malými věcmi s vymyšlenou, lhostejnou domýšlivostí, Dive jaté se na ntí periskopoia Božísi,

®/ Jaká odměna *Šušká* na Simeona a AnnuT

Itilá sv» Anna) Tato scéna jo pro ní skutečnou radostí jejího sx^dee,

Sama nenaúže úředně vystoupit z Ženské skroir-nosti a proto přenechává tuto roli Siansonovi, Ale pédívejsie s® na ní jak přešlapuje. Kdykoli^ potká nějakého Izraelitu, ihned mu pojídá, pokud ji její dech stačí to co viděla. Brzy znizí ze zemského povrchu a lide® z očí, V tet®

t" 1 /, S i w rit- »i i •n<t't>» 1 áTtí
,

» l©2 -»

A Simeon? » V rukou drží DÉlátko, Jak se dívají ty na půl zhaslé od tohoto starce na našeho Pána, jak so ponořují do hloubky očí Božího Děiátka! Duch Svatý BIU předpovídalo 's.Q neumře spíš, dokud neuvidí Spasitele* A proto se dnes jeho oči dívají prorocE^ým pohledem na nastávající věky< protože viděly Pána Teku. Jeho etareeké duSe jak by omládla a zanotuje písei'? lásky se slavíky o závod, Ano, ovse® v této jeho zářící písni přetéká všechno sUmcoal a hles-Irm. Potom také zrniví Simeon K evangelia, ze Sivota»z hiatorio....

Jak krásné /mile/ postupují místa jiným • Svoje udělali, Odebírají se do stínu, aby další mohli zářit.

Kaidý křoslan j© př®dc",&dco® těch, kteří po nesa přijdou, aby dalo dokončili jeho dílo, a dokonce je i překonali. To ale chce podrobnější přístup v ka'2d6 Z-eholi, v každém řeholním ahroBlážděsí, kdy starší generace je vystřídána ailadší* KauSme se, zůstat milosti Boží věrní, kdyí budou přicházet laladší, aby nes zastupovali na iatv<5 Otcovy.

Jaký to je issiutný pohled, kdyS n<5kdo usiluje o to, aby neustoupil místo •nový® poko lenící, Jo to tak anaěšné, když se zeat&ralé Seny

1Í&Í a výstradně oblékají* Kic lepšího u& cedokážome? rená-d'e něco v hloubi našich duší, jako plody veškeré pravdy, jaké té vSerajSÍ, táli. i té zítřejší? Přes ní patříme do všech 5asů a pokolení, přeis ni vchaziao do věčnosti „ Proč bychom se neměli přizpůsobit k při* rodnímu běhu věcí. Že dary udí lene naň na určitý čas ©uši postupně přecházet na další pokolení!

Alo náš úkol noní u konce. Od toto chvílo fflálse být nětaými a zároveň živyal svědky záhadní pravdy o tajemství křesťanství a řeholního povolání, Kdysi jsrae se a dálky Á-txstf, dívali, stojíce na úpatí hor. fines tuto pravdu už skoro celkem chápeae po dlouhé, velké námaze 6 odříkání se z,ivota. Jak hezký by touto úkol byl, žít podle nich. Přec tedy a&ae Žárlit na ty, kteří se sotva začínali šplhat nahoru,

Život těch, kteří dosáhli určité úrovně v dokonalosti křeslan-ské a ovládají vědu, Sítereu Žádné lidské slovo noaůze dát. Ostatní čase komentují nesouvislá slova, tito dávají svědectví sliutečnosti! Ti jedni mají SÍBX vliv svojí činnosti a ti druzí stojí existenci. Proč by aeli na společný jazyk převádět vrchol svého hlubollého a akute něho prožití, tteré ise ale nodá vyjádřit slovy? Slova by jonoia zastínila ono poklidné vyzařování jejich vnitřní jistoty. Jenom Bilceníis přechází tato pravda z dnSo do duOe, ái se tedy uspokojí tím, že žijí, S® jsou živými dějinami •hromáždění, jeho prací a námahou, ze na jejich vráskovitém Sele a přihrbených zádooh jaou za-.<. •iní-inh f-Afin \$a nauatfil® svědčí o Bohu a velebí Ho,

jedinečný, ale velmi cenný* Sgirt je toho korunovací»

A led se zeptej •áa sebe, za ^fc^ jakým úfieleru tě povolal Bůh do

řádu? Andělé spočítali tvoje veškeré obisti, veškeré potíže, které jsi měl. Iáta Kaši ale saafiruje tvůj řeholní život? Bůh to ví. Snad li nějakému yelikélaui velebení Boha, snad k záchraně jedné jediné duše. - Ale i taicovýsito způsobem *získáš* od Něho veškeré království* Alanes&abývQjiae se veli&ýiai plány BoSírai, A takto byciioia pos;tu\$'>ovali» kdybychoB se zabývali a drobayai povinnostmi.

V preferáanou tkaninu uayslu a plánů Božích jo vše přizpůsobeno na láiru Boží* Budia® tedy volicí v nn5í věrnosti fc Jeho ssilosU, velicí, k uslechtilýai p^aháia při splnění v<5cí nejdrobnějších,

I?. DĚS

Konferen

ce

C svat.ých pravidlecli

Předešlá úvaha nás peuřila, jaké potíže Watce Boží se při dodržování platných předpisů zákona židovského naskytovaly a do jaké míry tato oběť byla pro HA obtížná. Také jsme viděli, že onen příkaz zákona sa vlastně v žádné® případě netýkal avaté Rodiny a posluřia®at vřiči n<Sr<u byla spojena s utrpenímB, Už toto byl dostatečný dtívod, *sňtf* se jeho kázně vyhnuli. Ale svatá Rodina podniká dlouhou cestu, přesít® dodržujíc všeobecné předpisy, aby splnila oo nejvárnĎjl vůli Boií» Tady vidíme delikátno®! a věrnost, s jakou l lay se mánie zachovávat k našiin avat-ýsa pravidlůffi».

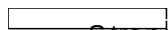
TÍRito způsobe® né» tyto úvahy dávají hodně motivů k věrnosti* Všechny řeholní osoby mají svá svatá pravidla včetně instrukcí "

- mrtvé regule v předpisech a obyčejích řádu; živé však ve slovech
- vých představených, Něiné city ve vztahu ke svým]pxB«tst8icaitfi5

avatyra řeholní® pravidlům - toto je vlastně praktická strana taje®-ství obětování Ježíše ve chréaě»

Exerocioie jsou vlastně vhodnou dobou k obnovení naM věrnosti v dodržení řádových předpisů a zvyklostí* Toužíme to učinit vlastně tefi v odění příkladeš! našeho Božského Spasitele, Hodně si od toho alibujecse, protože vlastně toto tajemství života Ježíše Krista zasahuje neoby&ojně hluboko do našeho života,

Poukázal naň také na to Vatikánský koncil z hlediska výše uvedené zásady v Dekretu o přizpůsobování obnovy řeholního života v následujících slovech! », Protože konečnou normou řeholního života j® následování Krista, uvedené Evangeliiuia» proto jsou všechny

• 104 »

Je pro samotnou Církev užitečné, aby instituty měli svůj rutiny Btaa charakter a svoje vlastní úkoly. Nutno ale poctivě rozeznávat a dodržovat ducha a charakteristické vlastnosti Zakladatele, jakož i zdravé tradice, neboí toto *všechno* určuje dědicko vlastnosti lt«6<áfeéhe *každého* institutu***

I, HLUBOKÁ ÚCTA K SVATÝM PRAVIDLEM

Kyini se zeptejme sani sebe, jak se mamě dívat na naS® řádové předpisy a jak je hodnotit?

Odpovídám: v první řadě s hlubokou úctou* Proč?

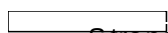
l* •• svatou úctou vshlodea k vůli Boží, která ss® nám jeví v řeholních předpisech jasné a arvtelnů v6etn6 jejich instrukcí. Tyto pravidla nám určují objevní svatosti, lásky a svrchovanosti našeho Boha, Vůle Boží

j» v nich vyjádřena nejenom jaaně, ar také pochopitelná v nejmenších detailech. To UK je skutečně nepochopitelná upřímnost za strany Doží, Se aáci vstupuje do našeho denního života, když náta našeptává, kdy mase vstávat, co a jak dělat i, kdy *mésae* mluvit a kdy mlčet* - Nepochopitelná upřímnost Boží 1

Bůh sestupuje z nezměrných výšin své velikosti do miniaturního avorení* A toto stvoření ísy nosič lo přijmout objevení toho Boha v kle5e a so svatou úctou? „ HAEC DICIT DOMINU3 DEUS IZRAEL" -<• toto cíluvil Pán, Bůh Izraele •••

A jak trpí nejedno srdce, když potká váin5 myslících lidí avětských, ochotných šplhat se k vrcholu, před kterými se nejedná řeholní oaioba pozastaví s dotažen:;,. Kdybych já jenom věděl,," lit'o iidó se zEeklidmi jí a mají starosti, jestli uvedená záležitost je vůle Boží; laodlí se a vyptávají se kněze, konají poutě, dávají sliby - a cay? Nám jenoia stačí nahlédnout do predpiaů nebo se zeptat predatciveného, aby se dalo zjistit, co je ve s-Bryslu rádu správné. Pro nás je to jasné, stojí jako prorok, proto mu-*ieme* odpovídat spolu se Samueleni: „ Kluv Hospodine, Tvůj sluha alyái" /1 Sis 3,a/» A nebo také s Martou, která promluvila k Narilt », Mistr je 2de a volá té / J 11,2S/« Zvuk zvoníku nora oznamuje začátek fatího konoo práce, duchovních cvičení, odpočiním, •" Toto jaou jednoduché, skromné rayMenky víry, které misí *n&š* život opanovat,

- 2, Pravidla mají ještě další význaatt znamenají pro nás následování Ježíše Krista. Spasitel je ideálem pro všechny 3tavy a třídy

* los •»

gv^toat, ztělesněna v Jeho životě* Toto je vsev. lideas vzorem

pro nejruznější úkoly, jak ikřeslanství vlivera? Prozřetelnosti můžu klást a klást ausí. ON • je nejyznešenější příklad pro rodiče a jejich děti; toto já také příkladem pro náa řád. Předpisy řeholní nám určují Ježíše Krista jako ráraec, v jakém se ná5 drahý Spasitel od věky věků umístil ó« naál řeholní rodinji, jak se ji při svých

•nočních modlitbách v horách představoval, když to viděl před sebou a prožíval celé dějiny Církve, Toto je pro nás předpis rádu -

• obraz Božského Spasitele.

S jakou přesností sledoval náš Spasitel předpisy ve svém životě?

• Toto je další ayšienbou. On aiěl také svůj řád' /regement/, který pro SFěho ustanovil sám Otec nebeský, o něž psali i proroci a žalmisté* Ve Starém Zákoně nalézálae neustále různorodé příznaky života Mesiáše, uvedené v nejmeniSíeli detailech. Jak bude prodán za třicet stříbrných. Jak přichází do Jeruzaléma, «<rN sedící na oslici, hříběti oslice; že Ho budou na kříži napájet tekutinoUoi hořkou jako žluč, že poslední Jeho slově bude „ SITIC^-Žíssníni. VÍ pe oelá století předčen bylo dokonce určeno Jeho mífsto odpočinku.

Pán Bůh určil život svého syna do těch nejmenších podrobností, Jaaně a zřetelně a tento od Boha ustanovený xáimn plán Jeho života

•ěl náš Spasitel neustále před očima. Seta Ježíš zase jej vyplnil do puntíku. Jak často ctciaio v Evangeliu, že Pán uSlnll to neb one^ „ aby sie vyplnilo vše", co psáno jest v Zákoně Mojšíšov5, u Proroků a v Žalmech" a „ aby slova se vyplnila". Ješt<5 jednou už naposledy listuje v Knize Boží, obsahující Jeho osud, tohoto misálu. On veleknět na oltáři kříže. Vyčetl v žalmech, že Mesiáš bude ušít žízeň, volaje proto! „ áino*¹ •• žíznila* Kato uzavírá misál řkouce: », COHSDMMATUM EST". - „ dokonáno jest. Otče ve tvou náruč odevzdávám svého ducíia*»i

V toato okaiuiiku ai napadá sv» Jan Berciroians, který krácel ve stopách sváho &)istra» Leží na smrtelné posteli, drží v jedné ruce kříž a v druhé knížedía s předpisy a ukazuje na ně a povídat S t&aito dvěma věcrol rud umírala". Budeme slastní, kdy?; nás v naší poslední hodině nebude trápit žádný řádeček» žádná litera knihy s předpisy; kdybychou ji niobii zavřít, odevzdat představeném a před Bohesa se vyznati „, CONámffiATUM EST", Splnil jsem každý puntík, kuždou slabii&u zákona* • Proto svatá úcta předpisúai řeholními

Dále se ptejme sami sebe s Jakým způsobem vlastně byly sestaveny naěe íáčové předpisy? - Modlitby slzami a obětí zakladatelů a zakladatelek jednotlivých řádů a na základ? xteBB řeholních shromáždění.

Toto je dalším podnětem k úttě. Nechceme přec pošlapat nohami modlitby a vroucí vzdechy našeho Zakladatele, naěi Matky duchovní* Takto postupu jeme, kolikrát lehkomylně přestupujeme svaté regule, např, tykajících ee domovního řádu.

Sv« Ignác např. prolil celé potoky slz a dokonce i krve v neepo- íítatelných disciplínách, aby získal jasnou odpověď jenom na jeden jediný dotaz, jestli profesní domy / poizn, dům církevní/ mohou dostávat stále' příjmy a nebo také ne.

Toto je závažnost, s jakou přistupovali zakladatelé řádu k sestavní regulí. Proto také není dovoleno lehkomylným dětem s nimi lehkomylně zacházet. " '

9* Pátá myšlenka, která nás nutí k úctě co do řádových předpisů je ta[^] že by u2 sami autoři mohli dojít k nějakým omyl&m, přece nebyli neomylní. Ale omylnou nemůže být Církev Boží, kdy S mluví svou nejvyšší autoritou. Takovéto je přesvědčení teologů, 2e Církevní učitelsky- úřad je neomylný co do potvrzení řádových předpisů / regulí/; Kolikrát to autoritativně prohlašuje, že jsou pevný, bezpečný a v souladu s pravdou cesty do nebe, že neobsahují v sobě nic, co by proti křesťanské morálnosti. Proto také několikrát potvrzuje Církev předpisy nějakého řádu nebo kongregaci!, vysílá do světa nějakou vyzvu ke všem dusím, které touží po vstupu na cestu k dokonalosti, aby v klidu tuto cestu nastoupili, když ona vede k opravdové svatosti.

V každém případě mají řeholní předpisy aureolou nejvyšší autority církevní a proto je tento pokyn, ke kterému nutno mít největší úctu dokonce i t«Ehity tehdy, když se jedná ,o nejmenší náležitosti* ,

6« Dalším motivem ke cti zákonům řeholním je postřeh, 2\$ zakladatelé Mdu a po nich došlo vlastně cestou těchto předpisů ^opravdové avatosti mnoha duší. ht'

Nějaký záblesk svatosti obklopuje život zákonod[ic* Ctt/ a zákonodárkyní Tyto pravidla a zákony je vzdělávaly i dělaly ty, kteří

i • i \ je tvořili svatými. Jestli nějaký řád, nějaké JSB společenství řeholní zachovalo aJS dodnes úsilí původní horlivosti, kdo pak na tom má zásluhu? Za to vděčí svědomitosti a pečlivoisti představených, kteří

bděli na věrné dodržování předpisů řádových

• 107 -

a jednotlivých dusí; návrat k původní kázni v duchu řádu vždycky tady určuje věc nejpodstatnější.

II. OPRAVDOVÁ VĚRNOST K SVATÝM PŘEDPISŮM

Nyní si dejme následující dotaz? - jakým způsobem máme dodržet naše svaté předpisy /zákofty/?

1« a velkou horlivostí ohledně našeho vlastního posvěcení.

Svatost bývá různá, je závislá na různých 'stavech /situacích/ a povinnostech. Svatý kněz bude muset bezpochybně svůj život jinak uspořádat než svatý člověk ve světě a jinak než svatá matka. - Kde tedy najdeme přesný soupis povinností našeho řádu? U řeholníků v našich regulích řádových,

s

Dříve než se uskuteční kanonizační proces nějaké osoby řeholní, na prvním místě bývá prošetřen heroický způsob dodržení řádových předpisů. Jestli se zjistí, že dotyčná osoba se často nechovala vážně vůči věrnosti ke svým řeholním zákonům, je tento proces skončen v opačném případě nutno doložit, že tato věrnost byla potom

oplakávána velkomyslným pokáním. Jestli se ale prokáže, že se sama nedovedla opakovat, nepřizpůsobovala se k předepsanému dennímu řádu, byla upovídaná - jsou požadované důvody bratrského pokání. Pokud se tak nestane, jde celý proces ad akta, protože nebylo dokázáno heroického splnění závazku vůči řádu a věrnosti v dodržení řeholních zákonů.

Jestli se nám skutečně jedná o to naše posvěcení, když jsa® už z tohoto důvodu vstoupili do řádu, to musíme seriozně vážné dodržovat záležitosti řehole a předpisů našeho řádu* To je přece jasné, že veškerá svatost přece spočívá ve věrném a uspořádaném plnění povinností svého řádu. Tyto záležitosti, pokud jde o nás, se opírají o předpisy.

Proto se K vyhýbejme z jedné strany tzv. originalitě a extravagancím, lehkomyšlnému přístupu k předpisům, ale z druhé strany nějaké ideji juridické, kdy představení nedbají dost na dodržení ducha řádu, že jsou buď příliš úzce nebo příliš široce ve vykladu pravidel řádu zaměřeni. Vyhýbejme se takto dnes všeobecnému způsobu zavedení do domu řádových „Novostí“, některých návyků a způsobů života, v nesouladu s duchem řádu. Duchovní pokrok nemůže sooffívat v uvolnění návyků- změně a uvolnění řádového

2. S velkou horlivostí s ohledem na spasení dalších. Proč vlastně vstupují lidé do řádu? Vlastně, aby dosáhli posvěcení života. Máš už dost toho nezdravého světského vzduchu. Za účelem zajištění svého spasení vstupuješ do kláštera, aby ses tam nadýchal zdravého isduchu a našel okolo sebe jedině dobrý příklad. Ale záleží to na přesném dodržení zákonů a řeholí řádových* Každý radovy dům, »e kterým se dodržuje předpis řádu, je aromaticky Bdravý vzduch.

Zatím co všechno to, co se týká nadržení předpisů, ten nakažlivý vzduch, zhorSení, které brzdí a zpomaluje posvěcení jednotlivých členů společenství řádového, Vedený postup proti regulím je zhoršením, jaké rozěiřuješv řeholní rodině, je kamenem, který házíš do středu jejich dráhy k dokonalosti. Jestli^ takto postupují řádoví odborníci, způsobí nebezpečné zhoršení \ pro mladé adepty; provádí-li to osoby pověřené nějakým úřadem neb hodností, připravují ei obyčejné v následcích velké zhoršení \ duchovního života svých podřízených.

Jestli někdo svojí neustálou kritikou a řečmi, namířených proti představeným, proti zvykům a duchovní rodině řádu n,aru-čuje u jiných klid, důvěru, dětinskou čest vůči starším, podkopává vzájemnou lásku spolubratrů i sester řeholních - tím, 2e jim dává veliké pohoršení a nezaslouží si vlastně, aby ftyrl déle tolerován jako

člen řeholní společnosti. Jsou to lidé,, kteří si. neuvědomují, co činí. Jak těžkou budou mít jenom zodpovědnost před Bohem! Málo se snad setkáváme se zlomyslností ze strany našich protivníků, ještě málo tam je jazyků pomlouvačných proti nám namířených? Nestotožhujeme se s nimi, neubližujeme naší bolestné, milé matce - řádu. Vždycky se v předpisech něco objeví, co někdo nechce dodržovat. Je dokázáno, že tenkrát vystaČá-la tím méně, čím více byla /ta regule/ dokonalá. Pak si toho nevšímejme, že je ona jenom proto nesnesitelná, protože jsme Stárni plni chyb a že stačí jedině své vlastní srdce reformovat,, abychom ce přesvědčili e zbytečnosti reformy předpisů.

3. Se svatou horlivostí e ohledem na dobro řádu* A Boží požehnání se dostává tomu řádu, který věrně postupujCi Ve smyslu svých předpisů. Je to nutné, aby se toto ještě sřeji rozebíralo? Kde se poctivě dodržují pravidla řádu, tam se ^ni neobjeví nedostatek povolání, tam se oddálilo lehce nejedná nebezpečí, vzniknou nové pole působnosti, otevřou se nové jd^ísta

,X-3.-

• 109 <•

vn^ch zákonů. Zatím, co každá nevěrnost vyvolává pravý opak. Kolik už povolání prvotřídní jakosti vzniklo při. setkání mladičkových duší e dobrými řeholníky. Blahoslaveny Bernard Bealino, který už byl v právnických kruzích znám a dobře hodnocen, uviděl ^HKBM jednou dva

mladé řeholníky, kteří mu imponovali do té míry, že s jedním X nich brzy navázal bližší známost. Tímto jednoduchým zpíxBJBKBi příběhem spojil Bůh řádové povolání Bamého Realina. A on ee v budoucnu osvědčil jako prvotřídní síla ve společnosti Ježíšově. Co au ale usnadnilo cestu ke svatosti? Věrnost k regulím, kterou pozoroval na mladých řeholnicích.

Jak často k nám docházejí hlasy mladých adeptů at do řádu „, Ta® nevstupuji, tam něco schází“. Toto je řeč jazyka světského Ic vyjádření toho, co jsem vlastně před chvílí vysvětloval. Lidé, kttíí vinu za to ponesou, že na základě jejich spa tného příkladu, jejich omylů /chyb/ se mladá srdce odvracejí od stavu řeholního, áaou pro řád nenávratně ztracena. - Lidé, kteří zavinili, že oblíbenci Boží vstupují na jinou dráhu, očekává gak přísná odpovědnost*

Kdyby někdo osočoval svého spolubratra neb spolusestru řádu, pošpinil je u lidí světských, a oni pozbydou tímto dobrého jména, byl by to nepochybně hřích. A když na základe Špatného příkladu, na základě nehodného života podle regulí způsobí pohanu a hanbu celému klášteru, celému řádu, přičemž, rozměry pohoršení pak ne-ptTowstou do překvapivých hranic? Nejsou to obrovské omyly?

Světští lidé pozorně sledují jednotu v domě řádovém, jestli taa uprostřed jeho obyvatel vládne láska a shoda a nebo spíSe rosBbití a neshoda. A nebo je v něm nedostatek sebezapření, absolutní poslušnosti, poslušnosti k představeným. Jestli se tam objevuje určitý duch světa, nemá-li sympatie k jedněm a neochoty k druhými Objevují-li se

neporozumění, jestli vzájemná láska netrpí,...?! Toto jsou ale jenom základní omyly proti řádovému duchu.

Určité námitky a jejich vysvětlivky

Proto musíme věrně dodržovat naše předpisy a autenticky je vysvětlovat, a to s největší přesností. Je to skutečně pravdou, že „dodržení řádových regulí není vázáno pod hříchem“. Výše uvedené tvrzení je správné, ale s určitými výhradami, a tyto jsou méně více následující:

1* Pokud by si chtěl někdo vysvětlovat tvrzení, že „nedodržení! regulí nepodléhá žádnému hříchu“ co týče vůbec všech regulí,

- 110 -

jsme povinni pečovat o nějaké dobro, v našem případě o svoji vlastní dokonalost, pak jsme povinni používat stejné prostředky, potřebné k tomuto účelu. My jsme zase povinni k získání dokonalosti na základě slibů a protože nás k vlastnímu zdokonalování vede cesta vztahu k regulím, kterou došlo k svatosti mnoho duší-před námi? - tedy, kolikrát se zabýváme předpisy tak, že je vysvětlujeme lehkomyšlně, málo oceňujeme vyzkoušenou cestu dokonalosti a pak nejsme bez hříchu. Pokud by nějaká řeholní osoba vůbec zanechala starosti o dodržení regulí /předpisů/ žila by hříšným životem. Pokud by úplně porušovala slib poslušnosti, chudoby, už nemluvě o slíbu

čistoty, Sila by v těžkém hříchu*

Dostal by se do konfliktu se všedními hříchy ten, kdo upustil od snahy získání dokonalosti na základe méně důležitých předpisů např. nedodržení denního řádu, nezúčastnění se duchovních cvičení, nedbaje celkovým dodržením předpisů o mlčení atd« Pochopitelně, jsou to samé maličkosti, ale kdyby snad se někdo choval ke svým povinnostem k získání dokonalosti povrchně, nebyl by bez /malého/ všedního hříchu*

2. Porušení každého předpisu bývá spojeno s hříchem, pokud je ve spojitosti s vášní. Takový to postup narušuje pořádek morální. Lehkomyšlné žteanění, které je spojeno s nedostatkem úvahy, to hříchem není. Ale jestli takovýto postup je zalíbením ke klevetá®, pak je to hříchem, ale ne těžkým. Duch kritiky představených, vznikající z nezdravé ctižádosti, je^ášninou kritiko^

a tudíž hříšnou.

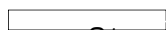
\'

' i \

- 3« Jak často hlídají řádové předpisy povinnosti, uložené morálním zákonem, a my je nerespektujeme, naše překročení jsou spojena s hříchem. Např. Evangelium žádá po nás lásku kresíanskou aiřá-dové předpisy /regule/ rovněž. Kolikrát proto vlastně odpovídánr spolubratru, spolueestřa, chováme se k nim nepříznivě, dopouštíme «e hříchu. Nedodržení domovního řádu jen proto, že je nám;nepohodlný a nebo zanedbání duchovních cvičení pro lenost, -smyslnost, podléháme neuspořádané náchylnosti, vášním a proto i hříchu*

Kolik milosti pozbývá řeholní osoba, která svým regul^m není věrna /porušuje je/. Naproti tomu přináší každá věrnost po této stránce požehnání. Budeš-li překračovat tamty /regule/, Bůh ti zase neudělí tohoto /požehnání/. A jak veliké a nedozírné jsou tyto ztráty jenom v průběhu jednoho jediného roku! Kdokoliv ee dokáže chovat přes veškerou rozháranost a lhostejnost j^k _--;~x-,x^x^ ,wf irAXi •i-ooii"i

•Cm páflnwm[^] alesuoň nenosí po dobu osmi

• lil -

lod, která uvázla na mělčině, zase vypluje po vlnách a ty už ji rychle ponesou dále dopředu.

Bůh nám uděluje svoji milost podle naší věrnosti, s jakou jsme dodržovali řádové předpisy* A kolik my budeme mít milosti, tolik budeme v našem duchovním životě znamenat. Jak klidně se budeme na smrtelné posteli cítit, po životě ztráveném v rámci evatých regulí

Snad jsme během našeho dlouhého života neměli dosti příležitosti k pochvalným řečem na naši čest, nebyli jsme žádnými veličinami, neměli žádné významné úřady, talenty jsme příliš neoplývali, hodili jsme se jedině k provedení podřadných prací i» 'le vždy jsme postupovali podle našich předpieů, jak hodnotný bude náš život před Bohémi

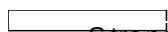
Jsou tady celé haldy a hory na obětech a na zásluhách, skryté pod

jednoduchým titulem řádových regulí, Toto, co jsem tady říkal, at v nás zesílí předešlou úvahu! Svato věrnost našeho Pána a Jeho Matky pro předpisy Zákona. V tomto duchu ožívujeme se i my* Chtěl bych, abyste z této meditace odešli osvěžení, obrození, aby vaše duše dostaly nová křídla, která by vás povznesla k věrnému, poctivému dodržování pravidel řádu. Pojome vpřed, ale ne ze strachu, ne s utrápenou, zastrášenou duší, ale jako dobré, milované děti domu, pro které přání otce nebo matky určuje svaty zákon rodiny* \

Dodržujeme zákon řádu se srdcem širokým a velkolepým. Projeve-li Stí nějaká nedbalost a nepořádky, nepoužívejme se malonsyslnoeti, nemusíme si hned myslet „ už je po všem, nybra si dejme prime- \ •• rené pokání a pokračujeme dále dopřední Postupujeme odvážně, se širokým srdcem, netřesme se hned před nadměrnou bizní svědomí, to by jedině mohlo vést k duchovní omezenoíiti, k neklidu a starosti.

Sv. Ignác z fl Loyoly neměl zpočátku v úmyslu sepsovat nějaké regule, tvrdil, že tady stačí sám zákon lásky, který je Duchem Svatým nepsaný v srdcích. Zákony svého řádu vypracoval teprve na výslovnou žádost papeže. Proto společnost Ignácova nemele v prvních letech své existence žádné re^ule a také sv, František Xaverský působil a zemřel daleko na Východě v tom •tejném duchu,

jako jeho spolubratři v Evropě. Láska - fot nejšlechetnější,
nejpřiléhavější a nejzvláetnější zákon řádu, který je napsán zlatými
písmeny.

- 112 -

Odsud musíme v jejím duchu /té lásky/ Cist a chápat regule řádové*
Toto je vlastně principem řeholního života. Najdeme ho /ten princip/ v
život? a v Srdci Ježíšově. - Važme si proto naší regule a zachovejme jim
věrnost tak, jak dobré srdce dítěte se řídí podle přání Bvého otce. „ Otče,
dokonal jsem dílo, které Jsi Mi uložil" / Jan 17,4/,

IV. DEN
L1EII TACE III, ŽIVOT'
NAPLNĚN PRACÍ V
NAZARET?

Po přijmutí do řádu mladého kandidáta neb kandidátky následuje
jejich uvedení do řeholní rodiny, do kláštera. Podobně chceme i my
zaklepat v tuto chvíli na dveře kláštera Nazaretského, ve kterém strávil
naš milovaný Pán a Spasitel celý čas po návratu z Egypta až do třicátého
věku Svého života. Máme v úmyslu, prostudovat tam přesně Jeho život a
to napřed po jeho vnější stránce.

Jaké postavení vlastně Pán tam v domku Nazaretském zastával?

Určitě představeného nebo alespoň kněze? O ne, byl obyčejným řeholním bratrem po dobu mnoha let, a teprve značně později sotva přes tři roky byl knězem, kazatelem. V průběhu mnoha let byl řádovým bratrem B ne profesorem, písařem, učitelem. Po dlouhá léta vykonával tvrdou manuální práci - a tuto vlastně chceme v tuto chvíli probrat. Přece práce je našim Zákonem života, lhostejno, jestli ji vykonáváme pomocí rukou a nebo hlavou; ale já nevím, ^ jestli práce duševní není častokrát těžší než ta práce fyzická, jestli nebudou povinnosti takového vychovatele, učitelky při nejmenším tak únavné, jako práce zahradníka, švadleny nebo Ševče afd.

Přitom existují v lidském životě úseky, v^e kterých není mpzné
 >f<//i» ee uvolnit z práce^ve kterací pro
 slabost,bezmocnost^nutno ještě
 v práci zůstat - toto je údobím stáří. O, jak je to dojmavé, kd^S se
 potks^v klášterech ctihodné starší osoby řeholní, tělesně postižené, a
 přece ještě poctivě pracující. Sv, Klára jeStS pracovala na své smrtelné
 posteli. Zády opřena o zed seděla a pletla punčochy,

cAwto-

Ona, kdysi velká hraběnka a polomímatkffur mnoha dcer duchovních,
 které jeStě před nedávném byly královnami a princeznami, ona, která
 už měla mezi svými dcerami /řeholními/ hodně svatých^ ona, která
 byla obdivována současníky její doby a ještě následující í«x*
 6talet:ó»Bpo nÍ. - pracovala až do samé smrti.

' ' " --' -' --<-- . r-.Q+^ -r T,. existenci řeholního života, čas,

třetí vod první: Vstupme do pracovny sv. Josefa v poklidném Nazarete*
Vidíme tam stolárnu: dřevo, dílnu, nářadí tesařské a stolařské a na stěně dvě kožené zástěry. Vcházíme vzrušení, naplnění úctou a bázni k tomuto svatému obydlí. Tady bydlel, pracoval a působil Stvořitel nebe i země*
třetí vod druhý: Padněme před Pána na kolena a kleče Ho prosme o milost, abychom Ho aáásíá^KŘ důsledně poznali, abychom Ho srdečně milovali a uchvácení Jeho příkladem a Jeho láskou, Ho následovali v naší namáhavé práci našeho povolání.

I. NA ČEM SPASITEL PRACOVAL ?

Tento největší talent, jaký kdykoliv existoval On, na kterém záleželo spasení světa, osudy každého národa, On, ideál všech umělců, zdroj celé teologické a filozofické moudrosti^ On, vzor vládců a panujících^ On, v Jeho2 světle se rozzařují veškeré kůry požehnaných duchů nebe, v Jehož mysli jsou veškeré nejaocnější duševní veličiny světa, které Ho poznávají, studují, o NĚm píší a opěvují Ho, kterého budeme poznávat a obdivovat po celou věčnost, bez «i obavy, Se bychom Ho kdykoliv prozkoumali^ On, Duch nejmocnější, Jehož rty by mohly jediným sv^m pohybem stvořit tisíce nových světů -*• Sím pak se

zabýval?

1* Výrobou nejjednoduššího domácího nářadí při denní bezvýznamné práci* Nevěnoval se žádnému umění, ani žádné umělecké tvořivosti, vykonával nejvšednější zaměštnání a to do vysokého stupně únavy* Přitom nemá ani velkou dílnu, neobklopují ho žádní učni, nemá na skladě žádné nářadí, které by se rozváželo odevud do všech metropolí světa. Je tesařem v zapadlém horském městečku, tam v Nazarete uprostřed chudých lidí, kterým byl veškery komfort cizí, pro které není třeba stavět žádné paláce, kde kvete jednoduchá a pospolitá práce.

V počátcích křesťanství byly se vzrušením ještě ukazovány evat^{Sh} předměty, které údajně měly být vyrobeny našim milovaným Spasitelem: - chomouty, jaké tehdy nosila & i ještě dodnes nosí na východě tažná zvířata, hrubé, obyčejné radlice, opravy na stájních a chlévních dveřích. Ačkoliv by se zdála záležitost o těchto předměty, že je to věc nedůležitá, Je vlastně taková musela být práce našeho Pána, jako málohodnotná, na pohled nepotřebná. On, toí ukryty genius, zakopaná hřivna.-Může snad podle

cennější, protože svým potem ji orosil Kristus, protože se na ni usadil prach Jeho dílny, proto Se jsou na ni zjevné stopy svatých rukou našeho Pána*

2« Byla to práce těžká & tvrdá. Jesné Děíátko, utkané jakoby Svatým Duchem ze slunečních paprsků; přitom se ale živí velmi ekromnýin a chudým pokrmem* Tento pokrm se obyčejně skládal u izraelských chudobných rodin z drobků kukuřičného chleba, pár kapek olivového oleje, a trošku vody, smíchané pro osvěžení e octem. Toto je věchno - a toto byla potrava yna Božího*
A Jeho lůžko? O ano, měl jedno* Tam v koutě ležela pres d«n svinuta rohožka ze síioviny, na ní odpočíval v noci.

(t» jJg.iJ«<. .fff^Aw

A Jeho -SatŠ Šat? - Na holá chodidle-ikousky kuž^* sloniny odSv, pořízený rukama Jeho Svaté Matky, kus látky na hlavě «a způsob turbanu, jako ochrana před orientálním sluncem - a to je vsel

Tak Šije a bydlí a pracuje až do třicátého roku života jako Am jednoduchý, chudý řeholní bratr.

3* To je také práce, která m^la za sebou jenom eamé ponížení, ne-li pohrdání. To je přece práce za denní chlebe. My o to nemusíme usilovat. Někdo jiný už na to myslí, stará se o náš

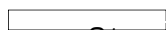
„ f*f(r4&*«U-j»-cfri>.4-&J
chléb vezdejší, vyplácí^daně a uděluje zálohy. - A On? O, ano bylo to pro N^ho skutečnou radostí, když Jeho svatý Živitel-«»otrř-dostal

nijaké nové objednávky, protože jenom touto cestou se dostaly domů nějaké peníze, za které mohla Nejsvatější Matka znovu něco nakoupit. Jakou jenom m^l radost, když se večer vracel z městečka domů a nesl v dlani pln radosti skromnou odměnu za pfaotetí-en</ r.áradí na objednávku. Byl tétiž nádeníkem a za denní mzdu pracoval. A kdy?, zákazníci projevovali větěi laskavost a obdarovali Ho v dob? ob^{dů} neb večere' navíc mísečkou polévky, přijímal ji náš drahý Spasitel vidy se srdcem vděCným as děkovným pohledem. V Taková to byla ^eho práce, ponižující, a pohrdáním skoro\ veřejným, práce za ka^{dodpnní} chléb.

- ^ 4. Dále to byla práce jednotvárné, monotónní, práce bez jakékoliv změny. - Ale ne takto se nám j^{jeví} záleSitoct s námi. Pokud BC necítíme dobře na jednom místě při jednom zaměstnání, najde se jest? jiné, zodpovědnější. Pokud je nijaká práce pro nás příliš těžká, dostaneme obyčejně lehčí práci. Jinak to bylo u Pána, Větší část svého pozemského života ztrávil při jedné

^

a t<taeí práci, bez jakýchkoliv změn. Jak veliké to tajemství.

- W •

5. Je to práce, která Ho udržovala ve stálé závislosti. Jak dlouho žil 8V, Josef, kolik se ve skromné pokoje od něho naučili S jakou svatou úctou a dětinskou pietou visel na jeho rtech, očekávaje každým momentem rozkaz, aby jej s radostnou připraveností mohl

splnit. - A když sv* Josef zemřel, nehrál roli nějakého velkého mistra, nýbrž éil nadále v t^SsSS-- závislosti vůči Sřv. Matce, védy připraven na každé její kývnutí posloužit jako sluha, A tedy S^UÍ závislosti Pán se nikdy nevytahoval nad druhé. Poslední místo patřilo vždycky Jem. Po cely Jeho život proniká všude vedle neomezeného obětování se, neomezená láska k oběti, záliba k nejmenříra a zároveň nejtětším věcem. - A takto se už bude dít každou chvíli, až do konce života.

6. Toto je konečné práce s neustálým pohledem na kříž.

Kolikrát Spasitel^soužil,^potěšit se v klidných a opuštěných hodinách, strávených v ubohém domečku. Tehdy určité myslel na sloup bičování, na pretoriun /míeto trestu, odsouzení, v?zení/, na kterém bude óda-zen* Po každé, když opracovával dřevo, byly Jeho myšlenky u kříže, který za nedlouho budou otesávat jiní. A pod vlivem takovýchto myšlenek začalo ^eho srdce bít silněji tím, 2e Ho čekají jest? větší a četnější utrpení a oběti, které činí Jeho Otcí náležitou čest, a lidem přinesou spasení. Takovou byla ^eho radost, taková bylft Jeho útěcha, „ Tolik mě miloval, Se sám sebe ee vydal za mne" /Gal 2,20/. Netoužil po tom, dobývat světy, nýbrž mě.

,

To o čem v této chvíli uvažuje;se, to jsou tak jednoduché a skromné záležitosti, ale mohou nám poskytnout neocenitelné služby

ve všech našich duchovních potřebách, když nám napadnou myšlenky, že naše práce je bezúčelná, nebo příliš těžká, že jsme schopní, vykonávat lepší věci, zutím, co jiní tento názor nesdílejí, když srdce naše nařiká /namítá/, Se musíme vždy pracovat jenom na podřadném místě ve stálé závislosti na druhých, a nebo Se nepozorujeme žádných výsledků našich prací*

Pán pamatovat na všechna tato soužení a pro všechna naěel /zmí^ní, uklí>'ln\$ní/ řešení fara v Nazarete - v příkladu své práce.

• • V

II. JAK CPACITEL PRACOVAL . i.

Nahlédneme tady především do Jeho Nejsvětějšího Srdce, do tohoto svatého příbytku ne-ivvS^-i' rifticnncsi r,c+4

1« Pán pracoval s největším klidem. Jeho srdce není naplněno tužbami po něčem lepším, 2 ^eho úst nevychází zřídny náрек, žádné tténání^raní áeho city. Nikdy se Ho ne zmocňovala nějaké malomyslnost nebo nijaké znechucení. Proč? - protože měl stéle na mysli vůli Otcovu eQc^níse přizpůsoboval. „ITA, PATER" -- „Ano, Ot?e, tak se ti zalíbilo" /Mt 11,26/»

2» Pán pracoval dále s nekonečnou vděčností za všechno, co mohl učinit.

Měl tu moudrost, která Mu napovídala, že šém Bůh" všechno zařídí a v j|eho působení nepotřebuje pomibci žádného stvoření. Jeho lidská povaha by IR také tílpm Boám, věděl, Se ^eho práce nebyla pro Boha^ potřebná. Tefey Učinil všechno s nevýslovnou vděčností, e nekonečně oddaným srdcem za to, že se Bohl podílet na díle Božím v činnosti svého Otce nebeského.

3. Ale také pracoval s ne smírnou vytrvalostí. Byla to tvrdá práce, i-yiJifii-^ii- uprostřed hladu a nouze, únavy a potu, a přece neTEalomyslná, plná předsudků, bezmocná vůči lidské slabosti. Ale odkud jenom bral tu sílu k ní? Z přesvědčení, ne je to jedno, co člověk dělá, ale je to Bůh - natolik veliký, aby všechno vynahradil, že máme dost slávy, když je Bůh s námi spokojen.

Tato ušlechtilost chybí nám všem, ale nedá se jen tak získat* Ale i na ni nutno se připravit* Každý' z nás si přeje docílit svoje mety jedním skokem, aby si pak mohl rychle odpo-Cinout. Od malička začínati jít dopředu, jít stále, nabývat, rozmnožovat, nabírat síly, a tímto způsobem postupně růst -• toto je ono, čeho my stále potřebujeme.

E jakou trpělivé;ti proto musíme vstoupit /ducheai/ do domu

Nazaretského, my, kteří se skutečně vrháme do práce, ale zrovna tak rychle se jí snažíme zbavit. Tam se naučíme, že vytrvalá práce, to je práce, kterou nedá naučit a nedá se přerušit Sádny způsobem a žádnými překážkami. Tím více náš život pro chudobu a práce a zapomenutí na sebe sama se přibližuje životu Nazaretskému, tím více nás povznáší k Bohu.

Spasitel nemyslel na bezohlednost Nazaretských obyvatel, na vulgárnost zákazníků a na svoji služební práci, ale jenom myslel na svého Otce. A toto pro Něho znamenalo vše! Tak plynul rok za rokem a ani jedna chvíle poklesu nebo znechucení nezkazila Jeho Srdce. Léta a léta. uplynula a tam ve světě neštěstí vystupovala až do nebes. Tak veliký talent, že by nemohl být lépe využíván pro celý svět, pro záchranu svého národa, ale ne

avojí práci, jako později svojí naukou, neboť všechno to splavalo do pokladu díla spasitelského Boha, jako Božsko-lidské nekonečné zásluhy*

A my? Vždyt nám v celém našem působení a při celé naší práci by se mělo jednat jenom o to jediné; o záchranu našich duší, o pomoc

církvi v misionářském poslání. Když je tomu tak, je to úplně jedno, jestli máš nějaké vysoké postavení, a^{nebo} pracuješ na besvýznamném místě I pokud jenom poctivě plníš své povinnosti, plníš je ve spojitosti se Srdcem Spasitelovým* Tehdy *tí*» všechno splývá k velkým cílům a úkolům Sadu, přiklání se k rozšíření Království Božího, je to pro dobro duší, podpojuje církev v jejím snažení, slouží slávě Boží.

I toto jsou takové jednoduché, známé pravdy, ale pravdy veliké a pro nás spasitelné.

4. Pán pracoval s nesmírnou úctou v jednom úkonu svatého velebení vůle svého Otce; „ Jsem Jeho sluhou“, ani v nebi, ani na zemi neexistuje druhá taková bytost, kte-íá by velebila vůli Otcovu s takovou úctou, jak to učinil Syn Boží, které by ji prováděla tak pokorně, jako Ten, jehož nebesa nemohou obtáhnout, protože *€*lys Bůh.

III* V ČEM *SPOČÍVÁ* ÚSPĚCH PRJ?CT JEŽKOVÍ?

Dosáhl Spasitel něco svojí prací, dílem svých micou? Ale ano, hodně!

1. Za prvé chtěl svým životem, věnovaném práci, kterou dělal, 4¹ příklad pro lid křesťanský, neboť Jakým údělem má být život člověka?

Podobně jako život Spasitele; závislý, pracovitý, žijící v únavě od brzkých ranních hodin až do pozdního večera* Podle toho by se mu chtěl Pán stát vzorem. Podle tohoto života, naplněného prací, unikají skutečně ctnosti, největší ozdoby křesťanství: pokora, poslušnost, láska k Bohu a k bližním, Čistota srdce, zdatnost ducha.

Pro tento účel žije Spasitel v Nazarete. Kdo ještě teď si může postěžovat na svůj život, naplněný útrapami a namáhavou prací?

2. Chtěl práci zušlechtit. Větší Část lidí žila v pohanství a v hříchu. Pohané pohrdali prací, považovali ji za hanbu. Ale proto Bůh sestoupil z nebes a rozdrtil tato pouta, vysvobodil otroky. Provedla to „ubohá“ n-pár** +oco-ř>c!i<-<s -T»»-<'X^~

dostávají svobodu, práce se stává ušlechtilým zaměstnáním, vedení a zámožní tohoto světa se dávají do práce, Vůbec se za 9! ni nestydí. Čteme v dopise sv. BAŽILA siJKBBita»é adresovaném av. Seňori, t^aíSo elov^k! vzpomínáš si ještě na ony číastné dny, kdy jsme spolu studovali a když hlava byla unavená vědou, a pak. jeme ěli spolu na dvůr do zahrad, uchopili jsme pluh, abychom fyzickou únavou našli relaxaci ducha?".

Z těchto obou později vyrostli velicí mužové církve. Toto dokázal Bůh nebA i zem*, který v podobě ubohého tesaře tady na

tomto světě zrušil poutě otroctví a poslušenstvím svým upevnil lidskost. A jak kdysi v předávných časech, tak jako i dnes se ještě setkáváme v kláštorech s dcerami bohatých rodičů, které vykonávají v nemocnicích i v pečovatelské službě nejnižší úkoly, a nebo také v roli obyčejné řádové sestry dělají službu, kterou by se dříve přenechala službě domovního personálu.

A komu vděčí svět tuto proměnu?

Tomu ubohému Dítěti z Nazaretu.

A tak jí elou věčnou odměnu, nabytou nastínil rukama a naším rozumem, budeme vděční Děťátku z Nazaretu, které svojí prací Vysloužilo námi nesmírné Zásluhy a má je v pohotovosti pro nás » « jako kapitál věčné slávy.

A teď ať výše uvedené myšlenky a pravdy se hluboce zakoření do našich duší. Vezměme nářadí naší práce, odnesme je k Spasiteli; poukažme na Něj a promluvme z hloubi svého srdce: „ Podívej se, toto toužím držet ve svých rukou pro Tebe, z vděčnosti a z lásky k Tobě, protože z lásky ke mně jsi se stal sluhou ubohého nádeníka' "

V. DEN

!• Rozjímání

DVA PRAPORY

nejdůležitější záležitostí celých duchovních cvičení je volba povolání - způsob života. Výborně se k tomu hodí druhý týden, když se před námi objeví ve všech stránkách a ctnostech, náš Pán Ježíš Nazaretský aby vedl za sebou všechna ušlechtilá srdce* PMpravu k volbě určují tři úvahy:

1* O dvou praporech /poznání úmyslů Kristových a úmyslů satana/.

Ovšem tady není řeči o žádném protikladu jít/ť za Kristem nebo n'ni-»+'(w&mTi« •t-ft+ft co 1-1\$ ti+.al n flť-fvft- Tarlv ap nraktickv nedná o

119 •

každého stavu k dokonalosti. Aby se toto dalo uskutečnit, patří se napřed udělat jasnou představu o dokonalosti; tuto nám zase vymezují principy našeho Mistra, Ježíše Krista.

Mělo úplně protichůdného ukazují principy satana. Tyto zásady, jak z jedné tak i z druhé strany, se tykají věcí, které můžeme volit, protože když se jedná o věci bezpochyby dobré a nebo zlé, v tom případě není vůbec žádná diskuse přípustná.

účel tohoto rozjímání je tedy dvojitý a/ rozum má poznat zásady /principy/ Krista Pána;

b/ vůlí zabývat se s nimi až do hloubi dně«

MK^; ^'A. »»»>>•; *^~w *: *L \)

2» O třech křídlech lidí. Účel tohoto rozjímání lící sv. ^gnác těmito slovy! „ UT AMPLECTEMUR WIMUST - abychom zvolili vždy to nejlepší. Hlavně se tady jedná o zmobilizování vůle. (Odimd) se můžeme přesvědčit, jestli máme rozhodnou vůli.

•^A ^t*fct(^int \C

Tato zkouška spočívá na relaci vůle (k dispozici) daným prostředkům, jestli se vůle osvědčí jako rozhodnuta k použití nejlepších prostředků, bez ohledu na jejich druh /těžký nebo lehký/, to vlastně už dosáhla věc. Jenom nutno touto cestou jít dále..

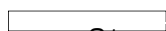
3. O třech stupních pokory i Účelem tohoto rozjímání je, utvořit si vhodnou náladu k provedení dobré volby. Především se jedná o pobídku k dobrovolnému snášení prostředků, dokonce velmi těžkých. Jaký® způsobem tvoří dokonalá pokora tuto náladu dokazuje vlastně toto rozjímání.

Přejdeme už po těchto všeobecných úvahách k prvnímu rozjímání. Všechno nad čím jsme se doposud zamýšleli, mělo jediný cíl, dostat se na cestu za hlasem Boží vůle, k přilnutí celou duší k milovanému Spasiteli způsobem možná co nejdokonalejším Jeho následování. Nyní si každá musí zvolit způsob, kterým musí jít, jestli chce skutečně dokonale následovat Spasitele.

Toto rozjímání se také týká světských lidí, kteří až ještě svůj způsob života ne zvolili, a také těch, kteří dostali povolání k dokonalému Životu,

Aby našli svůj • vlastní způsob života, který by je vedl v rámci jejich povolání ke svatosti; k tomuto účelu vlastně slouží rozjímání o dvou praporech, které sv. Ignác staví do čela práce a obtíží dnešního dne. Máme tedy [zvláštějšího] patrona v osobě samého svatého autora duchovních cvičení. Svatého Ignáce. Kdyby

" ' i---'» _- -A-__X -«^4.^«O O-f^/i/n ca
nn«i K-í-t

u aého věrně po cely další tvůj život.

Můžeme tady slít rovněž svatou Marii Magdalenu před očima. Podle celého smyslu tohoto slova kdysi sloužila satanu^ nato ale prcala s hrdinckým odhodláním do tábora Kristova, kde zastala až do pohledního dechu. Skutečna si zvolila „nejlepší část'¹, která 3! nebyla na věky odňata,

Úvod první i Představte si satana na nějakém rozlehlém poli okolo Babylonu, jak kolem sebe shromazuje své přívržence. Sedí na trůně obklopen ohněm a koutem jako symbolu pychy a zániku. Hení n^tom nic trvalého, obklopují ho zavržení duchové, které tyranizuje a rozesílá do dalekého světa, s nařízením, nasadit lidem pouta a roztáhnout svoji« sít. Pro osoby, Bohu zasvěcené, stačí tenoučká nitka, aby leželi spoutáni u jeho nohou*

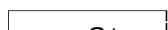
A později sft představae našeho milého Spasitele na horách Jeruzalémských. Shromažďuje kolem své osoby apoštoly, své přátele veškerých dob a sfér, vSeehny svaté mučedníky a vyznavače a vysílá je do celého světa, aby poučovali lidi. Mají jim pomáhat /dobře si pamatujte toto pěkné, milé slovo/ - mají jim /těm lidem/ pomáhat, následovat Pána na životní c^sjfeě, lásce, plného Pána, jedině pravdivý Život a zároveň je pMmět k velkomyslnému Jeho následování* (Jvod druh.Ýt Prosme našeho Pána, ale^skuíečnou velikou prosbou, aby nám dovolil odhalit včas nástrahy, které nám satan okolo nastavil a (e štěstím je obcházet. *Dále* prosme našeho Spasitele, • abychom Ho v našem skutečném životě mohli přesně poznat. Prosme o pevnou vůli, rozhodnutou k zamítnutí všeho, čím by nás ve tvaru nitek omotal satan! jedná se o ušlechtilá srdce, která by se Mu

yv .^-----
oddala úplně ve skutečné chudobě a opravdové cti^ a konečně
prosme o upřímnou pokoru srdce jako cestu ke všem ctnostem*

X* Prapor satana

Podívejme se na první bod satanova tábora. «- Sv. Ignác toto rozjímání určil v první r^dě pro ty, kteří se nacházejí při volbě povolání; ale také nařizuje duším žijícímVv řeholním řádu, pouva-žovat, aby mohly snadněji rozpoznat nástrahy, stavěné jim do cesty, jako brzdu při svém dalším zdokonalování*

Nyní přistupme k vlastnímu rozjímání. Map?ed si prohlédneme postavu satana, pak jeho plány a nakonec jeho hesla, která do světa hlásá*

- 121 -

Vstupme do tohoto rozjímání s *pevným* rozhodnutím, odložit ze sebe všechno to, co by zůstalo jenom z daleka ve spojitosti

f^r«rf<-«'4«^<a<Ccfc*u.J
s perfektní prací nepřítele naší duše*

1. osoba satana i - Sedí tam na ohromném poli, tak rozlehlém, Se tam může umístit 3/4 tmy celého světa. Je pyšný a tvrdý, proto potřebuje tak veliký a Široký prostor, aby se mohl pyšně po něm rozhlížet. Tady sedí vůdce zločinců, na trůně z ohně a kouř, obklopen těmi nestálými elementy, představujícími obraz jeho nitra i srdce. Jeho tvářSnaplňuje

hnusem a odporem, V každém ry»u jeho obličeje je vidět pochybnosti, nenávist, krvelačnost, zakořeněné v jeho srdci. Obklopuje ho bezpočet holoty, satanů a pokleslých lidí. Jsou to vyvrhele společnosti jak nebeské, tak i pozemské, špatní a zlí, jak on sám.

2. Pfen satana: - Berme po pořádku v úvahu jeho úmysly. Chce nás zamotat a oslepit, abychom už přestali s úsilím chudoby, sebezapření, paši poslušnosti. Později nás má v úmyslu vést dále

až k dobrovolnému hříchu lehkému, a nakonec k hříchu těžkému

«••

ah věčné záhuby. Chce abychom s ním sdíleli jeho trest, byli věčným výsměchem pro Srdce našeho Pána, jehož lásku přenášíme k uklidnění svých vlastních váění. Máme se už Čady na této zemi etát jeho sluhy a to špatným příkladem, jah^něířil v řádovém domě, příkladem neposlušenosti a nedostatku řeholní kázně. To je úkol jaký nám určil satan. Nenahání nám hrůzu do celého našeho nitra? On nám vůbec nic nedá, dokonce ani hlt vody^ nikoho nenávidí ->TCT^ více, než řeholní osoby, duše zasvěcené Spasiteli.

3. Satanův manifest; - Rozkaz, jaký vydává své armádě. Někteří asketové tvrdí, že mimo anděla ječte je člověku přidělen satan* Tento provází svou obcí věude na každém kroku, sleduje její slabosti od samého dětství a podle nich sestavuje do detailu c»ly plán své kampaně. Jeho „ pu^TL * žák, se prozatím nachází v klášteře^ ale nic mu to nevadí. Klauzura pro něho neexistuje* I tam dokáže rozvíjet svoje operace. A

ted zpytuj sebe samého co je u tebe rukojetí, za kterou by se mohl satan uchopit?

On nepřijde k nám jako k osobám řeholním ihned s hrubou prací. Toto by byla zbytečná práce, si my sít: - 'protože pak se ona obrátí na představeného a^nebo zpovědníka - a pokušení je zažehnáno .*-Z počátku by stačilo, kdyby ona osoba zanedbávala duchovní cvičení, nekladla by v ně náležitý důraz z důvodů bolesti hlavy nebo nervů, pokud si nebude dělat výčitky z pře-

defil^ho u Iron/tón-C mr><m+»w »»»»»+•<' -H 41--^ v ^.^..x.-.-.,< ..--
.-^-

- 122 -

ale začne ji vštěpovat pocity nechutě vůči svým před s taveném, určitého druhu chladné lhostejnosti k nim* Přemlouvav bude leč kritice, uzavření se i v neotevřenoati, Tímto způsobem ji bud® pomalu sunout na šikmou dráhu k záhubě. 'Začíná mít zálibu na výsledcích své práce, získává popularitu mezi svými a cizími. Nebude ji přemlouvav k topení druhých, k pošlapání jejich hodnosti, zatím vystačí, když bude zatvrzelá k bodu (vl^a^n? láskyl zdůvodněnou při plnění svých povinností nečistým úmyslem* Jestli toto dosáhne, bude ee tato záležitost - odbývat už celkem hladko.

Tímto způsobem nám satan zacloní oči předstírá x jako y»
Začíná u maličností, ale od nich neupustí a nepřestane, dokud

nedojde k větším ^nedostatkům, hříchům, ofeoa nám vypravují celé dějiny Církve, dějiny všech řádů a jednotlivých povolání, Každý hluboký pokles začínal maličkostmi. Právě proto je celý plán satana zaměřen na maličkosti.

Pohlédněme teá na náš život a prosme Spasitele o světlo, abychom se nedali oklamat a snažili se včas najít slabé body naší vnitřní struktury. Nejednou tu nutno použít dláta, v opač» něm případě se tady může zřítit celá stavba naší dokonalosti, tak pečlivě budované milosrdenstvím Božím.

II. Prapor Kristův

1* Pán a král náš: - Nyní se podívejme na druhý prapor, vlající nad Jeruzalémem. Už sám název Jeruzalém, znamená „TV^Ř MÍRU*. Tudy chodíval Pán za svého pozemského života, pokorný, chudý, poslušný, ukřižovaný. Nesedí na trůně, ačkoliv je králem všech panovníků. Stojí skromně a povolně na této milá a krásné výšině< Je Bohem míru a lásky. Obklopuje Ho říše duší apoštolských, přátel ^eho Srdce^veškerých pokolení a dob. >-tojí tam jako bratr mezi bratry, ačkoliv je jejich vládcem. Prohlédněme si důkladně Jeho svatou XB osobu. Ta je obrazem záliby na pravdě, ušlechtilosti, velkomyslnosti a lásky. MMifoa U Něho duše nabude tolik síly, odvahy, tady v blízkosti Pána se cítí tak bezpečně a tak dobře.

2. Plán Spasitelei - Promysleme popořádku úmysly Pána vůči nám.

Touží nám pomoci. Za tímto účelem také vysílá své přátele. Ale ne proto, aby nás klamali, zbavili nás svobody duševní, ale

na našem spasení, abychom vyrůstali jak bojovníci pod Jeho praporem, jako hrdinní spolubojovníci zbraní. On chce, abychom se s Ním podíleli opravdovým naším životem /VERA VITA/, o věčný trůn Jeho chvály ve věčném království nebeském. Tady na zemi sfe-
musíme zřici nejedno věci, ale On nám platí za všechno, za každou obět, za každou námahu, a platí věčnou blažeností a slálrou. Toto jsou Spasitelovy úmysly vůči nám. S takovýmto nařízením posílá své důvěrníky k poslednímu vězni, k největšímu hříšníkov, k tomu nejbídnějšímu dítěti této země. Satan se za nikoho ukřižovat nedal, Kristu® Pán za všechny i za každého z nás osobně*

3. Manifest Pána: - Vysílá své přátele a apoštoly, aby hlásali věude radostnou novinu, aby ^eho život převáděli na lidi skrz® svaté svátosti. Spasitel touží po tom, aby nám pomohl, požehnal nám, podporoval nás, chce nás zachránit, proměnit a jednou nás korunovat. Proto také ve svém manifeste doporučuje: vyhýbat se hříchu, vyhýbat se vazbě na tvory, milovat chudobu, poslušnost. Nakonec hlásá pokoru a zálibu k pokoře jako poslední stupeň B lávy.

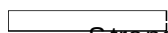
Nic, jiného po nás nepožaduje, co by napřed sám MCXkBMAai nezkusil. Nemůžeme Mu přinést žádnou obět, i kdyby byla jakkoliv

veliká a krvavá, kterou by On sám nepřinesl ve Svém životě-

Jeho všemohoucnost nás posiluje ke každé oběti, za tím účelem, aby nám vysloužil veškerou potřebnou milost skrze svůj život a evoji spasitelnou smrt, skrze každou prolitou kapku krve. Svou radost dává najevo v našem štěstí, neomezeně neziřtěny, protože tímto pro sebe nezíská nic* Vůči nám ukázal neziřtnou ušlechtilou lásku.

Vezaěme led okem pozorovacím naši duši, náš život, a zkontro-
lujme;je ve světle tohoto poslání, tohoto manifestu našeho milovaného Pána a Vůdce, který áe svým přátelům vydala Co v nás není vhodné s duchem a praporem Kristovým? Neexistuje snad něco v nás, co by spíše svědčiloSspojenectví s duchem satana? Jaké jsou úmysly Kristovy vůči naší duši? Tady je předmět naší volby. Náš jlán a král se před žádnou obětí nazalekl, aby překlenul propast, která nás ještě dělí od dokonalosti: ano tam pracuje On ještě i nyní*

Na závěr našeho rozjímání provedeme trojí rozmluvu /colloquium/. Usilovně si přeje sv. Ignác, abychom ji také často opakovali během dne*

Napřed se vrátíme k milované Matce BoSí, která svým životem nejdokonaleji zdůraznila skutečně život Krista, Pokorně ji prosme, aby se za nás přimlouvala, abychom ee už tec rozhodli na dokonalou cestu

následování áejího Syna, přeru^ujíc' nitě, kterými nás satan drží na uzdě. Nakonec, se pomodleme „ZDRÁVAS...*

Obra-Eme teá naše prosby k Srdci Spasitele, prosme Ho o tu samou milost v modlitbě: „ ANIMA CHRIETI" : Není třeba s tou modlitbou nějak spěchat* Pokorně Ho prosme skrze Jeho nejsvětější *Seho* duši, skrze <řeho bolestná muka, aby nám už te5 ráčil uděl^t^ onu velikou, rozhodnou milost po cely náš život za účelem skoncování e tou obětí•....s tou slabostí....„Ve Tvých ranách mě ukryji" Chraň mne ve svých svatých ranách před satanem a jeho duchem.♦♦, , „A nedovol, abych se kdy od Tebe odloučil," nedopuaí, abych kdykoliv od Tebe a Tvého praporu odpadl.

Přejdeme tedy k Otci nebeskému, l^Bohu veškerého světla a útěchy, a prosme Ho, aby nám ráčil udělit náležitého rozpoznání, co v nás dokonale neodpovídá úmyslům Jeho Syna. Prosme Ho o sílu k důsledné zálibě k chudobě, sebezapření, pokoře a dokonalé poslušnosti. Naši prosbu zakončíme jedním „OTČE NA?..." A tečí se vratme ještě s vroucí prosbou k sv. Marii Magdaleně. Ona kdysi patřila k táboru Bafána, ale později přešla pod prapor Kristův. Jakj^f velkodušnou se ukázala při svém návratu l Jakmile poznala Krista Pána, navždy se loučí s duchem »atana, tedy^i naň vyprosí tuto stejnou velkou milost.

V. DEN
2. Rozjímání Tři
druhy lidí

Dnešní meditace /patricí do druhého týdne velkých »xercicií/ mají velmi veliký význam. Sv. Ignác bere tuto záležitost, velmi vážně\ ataví rekolektanka vůči sobě samému a vůči jeho konečnému cíli /účelu/, provádí ho přes všechny očisty, aby se přesvědčil, jestli upřímnost jeho úmyslů vůči Pánu Bohu i vůči jeho eamotnému je skutečně poctivá. Rovněž "to^dělá v úvaze o dvou praporech a o třech stupních pokory. Když se konají exercicie poctivě, musí být srdce proniknuto až do nejmenších zákoutí, aby bylo poznat, kde jsou akryty vady, které mu brání v jeho záměru, a kde jsou prostředky

- 125 -

K tomuto účelu směřují také nyní úvahy o tilech družích lidí. 6v» Ignác nám představuje tři rozdílné skupiny lidí: všechny tři •e ubírají k témuž cíli, ale každá skupina úplně jiným způsobem. V tuto hodinu klidného soustředění prozkoumejme přesně sami sebe, do které z těchto tří skupin patříme* l^yod první; Zastavme se nyní u jediného Boha ve třech Osobách, obklopeného anděly a svatými a naslouchejme dotazu, se kterým se na nás obrací: jestli jsme připraveni jít podle Jeho pokynů,

které v nás dozrály pod vlivem tepla a světla Jeho milosti. Uv oddruhý:
Vroucně prosme o to jediné, 9 světlo a cílu - tyto dva prvky milosti, abychom s ~~uplily~~ → úplnou poctivostí vždycky hledali vůli Boží a statečně a rozhodně ji plnili. Nynější meditace obsahuje ovšem myšlenky, které se nám hluboko do našeho svědomí dostanou, proto se snažme je odbývat v klidu a s rozvahou. Tato meditace se již sama o sobě dělí na dvě části, na dva veliké problémy s 1. Jestli jsem už přesně dosáhl onoho bodu, který by měl určit

předmět mého snažení v budoucnu?

2* Jestli jsme v Bože zároveň našli rozhodnou vůli dostat se k tomu bodu?

I. KDE MUSÍM V BUDOUCNU ZAČÍT ?

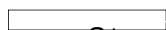
Zda-li jsem stačil podchytit onen elementární bod, kolem kterého jsem doposud bloudil a od kterého by měla v budoucnu začít změna mého života»(k lepšímu? Položme si tuto otázku způsobem konkrétnějším jakou látku bych si měl vybrat jako předmět práce pro příští rok, za předmět mého budoucího úsilí?

Snad se dá na toto odpovědět ze dvou hledisek

a/ napřed se mohl někdo po celý svůj dosavadní život loudat světem, dodržujíc jen na venek řeholní pravidla, dělal všechno s jinými, ale vlastně nedělal nic. Ale toto mají náhle způsobit rekolekce* Mohutný otřes duše, otvírají před ní nové zdroje světla, díky kterým se

vynořují před ní úplně nová světla, o jakých se ji dosud ani nezdálo. O ano, u této duše se bude jednat o skutečnou otázku! jestli má další průběh života zůstat nadále prázdnou ceremonií bez rozhodného BÍHÍB&Í oddání se Bohu, SL-nebo se také má proměnit v opravdové, trvalé a ustavičné usilování ke svatosti

B/ Ani na jeden okamžik nepřipouštím, že by se mezi námi našla snad ien -iediná duše. která by potřebovala úplnou přestavbu

- 126 -

vpřed, nehledě na rozmanité nedostatky a denní slabosti v životě. Jakým tedy způsobem odpovíte vy na otázku! na Sem záleží, jak v budoucnu začít, abychom se dostali z místa /dopředu/»

Za tímto účelem si položíme tri pomocné otázky;

1* K získání jaké cnosti, k odstranění jakého omylu musí směřovat naše úsilí?

Aby bylo možné narazit na vhodný předmět, na kterém bychom měli pracovat v budoucnu, musíme se především jasně, sebekriticky a rozhodně uvědomit, jakou cnost si v tomto roce musíme osvojit a jakého se musíme zbavit omylu a prohřešení.

Toto v první řadě. Nemůžeme si dovolit, evé síly rozptylovat, musíme HŽBÍBXŠ účelně pracovat, a právě proto musíme přesně vědět, co chceme* Jinak si musíme najít vhodný předmět našeho

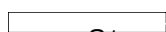
podrobného plánu a zamysleme ee nad jeho uskutečněním, krok za krokem, stupeň za stupněm. Jak výše uvedenou práci si rozvrhneme, a v jaké lhůtě ji chceme dokončit.

Tímto způsobem se vedou Cvičení za účelem přesného poznání duše, aby se dalo z ní vyčerpat celou, úplnou a rozhodně silnou zřetelnost. Proto musíme dnes a zítra dojít k celkové jistotě, co vlastně chceme. Dobrotivý Bůh nám k tomu dopomůže. On sám už dnešního dne dal nejedno světlo, které svým bleskem nám odha« lilo možná určitý označeny bod našeho budoucího působení. Následkem toho se naše poznání stalo jasnějším, vůle více poddajná a hlubší, konečně je role našeho *svace* připravena pro přijetí milosti Boží. Seholníci, z dobré vůle si přesně uvědomte, snad velmi přesně, na kterém místě nás bota tlačí, k čemu nás milost vyzývá, kde se skrývá principiální chyba. Nutno tady arSil vzít v úvahu také vlastní individualitu, spravovaný úřad, osobní styky a známosti atd. Se vším nutno se zabývat.

2. Jestli máme dosti sil k dosažení toho, co jsme si předsevzali? Jakou vlastně máme k dispozici milost? Jaké prostředky milosti k dosažení vítězství? Jak vypadá záležitost s duchovním cvičením, meditací, přijímání svátostí, návštěva Nejev. Svátosti, důvěrnost k Ježíši, jak je to s mlčením, s vnitřní koncentrací, s životem v přítomnosti Boží? -

Co tedy nutno udělat, vylepšit?

3» S jakými překážkami se doposud setkáváme na naší cestě k dokonalosti? Loutno dobře a jasně rozpoznat. Vyaktnou se překážky osobní překážky charakteru, temperamentu, překážky vzniklé z povinností v úřadu, vztahy mezi světskými lidmi, spolubratry a spolucestrami. Překážky, na které doposud narážela moje loďka.

^_ ^...

« 127 <

.....

Tyto překážky si musíme jasně uvědomit tak, jako velitel, který přistupuje k návrhu bitevního plánu, který bere veškeré výhodné i nevýhodné okolnosti v úvahu. Shora uvedené tři body určují první část práce.

II. JE NAŠE VĚC NA VŠECHNO PŘIPRAVENÁ?

Přecházíme k druhé zásadní otázce: Jak vypadá záležitost s naší vůlí ohledně úmyslů a usnesení?

Na tom vlastně záleží všechno. O milost Boží nemáme nouzi, a když nás podpoří, potíže se mohou nahromadit na všech cestách. ale zdoláme je bezpečně. Bůh mimořádně zasahuje, když uvidí duši hrdinskou, připravenou oddat se Jemu rozhodně a trvale. Ale jestli pak

máme takovou rozhodnou, nezlomnou vůli - a to vlastně ee musíme sami sebe zeptat - a tady vlastně spočívá celý bod potíží naší nynější meditace. Tady musíme skutečně oči otevřít úplně, abychom se nelítostně dostali do nejhlubších hlubin našeho srdce*

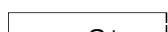
Známé jsou tři druhy vůle: vůle zdánlivá, vůle poloviční a x&ieuEt vůle ustálená, nezlomná,, rozhodná, pokud nutno i hrdinná*

Pokud si drazí rekolektanti, přejete dostat se k velikým cílům vašeho povolání, musíte mít takovou hrdinnou vůli. Žádná jiná se k ničemu nehodí* Děkujte Pánu Bohu, že vás povolal do řehole, do shromáždění, ve kterém se nikdy nedovoluje zánik této vůle, ve které můžete dýchat tento zdravý, čerstvý, horský vzduch. 1« Řeholníci se zdánlivou vůlí.

Zeptejme se sami sebe, v jakém stupni je naše vůle ochotna k dosazení provést, již tea, hlavního cíle našeho povolání, cíle hlavního a vynikajícího, a úsilí stálého, nového směru našeho života?

Ze bychom patřili k lidem jenom zdánlivé vůle? Jsou to strašlivě omylní lidé, jsou to duše bez charakteru, bez páteře: - Ano, tak chabé, tak velmi nevhodné, a mně se to dokonce líbí! Ale také to je velmi těžké., <f±ž tolikrát jsem začínal, ale nikdy to nešlo". - Toto však není žádná vůle.

Co těm lidem chybí? - Základní věci. Nedokáží se přemáhat, dodat sobě sílu, zapřít sama sebe* Zatím nutno na to upozornit a to celým důrazem, vítězství nad svou polovičatostí, na snahou dodat sobě síly. Proč to nešlo až doposud? Pomocí Boží a Jeho milosti nám neschá-

evatých svátostí, nezbavoval jsem se péče a ostražitosti představeních. A zatím podrbalo jediné a výhradně dobré vůle - máme totiž vůli zdánlivou. Chtěli bychom dojít k vili, ale nechceme použít vhodných prostředků. Toto totiž není žádná vůle.

Jak takovou řeholní osobu posuzovat? To je jako nerozvážné zemědělec, který' touží sklízet tam, kde nezasel. Obchodník, který zařídil výhodně obchod, očekává zákazníky, na místo, aby odstranil odpuzující falešnou reklamu, otravuje se, jezdí pak zbytečně. Je to nemocna, toužící po zdraví, který ale odpovídá! „ Spoléhám na Boha, ale bez léčiv, pane doktore! Tatíy není co měnit jen pěknými slovy, jen pobožnými afikty se nikam nedostaneme - tady je nutná vůle!

Kdysi se jednou zeptala sestra sv. Tomáše z Akvínu, co by měla dělat, aby se stala svatou, mohl by na odpověď jí přečíst celé odstavce

svého geniálního díla „SUMKA“, ale takto nepostupoval, ale řekl jenom krátce: „MUFÍS CHT^T“.

Drazí rekolektanti, je to sice snad směšné, že vaa o tom mluvím. Není vám třeba žádných slov, ale může se někdy stát a mohou se vyskytnout osoby řeholní s takovou zdánlivou vůlí. Jsou na všechno připravené, ke všemu jsou BliMBliian^ nadšené, ale přitom nedělají nic. Máš tedy takovou citlivou osobu, která se modlí, přijímá Nejsvětější Svátosti, koná duchovní čtení, dokonce i pracuje, ale ovládat svoji citlivost, svoje nervy, to ne, to ji bolí, toto je příliš těžké, to nechce. Taková duše nikdy nikam nedorazí, udělala by lépe, kdyby zůstala doma, neboí se nehodí Ic řeholi.

Pevně věřím a jsem o tom přesvědčen, že mezi námi není ani jedné takové duši, ale musím vás nato upozornit, Se satan je velmi úskočná realita a na osoby řeholní velmi zaměřeny. On ví velmi dobře, že když se mu podaří získat jenom jednu duši Bohu zasvěcenou, získá tímto nesmírně hodně, protože když přivede řeholní osobu, jen jednoho řeholníka, oddaného životu apoštolskému do takového stavu chabé vůle, to mu padne do pasti tisíce dalších duší.

2. Osoby řeholní s polovičatou vůlí

Bezpečně existují také řeholní osoby s polovičatou vůlí. Souhlasí s některými prostředky, ale ne se všemi, s prostředky

ne příliš tvrdými, ne příliš přísnými. Používají prostředky spekulativní.

To je duše, která si uvědomuje, že si *musí* přisvojit nějakou ctnost např. pokoru. Začne tedy vyhledávat v nebes-^h ^{r>s-ic»T/^i»«}

- 129 -

lc jeho cti Cist písmo cvaté a jeho *mu* svátek oslaví slavnostně, dbaje nato, aby aspoň jednou denně projevil pokoru. Mimo to bude Často uvažovat o pokoře, k tomu si jako téma vybere Ctění duchovní •

- a nakonec dojde nějaké takové pokoře. - Ale k Čemu to všechno, to jsou spekulativní prostředky, z jejichž pomocí nenajdeme skutečné ctnosti,

Zase jiná duše si poslouží na cestě k poKoře prostředky povrchními. Dokonce se začne nazývat v tajnosti ducha, velkou hříšnicí. - Běda tomu, kdyby ji chtěl někdo přijít do cesty, kdyby ji chtěl někdo skutečně přimáčknout, pak teprve se ozve. Praská hněvem, mraCí se a zlobí. V nitru se ještě řídí pravidly, řeholních předpisů, ale vejít do hloubi rozechvěného srdce a uplatnit tam pokoru Srdce Ježíšova - to je příliš veliký požadavek. Jedná se , také o vnější úctu představených. Hned se také nev­tíráám milovaným bratrům nebo sestrám^ ale nauCít se otevřeného pohrdání sebe samého, děkovat Spasiteli upřímně za každé nové pokoření^ ale to jest příliš těžké, to u2 je příliš mnoho a to tolik

bolí!

A kde je ono: „VOLO ET ELIGO OPPROBRIA CUM CHRICTO” -

- chci a hledám pokoření s Kristem? Takové osoby nikdy nedosáhnou opravdové ctnosti* Jen se na ně, podívej, když je někdy z nenadání osloví, jen se podívej na jejich rozhněvané oči, na jejich rozpálenou tváři Co to má společného s dosažením dokonalosti, svatosti! Jsou to duše polovičaté, používají málo účinných domácích léků. Když je trápí vnitřní těžká choroba, která vyžaduje radikální prostředky.

Některé z těchto duší se příležitostně vrhají na ctnosti, kde B toho mají útěchu, kdy to všechno probíhá zdárně. Ale nádech této útěchy zavane zpravidla s velkými přestávkami. Když tedy přijde bezvětří klid, plachty klesnou, bezvládně opadávají a pochybělo útěchy, duše stojí na místě. A tak nešťastná čeká až znovu přijdou nějaké třídní exercicie, a nebo dobrotivý Bůh pošle nějaké zvlášť příznivé podmínky v osobním životě. Pak znovu nastoupí vznícení, vzrušení, rozmach, který dojde až tak daleko, jak ten první. Takovýmto způsobem se nedostaneme dopředu! Pán Bůh nám svěřil celý svůj Život, abychom jej celý posvětili, a ne jen jeho kousky, a také odstranili z cesty všechno to, co nám bylo na závažu k naší áBkBHaiasti svatosti. - A my? My máme jediné polovičatou vůli, která nedovede jít nikam jinam, než jenom do záhuby.

Co soudit o takovémto životě, vedeném polovičatou vůlí?! a/ Je to život stálých iluzí. - Jsou to nejubožejší duše, které vedou takové život. Ony spí a nebo se obtížně vlekou po cestě životem. Skutečně se obejdou bez těžkých hříchů za výjimečně příznivých okolností, ale všední hříchy se dějí velmi často* A kam je to konec konců vede? Dřítat budou stále, až z těch velkých hříchů vznikne smrtelný hřích, a s ním jeho následky, a konečně ani nevědí, jak se nacházejí ve skutečném nebezpečí.

Takové duše mohou byt i v řeholním společenství, duše žijící v největším nebezpečí, které si to ani neuvědomují. Toto je to nejstrašnější. Když někdo padá ze značné výšky, ihned to pozná a volá o pomoc, než dopadne na zem. Jestli ale jedete na saních z kopce opatrně a pomalu dolů, jde to tak nepozorovaně, že se člověk nakonec nachází úplně dole, velmi hluboko dole a přece se nic neobyčejného nestalo. Toto je situace takovýchto lidí. Nic nespozorují, zanedbávají ji /tou situací/ až do své smrti* b/ Polovičatá EÍHŠB vůle je také hehodná osobě řehoního postavení* -- Nemůžeme si tímto způsobem zahrávat s milostí Boží, nemůžeme si dovolit zahrávat s milosrdenstvím Božím, s vysokými životními cíli, sahajícími až do nebes, směřující k dokonalosti. Není možné zahrávat si takovým způsobem se všemi prostředky milostí, které ce nad naší hlavou shromažďují ve tvaru oblaku: I meditací, nejdennkrát

neuskutečněnou přes celý týden, anebo provedenou jen povrchně - nedůsledně, velebnými svátostmi, s Krví Ježíše Krista, s příkladem ostatních osob řeholních* - A jestli si mimoto upravíme život podle tohoto druhu zábavy, bude to život nehodný a vlastně takovýmto nehodným životem je polovičatá vůle, opakující se až k nudě: „Chtěla bych, ale nemohu^ je to pro mne příliš těžké."

Jestli pak podobně postupujeme v prektickém životě, když chceme něco docílit? Určitě ne! Že nějaký ubohý, nemocný člověk, který se má léčit koňskou léčbou, a nepřistupuje na ní, to je vřc srozumitelná. Ale, když řeholní osoby, zavázané k dokonalosti, se brání před nějakou vážnější léčbou, odepírají každé větší píchnutí, když se jich nemile dotkne nějaká maličkost, přecitlivění. To se nehodí, je to nečestné, k vůli tomu jsme nevstupovali do řádu.

3. Osoby řeholní s plnou a svatou vůlí*

Ale máme taky dokonce i vůli šlechetnou, pravdivou, pružnou, železnou, energickou, svatmi- bor»ni/«ir"" TT,,x4*!. ---•«-

ohěbná jako prut. Takovou vůli mají duše, které si říká jí s „Tady je můj cíl, tady vede moje cesta a proto vpřed." Ale tam je přece plno kamenů, plno překážek, jak vlevo tak i vpravo, ~ Co na lom -- vpřed! - To znamená postupovat k dokonalosti*

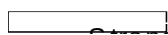
Kdo upřímně si přeje dojít k cíli, touží také použít prostředky[^] jeou-li tyto prostředky tvrdé, je to těžké, musí se brat tvrdé[^] jsou-li lehké, bere si lehké, ale jdou vpřed. S takovými lidmi se dá něco udělat, mají tedy vůli, jaké je potřebná při duchovních cvičeních. Musím toho dosáhnout, ať to stojí, co to stojí* S tímto nedostatkem musím letos konečné skoncovat, postoupit na celé cestě v realizaci mých rozhodnutí dopředu. V tomto roce, když ee vlastně zatím o toto jedná. O dalším roce budu uvažovat později. Jaké pohnutky nás přiměly k uskutečnění našich plánů vlastně takovou plnou a pevnou vůli? Přesvědčení, že toto je nejlepší věc, kterou můžeme pro sebe udělat,

a/ Tato vůle přináší poctu. - Je to přece zbabělost, stát nad potizeoi a oběťmi, stále odměřovat jejich výšiny a hlubiny a pokaždé se ptáti bude se šplhat více nahoru, nebo zda-li toho zanechat a sestoupit dolůo Rozhodná vůle přináší vyznamenání, poctu skrze svoji pravdu, mohutnou a silnou. Žádný Slovek nekráCí snadněji a eílaěgi krásněji životem, než vlastně ten, který s takovou vůlí se snaží dospět k dokonalosti a svatosti. t>/ Pán Bůh takovou duši soutěží o cenu velkomyslnosti. Jestli najde duši upřímnou, plnou s energickou vůlí, to i kdyby se předtím oddávala usilovně nedokonalostem, i kdyby její minulost nosila na sobě nesčetné chyby a nedbalosti - otevírá před ní dokořán veškeré poklady své milosti, a ona sama vděčná zato, běží, utíká

napřed - takovýmto lidem se vše daří*

Jestli pak víte, co dělá náš život těžký? Polovlčatost, nerozhodnost. Aí nás dobrotivý Bůh před nimi chrání, protože je to rakev pro dokonalost a hrot života řeholního.

Tady jsou tři druhy vůlp. Existují řeholní osoby patřící do vSech těchto tří druhu lidí. Ti první se uspokojují vyhýbáním se těžkých hříchů. Výše nesahají, nevyletují. Obě zůstaly raději tam uprostřed ev\$ta. Minuly se se svým povoláním. Další druh lidí se také dle míry možnosti vyhýbá všedním hříchům, tady se ale zastaví a dále nejdou. Obětavý život, velkomyslné, hvězdné mysli našeho povolání úplně nechápou. Ubozí lidé, pořád se točí dokola, kolem sebe a za dvacet let se nacházejí stále ještě na tom stejném místě*

- 132 -

Mimo to exietuj® ale ještě druh duSí, které patří ke třetímu druhu, které skáčou ihned oběma nohama na obětní cestUy které vítězí velkomyslně a vytrvale. Veškeré jim co cesty se stavějící potíže, překonávají hravě, přinášejí veškeré potřebné oběti, zapírají sebe samých. Nepřestanou-li tak kráčet dále, to se po jednom roku poctivě dřiny povznesou jak kdyby natí mraky - takové výstrahy nechávají za sebou.

Toto bude jednoduchými slovy program naší přítí práce, žně naSich duchovních cvičení. Kde se nacházíme nyní? Jestli pak jsme naSli předmět našich budoucích úmyslů? Jsou-li nám známé nutné prostředky k řešení tohoto úkolu? Jsme-li neochvějně odhodláni použít všechny prostředky - těžké i lehké? Jaké my musíme odstranit překážky z naší cesty? Jak vypadá záležitost s naší vůlí? A tuto odděluje podle rozhodnutí, s jakým si přejeme použít příslušné prostředky, tí«. Se budeme důsledně dodržovat vůli Boží, i kdyby to mělo stát nevím kolik»

Na konec meditace obra-Ete se s prosbou k našemu Pánu a Spasiteli v trojí rozmluvě, aby naše volba ráčila být zpečetěna jeho milostí.

Nalezneme jednou tuto hodinu na věčnosti, v hodině našeho pohledního soudce, v hodině naší smrti. Nikdy se snad nedozvíme, jak daleko se její nitě zapletávají, nejenom do našeho vlastního života, ale také do dějin království Božího, do života veškerých duší, jejichž spasení Pán učinil závislým na naší věrnosti. Kéž by Duch Svatý, Duch světla a moci va.m ukázal, co máte učinit a dodal vám odvahy k energii Icému a hrdinnému stoupání,

V. LEN . . . ,
Konference
O mlčení

Jeme členové řeholního řádu anebo spoStolského shromáždění.

V čem vlastně spočívá apoštolát života řeholního? Postupuje on bezúhonnými cestair-i, vytyčenými našila Metrem. Po celou dobu Jeho třiceti let svého života, nevěnoval se žádnému veřejnému apoštole-

•fcy(t^JL^

M

vání, jedině co (upravil) apoštolálittimlčení, jak to činí jeětě led v® všech tabernakulích světa. Evangelisté neuvedli z Jeho mládí ani jednoho Jeho slova. Jenom sám Lukáš odkazuje budoucím generacím několik slov dvanáctiletého Ježíše - snad by mohla být úvodem k Duchovním Cvičením, jejichž základ: „ Vy jeté nevěděli, že

___-___-/ »- '• A- _ - A. - _ ---/»--- <•». J_ - _• - _y*Ji
rir /T i _ . ^ •"» ^ / »»».• ___- -i-- ___-_-l_-lt-/- -

- 133 -

je to přednáška o mlčení* -

A tedy napřed' mlčení Jeho mládí* Totéž právo mlčení v prvních letech svého dětství rozšiřuje Pán v Nejsvětější Svátosti po všechny věky až do skonání světa.

Později vystupuje veřejně - začíná mít kázání, potěšuje, osvobozuje, pozvedává na duchu, ale s jakou moudrostí, s jakým ovládním. Toto je právě to mlčení moudrosti,

Ke konci dojde úsek útrap: „JSSUS AUTEM TACEBAI" - Ale JeSíš mlčel /Mt.26,53? Mr.14,51/. Toto je mlčením oběti, trpělivosti, toto

mlčení sebezapření. Svatí otcové pojmávali Ježíše,, VÍC TÍM SILENTII" - oběť mlčení - Tyto postřehy nás musí naučit zahalit se v nepříjemných okamžicích našeho života v mlčení, když musíme kolikrát vstupovat na nejrůznější .--tupne muk našeho řeholního života*

I. HLUBOKÉ MLČENÍ :JLÁDÍ J'ŽÍÍOVA

Podívejme se napřed na mlčení dětství a mládí Ježíšova. On, kter[^] má dokonale vyvinuté veškeré síly duševní a své vůle* A byl všestranně vyspělý od samého začátku - kdy to vyžadovala Jeho důstojnost, důstojnost Boha-Člověka; On soudce všech, Pán a Vlád^{c»»»} Ict^{er^} se navenek zakrývá dětstvím a hlubokým mlčením. Toto je „ regule" našeho drahého Spasitele! lity také máme evou reguli mlčení* !• Mlčení vůči řeholnímu stavu.

Pokud se člověk jenom trochu nad tím zamyslí, řekne si: Je to vpravdě divné, Se všichni zákonodárci předepsali svým duchovním dětem určitý omezený čas na mlčení l Toto se nachází všude, ve všech pravidlech řádů. A přitom jak rozdílný je jejich způsob života, jejich oblečení, díla, pokání a práce, jejich chórový zpěv a práce apoštolská fatd» Všechno je tam měnivé, mlčení na-chnzíme jenom v úzce omezené míře a stupnic a proto, že se to provádí všude, muselo se to stát inspirací Ducha Svatého, kd» řády mají

svůj pečetec počátek.

A z jakého důvodu to předepsali mužové Boží a svaté nevěsty ev všem svým dětem reguli mlčení? Proto, aby mohli splnit účel řádu.

Kolikrát se připravovaly reformy nějakého schátralého kláštera, ale napřed se začínalo vždycky od klauzury a pak se přecházelo na mlčení,

Sv. Ignác tvrdil, že do opravdového domu řeholního patří tři věci

*oA<?r2ení mlčení^ zavedeny domovní řád/pořádek/, určité

- 134 -

^ . A Svatý byl neobyčejně praktickým člověkem.

Podobně doporučuje poslední všeobecný koncil v ustanovení o formaci kněží, aby celý program semináře byl prodyšán láskou ke zbožnosti a mlčení. Ve výnosu o přizpůsobené obnově života řeholního pobízí, aby neustále „věrně byl rozeznán a zachován duch a původní úmysly Zakladatelé, jako i zdravé tradice, protože toto všechno určuje dědictvou vlastnost každého ústavu /2/. K těmto tradicím také patří, jak jsme výše uvedli, dodržení mlčení* A sv. otec Pavel VI. řekl v jednom ze svých proslovů k řeholnicím „jsme povinni povznést úctu k mlčení, která je nezbytnou atmosférou pro ducha“.

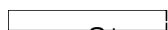
Zeptejme se jeSt5 jednou, jaký účel sleduje rád? Posvěcení a dokonalost vlastních členů, a proto by v nich /členy/ nemělo byt ani místa pro jakýkoliv hřích. Ale je to pravda, potvrzena Písmem svatým, že tam, kde se hodně mluví, se to neobejde bez hříchu. A tak např. říká apoštol Jakub: „, neboí všichni často klesáme. Když někdo nezhřeší jazykem /řečí/, je mužem dokonalým*'. /Jk.3»2/

Je to věc samo sebou pochopitelná, když jenom nahlédneme do praxaá praktického života. Co pak může nutit dva nebo tři k rozhovoru mimo určenou dobu někde v zákoutí /komůrkách/ kláštera, a nebo v noční době? Se by se scházeli jen proto, aby tam debatovali o prostředcích, vedoucích k dokonalosti, srdečnější lásce ke Spasiteli, a nebo si pak připomínají čtyři poslední věci? Bezpochybně ne! Vypravují si svoje dojmy\ jeden šlápl druhému na nohu, není nic nutnějšího než uvědomit o tom ostatní. A takto se mluví proti lásce, proti trpělivosti a proti pokoře. A nebo ee roznáší podrobnosti o nějakém obtíženém doporučení, které právě nebylo někomu po chuti. Pak se kritizují představení, vybíjí ei elost jen proto, že nějaké žádosti nebylo vyhověno, kterou představeny nemohl schvítit, etd. "amé maličkosti. Nic jiného, než samé nedokonalosti! „, Hříchu se neunikne při žvastání".

Šaten o tom všem ví, je schopným psychologem, shromažďuje tedy lidi do skupinek, aby jejich prostřednictvím propašoval hřích do kláštera.

Kdo proto touží pozbyt alespoň dvou třetin svých hříchů, musí dodržování mlčení, zvláště v místech a v rozsahu určených regulérní.

- Duch Svatý byl inspirátorem zákonodárcům, když zakládali svoje instituce. Proto kdykoliv se začíná v budově řádu rozmáhat relaxace, měkkost, nutno čelit obraně regulí, které jsme od Ducha Svatého převzali jako ochranný štít, a které vznikly pod Jeho

" W -

2/ účel mlCení

Zeptejme se postupně, jaký účel mělo pro zákonodárce, když zavedli předpis o mlčení?

e/ Dá se odpovědět slovy Ducha Svatého. Duše, která nedovede mlčet, podobá se otevřenému městu, které neroá žádné obranné valy, ani brány. Nepřítel se dostane dovnitř s vlajícími prapory a hlučně znějícím orchestrem. Výstraha se vztahuje především na kláštery pro ženy* Řeholnice, která nedokáže dodržet mlčení, se nikdy nezbaví celé řady hříchů. Jestli fie už slaví nějaké řádové jubileum, tak to snad jubileum hovornosti /žvanilosti/, zvědavosti, přecitlivělosti a tvrdohlavosti.....!

b/ Jaký je další záměr řádu?

ŤtSvěcení vlastních členů, nejenom očištění od hříchů, ale pozitivní svatost. Prostřednictvím čeho? Prostřednictvím úzkého spojení s

Bohem, protože jaká je modlitba, takový jest život člověka. Stejným způsobem, jak se postupuje ve sděře modlitební a k její zálibě, zesiluje se jeho osobní svatost. Ale jakým způsobem dojde k sv?3tosti, když jeho duchovní život je povrchní? Kde oči a ústa jsou vždy otevřena jako brána dokořán, tam neexistuje Žádné soustředění, žádná bdělost. Všichni si tam volně vcházejí a také vycházejí. Povyk z ulice se dostává na jazyk, do srdce, do života* Takovíto lidé nikam nedojdou,i kdyby všechny svaté volali na pomoc, ačkoliv by začínali nový náboženský život a obnovu. - Toto všechno bude určovat také vnější umrtvení* Oni nežijí z víry, nepociťují nutnost rozmluvy s Bohem. Nadpřirozené světlo je příliš slabé, není v něm žádného pocitu vděčnosti, žádné prosby, žádného počatu viny. Bůh není náplní našeho života, pokud nejsme lidmi soustředěnými. Ale může být soustředěný, jestli si vysoce necení mlčení? Jak navenek vypadá život těch všech, kteří neustále jen mluví? Jsou to duše nemocné, vybledlé a bezmocné, v duchovních cvičeních jen povrchní, provádí je snad poctivě, ale nečerpají z nich žádných prvků života, žádné síly. Dobrotivý Bůh se nedá do řeči s rozkřičeným dítětem z ulice, nato je příliš svatý,

Jak se u těchto lidí jeví život ve znamení víry? Daleko se od nich odklonil. Znají katechismus, jen tam uslyší nejedno pěkné a

šlechtné slovo ve vědě duchovní, po dobu^{ea*} čtení. Ale nedostane se jim do jejich těla

- 136 -

i

a druhem vyjde. Proč také u nich nemůže být vůbec řeč o duchu víry, Lidé, žijící v denním hluku jsou přecitlivělí, staví se ke všemu kriticky, egoisticky, ale nikdy ne vnitřně. Jsou to lidé rozptýlení, oddaní v době modlitby k roztěkanosti a jejich obligátní duchovní cvičení^{zarmucuje}. Mají příliš cizích myšlenek, protože nedodržují mlčení. A kdo svědomitě a bedlivě neprovádí rozjímání, ten se nikdy nedostane k dokonalosti, i kdyby měl brilantní schopnosti i nejgeniálněji hlavu. Odtud také vzniká denní potvrzení, že duše hluboce založená, to je povaha mlčící. Tím více se přibližuje nějaká duše k Pánu Bohu, čím větší je snaha k mlčení. Kolikrát se děje jinak, vždycky to odvádí oť cíle. V klášteře, v kterém rozkvétá mlčení, se rozvíjí milost a pravda, sílí snaha o svatost, přebývá rajsky klid a pokoj, 3/ Následky takového postupu*

Jaké praktické požadavky z těchto ir-yšlenek vyjímáme[^]

1. především rozhodnutí jak nejvěrněji a nejsvědomitěji dodržet reguli mlčení[^] neboť s tímto je spojena podstata naší práce vlastního posvěcení, nezřídka čistota srdce a úmysl sjednocení s Bohem. Dodržujme proto poctivě svaté regule mlčení, ale bez

skrupulního omezení.

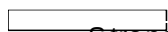
2. Kolikrát mluvíme, tiše se bavíme, aby nás nebylo slyšet z jednoho konce domu až na druhý! V době rekreace to je něco jiného. Radujme se tedy jako Andělé pánští. Tam se můžeme vymluvit. K tomu jsou v řádu zvláště vyhrazeny hodiny oddechu a zůstanou snad v hranicích moudrosti a slušnosti.
3. Chování osoby řeholní při chození po schodech, při otvírání a zavírání dveří ať je vždycky poklidné a poznačeno charakterem, Podle toho se pozná řeholní dům. To zase není tak obtížná věc, aby ji bylo teprve násilím možno vložit, toto vypí-

f

vá z hlubin existence člověka. Silné pocity učiní člověka málo omluvným. - Kdy?, pocit údivu vyrostle nad míru, ústa mlčí. Kolikrát je pocit lásky nebo radosti skutečně veliký, rozlévá se po celém obličejí, který září jako slunce, srdce je v extázi radosti, ale přitom hodně slov nebývá.

A co tedy mimo to? To, že vnitřní duše vždycky ovládá Buch lítosti, Buch lásky Spasitele, duch údivu pro Boží milosrdenství, které se setkávají v řádu na každém kroku, kde se to hromadí jako kámen na kámen. Duše opravdu nábožná, si započítává každou příležitost k mlčení za dobročiní a když JE třeba mluvit, činí to z lásky ke Spasiteli, aby udělala druhým radost, pro sebe, aby si

odnesla nějak.y prospěch. Kdyby chtěli všichni

- 137 -

zbytečné, upozorňující na klidné uzavírání dveří, neběhání po schodech, jako kdyby v domě hořelo a požární stráž byla v akci*

Vnitřní zákon lásky přechází na vnější zákon mlčení - toto jsou skutečně zduchovnění lidé. Do jakého stupně se zamlčel Ježíš v Nejsvětější Svátosti! A andělé nebeští, ležící na svých tvářích velebí Ho v mlčení a On už tak dlouho, tak dlouho dlí mezi námi Svátost oltářní.

II, Moudrá řeč Pána v době áeho veřejné činnosti

Spasitel ne vždycky mlčel. Dával se d'o rozhovoru s FARIZEI a SADUCEI, dával odpovědi Kaifášovi a Pilátovi v touze zanechat nám příklad dobré řeči. Všude dovedl tak mluvit, že vždycky naseł vhodný čas rozhovoru. Židovský lid, ačkoliv se pohyboval v kruzích tehdejšího klasického světa, nevyšel z údivu. Byl natolik překvapen, že někdo hovořil jako nikdo doposud. Ale jaká jen byla ta Jeho řeč? To byla řeč moudrosti. Nemůžeme tuto Spasitelovu řeč nazvat naučenou^ protože to byla řeč nesmírné boho-lidské dospělosti. Jak říznou a vtipnou např. dal odpověď farizeům, když Ho přišli chytit za slovo: „ Dejte císaři, co císařovo jest a Bohu to, co Božího jest" - říká. Byla to odpověď opravdu

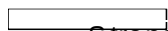
mistrovská, Jedním slovem přeál celý záplet mistrně nastavených sítí.

Tuto moudrost Kristovu si musíme přivlastnit zároveň doma, jako také ve styku s lidmi světskými, kteří nás navštěvují, a nebo které my navštěvujeme.

a/ Rozmluva v životě rodiny řádové. - Berme si tady jako vzor Spasitele.

V každém řádu se sejdou různé teniperaaenty, charaktery, stupně vzdělání, dokonce i různé národnosti - a to se ukazuje v rozhovoru, v chování, v postupu každého jednotlivého člena řádového soužití. Co je potřeba k vzornému kontaktu s Bližními? Kozvahu a moudrost, aby se nikdo neurazil a všem prokázal přízeň a lásku.

Mám dojem, že slyším; „Ale, když ta Sestra je takový podivín, nedá se jí nic říci, hned se rozloteí a vypukává hněvem, s nikým se nemůže dohodnout. Tak tedy ne! Ale vzájemně se snášet, jak doporučuje Apoštol; „Jeden druhému neste břemena a takto splníte zákon Kristův“ /Gsl.6,2/. Tak tedy snášeti se, smiřovati se! Při rekreaci, při různých zaměstnáních, kde se setkáváme, snášet se! A proto mlčet moudře a ovládat se* Podívejme se na Spasitele! - „Ale ta nebo tamta, sama se s nikým nechce

alzy, pocítuje to dobře, Se je na obtíž pro dům, když už je sama sobě na

obtíž. Při Zpytování saedomí a exerciciích má dojem, že se dostane do místa nejhlubšího v pekle. Tady nutno přispěchat se znalou pomocí, začít obcovat s ubohým červíkem tak, jak by postupoval Kristus. Tito lidé jsou často tolik rozhořčení, protože v životě zažili hodně, velmi hodně nepříjemností. Proto jsou takoví podezíraví, takoví nedůvěřiví, jako kdyby už nikdo pro ně neměl drobet laskavosti. Tyto lidi lze vyléčit jedině a výhradně ušlechtilou láskou. Bud proto slepý na jejich podivínství, hluchý na jejich příkrá slova, němý na všechny jejich jízlivá slova, která od nich slyšíš.

Heroická láska Ježíše Krista, moudrost Ježíše Krista! Jakým způsobem se Pán stýkal s lidmi? Ne velmi - lidovým jazykem řečeno » odpovídalo to Jeho vkusu, že skoro přes svůj celý život se musel pohybovat mezi židovskou spodinou, která Ho svojí hrubostí a dotěrností mučila do krajnosti, kdy mocipáni tohoto světa pohrdavě krčili při Jeho pohledu ramena a mysleli si přitom: „ A i lid běhá za ním". A přece nikdy na zemi nebylo člověka stejně něžného, stejně vznešeného v myšlenkách, pocitech a tak nekonečně dobrého, jako vlastně bláhoslavený Syn Boží. - Snad se jít v Jeho člápkách a uchráníš svého spolubratra, svoji spolusestru před mnoha a mnoha přestupky. Postupuj vždy s láskou a doorotivostí, nikdy pyšně a prchlivě.

b/ Rozhovor při kontaktu se světskými lidmi. Snažme se hovořit s nimi,

pokud to jen bude možné, obyčejným jazykem. Tam máme zastupovat dobrotivého Spasitele, a proto nutno se vyhýbat dvojité nadsázky; „příliš hodná“ a příliš málo“. Svět se nám vždycky přibližuje s brýlemi na očích. Vidí vše přes lupu svého ostrého pozorování. Proto nenadsazovat v mlčení a nebo v nadměrné autoritě, kdykoliv nás navštěvují příbuzní, nebo cizí lidé* Budme milí a srdeční, hovorní, ale obezřetní l

Ne příliš hodně duchovních rozhovorů, rad, ne příliš zázraků a zjevení - toto je pro ně téma nepřiměřené a nevhodné*. Pokud toho bude potřeba, překazme jim živou radost z jejich návštěvy, zájem na jejich životních poměrech, starostí a radostí* Když začnou kývat hlavami a říkat; „Považoval jsem řeholníky a řeholnice za omezené a cizí lidi světa, a přece jsou to věčná a moudrá stvoření“.

Z druhé strany ale nemluvit příliš mnoho. Pokud mluvíme o všech možných věcech, to dobré není. Už zvládat se nerozpovídat

obezřetné*

8v. František Xaverský souhlasil, že bude po své mořské cestě na daleka Východ, hrát s určitým kupcem šachy* A Sv. Ignác se nechal od

určitého mládence přesvědčit na partii šachu B podmínkou, že poražený splní to, co mu jeho protivník doporučí. Ignác na šachového mistra nevypadal, mládenec na jeho podmínku chvatně přistoupil, ale prohrál. „Můj drahý, jsi poražený, uděláš •i exerce“.

Takto vypadá láska Svatých.

c/ Rozhovor se žákyněmi. - V pedagogických ústavech, v katechických stanicích se nacházejí děti - tito patří také k ev8tu. Snad ei to ani patřičně neuvědomíme, jak zvědavé povahy bývají děti a jak svojí zvědavostí zaměřují vlastně k řeholnicím. /Konec-konců se to týká i mužských výchovných Ústavů/. A děti mívají ostrý postřeh. Někdy by bylo vhodné, dozvědět se co si děti vyprávějí o evých vychovatelkách a o svých vychovatelích. -- „Naše Sestra je netrpělivé, nespravedlivá, tamtu nespravedlivě vyznamenala, a mě poslala do kouta^ Seéíra ^ by rozhodně postupovala jinak!“

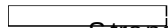
Jestli je někde nutná rozvaha při řeči, lek je to u dětí, hlavn.8 pokaždé, když se jedná o věci pobožné, o přístup k Nejsvětější svátosti, o modlitbu. Dítě může v důsledku neodpovědné dotěr-nosti vychovatelky a jejím náhlým úvahám ztratit navždy zálibu k věcem Božím a pobožnosti.

III. ^rgě];i;Yé__m^čen^_Pána^po^doby_Jeho_mu2ení

Pozastavme se ještě nad mlčením Spasitelovým, které obklopuje celá Jeho muka včetně Jeho neustálého pobytu v Nejsvětější Svátosti.

Je to mlčení trpělivé a obětavé. Syni přistupujeme k úvahám velmi okouzlujících rysů života Spasitelova. Je nemnoho takových lidí, kteří mužně dovedou snášet různé druhy utrpení, a ještě méně je takových, kteří zmáhají se na zakrytí Božího tajemství hlubokým mlčením. Tady je nutno přikázat mlčení očím, jazyku, zevnějšímu člověku „CECRETUM MEUM MIHI“ - „mám tajemství“ /Jz.24,16/.

Pán zachoval mlčení do stupně, který uváděl pyšného Římana Piláta v údiv. On, římský místodržitel, se zeptal s překvapením „Mo^ho^s co inn.-m mluvit?“ Pán bude také mlčet před světákem

- 140 -

za svoji povinnost, odpovědět: „JEEUE AUTEM TACEBAT* -

- „Ale Ježíš mlčel“ /Met. 26,ú3/. A tak se zahalil v mlčení až do své smrti. Stačilo by jenom jedno slovo, adresované na Piláta a Heroda a bezpečně by se postavili na Jeho stranu. VTCTIMA SILENTII1 Obět mlčení. Připomeňme ei hrozivou scénu v domě Kaifášově, ve kterém se vrhá na našeho Pána a Spasitele chátka z ulice, sprostě Ho tupí a zneuctívá, jak nám to Písmo sv. říká. Ale lista Spasitelova nevypověděla ani jediné slovo. „JESUS AUTE^h TACEBAT“. Hato Ho vidíme uprostřed

rozběsněných žoldáků, kteří Mu dávají na čelo trnovou korunu. Jestli v této chvíli nelžou a nevysmívají BC spravedlnosti? Tady by stačilo, obrátit se na préтора, pak by jim to asi beetrestné nevyšlo, ale On mlčel až do samé Jeho smrti. -

- A toto své hluboké mlčení prodlužuje v Nejsvětější Svátosti oltární již přes dvacet iatx století.

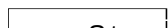
Tady s" můžeme naučit lekce mlčení, když na náe přijdou různá utrpení, jejichž původem bývá sama naše povaha, jako např, fyzická slabost a jiné nepříjemnosti.

Ale mimoto existují utrpení morální povahy. Někdo tě neprávem obviní u představeného. Proč se vlastně ospravedlňovat? Toto je vlastně příležitost, kterou ti Bůh od věku připravil, aby jsi rozvíjel svůj vnitřní život, aby ti usnadnil na tvé cestě vpřed, na cestě ke svatosti. Nemůžeš toto pokoření strpět. A ty vy světlu-^®ě» omlouváš se - a tady nenávratně zmizel moment milosti, tady nesprávně, jako za dávna přešlapuješ na tom samém místě. Ukryj se se svojí bolestí v mukách Spasitele, s bolestí z příčiny svého ponížení v Jeho blahoslavených mukách. Kdysi mlčel k vůli tobě, ted pomlč ty za Nehol

„ Ale co z toho vyplývá?" - To je záležitost Jeho. Někdy On sesílá tvrdě zkoušky, ale ve chvíli tvé oběti mlčením, bude s tebou, aby jsi mohl sklízet vítězství, jako zralé plody. A kdyby jsi snad utrpěl na nějaký čas

něco, co na dobrém jménu nepřidá* On to způsobí že pravda zajásá už v tomto životě, a ^EKHBI jednou proslaví tcoje jméno na celou věčnost.

Takovéto chvíle vždycky určují obtat ve vnitřním životě duše, odsud vlastně začíná její chod do svatosti. Tak dlouho, jak ee ještě budeš omlouvat jazykem, pohledem a celým svým jednáním, nepřestaneš byt směšnou osobou při následování Ježíše Krista. Teprve tehdy, až se naučíte následovat mlčení Kristovo uprostřed největšího utrpení, stanete se schopnými k hlubšímu následování Ježíše Krista.

- 141 -

Je to jasná věc, nutno se vždycky ospravedlnit, když představení po nás požadují naše vysvětlení, neboí tenktát stojíme před velkou povinností. A když to žádá mimoto láska, nutno na míst² mluvit, poněvadž královsky Zákon lásky povznáší 8e nad všechny záležitosti* Promluvit také musíme, pokud by následkem našeho mlčení by se mohlo stát nějaké neštěstí domu, řádu nebo bližnímu. Než ee ale chopíme slova, pospíchejme před tabernákulum. Prosme tam o milost, abychom byli s to, u&ít vhodných slov, promluvit s pečetí mlčení Kristova na ústech a na srdci, v ničem se nedotýkající lásky. Toto je mlčení obětní.

Ł0 shora uvedenou záležitostí je spojeno oznámit představeným

zpozorované nedostatky a chyby druhých. Znal jsem jednoho představeného, byl obezřetný a bohabojný. Povídalo se o něm, že použil následující lék u řeholníka, který přílišnou povídavostí mu prozrazoval přestupky druhých, méně nebo více pravdivé. Donašeče otcovsky přijal a prohlásili „ Děkuji ti synu za horlivost, jakou prokazuješ Boží slávě a řádové kázni. A nezdálo se ti, že tímto byl Bůh urážen a řádové pravidlo překročeno, dovoluji ti s velikou vděčností, odměnu za toto provinění jeden postní den", Dobrou radu také dal Bl. KUIULIUS LE LA COLOÍAfíI^Í-íE své řádové sestře:

„...Nezabývej se tím, co dělají jiné sestry, co ti je do toho? Jaké to strašné pokušení, zneklidňovat se nad tím, jak se chovají ostatní i Co se týká představených, tak ať panují a spravují, jak to považují za dobré. Proč se trápit layálenkami, proč jim dělat ztráty i" Musí ti stačit, že přesně víš, co po tobě žádají. Bud přesvědčena, že jejich příkazy jsou vůlí Boží, zároveň tak, když soudíš, že dobře nebo špatně rozhodují, jenom aby neobsahovaly v sobě výslovného hřích Toto právě, co se ti zdá byt nepoctivé /zasluhující h9tny/, zvolil Bůh snad proto, aby tě tímto způsobem přivedl ke svatosti... Pro Boha, zaklínám tě sestro, zapiš si tuto pravdu hluboce do srdce, protože když ee v ní nebudeš upevňovat, zbytečně trávíš život v řeholním doně".

íoto obětní mlčení nutno také konfrontovat s vášněmi. Jsi zvědav

chtěl by jsi všechno vědět, tedy se všech na všechno vyptáváš^ ale jestli tě Spasitel miluje, dopomůže ti zmírnit svoji zvědavost. Hle tady je zase jeden moment milosti ve tvém životě. - Jsi lechce netrpělivý, když tě každá maličkost přivádí z rovnováhy, zahaluj se v mlčení Ježíše Krista. „JEÍUC AUTEM TACEBAT" - „ale Jeňiě mlčel" Jak by jednal Pán, kdyby byla na tvém místě? Zatím mlč, až se ti duše uklidní, o teorve oak oroEluv ořed Ježíšem KriEtem- Přílca'?.

- 142 -

na tento veliké moment svého života. - A tyká ee to veškerých vášní, které by nás chtěly donutit mluvit, v případech, kdy to nevyžadují vyěčí zájmy. „JEEUC AUTEM TACfíBAL"¹ I kdybychom si dokonce měli zamlčet až na smrt, mlčením našim zemřeli •- vždyí Ježíš mlčící až do smrti, vešel do své slávy.

rozmanitá praktická cvičení v mlčení. Všichni sloučíme Bohu v apoštolském poslání, ale ne všichni mů^eor BC vypravit s apoštoly nezi lidi, aby splnili příkaz Ježíěe¹ Jděte tedy do světa a uče všechny národy" /iftt.28,19/ Mnozí z nás mohou provádět vnější apoštolát pouze v omezené míře. Provádějme jej všichni, kdekoli se jenom naskytne k tomu příležitost, a jmenovitě ve smyslu mlčení, svatými slovy moudrosti a denním mlčením obětí Ježíše Krista.

V.

DEN

3.

Rozjím

ání

TŘI OTUPNÉ POKORY

POZOR! Rozjímání o dvou praporech nutno podle sv» Ignáce opakovat v třicetidenních „Cvičeních duchovních“ a⁵ pětkrát, aby je bylo možno všestranně promyslet a patřičně je prohloubit. Rekolektanta třeba zanepr4zdnit po celý den intenzivním trojnásobným kolokviem. Toto všechno má tvořit přípravu k volbě; k volbě povolání, jak

$\wedge e_r \wedge * \wedge'$

globálně tak i detailně. Svatyně proto uvedl po rozjímání o dvanáctiletém Ježíši v chrámu, poněvadž vlastně toto tajemství tvoří dokonyly příklad řeholního života. Satan působí a Kristus působí. Satan se snaží ve spojitosti s násilím a sítěmi podvodů - tu je nutno znovu provést soud se sebou samým, za účelem přesvědčit se, zda se náhodou něco neusídlilo, co by nás mohlo brzdit na cestě k následování Krista. - Na druhé straně stojí Spasitel se základními pravidly duchovního života. A zase se musí rekolektant prozkoumat, jestli je připraven (zalítl k Pánu, k ^eho (ne^bUžšimu^{mis}^{iu}), jestli ho Bůh k tomu povolá.

Toto všechno se dá také znamenitě přizpůsobit při reformě Života. Náš st^v jsme si zvolili dobrovolně, odhodlaně a na^vždy, nutno jej

méně nebo více zreformovat. Obyčejně se tady bude jednat o zbavení se nějakého omylu, nějaké nedokonalosti a. ^nebo o použití nějakého zvláštního prostředku, o věrnost k nějaké zvláštní milosti, která může duši převést na úplně (jinbu)cestu. Musíme pochopit, že

y-'1' t r ř r. cy/- • •
ft'.

tady nebudeme mít nic do činění s těžkými "nh-nvv a ^o+&'»-.i' "->""<

- 143 -

o podrobnosti různého druhu, celkem o drobné věci, jak například, o odpor» iluze, nedokonalosti*

Pán se obrací na nás se žádostí! Spěchejte k lepšímu! Motivy, které nás nutí, jít za touto vyzvou, nacházíme v osobě Ježíšově, v ^eho doporučení apoštolům, aby spěchali všem na pomoc za podmínek, které On sám vylíčil. Tyto -motivy se nám nabízejí také při setkání s obklopujícím jej průvodem; samí dobří a věrní vojáci, nebojácní hrdinové*

Toto bude předmětem d&lší práce dnešního dne* ^ Sv. Ignác píše o třech stupních pokory, nemá ovšem na mysli'pokoru, v morálním chápání, ale jak níže uvidíme, něco zcela vyššího a šlechetnějšího,
- ;

Proto nám nyní má posloužit rozjímání do konečného rozhodnutí při volbě povolání a nebo o reformě ns-šeho života, v době, kdy úvahy o dvou praporech a třech třídách nám měll|. usnadnit zpozorování zásadních překážek, které nutno z cesty odstranit. Proto je to ^,,

rozjímání, eahnjící až k nejvyššímu stupni, pobízejícího k ne^bTiž^""""

fwcT^ ff i-.-.i^ •, ^ y f'''i'',i--.

' ěímu postupování za Kristem.

Úvod první: Nyní se zastavme u Nejsvětější Trojice, obklopené bezpočtem kůřů andělských B svatých a podívejme se, jak na nás shlíží

/i ififeff.: i i

(okem) věčného vyvolení, připravující'-náe na dotaz, jsne-li rozhodnutí jít za nadšením Božího irilosrdehství,

Úvod druhý: prosme o poznání i té účinné milosti k statečné volbě vlastně této pokory, na které závisí náš správný poměr k Pánu Bohu,

•. <A^{*}S[€]^ «.*<• ^»*fc>. ^t^^t't*^.

dokonalé podřízení se stvoření Spasitele*

I. První stupeň pokory nebo-li lásky

Tin spočívá na trvalém hatituálním přizpůsobení, připraveném k učení
fSn^

,lAi-a snášení spíše všeho, než aby jenom na jeden momente ponyslelft na to, jestli urazit Boha těžkým hříchem, a^nebo nikoliv. Ta^pokora, mající hrubouKůži /u tohoto výrazu už zůstáváme/ představuje proste¹ spasení.

Pozastavit se vědomě nad tím, jestli urazit Pána Boha těžkým hříchem, stanoví už samo ojsobě těžké provinění. A na tomto stupni pokory se nacházíte všichni. Ale podívejme se, jestli se náhodou neskrývá u nás nějaká nebezpečná slabost vlastní lásky, emylnost nebo jiné nedokonalosti, které by nás pomalu mohly přivést do těžkých komplikací, do boje a velmi pochybným »Ácledkem.

Sv.« Filip NERI navykl se modlit; „ Pane, hlídej mě před sebou eamym, v opačném případě Tě zradím v nejbližší čtvrt hodině." O totéž můžeme i my prášit. Koneckonců nemíním se už déle zdržovat při těchto myšlenkách. Musí byt oaleko za námi,

II. STUPEŇ

Te. nto stupeň nás už značně blíž^ přivádí k Ježíši. Je to přizpůsobení a klidný zákon rozumu, vůle a činnosti, což nás udržuje

t'^J<jt^4^-^fe«co

v dokonalé (lhostejnoEty k chudobě a bohatství, k pokoře a poctám, k úspěchům a potížím, kolikrát je v obou případech stejně dobře zakotvena sláva Boží i naše vlastní spěšení. Jestli narážím na pohrdání a nevážnost a podceňování, jestli také přecházím z úřadu na úřad, jestli se tu a tam toléž děje se stejnou slávou Boží, tak je vše v pořádku. Neboť jenom jeden cíl mohu mít na myeli; slávu Boží, které nutno věc ostatní podřídít.

(M,

•fct-

W</ y•^: l-0<fc>w/^/

Druhou jaksi ftranou tohoto stupně pokory je habituální povaha^ za žádnou cenu ne^urázet^ Pána Boha vědomým lehkým hříchem, neboí lehký hřích je také úchylkou od této rovnováhy. Neboí všední hřích to je neuspořádaná náchylnost k nějakému stvoření při současném odvrácení se od Stvořitele.

Motivy k tomuto cvičení v druhém stupni pokory jsou ve všem,

co vůbec je proti všednímu hříchům/tady si připomeňme rozjímání

í-»<-;+Hr«.^t<;
o lhoste^nostV.

Jak vypadá tento stupeň v praxi?

Někdo si např. stěžuje na představeného. Následuje tvrdé napomenutí, někdy snad i ponižující přemístění. Mnoho ge neospravedlňovat, spíše mlčet, pokud představení nebudou požadovat úplného vysvětlení. Doposud byla sláva BOŽÍ stejná, teď ale ona vyžaduje, aby prátidň vyšla v celé její podstatě najevo. Větší sláva Boží

ftřtMu. k. SMWtu^>

k ní se musíme stále obracet jako T.egnetická ^ehla k půlnoci. A proto kolikrát to poslušnost bude vyž-dovet, nutno promluvit, v opačném případě se žehal v mlčení a jenom v hloubi své duše si zazpívej své FEO GRATIAS! - Jeden řeholník, nespravedlivě obviněna, když se představeny na něho obrátil s dotazem, odpověděl jenom tolikl „Vidíte Otče, toho všeho (jsem» schopen".

A proto to ještě není žádné velké hrdinství mlčet zevně i vnitřně před nějakými mal^u pokořná*) nějakým upozorněním před s tavených j¹ toto je správné stanovisko stvoření před svým Stvořitelem. - Podobně i V jiných případech. Zastáváš nS-ini^ⁿ •p^^v^^s". 1- ~- -«-• • '

□

- 145 -

proč tedy hned volat o záchranu a pomoc? Jestli to vyžaduje pravidlOi abys jj^ v tvé záležitosti promluvil - pak to iTouMRsí'. To tedy už sama skutečnost ukazuje, kde je ta větší sláva Boží. Byt ale přecitlivělým, co do svého aB&Kí zdraví a konat vSe s myšlenkou pro ně^, to větší slávě

nepřidává, to je přílišná starost o sebe samého.

III. STUPEŇ

Třídlo jsou oba (přední sup*bnovány, jestli nemsj^zůstat viset ve vzduchoprázdném prostoru. Předpokládá se tedy ona""trvalá povaha, která nedovoluje žádnou úvahu o eventuality urážení Boha těžkým hříchem, a- no bo-Trťkrri-rT": Nikdo by přece nedržel u sebe pracovníka, který by

ttaic (potřeba&l,) několik dnů k zamyšlení se, a^nebo k rozhodnutí ee na provedení nějaké zpronevěry vzhledem ke svému pánu, a^nebo také nikoliv. Dále se supTonuje existence QLho&^^nosti^ vzhledem ke všemu stvoření ^/jen řízení se větší slávou Boží, jako jediným ukazovatelem jednání. Jestli je větší sláva Boží stejně v případech, kdy nás potkává pochvala nebo výtka, kdy máme při práci úspěch nebo pravý opak, když nás trápí nemoc a nebo se těšíme z nejlepšího zdraví, jestli - opakují - v obou případech mísky slávy BOÍ;í se dostanou do stejné úrovně, je toto příznakem nejvyšší dokonalosti, jestli vůle naše nás spíče nutí do toho, co je prq^povahu méně příjemné a sklání

OI,HACUMA<

ee spíše k ponížení než ke cti, k <úniku> nc.užitečnosti a RKXElasgiRÍžJtt neschopnosti než ke schopnému a předsedajícímu;,,VOLO ET LLIGO" -- chci a volím si to, co je těžší,

Proč? Protože to^vybral pro nás náě /inilovany/ dobrotivý

CIHt t<LÍ^*T

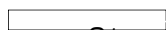
Spasitel. Mohl se radovat neustálou slávou, alé-wolit' žít v pohrdání a v

ponížení, i. lohl užívat blahobytu a cohatství této země, ale zvolil 'chudobu a tak-to jednal ve všech ostatních věcech. A proto volím z úcty a z lásky k mému Pánu totéž: „VOLO ET ELIGO“. Spasitel přece oplýval od samého začátku geniálními schopnostmi, kterými by mohl celý svět přivést do úžasu, a přece žije přes třicet let v úplném ústraní. A proto Sn-im nic jiného, v případě stejné slávy Boží, nemize zamlouvat víc, než jenom obětní Život ve věcech jeho stupních a obměnách,

!.,

Toto je třetí stupeň.

Vysvětleme si, jej led blíže tím, že prozkoumáme jeho obsah, podmínky a jeho motivy.

- 146 -

ev. Ignác se u ní v&bec nezastavuje, vzpomíná jenom na ní, neboÍ(Íeží
M^ ^AAAUtA

příliš daleko^ Místo toho hluboce analyzuje pojem chudoby a ponížení. -
v (*u4w/<fw -

- Proto je třetí stupeň udušení v sobě)ambice, úplné přerušení s tak zvanou ctí. Tyká se to zase zároveň těžkých ran, jakož i také bezvýznamných bodnutí špendlíkem, drobných přehlédnutí, promlčení a delikátních úvah ze strany představených. JakléAjsou to ostré pohledy nebo soucitné úšklebky, jakél«</vznětlivé/ drňždivé dotazy - už to vše začíná člověka bolet.

«Ywn.^.

Ještě tady není žádná řeč o pohaně /OPPROBIA/, pohrdání atd. Ale víme, že tady patří také. Ale když stihneme (oonést^) opravdové vítězství nad sobové věcech malých a drobných, povyroste nakonec Z

těch věcí skutečně dítko Boží, a snad dokonce veliký svaty.

b/ Jaká je podmínka toho třetího stupně? Taková, že v obou případech musí být stejná sláva Boží. Ne okolnost, že se mi něco více zamlouvá že se tímto zamlouvám svým představeném, Se zachovávám věrnost svému rozhodnutí, ale jedině a výhradně proto, že se tímto uskutečňuje Hvelebení Boha. ••oto je 6 jediná myšlenka, kterou můžeme mít před očima. Nemáme právo, počítat s vlastním „já“, s vlastními zájmy.

Jestli je proto sláva Boží stejná, pak je třeba se ponížit. Zahalit v mlčení až do skonání, radovat se z každé příležitosti, kdy můžeme na sebe vzít Sám Kristův, sbyť tímto způsobem, alespoň mizernými groši, odplatil za všechno, co pro nás učinil.

C/ Jaké motivy nás nutí k takovému jednání?

Ve výše vyřčených slovech jsou vlastně ^elé^ motivy, které nás k tomuto druhu jednání přinutily: přece nedovolím, aby se mi vedlo lépe než šému EíEsháBia dobrotivému Spasiteli. Skutečně, na žádného šlechetného člověka nemůže spadnout větší a víc^ krvaKšfi?ponížení než to, které pak postihlo v hanbě a pohrdání našeho drahého Pána,

Tady se ještě naskytují jiné motivy. To je přece ve skutečnosti spravedlivé a správné stanovisko, abychom se nechtěli mít lépe, než se chtěl mít a měl náš Spasitel. Sláva Boží byla v obou případech stejná^ také i naše spasení je rovněž zajištěno, bez ohledu na to, jakou cestou by šlo životem. Co tedy Ho nutilo volit cestu utrpení a honby kříže? Jednal tímto způsobem, jedině proto, poněvadž věděl, že nám bude prospěšný, ovšem HEzhysá nezbytná bolest, sebezapření,

pokora, budou přece přijímány naší upadlou povahou/vždycky s velikými potížemi. Svým velkomyslným příkladem proto toužil

••••• . 147 - , •---• po tom „oslavit“

/zpříjemnit/ nám 'každou obcí. Můžeme Ho vzhledem

$Q \wedge i, J \{ffW \wedge f_w Q$

k tomu nechatCi.-aT3btne.ho/, pokaždé když stojíme před možností stejné volby, a poslušnost, obezřetnost a láska - láska především - nebude požadovat něco jiného? Určitě, že ne! A tady chci i volím /VOLO ET ELIGO/ to, co chtěl a zvolil pro sebe Ježíš: chudobu a pokoru ve ve ech obuěnách a o všemožném zabarvení* Tímto způsobem přijímám

$z^{\wedge}itrC- V \gg : \wedge \{ \wedge A^{\wedge} l^{\wedge} f.)$

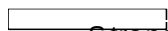
částku Krisilovou.

Je to přece tak jednoduché a jasná úvaha, sama o sobě pěkná a šlechetná, neboí opravdová velikost spočívá v tom, že ee podržujeme Bohu, podílíme se na Božích zalíbeních, vyhledáváme radost a štěstí Božího Srdce. Neboí pro Srdce Spasitele není^milejšího^přizpůsobení^c duše než účast na áeho životních plánech a podmínkách* Toto je opravdová šlechetnost, pravdivá velikost člověka; dělit se s Ježíšem o áeho život dokonce i tehdy, kdyíleží v prachu ulice, sražený k zemi, jako červ a ukřižován jako zločinec.

Aí si přitom srdce žalostně nařiká a pláče, třeba je opanovat nebo lépe; ponořit do Srdce Ježíše, aby už více nemohlo d^l-st potíže na mojí cestě a já bych pak mohl volně zvolat:,podívej fce,můj drahý Pane, mohl jsem se těšit uznání, úc^tě, vyznamenání, ale zvolil jsem ponížení, abych se ti alespoň trochu zalíbil...!

Toto je neobyčejná, ale pravdivá božsko-lidská ušlechtilost. Dodává mi tedy naděje na spasení vlastní duše, ne no je jednání duchovní ne přikázání Boží, ale jediné a výhradně věrnost k Spasiteli, touha získat očistný rysů Ježíše Krista. Vydával se. za služebníka, zničil sám sebe do poslední kapky krve? já se snažím Jednat podobně. -- Tady ovládá člověka nějaká ušlechtilá myšlenka, určitý druh rYv^ař-lity! oko za oko, oběť za oběť, život za život

To je další, pro nás velmi spasitelné, SALUTJttRF, takto to nemusí stanovit zvláštní, zásadní motiv našeho'jcar.ání, ^le výborně nám nuže posloužit jako paralelní motiv. Skutečně, jestli nás naplňuje takový duševní stav, nepomineme nic, co se nám portayí do cesty. Budeme nad tím vším vyvýšeni. Vlastně takové přizpůsobení duše jf dává zápal nebeské laskavosti, to ji vytváří & zdokon^lu.]e.\To nám také získává Spasitele, který^ vidí naše zalíbení k obasti, nešetří ze své" strany na nás tolik potřebných milostí. ;. \ \ Poslední _motiv: Jestli se někdo musí označit t&kovotíto ušlechtilou povahou duše, tak gsou to bezpečny bně ooby řeholní ,\ které se přece zasvětily Bohu. Jejich duše jsou nevěstami Kri;tóvyroí^ jejich čelo zdobí jméno Ježíše, dělí se se Spasitelem'o ^eho povolání a život, jméno a osud, dělí se s Ním o Jeho Srdce, které za n'^5 ^emřelo

Nosme proto na sobě tento nejcharakteričtější rys našeho Mistra. Ať tento třetí stupeň pokory je toho důkazem. Tvoříme přece svého osobního strážníka, Máme s Ním jeden život, a s Mím jedno slavné, dobré jméno. Toto je vlastně ta největší milost, o kterou je třeba prosit

Na ukončení si udělejme trojí rozhovor, ostatně, udělejme si jej Často v životě, zvláště tehdy, když zjistíme, že podél naší cesty něco zůstalo ležet, čemu se naše povaha vehementně brání* Modleme se o věci nám nepříjemné.

Vezmeme teď veškeré oběti - i ty malé - dohromady, které nám byly v minulém roce kamenem úrazu, které ale musím zdolat, v opačném případě nepostupuji ani o jeden krok dále.

Obraťme se k Matce Boží s prosbou, aby nám vyjednala potřebnou milost k četnému ukončení této záležitosti k Matce Boží, která šla tak věrně ve stopách svého Syna, na cestě třetího stupně pokory.

Vedení rukou Matky Boží spěchejme k dobrotivému Spasiteli a prosme jej o tu jedinou milost: Nejsem hotov, můj drahý Pane, dělit se s Tebou alespoň jen o jedno jediné zrnečko Tvého pokoření, ale

neodmítej mi své milosti a dej mi možnost, abych Tobě věrně sloužila

Nakonec se obraíme k samému Otci nebeskému s prosme Ho' o milostivé
vytrvání, dnes vytvořené reformě éixats naSeho života, abychom
feohli^zs^{at}at^{^^}ň^{hy} (j^{eho} milostivá slova; Chci tě dát do společnosti
svého Syna

DEN VI. 1.

rozjímání Ježíš

na poušti

stⁱⁱ^^

Mezi (utajeným) životem našeho Pána a Jeho veřejným vystoupením,
mezi Jeho prací v Nazarete a putování po Galileji a Samarii se objevil
jako svazek spojující určité tajemství, které nagle svůj odraz v jedné
oblasti řeholního života.

Na poušti dnes pojmenované KWARANTANNA, vzdálené
nějakou míli od Jericha, vznáší se příkrá horská krajina sto metrů
vysoká. Spadá do nížiny prudkým skalním útesem, tvořících při pohledu
zpředu skalních dutin směrem k poušti různé smutné jeskyně.

V jedné z těchto jeskyň strávil téměř na vrcholu této hory náš dobrotivý Spasitel čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Tato jeskyně se zařezávala 'do hloubky této skály tak na čtyřicet stop, dosti vysoká a raěla ve své zadní stěně neveliké vyhloubení /dutin/, ve které podle tradice - se měl ponořit co modlitby náš drahý Vykupitel* Při této modlitbě Ho vyrušilo pouze pokoušení satana, o kterém se zmiňuje JE(ísmo Svaté. Z^ předu tuto jeskyni uzavírala náhle vyčnívající skalní stěna, úplně évislá a nedostupná. Zde tedy našel Pán skutečnou samotu.

Právě zde máme základ tajemství, které se stalo poutem, spojujícím (^•f (utaJín;^] život Ježíše s Jeho veřejným vystupováním a děním. Toto je ve vašem životě dob& poslední zkoušky, která vás má přizpůsobit k veřejné činnosti ve smyslu vašeho povolání. Většina z váa už ji má za sebou, ostatní na ni ještě čekají*

Tady v této poušti zanechává Pán jakési poslední znamení svého života dříve než dokončí dílo, za jehož účelem přišel. Tímto způsobem nám dává vzrušující ponaučení, do jakého stupně bychom měli

•^JĚttwy
roznítit naši apoštolskou svatost, abychom se stali vhodnými ^sluhv^ v rukou Božích.

líyod první: Představme si, Se klečíme u vchodu do jeskyně a 'BCJÍ

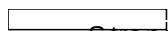
tmavých hloubkách pozorujeme našeho Pána, ležícího na obličeji a úplně pohrouženého do modlitby - a to po dobu čtyřiceti dnů a nocí* Ten dlouhý úsek modlitby a pokání byl jenom na chvíli přerušen, a to když se objevil před Pánem pokušitel.

tfvod druh:/; Prosme našeho drahého Spasitele, aby nám dal milost důkladného zkoumání ýeho tajemství a vděčné lásky, která by nás donutila věrně Ho následovat.

Nyní se podívejme podrobněji, jaký náznak tady Spasitel dává Svému životu.

- I, Poukazuje na zvláštní poměr každého apoštola k sobě samému* Vede pres oněch čtyřicet dní přísné pokání.
- II. Poukazuje nám na zvláštní poměr k Pánu Bohu ustavičným, důvěrným kontaktem k modlitbě s Otcem nebeským.
- III. Poukazuje na správný přístup k satanovi tím, že mu dává najevo vítězství v bojích proti němu.

PŘÍŽENÍ OB?TÍ, JAKO NEVYHNUTELNÁ PODMÍNKA
APOŠTOLSKÉHO A ŘEHOLNÍHO POVOLANÍ

PŘINÁŠENÍ OBŤÍ JAKO NEVYHNUTELNÉ POÍMÍNKA APOŠTOLSKÉHO A ;"EHOLKÍHO POVOLANÍ

Apoštol musí dokázat zbavit se sám sebe /odpout;-t se.../ aby se mohl zasvětit úplně a jenom starosti o Boha a lidské duše, aby sBoril účinná pracovat na rozvoji království Kristova. To znamená půst před započatím veřejného učitelského působení. Toto byl trojnásobný půst:

1. Pán byl zteaven veškerého koaiortu. Toto bylo skutečné hrozné místo, které si Pán zvolil na ten čtyřicetidenní půst. Neměl tady nic k dispozici než jediné ten tvrdý a studený balvan, na kterém buď stojí nebo Heci, anebo tu sedí nebo leží na své svaté tváři* Nemá tam ani žádného křesla, žádného stolečku, žádné postele, žádného světla, které by rozháněl.) tmavé noci - v okolí se nenachází nic jiného než studené balvany.

2« K těmto vnějším nedostatkům, způsobeným krutým okolím, přidává Spasitel ještě osobní pokání. Po dobu čtyřiceti dní a nocí se zdržoval jak příjnu potravy tak i pití až na konec - jak tvrdí Evangelista, zeslábl z důvodu dteuhého půstu:, „POS'tEA ESURIIT -- pocítil hlad Alt.4,2/.

K

Byl úplně vyhladovělý,
3. Vede tam život obětavý v tolika směrech. Obklopuje Pána úplná

samota, uprostřed zvířat pouště, šukalů Q hyen, které měly v jamách skrýše a také s dravými ptáky, kteří přes den "lítali vysoko naci horami a v noci pak naplňovali zvláštním kvíá-ením „EKAT CUM BESTIIC"- „žil ae^i zvířaty" /Mtl,13/.

Tady se jedná celkww-<? zmenSení vlastního já. Toto je prvním náznakem apoštolské duše. Milujme a yi&acbrojiae chudobu i my v bytech, v poslání, v potravinách a oblečení. Kde ve vlastním slova tohoto smyslu^eaůženie postit, n& jdeme vždy k tomu příležitost ve své namáhavé, vnitřní a vnější práci. MEE Nejednou zůstátame odkázáni na určitý nedostatek^zivotí řeholníhw, na px nepohodlí společného, všedního života. Sleduješ chudobu, prostotu a upřímnost, pracuješ do únavy po cel^' boží rok - toto všechno

snižuje, vysává síly, a vyčerpává tok, že se Člověk cítí nakonec vymačkány jako citron.

Nemám skutečně v úmyslu, porovnat pobyt Pána Ježíše uprostřed divoké zvěře k životu řeholního společenství, a přece je někdy společný'.

•
Život""pořádný pilník pro náš charekter, temperament. Musíme snášet nálady, vrtkavost,přizpůsobení okolí, výstřednosti různého

povát druhým, tím když nalézáme vždycky příležitost k cvičení
něžné bratrské neb sesterské lásce* Zvláště ti, kteří pracují

it[^]HtJC[^]O[^]"[^]
s mládeží e[^]d[^]t[^]S', často vřiskavých, rozpustilých a vzdorných, mohou
se dostat do skutečné, tvrdé školy trpělivosti. „EHAT CUM BrSTIIS"

- Sil uprostřed zvěře /Mar. 1,13/.

Snad se budete ptát, proč máme stál[®] a vSuáe přinášet oběti?

a/ kv-li Pánu Bohu, protože jeme povinni byt Jeho nástrojem plným
á[^]eho ducha a lásky. Eokonce sám Kristus vykoupil lidské duše tím,
že je navrátil speavedlnosti svého Otce za cenu obětí[^] sám se za ně
obětoval. I te5 ještě není žádné spasení bez krveprolití. Takový je
zákon jak velikých tak i drotiny-ch záležitosti našeho života. Jestli
opravdu toužíme, zachraňovat hříšné duše, musíme především
odbourat přemostění naší obětí nad propastí oddělující Boha od
hříšníků.

b/ kvůli nám samým, protože jedine tímto způsobem se zajistíme před
nebezpečím, jaké přináší B sebou Činnost apoštolská. Jenom touto
cestou dojdeme ke smyslu, vlivu a moci nad dušemi, na které
budeme rozsévat zářivé, ušlechtilé příklady, hlásané naší ctností,
abychom se stali živou ilustrací trpělivosti, pokory, poslušnosti a
modlitby.

c/ Konečné kvůli duším. Ony nechtějí křesťanství hlásané jenom ústy,

nýbrž žádají živé příklady. Ježíše chtějí vidět íměěÍ7-^@í%eié-v knězi, učiteli, ve vychovateli, ve vychovatelce, v přetistevenycí Ony chtějí, aby Spasitel promlouval z každého rysu jejich života.

d/ Ale zvláště kvůli osobě našeho Pána Ježíše ^rista.

Jak shovívavě a jemně se On jevil vůči nám, On předvídal veškeré okolnosti a potřeby našeho řeholního 'ivota. Nechtěl, aby cnom cokoliv brali na naše ramena, co napřed On sám nevyzkoušel. Proto po dobu Čtyřiceti dní a nocí se tu oddával nejprísnějšímu životnímu pokání•

A led si položíme otázku! Jaké ny máme po této stránce nedoslat^; Jestli je to záliba v pohodlí, maxiTiální uspokojení svých potřeb, měkkost, slabost našich smyslů? Tady se podívej na púst Páně tam v té skalnaté jeskyni. Jestli toto bude nedostatek pružnosti B trpělivosti ve styku se spolubratry, s dětmi nebo se švédskými lidní

- jak v tomto případě krotit výbuchy neovladatelného „JJ?"t' Kdykoliv najdeme příslušný, elaby bod, musíme mu věnovat celou naši pozornost Odporučme rovněž tuto záležitost Srdci Páně a prosme Ho o sílu k práci a k vytrvalosti.

II. ŽIVOT V MODLITBĚ A A^TOLCKÉ ?OV)LANÍ

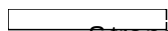
V tajemství pobytu našeho drahého Spasitele v poušti KW^R^NTANY, nacházíme také příklad našeho kontaktu k Pánu Bohu. V kaadé práci apoštolské je nevyhnutelné spojení s bohem. Třeba bude nutno, zbavit se sebe sama, aby bylo možné, oddat ee úplně Bohu[^] teprve až pak budeme moci oddělovat spasitelnott duše. Proto také náš Pán před svým veřejným vystoupením prováděl nepřetržitě rozjímání, odúaném Bohu, neustálou modlitbou - a to po dobu čtyřiceti dní a nocí* Kdo by byl ve stavu dostatečně popsát život Ježíšův v období těchto žjc čtyřiceti dní, ve kterých by se mohl povznášet z hlubin pekelných až do samých nebes? Leží tady na tváři v pokorné giorifikaci, ani jeden nerv se v NĚm nechvěje, sotva [^]pozoruješ jemné údery Jeho tepu. Celé prameny modlitebního zanícení se vznášejí z této jeskyně denno-denně k nebesům „QUAE -••-ET li: TA QUAE ASCENLIT DE DESERTO? " Kdo je ona, jež vystupuje z pouště? /PÍS. 8,5/ ptá se ?3c Písmo svaté.

Toto je modlitba Srdce Ježíšova, vznášející se k Otci nebeskému. Za koho se Spasitel modlil ve své samotě? - Jako Bůh - člověk se modlí za celé lidstvo, tím že se věnuje opravdové, katolické, apoštolské modlitbě. Jako Hlava veškerých lidí vystupuje před svým Otcem ne i eským v záležitosti každé jednotlivé duše[^] všechny má On stále před očima. Svým okem vidí všechny národy a země budoucnosti, všechny

diecéze a všechna shromáždění řeholní, všechny kláštery -- vidí také váš klášter a v něm tebe, jak konáš led své exercicie. V duchu vidí veškeré tvé potřeby a nedostatky, veškeré tvoje slabé stránky, Popředu již pozoruje veškeré příští hodiny, roku a. chtěl by tě obdarovat milostí a silou, abys v každém okamžiku svého života vybíral jenom vždycky tu dobrou cestu. Toto všechno pojímá svým zrakem už předem a to ohledně ke všem duste - toto vlastně povznáší modlitbu k nebesům. Na křídlech své všemohoucí modlitby vyzdvihuje celou budoucnost, celé dějiny církevní a celého světa. Takto se modlí apoštolská duše.

A jak se modlí? - Na toto odpovídá dopis k Hebrejcům: „ CUM KiA CLArIDRE VALIEO ET L^CRIMIC" - s hlasitým voláním a pláčem" /Žid.5,7/. „, KT -XAULITtS ^ST PRO tUA EEVERENTIA" /Žid.5,7/ Někteří to překládá jí:„byl vyslyšen pro ^eho hodnost". Ale většina překladatelů písma se drží verzi „ Byl vyslyšen díky své poslušnosti /poddajnoEti/" bohBbojno&U. Ioto je škola modlitby apoštolské I Musíme se nějak vtělit do Pána Boha, abychom se stali poddajnými

*^ts^yiy!
fcář&dím)v rukou našeho Mi. & tra.

a/ S ohledem na Pána Boha, který od nás očekává základní život

modlitby. Osoby řeholní jsou povinny spolu s knězi vytvořit přemostění, spojující Boha e dušemi. Modlit se také musíme za děti, které se ještě nedovedou modlit, a za hříšníky, kteří se už modlit nechtějí.

b/ S ohledem na duše. Budme o tom do hloubi duše přesvědčeni, že ne naše slova.a postupy přinášejí ovoce práci pastýřského úřadu a práce výchovné, ale také milosti, ony nadpřirozené prostředky, které nám vložil do rukou Pán Bůh. řeholní osoby by měly byt jako spojení provázející Boží milost do dučí, proto musí svojí modlitbou překonat jejich nevěrnost a nejistotu povahu. Pouze tolik docílíte doslovně ve svém apoštolském povolání, kolik milosti získáte pro duše, které můžete dosáhnout jedině pomocí modlitby. Proto bučme především velkými oddanými aodlícími se k Bohu! Ne vábením a napomínáním, ne obezřetností a ostražitostí» ani ne tak prací a námahou se dostanete ke kladným výsledkům, nýbrž jedině modlitbou a obětí. Toto je tajemství opravdové apoštolské účinnosti.

c/ Konečně s ohledem k nám samým. Nesmíme při té celé naěi práci péče o duše zapomínat na nás samých. Jsme jako ty větve, které musí zůstat ve spojení s olivovým stromem, pokud nechceme uschnout a zahynout. Čím hlouběji vnikáme do řeholního života, tím silnější musíme zapustit kořeny v modlitbě. Každý řád nám připomíná překrásný rozvětvený strom? proto musí v každé jeho jednotlivé větvičce pulzovat oživovací stavy celého kmene, aby se mohla spojit ee všemi buňkami stromu, kterému vděčí za svoji existenci.

V opačném případě se stane rostlinou cizopasnou, nespojenou vnitřně s celým organismem a při prvním lepším zavanutí větru odpadne. Jenom tyto větve se udrží při životě a ohebnosti, které srůstají současně s celým stromem, od kterého čerpají životní sílu

Snad se skutečně dá překlenout nějaký čas bez vnitřního života, bez ducha modlitby a přizpůsobit se navenek k životnímu způsobu kláštera, ale kdykoliv se dostaví nějaká vlna větších obětí, těžkých zkoušek ctností, přijde najevo, že jsi nečerpáš Život z jádra stromu, pocítuješ nedostatek nadpřirozených prvků zanecháš vše a na omlutě naříkavě proneseš: „Dále už to nevyak žíml“ - Takto jednají lidé, kteří dělají všechno jenom povrchně

• 154 -

Opravdová apoštolská svatost se vždy opírá o modlitbu. Dostaneme se k ní tím, že se zavedeme do naší apoštolské činnosti úplnou důstojností /vážností/ koncentrace, v opačném případě nás zůstane jenom člověk, jenom prach země, pochyť pak nadpřirozeného Božího prvku. K tomu nás vlastně učí náš Pán Ježíš příkladem čtyřicetidenní modlitbou.

III. POKOSENÍ SATANA A APOŠTOLSKÉ POVOLANÍ

Spasitel nám dále ukazuje, jaké máme zaujmout stanovisko vůči
<,'
našemu nepříteli. Pokušení zlého ducha, se kterými nás samých) a nám

svěřené duše zraňujte a také naěe vítězství nad nim, to je třetí strana apoštolského povolání, které nás zavazuje k vytvoření nepřátelské síly vůči satanovi.

Dobrotivý náě Spasitel dovoluje d'ábelské útoky na sebe, aby nás naučil, jak proti němu bojovat. Teologové tvrdí, že se satan k němu přibližoval ve viditelné podobě, promluvil lidským hlasem, jako kdysi k prvnímu člověku v ráji. Tímto způsobem měl druhý Adam v úmyslu opravit poklesnutí prvního Adama. Sv. Tomáš vidí v pokušení našich prarodičů posloupnost v pokoušení Spasitele v poušti, stejným metodickým postupem. Satan napřed vnutil prvnímu člověku chtivost po požitkářství^ Kristu Pánu taktéž. Nato ctižádost, měl je naučit umění odlišovat dobra od zla;„To ví Bůh, že když ochutnáte z těchto plodů, otevrou se Vám oči" /Gen.3,5/. Taktéž předkládá před Spasitele veškerá království Země a projevuje ochotu, že Mu je dává do vlastnictví, Dokonce nutí prarodiče k domýšlivosti /pýše/» „Tak jako Bůh rozpoznáte dobro od zla" /Gen.3»5/. P®^ Spasitele vyvedl na vrchol svatyně a řekl:„Vrhní ee dolů, je přece psanci,, Andělům svým nařídí, a budou tě na rukou nosit /Mt.4,6/.

Proč Spasitel dopustil k sobě tato pokořující pokušení? a/ Především proto, aby satana udeřil do hlavy a přemohl ho» b/ Za druhé proto, aby svým vlastním příkladem nás naučil, jak musíme na pokoušení satana reagovat. Spasitel si totiž dobře uvědomil, že i my se budeme setkávat v oblasti své apoštolské práce se satanem, bua ve svém vlastním vnitřním životě, nebo ve starosti o nám Pánem Bohem svěřené duše. Proto nám

chtěl ukázat. Se satana donutí na útěk modlitba[^], obět a boj,
e/ Dokonce nás chce Spasitel potěšit svým příkladem, abychom neklesal
na duchu, když se ocitneme v podobných situacích. On je přece tak
dobry, tak nekonečně rozumný a lidský, že nás doprovází skoro

- ' .-^r-i... i, -í»hr» tamním mrakům, jak často
nazýváme

- 155 -

Poznejme tady zase našeho velikého vůdce, kterého jsme si
zvolili za Pána a Krále - On sám přislíbil, se vsím s námi rozdělit, jako
jsou potíže a námaha boje, jako také triumf a odměnu. d/ Také naň
chtěl dodat odvahy svým příkladem vítězství nad pokušením, tím, že
nás ujistil, že i my vyjdeme vítězně ze všech bojů a pokušení,
spojených s našim povoláním, s našim apoštolátem, pokud zůstaneme
věrně při Něm. Pokud ale ztrácíme hlavu v boji, umožňující překvapit i
zlého ducha, jeho různým krůčkům a neočekávaným útokům, staneme
se pro našeho nepřítele lehkou a žádoucí kořistí.

Vítězství a odměna. - Pozastavme se ještě nad tím, jak klid a kategorická
odpověď našeho Pána donutila pokušitele k útěku. Tímto způsobem
konci ona přísná doba v poušti přímo nebeskou scénou. Pouší se promění
v ráj[^] utrpení a sebezapření Páně zůstává korunováno uspokojivou
odměnou. Cnášel silný a bolestný hlad - a hle, andělé Mu přinášejí
rozmanitou pomoc. Kníže temnoty, satan, áeho majestát chtěl potupit, • »

a led Ho velebí hnížata nebes, jak to zpozorovalo v prorockém vidění
Písmo svatých „Ať¹ se rozveselí poušť....., a ať rozkvétá....-

- Slevou Libanonu byla vyznamenána" /Iz.35,1»2/.

loto je blahoslaveným konečným cílem apoštolské
duše, která dovedla namáhat se a přinášet oběti pro svého Spasitele

-

- rajske uspokojení, nebeské štěstí a vděčná ochota andělů za práci
provedenou tady na zemi pro dobro dně i jejich vyvolenců.

Nakonec naší meditace prosme našeho Mistra a Vůdce o milostivé
obnovení v nás oných příznaků apoštolské vitality, o zbavení se toho
všeho, co se během dne a léty usadilo prachu a rzi na naši duši,

-aby aby v ní zůstalo jenom jediné třpytící zlato a lesknoucí ocel*

Nezkušená duše, která ještě nemá za sebou svoji poslední řeholní
zkoušku, at usilovně prosí Pána, aby z mladého Davida učinil ráčífl
mužného bojovníka. Byl to ještě malý chlapec v Zástupu» -<• ale tehdy
už v jádru hrdinou.

A takto se dostává život našeho Pána do našeho vlastního života a
do naší bezmocnosti, pronikající celou naši bytost a naplňující ái
božskou skutečností. Držme se vždycky jednoho jediného hesla? „ s
Ježíšeml Sain nás k tomu pobízí ^MECUM, SEMPER MECUMl" - Se
mnou^ vSdycky se mnoul At je nám to klíčem, se kterým jsme schopni
otevřít dokořán veškerá tajemství života řeholního.

VI*

DEN

2.

Medita

ce

Volba apoštolů

Syni vstupujeme do veřejného apoštolského života Ježíše Krista^ toto je zvláštní obor života těch řeholních osob, které nedostaly vyzvu k Cistě konte-npletivnímu životu, ale Božím řízením alilosrdenetví byly označeny charakterem apoštolátu. Tímto způsobem se setkáváme e nejvnitřnější svatostí našeho povolání. Tečí se už nebudeme trápit nad prvním týdnem, nebudeme ee pořád točit kolem něho, ale a apoš~ totem, kdysi hříšníkem radostně zvoláme:„ Zapomínám, co je za mnou a vynakládám síly k tomu, co je přede mnou, spěchám k vyznačenému cílu" /Flp.3,13/. Namáhati se, tot je síla oddanosti /zápalu/! Všechno ostatní je polovičatostí. Pokud nám ale přesto postaví satan před oči naši celou hříšnou minulost, ve snaze větěpit nám do duše pochybnost, pocit strachu neb malomyslnost, zabouchněme před nimi dveře našeho nitra a zanotujme si se sebou Bxi^x bojovou píseň, jakou nám zanechal ve svém dopise k Filiplanům velkomyslný sv. Pavel*

Když mistr ukončil v divoké, osamocené poušti z jeho jemu zvláštní věrnosti a neutuchajícím hrdinstvím ducha svou přípravou na

veřejný život, zneklidnil se náš Mistr nad volbou svých nastávajících apoštolů, přátel svého srdce, svých pobočníků* To, co tehdy před zhruba 1900-ti lety vykonal, učinil v perspektivně pro příští věky a také vůči nám* Tady jsou kořeny našeho povolání? v hodině, v které náš dobrotivý Spasitel si volil svých dvanáct apoštolů. Krátka si poslechneme tuto příhodu.

Za nedlouho po započetí svého učitelského povolání, když už byl Spasitel znám mezi lidmi a jimi obdivován^

POČÁTEK;

kdy už měl kolem sebe mnoho učedníků, se jednoho večera s nimi vydal na horu *TÁBOR** Doprovázel je početný dav lidí. Z druhé strany Tábora, skoro naproti se vystupuje *SAFIT* a uprostřed je hornatá planina. Toto místo právě zvolil Bůh už od věků k položení základu své Církve tím, že vybuduje dvanáct pilířů a sloupů: dvanácti apoštolů.

Bohatý zástup lidí obklopuje Pána. On ale šel před nimi na vrchol hory a tam strávil při modlitbách celou noc. Následujícího dne při prvním slunečním svitu sestoupil zpět na planinu a započal s výběrem svých apoštolů. Živě a v hře-Hv-^h ho-nwáffh "•; ^-»...-a--- -^i--

- 157 -

tuto scénu*

úvod první; Ještě nikdy nebyl *Ježíš* v tak slavnostní, povznesené a

radostné náladě. Lidé se nemohou dost vynadívát. Tak učedníci to zpozorovali. Co se to vlastně stalo?...Tu najednou začal Pán volat po radě jména některých učedníků. Bylo jich dvanáct, Petr, Jakub, Jan a další. Každý z volaných nejpravděpodobněji vystoupil z davu, poklekl před Místrem a On položil své ruce na jejich hlavu a žehnal jim, dívaje se přitom do příštích století. Vědí v nich, svých apoštolech, celou Církev budoucnosti. Připojují se k nim různí zakladatelé řádů s tisícerými svými duchovními syny a dcerami. - V jejich počtu se nalézáme i my, a prorocký, žehnající pohled očí Páně spočívá také na nás. Lidskou řečí řečeno, On je neznal, když přicházeli k Němu* Jestli pak Ho budou poslouchat? Jestli pak přemohou námahy apoštolského života? Přijímá je a věnuje se jim bez výhrad - a toto je marnotratnost těch prvních dnů,

Úvod druhý Nyní prosíme vroucně o milost přesného poznání našeho Pána v Jeho velikých plánech, milosrdných úmyslech a nadějích. Prosíme pokorně o milost, která by byla sto, odpovědět Jeho velkomyslným nadějím a laskavým úmyslům vůči nám, abychom Ho mohli následovat v apoštolské svatosti a apoštolské práci. Tyto dva charaktery mají určit dvojí způsob věnování se Pánu: svatost a horlivost apoštolskou. Nyní se podívejme; !• Proč y Pán povolává své učedníky?

2. K čemu je povolává?

3. Jak měli apoštolové za Jeho vyzvou?

I. PROČ PÁN POVOLAL SVÁ UČEDNÍKY?

Začátek jejich povolání fíí dvojí stránku; přirozená, odpovídající jejich původu, stavu a životním podmínkám a nadpřirozená, vyplývající bezprostředně ze Srdce Božího o ^f a/ přirozené podmínky povolání.

Pokud se jedná o tyto, to Pán vy luč®je jenom dva druhy lidí především ti, kteří se sami domáhají zůstat u Něho. Je to jejich vlastní volba, jejich osobní rozmar, šle není to povolání Boží. Takové Pán nepotřebuje^ jsou to pobožní snobové. - K tomu druhému druhu se započítávají ti, kteří skutečně obdrželi Jeho milost, ale nevyužili ji, neodpovídali na Jeho vyzvu. Připomeňme si bohatého mládence: „ DOFRŽUJ PRIK^ZXřd’*. povídá k němu Spasitel....

- 158 -

„ Toho všeho jsem dbal" - zní jeho odpověď, - „, Chceš-li být dokonalá, jel, prodej všechno co máš a rozdej chudém... Potom přijdi a následuj Mě /MISSt. 19,21/ Zřejmě st to mladému boháči zdálo za těžké.,.

Toto je ztroskotané povolání,

Mimo tyto dva druhy vymyšlených a ztroskotaných povolání, Pán nikoho

xe svého středu nevyklučuje.

Koho pak to povolává? - Chudé lidi, rybáře, o n8co později tkalce stavu, Pavla. Také si vybral spolupracovníky z lepších společenských vrstev, např. NATHANAELE z KANÝ. Matouš, dělník, patřil sice do stavu, Izraelity opovrhovaném, zato ale byl člověkem zámožným a vlivným.

Jak vidět, neodmítá Spasitel významnějších jedinců, ale svoji větší zálibu věnuje chudým. Také nevylučuje nedokonalých. Poctiví apoštolově museli mít nemalé zlozvyky. Přitom ale měli upřímnou dobrou vůli a věrnou oddanost k milosti. Byly to otevřené a znamenité povahy. To jsou vlastně ony tři veliké a krásné přednosti, které hledá Spasitel: dobrá vůle, vytrvalost a upřímnost. Dokonce ani hříšníky nepřehlédne. Pavel přece byl perzský pronásledovatelem a hříšníkem, ale pod tvrdou kůrou uviděl Pán dobrý ušlechtilý zrn.

•

Jaké byly pocity Ježíšovy vůči těm prvním dvanácti, které Mu Otec poslal? Toužil po tom, aby jim řekl všechno, a všechno vysvětlil*. Měl s nimi veliké plány, měl v úmyslu udělat z nich statečné a chrabé pracovníky, kteří s Ním budou spolupůsobit až do konce.. A. oni sami o tom ještě neuvažují /nemyslí, nevědí/, že se dostávají do služby, ve které jim připadne úkol, posvětit všechno, dokonce šasi život. Ještě nevidí dlouhou cestu, cesta, která se nyní upravuje! a jestli si myslí, že našli vše, když Mesiáše našli, jak oni se mylí...., fot je teprve začátek.

b/ Nadpřirozená milost povolání.

Tak se tedy představovali apoštolově podle své povahy, podle materiálu, ze kterého byli stvořeni. Dobrotivý náš Spasitel je vyzvedl vysoko nad sféru jejich prozatímního života. Co ale tvořilo duši, která dodávala této hmotě skutečný pohyb a život? Milost povolání do

stavu řeholního, do apoštolátu. Toto je podle své podstaty stav nadřizený, vyšší než všechny dary povahy, talenty schopnosti a vlastnosti. Milost povolání vyplývá z bezedných hlubin Božího milosrdenství, kterou si nikdo sám sobě nfrvyateiaéa;3;

vysloužit nemůže.

Veškerá tato pozorování jsou tak jasná a jednoduchá a jasnými nám je činí scénka volby apoštolů.

• w - ^--</ "ift/mtbs.

- 199 -

Naslouchejme Jeho slovům. Pomyslel na položení základu pro svou Církev, určit první ve svém království. Vidí jak během století se rodí z těchto dvanácti celá hierarchie Církevní, papeže, biskupy, miliony kněží a reholníků* O těchto všech mluví se svyc.; Otcem nebeským a také O x tobě.

Když první záblesky povolání zanítily Ivo ji duši, byla to milost, kterou ti v oné noci vyprosil Spasitel. Odkud se vzalo naše povolání? Vysvětlil to sám Spasiteli „Otče, ty, které Jsi mi dal, jsem zachoval /Jan 17,12/. Ptá se jaksi svého Otce na jména těch, které má vybrat, vroucně prosil o Jeho Otcovské požehnání pro ně, aby je vybavil odpovědně ke svému povolání schopnostmi a vlastnostmi*

Toto je počátek našeho povolání. Ale sám jeho počátek spočívá v

Srdci Spasitelově. Zatoužil po tom, aby se s námi podělil o své povolání, o svojí svatost a práci. To a je z Jeho strany důvodem, nesmírné důvěry v nás.

Postupme o krok dále. Naše povolání n-á svůj počátek v samých hlubinách Církve. Nevěsta Kristova. Katolické kněžství, katolické řády to jsou vpravdě klenoty Církve, „GLORIA MEA, CORONA MEA“ /Flp»4»l/* Odsud také pochází ta neobyčejná péče Církve, jakou věnuje výchově nových ratolestí řádu. Nikoho tak štědře neobderuje poklady své pravdy, jak své mladé dívky, žijící v noviciátech a seminářích. Kněžství Církve svaté tam buduje oltáře, kde kvetou a dozrávají tyto duše.

Je to upřímný, jednoduchý rozum, otevřené srdce, poctivě a věrně • - to! je to, co odstraňuje z cesty povolání veškeré překážky, "amo to skutečně ještě nestačí, mimoto se musí nad námi naklonit milosrdenství Boží a vésti nás Širokými cestami apoštolátu.

II. JAKOU ÚLOHU URČIL PAN APOŠTOLŮM

!• K co nejužšímu životnímu společenství s Ježíšem.

Evangelium dává na to dostačující odpovědi „ aby byli s Ním." UTJESSENT CUM ILLO". Jaká to perspektiva! Tedy neustálé životní společenství s Ním* Opustili všechno a doprovázejí Pána všude,

kamkoliv kráčí; ne hory, do pouště, do Jeruzaléma, na vrchol hory
 fiiíxsxé Olivecké, A po Jeho zmrtvýchvstání zase se urychleně kolem
 Něho shromáždují, On je koneckonců sám svolává* - „Eí-EE CUM
 ILL0^{1*} • • „ byti s Ním'*. Není to snad nejpodstatnější postoj celé
 vědy o dokonalosti? Centrum samo těžiště našeho řeholního života
 tkví

---X TA íí <^ X A ••-i*"t-»»-it'S»»*-»4" -
 TAI" ^ »"s ••\A<'!1&^i TQ'4" a m ^ 1 CMí' d 4*

- 160 -

tot je celň naše dokonalost. Skrze Ježíše ke všem ctnostem, k úplné
 svatosti, ale ne skrze ctnost k Ježíši*

Vyberme odsud některé příklady k použití, yady tě potká nějaké
 ponížení; jestli chceš, můaeš si své dávné h.řícJ(ay uvědocr.it, tím, že si
 v duchu sám k sobě řekneš! „ Zasloužil jsem^i to*** ^aleko lépe ale
 učiníš, kdy?; raději pomyslíš na Spasitele! .^SSSE CUM ILLO" byt s
 Ním. v pokoře. Íostaneš nějaký tvrdý příkaz? pomysli na Ježíše, na Jeho
 poslušnost. Tím, že budeš pokaždé obnovovat sv^j řeholní slib
 poslušnosti, bud vděčný evému Spasiteli za každou k^pku, kterou ti
 dovolit vypít ze svého kalicha. Tvé úvahy nejdou přtiipXuěnya směrem,
 objevuje se u tebe nedostatek hloubky myšlene.k a nedostatek rozníce-
 noBti citů. Proč hledáš myšlenky a city? Raději hledej, Ježíše, usedni u
 Jeho nohou s Marií Magdalenou, zahřívěj ee ohněm Je^Oi, milosti tak
 jako chudičky červík ne slunci. „ EESE CUM ILLO- - tótl|| Krietem.

2. K vysoké počtě.

t\ :i^ \ \

Pán měl při výběru svých apoštolů ještě jiný plán v úmy«tm pozval je

kx k velikému vyznamenání /cti/« Tak jak oni, ^bak i my. budeme nebo už jsme apoštoly, poslanci, zástupci Ježině fcrista, jteko Jeho druhým já, zornice Jeho oka. Dokonce i ti, kteří nemají kněžskou důstojnost, mají tu cest, reprezentovat světové zlájmy Páně, íHají ee přimlouvát svojí modlitbou, svými sii oběťmi za duče, za Cíit'issev •

• také oni nesou ve svých rukou cenu Krve Kristovli, k větší ftiávlř Boží. | Í\^s.

3. K velikému štěstí. - ' i| ^ Uy jsme také dostali díky soužití e Kristem, vyzvaní k nadměrnému štěstí. Musíme prosit nějaké osoby ve službě, zemAkého úřadu, y'\ abychom nakonec odešli stejně v nemilosti. Naším Stěstíoi je PáR, blažennost veškerých nebes, bohatství načí chudoba< Toužíme snad po něčem lepším? Nemáš pro nás na této zemi nic krásnějšího, nic zábavnějšího? • \

4. K ušlechtilému apoštolátu. \ K jakému účelu nás Pán mimoto povolal? Vybral nás, povolal nás a pozvedl nás k věci nejsvětější, nejvznečenější k životu apoštolskému. Nejsme jenom k modlitbě, nejsme jenom k práci, a nejsme ani eremity ani slu/ební duchové, ne to ne. Saa blahosla vény í^yn Boží je naším vzorem, naším životním programeBa^, Zní to krátce; apoštolsko svatost a apoštolská činnost, i i'

?» K věčné slávě, j \ Nakonec nás Pán vyzval a povolal na nejvyšší stupek etávy. V^tší •lávy než ta apoštolská není* Pokud nám alespoň v malé díře bude AAi^f* i^Xcie+y>1+ co TIQ Qr'.ři&+ (ti elrt'S nrfár l - r> t'> ft v. <& •}^ •C nSicflv \ AnSft álľnv

'•••V-!*-*r.'^M, «

Bela světla záblesk jejich svatosti? Pán nám dovoluje, žít se také naději: „Vy, kteří jste Líně následovali, budete jednou zasedat na dvanácti trůnech, soudíce dvanáct pokolení Izraele /Mt,19,28*, Lk. 22,30A

Toto je několi vznešených myšlenek o našem povolání. budeme schopni kdykoliv se za ně odvděčit? Může existovat nějaký žal, nějaká oběť, migska před kterými bychom měli ustupovat? Nectíme se - jak jsem už jednou řekl - nechme se používat, opotřebovávat a také zneužívat - vyššího, ušlechtilejšího způsobu života, než ten, který Bern Bůh vybral pro své apoštoly není možno najít.

^{1^},. III, JAlrfM ZPŮSOBEM
ODPOVĚĎELI APOŠTOLOVĚ NA

vfZvU JEŽÍŠE

•, .-----,--i"~

Následování Pána:

a/ Se svatou úctou. Už jen jeden titul budou odsud znát: „ VOCATUS APOSTOLUS JECU CHBISTI" - „z povolání apoštol Ježíše Krista'*. Talc nebo podobně se nejraději podpisuje ve svých /dopisech/ listech av. Pavel /np fiím 1,1^lKor. 1,1/. Všechny začínají stejnými slovy, Icteré zdůrazňují s jakousi svatou hrdostí:„Já, Pavel povoláním apoštol.'* Toto, at určuje i naši hrdost, hrdost, že máme totéž povolání jak blahoslaveny Syn Boží* Učíá-li děti ABC - a toto je

ABC moudrosti Boží< „ VOCATUS ^ APOSTOLUS", - povoláním apoštol". Čím jsou nakonec všechny hodnosti řeholní oproti té jediné ušlechtilé hodnosti: „ VOCATUS APOSTOLUS,' oproti úřadu apoštolskému? ^o, že vyučuješ ve vyšší nebo v nižší třídě, přechodně jsi v tom neb onom úřadě, co to všechno znamená v porovnání s tímto jedinými s povoláním k apoštolství? Toto. ýe ABC - dou, základní pravdy naší víry, které ozařují /horizont/ obzor našeho povolání.

^
i

b/ Apoštolové následovali Pána rychle a ochotně. O Petrovi a Ondřejovi se dočteme: „ Ihned zanechali síť a" následovali Ho". - Opustili všechno, otce, dům a své řemeslo a šli za Ježíšem, neboť není možné, vzít na cestu apoštolského povolání, ani kousíček rybářské sítě, jakoby nějakou malinkou modlu, ukrytou pod řeholním oděvem, pod vojenským pláštěm apoštola* Takový střep sítě, to jsou tvé špatné návyky, které neodložíš, to jsou kritiky, hrubé chování vůči druhým, nespořádaná oddanost vůči příbuzným, představeným nebo k sobě rovným. Jestli třeba nějakou řeholní

^._»V,.. „-^*.XX44- „-.-.».,. X« K-.l „ „-l .. „-l .< - „ - ,3 „_.. ..- 1,4.---<- -l „3-^_,-

vila pěkné hnízdečko, a nebo že dostala příkaz, aby obsadila nějaké místo, které se jí zdá příliš těžké, tak je to neomylné fakt, že si vaala s sebou střep rybářské sítě* Toto není úplné oddání se*

c/ Apoštolové se vydávali za Spasitelem s velikou radostí, Matouš, když uslyšel vyzvu Kristovu! „Následuj mě, zanecháš všechno, své svitky všechno, všechno a běžel za Pánem. S radostí připravuje přepychový oběd, přátelskou hostinu, na kterou zve všechny své kolegy z oboru lotříků, pravděpodobně těch, jakým do nedávna byl on sám. Podívejme se na štěstí tohoto člověka, sedícího vedle Pána který se radostí a spokojeností červená, že konečně skoncoval s celým svým krámkem a může svobodně jít za Spasitelem. A vedl al poctivě a svědomitě.

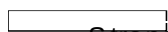
Nebyl jenom apoštolem, ale také evangelistou. Na přání Páně změnil dokonce své jméno LEW. Zapisuje je /to jméno/ jenom ještě a vždy do svého Evangelia: „LEW MATOU?", aby se celý svět dověděl, x jakých propastných hlubin ho Spasitel vytáhl*

A sv. Jan, když jako stoletý stařec z hor, psal své evangelium, uvedl dokonce přesnou hodinu, kdy poprvé uviděl Ježíše. Zdržoval se tehdy se svým bratrem Ondřejem u Jordánu. Pán se na něj obrátil a ptal se: „Co hledáte?" / Jan 1,38/ a vzal je s sebou na celý den. Jan si vzpomínku na tento den uchoval v paměti až do pozdního věku, když v deset hodin potkal Ježíše a setrval s Hím do pozdní noci* Tuto desátou hodinu apoštol už nikdy nezapomene - byli nejslastnější v jeho životě.

Podobným způsobem jsme povinni i my kráčet aa Pánem po
pova-neSené cestě apoštolství B velikou radostí, plní radosti a velko-
myslnosti* Uchvácení dobrou vůlí dáváme ee Pánu d0 vlastnictví, že
usuzujeme, že jsme už všechno učinili ••••A teprve potom pomalu
odhalujeme celé hlubiny látky Ježíše a zároveň poznáváme škálu
požadavků, jaké tato láska klade. Je naším úkolem těmto požadavkům
odpovědět.

d/ Nakonec zůstali apoštolově svému povolání věrní až do své smrti. Petr
se dal ukřižovat, Pavel štít hlavu, Jan •skonal-^v^TTo-řiefg^ole^-:
všichni mimo Jidáše zachovali Pánu věrnost až do posledního dechu,
až do své smrti»

Nakonec meditace opíchejme k Spasiteli a odevzdejme Mu
vřelé díkuvzdání za každou hodinu prožitou v řeholi, za každou
získanou milost ve společenstvím Spasitelově, nevýslovné
poděkování za každý kousíček chleba, za každou část oděvu, kterou
«ám poskytl řád,

- 163 -

ve vedení představených - toto jsou všechno argumenty milosrdenství
Srdce Ježíšova. -

Poděkujte Mu za každou duš, kterou k vám přivedl, kterou svěruje

vaší výchově a starostlivosti? poděkujte za všechny těžké povahy pod
vaším vedením.- A potom se odevzdejte Panu na další dny života,
Jedinou výhradu, kterou si můžeme klást, ať zní: Drahý Spasiteli, jeem
na všechno připraven, ale jenom ve spojení s Tebou^ - Ľ Tebou na kříž,
k mučednic tví, ale vždy v rouče řeholníka, vždycky jako jeho věrné a
obětavé dítko, věrné až do posledního dechu*

VI. DEN

Konference

TÍfeTÍ STUPENŮ POKORY

Onen velký zákon třetího stupně to je čest a láska k našemu Pánu,
plné úcty a důvěry v Něho^ proto také sv. Ignác nazývá toto přizpůso-
bení duše pokorou. A, proto láska ve všem; zcela ve všech životních
•ituacích, naplnění důstojností, úcty a láskou, která ukane se tak, že v
pocitech naší nehodnosti a nouzi se nechcem mít lépe, než se měl náš
Mistr. Dalo by se to nazval laskavou úctou, a EV. Ignác povídá krátce a
vojenským stylem! „, POKORA". Rozumí přitom pokoru, je jíž zdrojem
je láska Cpasitele.

Tento velký zákon pokory bývá prakticky tak jasný a zřejmý, že
obyčejně nevyvolává žádných pochybností. Přece jednou může nadělat
starostí{ a jmenovitě jeho přizpůsobení, rozpětí jeho vnitřních a vnějších

příkazů. Člověk si jednoduše položí otázku: tam nesmím nic jiného čekat než jenom utrpení, kříž, sebezapírání, oběti za oběti, pokoření za pokořením, ponížení za ponížením?

Odpověď zní takto; existují tři případy které vyčerpávají celkem veškeré možnosti přizpůsobení se k výše uvedenému zákonu*

První případ; Jestli větší Boží sláva je závislá na mé pokorě, je i to

mojí povinností zvolit tuto pokoru a zároveň rezidovat z mé vlastní cti a slávy*

Druhý případ: Jestli naproti tomu bude stejná sláva Boží, nezávisle na tom jestli jsem zdrav nebo nemocen, to bych se raději měl volit účast Bě utrpení Ježíše a na této cestě hledat slávu Boží, Třetí případ; Jestli mi konečně bude větší sláva Boží k mé cti a ne k pokorě, tak se raději přikloním na stranu uznání nepokoření, „avšak se více obávaje“ úcty než přetvářky.

Ale napřed věnujme tomu určitou pozornost. Snad se někdo zeptá: tak tedy mám všude hledat jenom: samou pokoru? - Odpověď naleznete v textu „DUCHOVNÍ CVIČENÍ“; slovo „hledat“ je v nich ve smyslu „do

přát si". Skutečně tam sv. Ignác použil jenom ječnou výrazu „dopřát si,** Icrime toho stéle říká „VOLO", „ chci" /např. chudoba/ „ET ELIGO* -- a volím". Jestli se budeme muset rozhodnout mezi volbou úcty u lidí a nebo pokorou /přinuce;-í k tomu viditelnou prozřetelností v osobách představených a nebo neviditelnou vnitřním nacšením milosti/ nemůžeme Bít v nejistotě, proto „chci a volím" pohrdání, se Spasitelem oddanému v ponížení.

V třetím případ? / kdy povede moje úcta u lidí k větší slávě Boží/ používá sv. Ignác slovo „ DESIDERO", „Dopřeji si", usilovné ei přeji, byt pokládán za nepotřebného, lehkomyšlného a hloupého /INUTTUC, INSIPUNE i-T FTULTU^/, B poměrné k tomu byt posuzován, ne 2 za obezřetného a moudrého. Po tomto, toužící" - „r"EEir'F;RO".

„Volba", to je záležitost těch, kteří disponují s hodně věcmi -V třetím případ? - už nemáme žádné volby, neurčuje se nám tedy předmět naší úvahy, nýbrž našeho přání. Přesto toužím po posledním místě» Raději bych chtěl zůstat nadále v úkrytě, neshronaždovat pocty, ani bych necht'?! zaujímat vysoké postavení. Ano, takovéto by mělo byt tiché přání našeho srdce, byt nepoznaný, ukrytý a zneuznány. Po tomto*' toužím, toto já hledám podle svých možností. Když takovýmto způsobem budu postupovat, nemohu v ničem porušit vznešenost těch, kteří mi rozkazují.

Postavme tedy celou tuto věc před sebe jasně a zřetelně. Zpozoruji a naleznu v rozhodnutí vůle v těchto podmínkách třetího stupně příležitost k projevení mé lásky vůči svému Spasiteli, tuto příležitost zesílá mi pokaždé Prozřetelnost tůží. Není tedy třeba, lámat si hlavu ve vyhledávání řízného okruhu obětí*. Nikdo se nám lépe nepostará o dodání těchto příležitostí než vlastně náš Spasitel sám, pokud se jenom přesvědčí, že si je zasloužíme a nikdy je nepro-marníme. Zasloužit se o ně můžeme ustavičným sebezapřením ve všech věcech, zvláště při denních událostech našeho života.

1. VŠETÍ SLÁVA BOŽÍ SKRZE MOJI POKORU

A. Všeobecná pravidla.

, 1««>A**/

(Proto) vyrůstá sláva Boží pokaždé poměrně k naší pokoře, neúspěchu, t»-(^-< zneuznání.(Proto,) že si nás nevšímají, berou nás na lehkou váhu,

x- 4.,^-,'^^ ,,,,^+-j(.riS i y.pvnfi. naskviuje se příležitost ke kategoric-

• 165 -

kému „ VOLO ET ELIGO" - „usilovně chci a volín", zachytit tedy třeba velkomyslně za obětí.

Toto je první zákon. Nalézáme jej vepsané v životě našeho Spasitele v evangeliu, v listech sv» Pavla^ Toto snažení at vos ožíval ono

také bylo v Ježíši Kristu /podělte se o povahu ^ežíěe Krista/ /Flp.2,5/, kter^j? i když byl Bohem /tzn. podstatou nekonečné velikosti/, se stal sluhou, akterý sám sebe vydal za nás, aby nás vykoupil" /Pt.2,14/

Pozastavme se jenom nad tím, že Kristus Pán nás mohl vykoupit, vzdátat Bohu nejvyšší sláva a to zároveň skrze éae^ čest nebo pohrdání, jedno, tak jako i druhé. Ale zvolil si tu poslední cestu, cestu křížovou a ponižující, aby nás povzbudil k následování v Jeho stopách. To je jasná věc, sláva Boží musí byt nade vše^ toto je cíl našeho života. Větší sláva i3o2i především, toto je jediné správný cíl naší existence* Bůh jest vším, stvoření ničím. Bude-li sláva BoU větší následkem pokory mé osoby a ne mojím povyšováním, pak jsem splnil úkol mého života. Neaám jiné volby, chci-li byt spravedlivým vůči Bohu a vůči sobě, i kdyby mě to mělo stát nevím, kolik,

Poslechneme si přímo slova Spasitele samého: „ Kdybych oslavoval sám sebe, moje sláva by nic neznamenal. láne oslavuje můj Otec, o ktereu vy říkáte, že je to váš Bůh". /J 8.54/ Jinými slovy: - já nehledám svoji slávu, nýbrž toho, který M8 poslal, moje sláva neznamená nic. - Mohl takovýmto způsobem mluvit, když sebe považoval za obyčejného člověka. Mluvme takto i my:

hledám jediné slávu toho, který mě poslal, tedy slávu Boží. Moje vlastní sláva neznamená nic ve srovnání s velebením slávy Boží*

Tento zákon se projevuje v nápisech všech řeholních řádů, který si vepsali jako hlavní heslo; Pro větší slávu Boží -• Všechno ostatní, co není touto mírou slávy Boží, je nepořádek, nemá žádného práva na existenci, nemůže v řádu volně dýchat, je zakázáno. Jestli jsme ještě tak daleko nedošli, abychom všechno hodnotili mírou větší slávy Boží, tak stojíme na místě, nejsme s to, udělat ani jeden krok dopředu a za dvě.. tě let budeme stále ještě starým Adamem^ atarou Evou, Podmínkou našeho duchovního postupu je rozmnožení davy Boží, a sláva Boží poroe-te v míře našeho posvěcení. Podívejte se, toto je míra jediné správná, toto je neklamné znamení volby.

Tímto způsobem jsem dal odpověď na otázku: „ Mám si pro tebe raději zvolit nečest pohrdání, kříž?" - Odpověď pro řeholníky má b^t jen jedna: 2S,, Ano, jestli a pokud to poslouží k větší slávě

- 166 •

B* Přizpůsobení tohoto zákona k životu řeholnímu.

Nyní přejdeme z oboru všeobecných teoretických úvah k našemu řeholnímu životu.

Jestli mi představení přidělí nějaké méně důležité místo, i kdyby to byla jen povinnost, udržovat v čistotě klášterní chodby, a přičiní-li se ona o rozmnožení slávy Boží, je to pro rané nejkrásnější

místo, i kdybych měl schopnosti k něčemu důležitějšímu. Jen, kdyby to byla vůle Boží, aby mě trápila přes celé léto nějaká mučivá choroba a abych tímto způsobem velebil Jeho jméno, to potom co nejrychleji do pokoje pro nemocné, ale B laskavou tváří, nebol všechno ee^évá ostatní nemá žádn^ vyznám. Jestli moje názory na domácí práci, na způsob vedení pedagogické práce, nebo působení duchovního pastýře nenalézají uznání u kompetentních úřadů, a je to spojeno s větší slávou Boží, tak ee nejraději přizpůsobím k mínění představených - to také bude mojí volbou, toto já chci, -

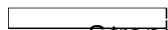
Ale jakým způsobem se dá zjistit, co slouží větší slávě Boží?

Tady můžeme rozlišit tři rozdílné okol osli:

1. Jak často nám představení něco doporučují, diktují nějakou vůlí Boží, pak je záležitost jasná, poněvadž ji Pán Bůh vyřešil. Jestli nám představení svěřili tu nebo onu práci, úř@d, bezpečnybně je s tím spojena větší sláva Boží, poněvadž jejich vůle je v tom případě výrazem vůlC Boží. Vztahuje se to k našemu ir-ístu v řádu, k našila zaměstnáním ve zvláštních domech, ale také na naši tichou ukrytou práci našeho vnitřního života. Co vyšlo z úst Bohem určené vrchnosti, je vůle Boží, jestli se nám to líbí a nebo ne» A i kdyb; mě to mělo dokonce tlačit, utlačovat, drtit: „VOLO ET ELIGO“- -- „chci a volím“.

2. Když představení, řízení yesattea rozumnou laskavostí, se obrací na nás s dotazem: „Co soudí o tom Otec, bratr, sestra? Jestli to nebude příliš těžké, příliš tvrdé pro zdraví Otce?" - Jak pak poetupovat? Napřed nutno se obrátit k Pánu Bohu s prosbou o osvíw cení, o příslušné poznání, stát na úrovni celkové lhostejnosti, modlitba se a ještě jednou modlit se o poznání vůle Boží a nakonec uvážit celou záležitost ze stanoviska třetího stupně pokory,

To znamená, vážně posuzovat věc svého spasení v řádu, všechno ostatní by byla polovičatost. Z tohoto hlediska musíme hodnotit veškeré věci: Jestli to přispěje k větší slávě Boží, jestli dostán příslušné místo /ze.m^ sinaní/, tamten úřad, tuto práci? Uvažme v pc koře tuto záležitost před Bohem: „VOLO ET ELIGO" - „chci a volím".

- 167 -

3« Konečně ee mŭl^e stát, Se sám Bůh tuto volbu udělal se81e kříž a utrpení, poznání a ponížení. Sám B&h to pro nás vybral, proto nám nezbude nic jiného, než volat se skloněnou hlavou! „VOLO ET ELIGO" - „chci a volím", po tom vlastně toužím.

Tady ještě nutno dodat, že Bůh obvykle projevuje svoji vůli nejenom vnitřním znamením. Nejednou ozařuje duěi mohutným, vnitřním svazkem svítla, aby ji děl poznat, Se od ní žádá oběti, které

mají posvětit Jeho slávu, poněvadž všechno směřuje u Něho k Jeho větší slávě. O této službě pro slávu Otce nebeského mohl Spasitel říci. Předal jsem svoji moudrost tím, že jsem ji lidem naučila odevzdal jsem svoji všemohoucnost tím, že jsem dělal zázraky odevzdal jsem svůj život tím, že jsem se dal ukřižovati posvětil jsem všechno pro zvelebení mého nebeského Otce*

Bůh tedy hledí svoji slávu na cestě vnitřních osvětlení a milostí, které nám Štědře uděluje, za kterými věrně jít, my vyvolené děti vůle Boží*, ale také za pomocí vnějších příkazů, podaných nám prostřednictvím představených, poněvadž žijeme v zákon³ poslušnosti, zvětšující nám bez pochyby vůli Boží. Skrze poslušnost .mluví k nám Bůh.

Jestli proto v budoucnu bude vůli Boží, aby ses zasvětil tvrdé, namáhavé práci a ty pocítíš v sobě nedostatek potřebných sil, to kromě toho „chtěj a vol“ to, co Bůh od tebe žádá, i kdybys přitom ztratil zdraví nebo³ smutný, nelituj toho, hekle se na duchu, užitečněji by ti bylo ncd'ok-lzal, pozbyt". „VOLO ET SLIGO'*.

^o2ná, že bys toužil, získat nějaké důstojnější zaměstnání, více významnější práci, zatím tě drží jenom na podřadných místech, přikazují hrát na posledních houslích, zbavených přitom hodně strun zatím co ty se cítíš způsobilým, ke hře na prvních houslích. Projevuj

spokojenost z daných podmínek, v jakých se nalézáš, nermut se proto! Bůh směřuje skrze tvoji pokoru ke svému i tvému zvelebení! proto sepní ruce a v pokorné modlitbě popros Pána Boha „ Pane Bože dobrotivý, chci a volím pouze to, co Ty chceš ^ „ VOLO ET ELIGO".

Zdá se ti, Se bys v nějakém jiném klášterním domě mohl značně lépe roztáhnout křídla svých talentů, daleko produktivně ji bys mohl pracovat, ale představení nějak e tvójím přeložením nespěchají, a nebo tě přeloží, ale do jiného domu, než do toho, který sis vysnil. Bůh to tak chce, zbývá ti tedy jen povědět sobě., VOLO ET ELIGO".

Svědění ti napovídá, že jsi vždycky plnil věrně své povinnosti

« 168 -

domovní, tak i jako duchovní pastýř - no a nakonec je ti přidělen pomocník - má to snad být náhrada za tvé velkomyslné zasvěcení? Dopravávej se k hradebnímu „ MOJ BOŽE" „ VOLO ET ELIGO".

Shrneme všechno v jednu krátkou větu: Poněvadž. Pán Bůh vřady a všude hledí svoji slávu, proto nohu byt jisty. Se to, co mi ukládá poslušnost, a nebo také zesílá Prozřetelnost, ať pro mě vše nejlepší, nejdůstojnější R nejvíce shodným s třetím stupněm pokory* 9« Dva příklady.

Sv, František Xaversky také uvažoval o třetím stupni pokory, v do-
kdy více než čtyřicet dní ležel nemocen na mořském břehu, přímo na
ostrova při vstupu do Číny. Tam se jeho apoštolské srdce uvolnilo, a
on postižený nemocí byl lí-nečinností odsouzen k nečinnosti. To pro
něho znamenalo praktickou jeho lekci prvních „DUCHOVNÍCH
CVIČENÍ“, kdy se dostával ke třetímu stupni. Bůh ho teď nějak ber?
Za slovo. Tento obr východu dobyl pro svého Mistra padesát králov;
ví v Indii a Japonsku a stál na hranicích Číny, aby i tam přinesl
planoucí pochodeň křesťanství. Ale právě v tomto okamžiku ho Pán
vzal do své Školy. Teď po desíti letech, od okamžiku, kdy přísaha v
době jeho první rekonstrukce, že věrně půjde ve stopách Spasitele -- co
se to děje? Určitý španělský místopředseda podal na něho falešnou
Salobu u krále, ten tuto žalobu posílá do Šíma a nakonec ev« Ignác
povolává Xaverského z jeho triumfálních cest zpět do Evropy. Toto je
praktické následování přeplněné pohrdáním a ponížením Pána a
řpěsitele. Jedna obět dána v duchu třetího stupně zvětšuje Bohu
daleko větší slávu, než-li věhlasná apoštolská činnost. NeS ten Ign-
Acův dopis došel do Japonska, duše Františka už byla v nebi. Dozrál
k oběti,

Podívejme se postupně na našeho Mistra a Pána, ne Spasitele,
Má této Zemi zlí přes třiatřicet let, konal zázraky větší než Xaversky.

A co získal? Hrstku jednoduchých, prostých lidí, poníže:

a smrt na kříži. Mohl jiným způsobem ukončit své dílo na zemi, ale pozvedl nade vše ve svém životě třetí stupeň pokory*

Xaversky a Jeho Spasitel, učedník a Mistr nás učí ve velkém stylu, jakým způsobem my malí lidé bychom měli v malém rtýlu onen zákon „VOLO ET .LIGO" - „chci a volím".

Jestli proto ned'ovefles v budoucnu prosadit své projekty, mající za účel zlepšení způsobu práce a života v klášterním domě, v konvikte, v kněžském úřadě, a nebo na jiném úseku svého povele nejsou k tomu ještě doétatečné důvody, aby see zneklidňoval a trn nll: neboť vrtochv a zármutek nikoy žádné dobro nezpůsobily, ke

kterému tvoje plány směřují. Snad právě na této oběti činil ^-^uh závislém nějaký zvláštní úspěch při tvé další práci, snad spasení nějaké duSe - prostřednictvím jednoho aktu pokory*

Toto je řešení pít prvního případu, který jsme nyní pilně zkouni;

Větší sláva Boží - za moje ponížení.

2. Druhy případ: Stejně je sláva Boží zároveň v mé slávě tak, jak i v ponížení.

Může se někdy stát, že sláva Boží bude stejná, bez ohledu na to,

jestli já sám pociťuji ponížení, odchylnost, nečestnost, utrpí ní, a nebo také jejich kontrasty. V obou těchto případech se miska elávy Boží nachází na stejné úrovni. I v tomto případě nutno se také držet principu: „VOLO ET ELIGO" - „chci a volím chudobu 8 chudým Kristem, ponížení e přesyceným pohrdáním a Ježíšem, raději toužím, byt pokládán za bezcenného než-li za moudrého a prospěšného*

Proč? Myní se nacházíme v jiné situaci. Sláva Boží je na obou stránkách rovna, a tudíž vnitřní hodnota obou činností. A podle této hodnoty měříme velikost slávy Boží. Avěak vstupuje tady určitý faktor vnější, například Ježíše Krista, Syna Božího, na kterém spočívalo nekonečné zalíbení Otce nebeského natolik, že Pán Bůh, když spatřuje v nějakém stvoření i kdyby jen skromný stín svého Syny, padá v soucit. Námi přinesené děti představují v očích Božích vnější slávu, jakou bychom Mu mohli kdykoliv poskytnout /vzdát/.

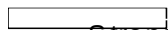
Ta velkomyslná touha přizpůsobení se Spasiteli nám dává silný podnět, který nás inklinuje k výběru ponížení a zneuznání podle vzoru Krista, Všechno ostatní nutno ponechat stranou-

Po této stránce využíváme příklady apoštolů. S okamžikem rozpoutání prvního pronásledování křesťanů v Jeruzalémě, kdy byla v poutech apoštolů tenkrát, jak uvádí Evangelium - „oni odcházeli před veleradu a radovali se že se stali hodnými, trpět pro jméno Ježíše"

/Srt.5,41/.

Apoštolům zůstala ještě na výběr jiná cesta; ale zdánlivě by dosáhli větší Boží slávy, kdyby vyučovali v chrámě a v synagogách, při nejmenším stejnou, - a tak museli mlčet, nemohouce někoho obrátit, protože je omezovaly vazba a okovy. A proto to také považují, svůj pobyt ve vězení za tak velikou výmožnost /v.ykon/? Pán jim dělá příklad, jak je třeba bojovat a vítězit*

Tolerovat hanbu vzhledem na Spasitele toto je třetí stupeň pokory, je to per-i-ektní následování Krista, je to stejný způsob myšlení s Ježíšem. Splynutí svého života obětí s Jeho životem obětí» to je přitápštolý zastoupení veškerých kázání e nepomínání, včetně zázraků, které město Jeruzalém slyšelo a vidělo, a které mohly

- 170 -

obrátit tisíce• Jeden rýe podobnosti se životem Spasitele převýšil

'• yěechno*

S tou Bamou myšlenkou se často setkáváme v listech sv. Pavla apoštola, který - jak se zdá, nezná nic ze své radosti a veselí, když zvolá: „S Kristem jsem byl přibit na kříž /Gal.2,19/; - Toto je celá jeho chloub a sláva. Skutečně trpíme, ale svým utrpením velebíme Krista, když spolu e Ním trpíme /Ez.8,17/. - Proto také nachází Předvěky Otec

nesmírné zalíbení v každé podobě k Jeho Synovi, se kterým se nemůže rovnat žádná práce pro lidské spasení

Požehnání plynoucí z napodobování Krista. Podobnost ke Kristu je nejhlubší myšlenka třetího stupně. Tady manit velikou jistotu, odstraňující skutečně veškeré klamy ohledně naší -flokonalosti* Jeme buď jak buď krátkozrakými lidmi, často si namlouváme, že to, co pochlebujeme naší povaze, proslavu je také jméno Boží, že to, co odpovídá našim zálibám se zároveň přičinu je o růst slávy Boží. Je to ale klamání. Kde neexistuje klam? Při ponížení a při kříži, kdy bereme účast na ponížení Krista, ve kterém povaha nemá co říci*

Srovnajte např. se sebou dva obětavé apoštolské muže, kteří stejnou měrou přinášejí hodně dobra. Jeden obrací tisíce, ten druhý také. Vnější sláva Boží je v obou případech stejná. Jeden je proslaveným řečníkem v katedrále, nějakého velikého města, druhý zase misionářem v nějaké malé vesničce anebo dokonce v divoké džungli v Africe, který tam trpí hlady a čeká ho tam pronásledování a pohrdání. ^ba konají hodně dobra stejnou měrou, jeden uprostřed ppaíeaá potlesků a nadšení, podávané mu ze všech stran, jako květiny, ten druhý? zase je v úkrytu nějaké zapadlé vesničky, a nebo nedostupné prérii.

Na které straně bude větší zalíbení Boží? On je na té straně, na které kráčí za Spasitelem cestou úkrytu a zneuznání* 3» Třetí případ; Větší

sláva Boží tkví v mém úspěchu a v mé cti.

Zb[^]vá nám ještě analyzovat třetí eventualitu* Pokud je větší sláva Boží spojena s naší ctí u lidí a vnějším úspěchem - co pak? Tehdy nutno vyhovět cti, není nám dovolen; vybírat pohrdání a ponížení, protože - jak vypráví jeden z novějších mistrů duchovního života: „Po loud to vyžaduje větší sláva Boží, je třeba umět se i zablesknout. Ale více se musíme obávat úspěchu a slávy, než-li ukrytého života, zbaveného veškerých příznaků cti a zjevné proslulosti.

Takto právě jednal náš drah[^] Spasitel. Rozséal zázraky jak zrna, a tímto uváděl *celý* národ v údiv[^] ale jak On sám se přitom

- 171 -

náa* Uzdraveným prikazuje nejprísnější mlSení, popř. malomocném*
& sláva Boží si vyžaduje Jeho zázraky, ale Pán, když nás tak měl na offich, jakoby 8e jich obával a unikal každému, který ěel ve stopách věhlasu. Vyhání tedy zlé duchy a když přiznávají Jeho synovství Boží, zavírá jim ústa. Když zázraSr[^]si způsobem rozmnožil chléb na pouSti, aby nasýtil hladový zástup, tak Ho touží provolat za krále*. On ale ihned rozpouští lid a sám vychází na horu. iNepotlaČoval vzne-ěnou náladu vděčných zástupů lidských, kterou On předvídal a která byla k rozvoji slávy Boží potřebná, ale On sám v pokoře v srdci se vzdaloval k

modlitba.

Jak toto všechno je poučné! Postaví-li nás na cvičen, tak ee neopírejme, ale lekejme se svícnu více, než koutu ukrytého života a zneuznání. Pak ee nacházíme na opravdové cestě třetího stupně pokory« Jestli by nás vytáhli na světlo, i kdyby tak bylo, avšak EV eami í-e schováme v pokoru Kristovu, v naději, zůstat nadále na tom zapadlém konci. Představme si často uprostřed pocty a úspěchu; ale přece mne táhne moje tiché přání nezadržitelně do bezedných hlubin Srdce Božího»

Takto jednali Svatí. - Toto jest jisty příběh, jehož hrdinou je 0» LAINEZ, jeden z největších učedníků sv. Ignáce. A hle, onen O. LAINSZ, známý s ohledem na jeho vlkou vědu; EVŽTLO KONCILU TRIDENTFKftlO", byl také mužem neobyčejně bohabojriym, jeho pročet beatifikace je v běhu.

Sv. Ignác jednou odvolal dva ze svých spolupracovníků, jejichž pomoc velmi potřeboval. Lainez napsal Ignácův dopis plny sWěSÍu, že je nucen, obrátit se na něho s prosbou o posláním mu těch dvou otců, když sám nemfiSe všechno zastat. Od Ignáce nepřicházela žádná odpověď5» Lainez tedy píše po druhé, že tito dva mu jsou ale velmi a velmi potřební. Ted už přišla odpověď svatého Zakladatele, avšak jaká? Žádající, aby se LAINEZ obrátil s prosbou o pokání za dotěrnost, Tedy porozuměl onen bohabojný muž hloubku třetího stupně pokory, Odepsal

tedy Ignácovi, Se pospíchá na kolenou do Svaté Zecě a žádal o uvolnění ze svého místa a přenést svou práci do řad bratrů laiků» -- Takhle jedná velká duče* Jak malí jenom jflme my ve srovnání s nimi l Ev. Ignác držel O. LAINEZ, tuto kapcitu Církve Boží krátce, aby uprostřed slávy světa rostl v pokoře.

Toto je Škola třetího stupně pokory „DUCHOVNÍCH CVIČENÍ". Podrobíme se i my jemu, a jedli dobrotivý Bůh zeěle na nás nějakou zkoušku, za to Mu poděkujme z hloubi svého srdce. - To konec konců se zase nejeví tak těžké, poněvadž rozměry řeholního domu nejsou

- 172 -

"

„<
Počítáme celkem několik nebo desítek komárů, mezi nimiž jeden nebo druhý lítá o centimetr výše než ostatní, pro chloubu komára je to ale událost světová! Je to sňatí příliš drastické srovnání, avšak pravdivé. Konečně jsou .na tomto světě veškeré věci tak slabé a malo-cenné jak ti komáři.

Jestli ale zpozorujeme, že dobrotivý Bůh na nás nezesílá žádných utrpení a pokušení, nevede do školy pokory, nevede cestou Kříže, zneklidnění se zeptejme „Co máš v úmyslu, učinit se mnou, Pane Bože, že bys mě už chtěl na tomto světě odměnit úspěchem v práci? Mám už na

této zemi dostat celou odměnu a na nebi rádnou? Ach, můj bože, buď mi více milostiv a milosrdný!" Udržujme vždycky ducha v pokoře a poníženosti, ponořme se do hlubin milosrdenství a pokory Ježíše Krista,

VI. DEN

3. ÚVAHA

VEŘEJNÉ ŽIVOT

JEŽÍŠE

Pomalu vstupujeme Čím dál, tím hlouběji do opravdového čuchá „CVIČENÍ". Doposud jsme se zabývali spíše prací přípravnou. Teprve teď rouší přijít té principiální namáhavá práce. Ale nelekejme se ji, přibližujeme se přece k Ježíši, jeho?, způsob života určuje pro nás Školu opravdové vědy a přípravy na duchovní život.

"yní vstupujeme do samého centra života Spasitele. Teď tío musíme důkladné poznat a porozumět Mu, ale ne jenom v Jeho velikosti V ní • Ho následovat nemůžeme. Proto máme poznat a porozumět, jak současné do celé této nesmírné velikosti se posunuje i rozsáhlý „ Jeho život oběti. Jeho velikost a nekonečnost stanoví předmět výzkumů teologů, a oni mohou o ní napsat celé svazky knih. Pak je Jeho obětní život vědou dítek Božích, vědomost odkazována ve škole .Ducha

Cvatého. Na to stačí obyčejná vesničanka, obyčejný řeholní bratr, když jenom náležitě prohloubí a zesílí v sobě myšlenku poznání Krista „COGNOS-CERE CHRISrUrfi," jak to říká knížečka „CVIČENÍ".

Ale také Ježíše milovat „^MARE CHRIFTUM"! Milovat Ho v záři Jeho slávy a majestátu, to není Žádné umění. Ale milovat Ho v Jeho chudobě, v Jeho neustálém sebezapírání, zkrátka milovat Ukřižovaného, to je věc dplnš jiná, A v takovéto podobě On vlastně žije mezi námi už dva tisíce let v Největší Svátosti Oltárníl Coie tam naěe oči

ÍUÁrUt.

objevují? Nic, než jenom ^slabeníp Sama sebe, stav stálé oběti, která

- 173 -

Ho v poutech tabernakulu drží přes všechny věky.

A konec konců následování Krista, ono „SEQUI CHBIETUM". Nemůžeme Ho následovat jako Soudce všech živých a mrtvých, s; nebo jako Soudce vesmíru. Jedině nám je dovoleno, jít za Ním cestou odvykání se sobě, obětí, ponížení a pohrdání* Kolik pochopíme z toho „COGNOECERE, AM^RE, SEQUI**", z toho „poznávat, milovat, následovat" tolik bude v nás Ježíš přebývat. Jednou se ve věčné slávě přemění to poznání Pána, to COGNOCERL CHRICTUM" v blahoslavené vidění, to AMARS /milování/ účast na Jeho lásce a slávě a ono „CEQUI" následování/ v radostné užívání Jeho nesmírného štěstí a

velebení*

Nyní v rozjímání o veřejném životě našeho Pána se všechno koncentruje kolem ducha obětí. Možná, Se ani ne tolik S/ kolem snáění nejrůznějších utrpení a nepříjemností, jaké nás v životě potkávají, pod jejichž tíhou ječíme, naříkáme a pokořujeme, ale raději kolem hrdinného připravení k oběti. Věc pro Spasitele! „AMAR.- CHRISTUM". Proto se také musíme starat a chopit ve veřejném životě Spasitelově onoho COGNOECSRE, AMARE, SEQUI /poznání, milování a následování Ježíše/, ve snaze pochopení obětního života Jeho veřejného působení.

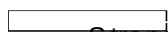
První úvod: Představme si našeho Pána oděného v ubohý áat» Je to neobyčejně ušlechtilá osobnost s dojímavými, důstojnými rysy v obličeji. Pobývá mezi evymi učedníky, chudými rybáři, obyčejných a poctivých duší, se kterými putuje křížem krážem překrásnou zemí izraelskou.

pruhy úvc.d: Vrhne se na Jeho stopu, jak ta žena kananejská a prosme Ho o jedno: Pane, splň, abych Tě důkladně poznal, vroucně miloval, věrně následoval. Dej mi odvahu a sílu k neochvějnému jednání a postupování za Tebou po tvrdé životní cestě.

Co Člověku v těla a krve tuto cestu ztěžuje, to jest opanování trojí vášně: žádostivost, smyslnost a pýcha. Tyto určují 'íplny kontrast ideálu, jakým je náš Pán. Vlastně proto také ono poznání, zalíbení a následování Krista musí jít v těchto třech směrech.

I. JEŽÍŠ A ŽÁDOSTIVOST

Napřed se podívejme jakým způsobem se náš Pán k této žádostivosti přizpůsobil. Polaid by u nás mohla byt řeč o vlastnění, o lásce dobra pozemského, to pochopitelně ne v onom významu, který dominuje v životě světských lidí. Nebudeme doznávat pokušení k ehromaždování peněz a majetku, k sbírce vzácných drahokamů a perel^ nyní mluvíme jedině o tom, co se protiví v řeholním životě, ne slibu řeholním, ale

ducha chudoby.

V askezi jsou známy dva druhy chudoby; absolutní a apoštolský* Absolutní chudobu uraktikují některé řehole, jejichž členové vedou život kající, výhradně v mezích svého kláštera. To je bez pochyby záležitost uěicchtílá a pěkná, ale neodpovídá našemu účelu,. Při styku e lidmi nemůžeme v sobe nic tolerovat, co by je mohlo odpuzovat, co by znemožnilo, a nebo alespoň ztížilo naši práci pro jejich posvěcení, což by pak bylo v protikladu s větší slávou Boží. - A je tudíž dieto jné vr.itrní zalíbení k absolutní chudobě, ale n» vcnek se dává tato chudoba jen mírně. Toto vyžaduje naše povolání.

Co o tom soudí dobrotivý Spasitel? O, ano, po dobu třiceti let Sil v

nejhorší chudobě: v Betlémě, v Egyptě, v Nazarete* TM léta učil a věnoval putování po zemi a tehdy proměnil absolutní chudobu na chudobu apoštolskou^

Chudoba Ježíšova:

a/ Doposud niel stály pobyt jenom v Nazarete. Chlítek byl cizí, žlábek také. V egyptě také neměl nic vlastního. Potom se přestěhoval do Nazaretu, samozřejmě do domu svoji svaté Matky, svého svatého kurátora. Ale jak malý jenom tento domek byl! V době svého veřejného života Spasitel se vrátil k jeho začátkům; „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá místa, kde by mohl složit hlavu“. At.8,20; Lk,9,58/. Neměl ani vlastní střechu nad hlavou, musel využívat přisně jiných lidí. V Kafarnaum bydlel u Petra. Bezpochybně to byla ubohá rybářská chýše, ve které hospodařila tchyně Petra, Jak značně lépe se nám ve srovnání s Ježíšem daří! fíhole se stará, abychom bezpečně a slušně bydleli. Samozřejmě se stává, že i naše pokoje bývají nejednou ubohé a malé - to je následování Ježíše,

Vzpomínám na začátky, jistého řeholního domu z doby války, v kterém se pociťovaly nedostatky nejpotřebnějších věcí, jehož obyvatelé se přikrývali různými druhy hadrů, aby se takto chránili před zimou, až časem díky almužnám se podmínky zlepšily* To byl

jeden takový nepatrný rys ze života něšeho Krista. Kdyby nám proto jednou někdy nějaké věci scházely v bytě, radujme s« a povězme: „Bydlím jak Cpaeitel”.

b/ Oděv Páně: ten byl také tak chudobný a jednoduchý, ^nad měl jako ^bt\i,jako učitel Písma, drahý šat. Měl jistě i Sáty sváteční, poněvadž s^ nechtěl v ničem i^it od ostatních. Kolem boku se opásal obyčej-ym koženým řemenem. Řehole se také st&rá o naěe oblečení /Sat/; ale kdybychom pocitov&li v něčem nějaký nedostatek

¹---•« - -a---X ,,,,1,
r\i->'it'Tlfl

- 175 -

nám tato věc není nevyhnutelně potřebná.

Tady si vzpomínám na jistého řeholního bratra, kterého oa^o vetchého odvolali z misií v Africe, a chtěli EU na cestu darovat nový oděv. Ale žádným způsobem nebylo možno, přesvědčit toho důstojného řeholníka, aby si tento nový oděv oblékl. Uсадil ee tedy ne, lod ve svém starém oblečení, zničeném jak jeho vlastní život a eeděl se svým skromným zavazadlem v nijakém kout? kajuty. Seděl tam nehybně s křížkem v ruce, hluchý na veškery křik a nářek. A když někdo přistoupil Ic němu blíže, aby s ním px^omluvil, poznal ilůvod jeho necitlivělostit Starý bratr nežil. K čemu by mu byl nový oděv na pouí do nebe?

e/ Pohlédneme dále na chudobu co do náradí a vybavení denní potřeby Ježíše. Snad ta naše zařízení a náradí i ta naše jizbička má něco z té ušlechtilé chudoby P-íně. V těchto věcech se dá cvičit volně a snadno svatou chudobu. Používá je knih, pér a p&píru atd. dá se znamenitě praktikovat slib chudoby, a nebo také hodně věcí ničit, pokud B i jich nikdo neváží. Pán jednal jinak, Samo sebou se na druhé straně nehodí e těmi věcmi skrblit a lakoElii. ee nad nimi, nevšímat si nál-- žitých potřeb jiných.

d/ 2 čeho se nakonec skládal?- strava Páně? Jedl všechno, co Mu bylo podáno. Nejednou zasedl k bohatě prostřenému stolu, jak např. v domě farizea Simona, pouobnS jako u Matouše, Lazara a jeho sester, které dávaly na stul jen ta nejlepší jídla. Jindy zase prochází se svými učedníky přes pole obilná^ je právě poledne. Orientální slunce rozlévá na zemi žár^ apoštolově ještě nic nejedli; Tito dobří lidé začínají za zády před nimi krácejícího Pána s modlitbou na ústech utrhávat klasy a roztírají je ve svých drsných dlaních, tvrdých z těžké práce, a tímto způsobem zahnali svůj hlad. Nevím, jestli náš Spasitel následoval jejich příkladu. Měli opravdu vegetariánsky oběd,

A my? I tady naše matka řehole splňuje starostlivě naše potřeby. Její dary máme přijímat vždy s vděčností a v duchu chudoby. O nějakém nářku nemůže byt samozřejmě ani řeči, ale vždycky se najde

nějaká příležitost v tisícerych drobných věcech, aby se naše láska k chudobě mohla potvrdit. A i kdyby někdy m^{ly} přijít na nás takové časy jak na našeho dobrotivého Spasitele, mějme z toho otevřenou a srdečnou radost*

A takto putoval Pán po zemi po dobu celých tří roků a přitom pracoval neustále i s vypětím všech sil. Přecházel kolem překrásných domů, paláců, zámečků a boh^{át}Jch lázní Izraelitů, .Sinánu a Herodiánů, které jim rád ponechal. Jak si svou chudobu cenil, vyplývá, je vidět

- 176 -

„LiSky mají doupata, ptáci hnízda, ®1® Syn člověka nemá místa, kde by svoji hlavu složil /Mt. 8,20/.

Tady jsou některé myšlenky, které nám mohou v n^{@?}em pomoci. Pán žádá od nás chudobu, zvláště zalíbení v duchu chudoby. Po této stránce j» neústupný; „Prodej všechno“, a neodkladně rozdej, aby ses už nedostal do pokušení a potom přijdi, pak budce moci jít za Mnou. Nic naěi výhradní oddáno, t nemůže omezit. Jidáš začal vlastně tím, že si přivlastňoval drobné věci. A kam až se dostal? Do jak hluboké propasti propadl?

•

Pán přísně zkouší své učedníky, než je poprvé vysílá k získání

apoštolských „ostruh“. Mají se dát na cestu bez obuvi, bez cestovního zavazadla, bez 5sole, bez klobouku, bez peněz - nemají mít u sebe vůbec nic, ale celou svoji důvěru mají mít v Boha /Lk. 9,3?10,4/. „Scházelo vám něco?“ Tázał se je Spasitel při jejich návratu. „Nic, Pane** a tak se bude dít od nynějška na v^dy. Dobrotivý náš Mittr se u2 sám o to postará^ apoštolově jsou prvními řeholníky.

Požehnání chudoby.

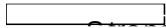
ChudoLa skrývá v sobě dr&nocenné u veliké poklady; v-prvé radě svobodu srdce. Od kutí se vzal ten horečný spěch v dnešnía světě, ve velkých továrnách, v průmyslových podnicích, v komunikaci, ve vzduchu, na moři i podzemí, v konkurenci měst, zemí, světadílů? Odkud se jenom vzal ten hlad'po zlatu, to rozdrážděné srdce? Z honby za peněžil Zato taková ubohá karmelitánka je nesrovnatelně bohatší, nesmírně sífastná, poněvadž duch chudoby kráčí v^dy spolu s pohodou srdce a se spokojeností.

•

Následujícím dobrem je snadnost modlitby. Neustálá radost, nakonec velká síla natí duěmi» A co teprve říci o štěstí chudoby v nebi. Pán Bůh ?ajistil pro ty chudáky na zemi ta nejkrásnější místa ve svém království. Ale největším kapitálem, nejcenějším pokladem chudoby je radost, vyplývající z možnosti připodobnění se 8kr?e ní k samému Spasiteli s Byt chudobným s Ježíšeci! Toto je opravdový duchu

chudoby, fot současně úplné oddaní se Pánu.

Pivorem věch svet.ych prorází se jako významný rys ht-roická láska chudoby až k těm nejmenším věcem, poněvadž jejich srdce ozařovala /skutečná/ opravdová velikost. A proto usilujme i iny s největší ochotou a co nejlépe dovedeme, poznávat Ježíše v naší chudobě, milovat Ho i následovat Ho. COGNOECEB2 CHRILTUáí, ^MARE CHRICTUM, fEQUI C'HI?.ÍÍ:TUM,

- 177 -II. JEŽÍ? A

SMTPLNOST

Další vášní, pohlcující lidi je senzualismus, smyslovost.

Uvidíme jak a po jaké stránce přináší drahý náš Mistr ze Eebe oběi, samozřejmě ne pro své dobro, ale pro naši radost a pro naše posílení*

Rozlišujeme senzualismus vn^jyí a vnitřní - srdce*

1. Senzualismus vnější odsuzuje a válčí proti němu Pán svým vlastním ubohém životem. K tomuto životu v chudobě dodává život namáhavé, tvrdé práce* Během tří let projde neúnavné celou zemi: Jud'ea,

Samarie, Galilea, počínaje od Jeruzaléma až li: osadš fénické, jak na jedné, tak i na druhé straně Jordánu, vždy obklopen velikým zástupem židovského lidu, sprostého a sobeckého, který Ho nenechal ani chvíli v klidu. Jeho cesty oblehávaly hueté řady malomocných, spoutaných ubožáků. A přitom míval kázání, poučoval neznalé, apoštolům dával pokyny, vedl ostré debaty s farizeji, navštěvoval a uzdravoval nemocné. Všechny své poutě dělal pěšky, v dešti a vichřici, a nebo v žáru slunečním* Otec nebesky jakoby se o Něho nestaral. Dvakrát zaskočila Ježíše bouře. Jednou na moři únavou usnul, ale ihned Ho zase vzbudili. Kromě toho se Spasitel věnuje dobrovolnému pokání, drží půst, po nocích bdí* Přitom měl jemný a citlivý organismus, subtilní citění, jaké si ani nedovedeme představit. Toto je úplné oddání se, překračující veškeré zábrany. A za takových to okolností pracuje bez odpočinku, neúnavně, bez jakékoli přestávky, bez prázdnin. Ale ty tři roky vykonaly své. Jen se podívejme na Jeho otřené slunce a vichru snědou tvář, na ty Jeho hrubé ruce, od tesařské práce drsné. Podívejme se na Jeho svatou povahu, která se povznesla ze smutných zkušeností při farizeích a při celém národě - toto je Spasitel. Poznat Jeho, Jeho milovat, následovat - toto je podstatou veškerých cností. COGNOLCLRE, AMARE, SEQUI CHEICTUM.

Snad se trápíš s prací apoštolskou, a prací kněžského povolání, a

nebo pedagogické^{^*}•I tato spíše duševní práce nejspíše stejně tak těžká, jako práce tělesná v domě, v kuchyni, v zahradě?. A co teprve říci o práci představených! SLEVUJ CPRVORUM FBI - musí býti duhou Sluhů a dítek Božích. K tomu přicházejí Časté nedostatky v dostatečném zaopatření a potíže se hromadí jako rostoucí mračno. Tyto potíže pocházejí od světských lidí, ale i ne zřídka od vlastních podřízených, od obyvatel řeholního domu. Nejednou je zmáhá nesprávné porozumění, prostředí, slabé síly, nepříjemnosti různého druhu, nespokojenos-t a špatný hus:or podřízených. Co pak?

- 178 -

rf'
^

Pohlédnout na Spasitele - COGNOSCERE CHRISTUM; toto je nejúčinnějším lokem. Za Spasi[^]elem^l AMA^ř[^] CHRISTUM - toto je vyřešení celéh^af. tajemství.

Ať vás a váš řeholní'důa Bůh chrání před duchem pohodlí, před takovými pány s dámami, co se nic více o řeholním života nenaučili, než jenom všude a v[^]dy naříkat na představené, řeholní spolubratry a sp.-ilusestry. Lidé tohoto druhu r-anévrují po celý život a vyhýbají se tak chvatně veškerých nálah a závazků. Ne, takto ne i Mějte stále před sebou vzor a příklad! našeho Pána a Spasitele. COGNQEC:;RE

CHRISTUM - toto je teprve plné oddání se. Zapomenout na sebe, vymazat svoje „já“ v praktickém následování Krista, nelekát se a. - i práce ani potu, úplně se vyžívat ve svém povolání! toto je opravdový duch řehole, je to denní boj se smyslností, pohodlím a s přecitlivělostí,

Tady je zřejmě potřeba poctivého sebezapření. Přitom nezapomínejme na ušlechtilé příklady a vzory: o takovém sv. Františku, Ignáci, Terezií, Bonaventuře, Vincenci, a Pavlu, o Marii Terezií Sedláčkové a ještě mnoha jiných. Jak rozsáhlé se před námi rozprostírá pole naší apoštolské práce. Kolik duší čeká na vysvobození ze hříchů, z muk očistce následkem naší modlitby a obětí. „Kup mne, kup mne volaly kdysi nešťastné otrokyně v Tunisu. Suše dětí a duše hříšníků, duše křesťanů a duše pohanů můžeme zachránit, získat pro nebe i pro věčnost absolutním oddáním se Bohu v našem povolání. A vysvobodit je můžeme ze satana, zachránit je pro nebe prostřednictvím naší oběti, ustavičným zápasením s vnitřní smyslností, lhostejně jestli se jmenuje lenost, pohodlí, apatie nebo ještě jinak.

2» Vnitřní sensualismus lidského srdce s jeho sklony a odporem k mrtvým a domům, k práci a osobám, kolik to bylo slzí, kolik spiknutí vlastní lásky. Jiný neuspořádaný pocit je buď nadměrný sklon a

nebo nechut k předstíveným. Nejednou možno slyšet postesky: „ S tímto nebo e tam tím představeným bych rád zůstal, ale ten cizí...." A nebo „ ach, ti spolubratři a eeetryt Ani neposlušné d?ti, nadělají tolik napři jemností S" Pochopitelně, s hodnými lidmi není hodně problémi°i. Ale vlastně tato osoba, tento spolubratr má tolik nedostatků, on potřebuje tvoji pomoc, toho měj především na starosti. Jedinou útěchou v tom - „ Tlučení kamení" - jak sis zvykl, popisovat svoji pedagogickou práci, at je po tvémí v druhém vidět Krista, COGKOCCEKE CHRICTUk.! Neskládej příliš rychle ruce, nepozbývej hned naději, pokud se napřed pomodlit a přinést obět. Pokud

hv +. n ÍW 1r> rm"ťn(á n ni 19. •li "^cS+S n1n<S mo+ r\ň\'r +ciTr '-i 9 ^rv^t ?>•>"• r<ť5& TrS Qr>liT«»

- 179 -

možnosti*

Drž své srdce na u-děl Kdyby se sv. František bavorsky znechutil hned při prvním ne právě slibném střetnutí e Indy & Japonci, kdyby sv. Petr Klawer ztratil chut hned při vstupu k fyzicky a morálně zničeným černým otrokům, jistě by ani jednoho pohana neobrátili. -- Proto musíme bojovat e vnitřním e-ensualismem srdce, jeho sklony a odpory, musíme zvítězit sami nad sebou. Toto je teprve praktické následování Krista ve službě nesmrtelných duší.

Zlomit taktéž musíme lidské srdce s jeho různými náladami a rozmary. Kálaná hraje nesmírně důležitou úlohu v životě lidí. Dnes jsem veselý, zítra smutný, pozítří zase neurčitý a lehkomyšlné, jindy zase radostny aň do nebes a dalšího dne zase nevlídný a zamračený jak listopadová noc. Proč'? - ^ozjímání nějak neslo, spíše to šlo jako z kamene, při sv, přijímání jsi nepocitoval žádnou útěchu, žádného uspokojení, íieboí ty jsi své srdce nedržel na uzdě. Ale neztrácej naději - Pán je s tebou - zítra to už zase bude lepší. Snad to vše nesvaluječ na vrub své těžké povahy. Přece Cielancholie to je také talent, je to také dar, kterým tě poctil dobrotivý Bůh, za tím účelem, abys v něm zahynul, nýbrž proto, abys Bohu prokázal cluzbtt^ v práci na vlastním posvěcení. ...:USÍĚ dojit do svatosti se svým lehkomyšlným, hněvivým, melancholick.yn, fle^matickya, temperaEentem^ .Dopomoci ti tady může každá povaha. Mějme jenom Ježíše před očima a napodobujme Ho poznánííc,- uctíváním a následováním Ho.

Srdce Ježíšovo bylo bez pochyby spjato s Nazaretem, s jeho poklidným bohabojným životem ve společnosti Nejsvětější í,atky, se všemi malými obyčejí doa".u Nazaretského H jeho uklidňující atsios*érou. Ale přesto Ježíš opouští tento m<íly horský lán se silnicí pnoucí se uprostřed domů z obou stran, které patřily farizeům, kteří Ho odsud budou pronásledovat a nedají si pokoj, až Ho udusí k hanbě a

ponížení. Avšak klid Jeho srdce a duše nebyl proto ničím narušen. Ježte jecínou nebo dvakrát se zastaví v Nazarete, poněvadž věděl, že by Ho jeho krajané ukamenovali, kdyby jim chtěl povědět pravdu do očí. Také nenavštěvuje místa, která ukazovalo Jeho největší zázraky. V Karornaum táhal za sebou davy, které Ho od sebe nechtěla pustit, a On jim jenom řekl;

„ Také jin[^]m městům musím hlásat evangelium o Království Božím".
Směřuje své kroky tam, kde předvídá větší slávu Boží.

A zase si berme příklad z naěeho Pána a Spasitele, dívejme se na Něh-*. COGNOSCEiíE, ÁMABE. SEQUI CHRICTUM. I kdyby to dokonce mělo stát kus naěeho srdce, rádi se ho zřekneme.

A co osoby! Koho by tak mohl Pán více milovat než svou Katku? Tenkrát, když Ji opouštěl měla blízko padesáti let. A tečí Ji na

- 180 -

•e nezdrží ani jednu minutu déle, V Jeho dalším životě se Matka BOŽÍ objeví sotva několikrát a to Jenom chvilkově. Spasitel s Ní zachází pfiíle klidně, na oko dokonce chladna a lhostejně* Víme také proč, Jftho Boží poslání mělo vystoupit před lidmi podle možnosti co nejvýrazněji.

A jak si představuje poirěr Pána k Jeho učedníkům? Nepochybně je má hodně rád, ale v ničem jim nepolevuje. Ověem, dokonce řekl jednou

Petrovi: „Sejdi mi s očí satane!“ A přece Ho také usilovně prosil O to, aby nemusil tolik trpět, byla to trochu lidsky řečeno láska a tedy /neobratná/ nešikovná, neohrabaná. V jiném případě zase, když nějací dva učedníci začali svolávat oheň z nebe na jedno město za to, že jejich Mistra nepřijalo, přísně je napomíná: „tíESCITIS CUIUS Í:PIRITL ESTIS*“ - nevíte, čího ducha jste, a znamená to; v této chvíli jste

- « dali unést duchem satana.

Lazar byl beze sporu srdečným příkladem Páně a přece Spasitel dovolil, aby zemřel a jeho sestry si vypíňaly oči do červena, než On tojče s pomocí. Pochopitelně to nebylo z důvodu nedostatku srdce, protože přes tuto celou dobu hodně vytrpěl, ale s ohledem na svého Otce, jehož jméno si přál proslavit ještě více tím, že Lazarovi' navrátil život. Byl to Jeho největší zázrak, určující úvod k Jeho Bukám, a pro celé lidstvo současně veliká milost nebes. Větší sláva Boží a spasení dusí, to jsou dva základní principy Jeho působnosti.

Víme o třech apoštolech, kteří patřili k Jeho oblíbeným učedníkům* Proč? Z důležitých důvodů. Tři Tři sbor.v se odlišují především v nebesích; mučedníci, ^sZ^sa^é Církve a duše panenské. Prvním mučedníkem z kruhu apoštolů byl sv. Jakub. Duším panenským velí sv. Jan a Petr, toí první učitel Církve, první neomylný papež. „ O nějakém eeneualismu nemůže být pochopitelně při tomto vyžínání na i ani řeči.

Ono „ COGNOCCEK2, AňiAÍIE, Íl.QUI CHitlwTUM" -
poznání, zalíbení a následování .Krista žádá od nás volné srdce. „
Bůh jest Bohem našeho srdce", „r'SUE CORLI ^I", a proto stále
sebezapření podle vzoru Mstra také po této stránce.

O takovou osobnost se musíme starat už kvůli nám sáným, poněvadž její
odpor nás dokonce vždycky stáhne do duchových mdlob, zanesse nás
prachem e oslabí vůli. Ale také s ohledem na bližních, protože kolik
dobra se ztratí, když. nepochopíme a neuvedeme do života tuto jedinou
pravdu. Začínáme pozvolna okrádat obcí, kterou jsme přinesli Bohu.
Bohu patří celé naše srdce, On eám jediný je naší jedinou velikou láskou.

III. JEŽÍ^ A PÍCHÁ

Chudoba zvítězí nad Sádostivostí, duch obětí podrobuje í-nyslnost,
a pýcha maří Iflsku k pokoře. Kolikrát ná& proto potkává ponížení a my
se mu začínáme brá^nit, ale vždycky to vychází k naěí ňkodě» Kdy?
naproti tomu milujeme, dává nám to užitek, slávu a velikou úctu. Proto
se také musíme dívat ne ponížení ve světle příkladu našeho BoSského
tpasitele. Pokud nějaká duně hledá větíe umrtvené, postupuje dobrot jak
dlouho působí, chrání čistotu srdce, dobré skutky. Co jí, té duši, ještě í-

chází? Nejdůležitější věc, celé její „já“ ještě jí patří. Ještě koketuje se svou vznešeností, ale je ještě zeleným ovocem.

Jak dlouho trvá takovýto stav, to znarení nepochybné, že se svým „já“¹ jsme jest? daleko nezašli, stále trčíme ve vyvinu / v plcnkách/» A jestli naproti tomu přilneme k pokoře, ne jenom s pocitem - toť jasná věc - ale vírou, poděkujeme Bohu za tuto milost z celého srdce,, nebol naň rostou křídla, z jejichž pomocí zakrátko přeletíme cesty, na kterých se jiní potácí.

Podívej? e se na Spasitele, Na oko svojí prací nedosáhl žádných výsledků. Na Něj čekaly zástupy, vzývaly Ho s touhou po mnoha tisíci-letí^ proroci jej předpovídali ve svých viděních, naplněných steskem, A On'sám, kdy bude po tři roky mluvit k lidu jaké. bůh, působit veliká zněmení a zázraky jako Bůh - koho tím získáš několik set, dv8, třista, možná i pětst obyčejných lidí. Lidé, kteří - IcdyŽ zavěje ně jeká vichřice, rozutečnou se jako zbabělci. Odejdou Idu dokonce všichni apoštolova. Nakonec Mu zastává věrná jediné Alatka, e stát bude při Něm na Kalvárii.

Ve srovnání s Pánem apoštolově přece byli vlastně nic, a když se rozejdou po Svatodušních svátcích na všechny strany světa, přijdou k nim tisíce* Kam Mistr jim to předpovídal:„Ještě větší věci neS tyto konat budete". Ze by Spasitel bolestně nepocitoval tu n.áu.ahu své - na

oko - bezplodné pracek Že by nepocitoval? V^dyt při pohledu na ubohé děti ee rozplakal, při pohledu na svatyni. Zmocnilo se Ho žalostné lkáni, poněvadž u\$ předem vid^l, jak se pod úderem římského meče obracejí v zříceniny překrásné budovy, jak oheň hozeny rukou římského voj-lka je ničí, jak padá Jeho vlastní národ, zmoženy přesilou, aby po tisíciletí napovstal

A jakým to nevděkem odplácí svět Spasiteli za Jeho nekonečnou dobrotu. Připomeňme si jenom na způsob, jak s Ním zacházeli fARIZEOV^ v době Jeho veřejného působení! Jeho zázraky přijímali e posměvačnou a rouhavou kritikou, Jeho -svatost s pomluvou. Po ka/.dé, když se k lidu

- 182 -

a l? nim' ke stolu zasedával, nazvali Ho opilcem* Do takového stavu ponížení se až dostal* Lid ee bude stydět v nemastný Velký Pátek za milosti e dobrodiní, které od Ježíše dostali* Zřekne ee jích, Božsky Dobrodinec všech lidí skoná na kříži. Zemře v hanbě.

Toto je výška, na kterou máme možnost vystoupit, jestli se ukážeme jako děti poslušné» jako děti pokorné, jako děti lásky, ústupné vůči druhým, m&lé před Bohem jako děti. Kéž by náš dobrotivý Spasitel nás ráčil obdarovat při toc.to rozjímání o Jeho veřejném životě co

nejhlubším poznáním Jeho zalíbení k chudobě, k sebezapření, k ponížení» At z tohoto poznání vzejde, jako z poupěte růže, co nejsrdečnějšího zalíbení našeho Pána a 'l'istra spolu s dobrovolnou připraveností. Jeho následovat dokonce i potom, kdy bude od nás požadovat velké i namáhavé věci, kdy bude poradovat všechno*

Vil.

DEN

Rozjímá

ní l*

PROMĚNÍ JEŽÍŠE NA HOŘE T^BOR

V podstatě vlastně končí duchovní cvičení s rozjímáním druhého tyone* Volba /povolání co do reformy Života/ jig začala. Toto stanovilo jádro celé záležitosti. Následující rozjímání "třetího a čtvrtého týdne velkých exercicií/ slouží už jenom k posílení a ustálení vybraného povolání. Nynější rozjímání jefitě patří do druhého týdne. Ale jak samo tajemství prossěnění mělo připravit apoštoly na dobu Spasitelovy muky a posílit je ve víře, taktéž jejich úvahy nám poslouží ke zvýšení našich duchovních cil, které nás zároveň učiní zdatnými k věrnému provedení pevného sebezapření a všestranného života, priháše jícího oběti.

Nepřekonatelný příklad takového života se n?sskytl náčiní očím u5 při předešlých rozjímáních a ještě výrazněji stojí před námi v tajemství KříSe se zářící oběti Ježíce, jako slunce. Toto tajemství je příliš veliké a příliš hluboké, aby mohlo byt náležitě

pochopeno a prozkoumáno.

Tajemství a zákon Kříže, rán ts.ké oznámil apoStol^n-, poprvé v CEZAR^I Filipově, když jim řekl: „ 5e není musí jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších veleltněží i vykladatelů Písma, Ž(T bude zabit". Způsobilo to mezi učedníky, zvláM u Petra, strach a hrůzu; proto si Pán připravil určitý plán, který sledoval k posílení víry apoštolů, aby je neopanovalo , „SCANLALU;.1 CRUCIC" - pobouření KříSe.

- 183 -

l

i;

Co tedy nutno dělat? Odebral se e ninil na několikadenní cestu na horu Táboru až na sám vrchol Ho doprovázeli jenom tři učedníci, ostatním doporučil čekat na ně na '5patí hory /M1.17/ Má hoře byl oddán modlitbě a když nestala noc, proměnil se. Po Jeho bocích se objevují Mojžíš a Eliáš, mluví s Nimi o Jeho nastávající smrti v Jeruzalémě. Učedníci v tuto chvíli jeden po druhém usnuli. *Byla uf* tmavá noc, když otevřeli oči, stali se svědky trojnásobného tajemství, které se před jejich očima*

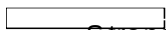
odehrávala v podob* nějakého zázračného zjevu. Uviděli proměněného Pána, po obou Jeho bocích Mojžíše a Eliáše, nad nimi zase světla oblak, symbol Ducha Svatého, a k jejich uším doléhal mohutný hlas jako hrom, který zřetelně promluvil; „ Toto je můj milovaný Syn, ve kterém la-lm Své zalíbení, Jeho poslouchejte" I Z údivu vyrvala teá učedníky sir-r tělně hrůza. Padli do mdlob a leželi bezvládně na zemi a dlaněmi se zakrývali oči^ po chvíli zase; nebývali vědomí, ale už nic jiného neviděli, jenom samého Ježíše. Stál před nimi vyrovnaný a klidný a když se jich dotkl rukou, řekl: „Nelekejte se." Noc pominula, za horami vycházelo v růžových odstínech svítání. Když sestupovali z hory dolů, přikázal jim Ježíš, aby před Jeho zmrtvýchvstání nikomu o této události nevyprávěli.

Je to okouzlující pěkné tajemství, naplněno pro nás šlechetným významem. Za jk:,'m 'ičem vedl náš dobrotivý Spasitel své učedníky na horu Tábor? Aby je připravil na svá muka, aby zee/.lil jejich víru pro blížící se dobu zkoušek. Je to výmluvné gesto. Pokud chceme být Bilní, musíme se obrátit k Bohu o pomoc? a jestli máme v úmyslu vést Sivot přinášející oběti, musíme se stát vnitřními dušemi, v opačném případě to bude neraoňné.

tfyod, prv:n.í: Přemístěme se v myšlenkách na vrchol Sateep hory Tábor. Je noc. Nad n^mi se vznáší chvála Krista, Jeho tvář září jako

slunce, jako tisícero sluncí, a Jeho oděv se třpytil jako první sníh. Po Jeho pravé a levé straně vystupují postavy vůdci lidu; ;.ojžíč, hlava Izraele a Eliáš, nadšeny vůdce proroků. U Jeho mohou leží apoštolově. Úvod flr .-thy'- "Prosme tedy našeho dobrotivého Pána o l-isku, naplněnou připoutáníT; k Němu, o lásku, abychom rp-ohli odpovídat Jeho úmyslům vůči nám a vždycky Ho věrně následovali.

^ám takový dojem, že v tomto tajemství pozorujeme tři druhy duchovních cvičení, která se skládají z našich modliteb. pruh rJrvni: Božská modlitba, a nebo modlitba svátostní, prosba a činnost Krista v Nejsvětější svátosti - to je proměnění Páně, pruh druhý: Bo^sko-lidská modlitba. Světelný oblak se spustil z nebe a a něho zazněl hlas: „ Toto je můj milovaný Syn, Jeho poslouchejte!"!

- 184 -

Pro Jeho hlas musíme mít stále otevřené uši, abychom jej uslyšeli* Toto je ona touha duše po světle e síle a ze strany Boha je to plynoucí příliv tohoto světla a moci.

Všechny ony tři druhy modlitby vystupují ve v^ěi- uvedené události proto je ti^ké toto tajemství tajemstvíE r:.odlitby. ZamysleTr.e se teď nad ním a dívejme se na něj jako do zrcátka.

I. MOLLITBA BOŽCIGÍ

Spesitel vysel na horu, aby prodělal evé pron-ěnění. Veškerá veliká tajemství zjevení se odehrávala na horách* Kazar-et je horské zapadlé místočko* Betlém leží v náhorní rovině* Jeruzalém se rozkládá na vy?ině^ v jeho chrámu začalo obětování Ježíše. A mimoto, kolik tajemství Jeho života i zázraků je s tímto městem spojeno. Ustanovení Nejsvětější: svátosti oltářní se stalo na hoře Sión, ukřižování na vyvýšeném místě Kalvárii,. z vrcholu hory Olivetské vstoupil na nebesa. Tábor si vybral Za svědka svého proměnění.

Co si o tom chceme říci? Jsme povinni odtrhnout se od světa a jeho kismnvrh vnaď.

Byla tichá noc. Všechno epalo. Musíme kolem eebe udělat noc, at celý' svět pro nás umírá, hrabaje se v zapomnění - potom promluví k nám Bůh.

Pán vzal s sebou tři učedníky: Petra, Jakuba a Jana, aby jim dal poznat, že jenom vnitřní duše dovedou něco dokázat. Bez vnitřního soustředění se sice d •\ udělat hodně hluku kolem své osoby, nadělat klam a mam, filé zachníait, spasit - to nikdy i

Na hoře bylo dokonáno tajemství proměnění, které Evangelista popsal slovy: ((.'^roměnil ee před nimi; Jeho tvář zářila jako slunce, zatímco oděv se stal bílýra jako světlo".

Božsky majestát nejsvětější duše -turistovy, která uáívá ustaviS-néh.-) a bezprostředního dívání se na Bobe jako nikdo z andělů nebeských, ta nádher", kterou na zemi ukřýval, aby mohl za nás trpět a jenom na okamžik ji ukázal na Táooře, prodrala so nyní skrze lehký

závoj Jeho člověčenství. Proto září Jeho tvář jako slunce, proto je Jeho oděv jasný jako světlo. Důkladně si všimněme této slávy Kristovy, Božství proniká a oživuje svým kouzlem a nesmírnou důstojností celé Jeho člověčenství. Toto je jak to tajemství Eucharistie v našem životě. S ní přijímá-ue do srdce samého Boha, taktéž se naše tváře, naše duše se vyjasňují pod vlivem Jeho lesku jako slunce, a naše Sáty, to je naše bezvýznamnost^ naše tělo nabývá vlastností duchovních

«. ^,^^^~U,-;^ „... ••^4 4-ít.-^f „-^.^X^X IT>^*,» -í^ X.!~,,^+ Mo -;«.,X+ X -; X-C , „A 4. ^«•»• 4

- 185 -

v její trojnásobné podobě.

Při svatém přijímání dochází k proměn? v naší sobnosti! *'
ANIMA CHRIÍTI, SANCTIPICA MÉ- - Duse Kristova, posvěi ně. Tělo Kristovo, zachraň mě. Krvi Kristova, napoj mě. Vodo z boku Kristova, umyj mě* Umučení Kristovo, posilni mě".

Svátost oltářní jako Obcí posvěcuje a žehná naši každodenní práci. Proměna a zdokonalení našich prací spočívá v tom, Se vystupují jako oběti před Bohem a pro Boha, Je to věc přímo nepochopitelná, že náš dobrotivý Spasitel se den co den na našich oltářích vydává neustále v obcí a my si ještě odvažujeme odepřít Mu naše drobné oběti. Zdá se, jakoby nám Pán chtěl říci: „,, Pohlédni na bezpočet aaych ponížení, mého poslušenství, mého vysílení a pokud to dokážeš, odepři Mi ještě

něco".

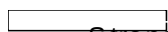
Posvěcují naše osoby, naši práci a naše zaměstnání, má Pán mimoto v úmyslu posvětit naše obytné domy, naši společnost, když zůstává neustále přítomen mezi námi, aby vůní svého požehnání nasycoval vzduch, který dýchané. „ Místo, na kterém stojíš, je půda svatá". Na jedné z konferencí jsme celou hodinu mluvili o mlčení* To vše, o čem jsme tehdy diskutovali, dalo by se vyjádřit slovy:

„rOMIh'US ECT" - Pán je tady. Ppe-Jehe-áe-teay-etepeaRee^y-eeyetpee^aař, k-íié-a-řBít'T-PáR-aéB-vi^ÍT-yvá^ím-geReB Pro Jeho oči neexistují žádné zdi, jsou jako z křišťálu, tak tedy; ústě, skromnost, soustředění, klid e mír. Pán nás vidí. Uvádím jenom některé myšlenky, sami je hlouběji a šířeji rozvinete. Jestli dospějeme k tomu, že náš život se sloučí v jeden život s Ježíšem v Nejsvětější svátosti oltární, že budeme naši pravou sílu čerpat z denního svatého přijímání, které nás povznese vysoko nad pozemsky povrch, že se budeme s plným vědomím zúčastňovat Mší sv«, a spolu se obětovat s Ježíšem Otci nebeskému; Až se naučíme, obcovat s Pánem po celý den, umět s Ním rozmlouvat dokonce i tehdy, když nejsme v kostele neb v kapličce, když zůstaneme s Ním v duchovním spojení - teprve tehdy dospějeme k životu vnitřnímu. Když se Arabové modlí, obrací se obličejem směrem na MEKKU, Izraelité směrem k Jeruzalému, a naše vzdeciiy B horoucí Činy, naše

díkůvzdání a láska, naše city a slova velebení at jsou vždy mířena te
Nejsvětější svátosti oltární.

II. ...Or^ITBA LIPtKA

Po obou stranách Pána stáli Mojžíš a Eliáš, ozáření Jeho slávou a
mluvili s Ním o Jeho blízké smrti, která Ho čekala v Jeruzalémě,

V tuto dobu apoštolově odpočívali u Jeho nohou. Toto je symbolem
duchovních cvičení na celý den: ranní úvahy, zpytování svědomí,
OFICIUM, růženec, čtení duchovní. Objevují se dva lidé, kteří „B Ním
rozmlouvali“. Máme tedy krátké pojetí rozjímání a cíl všech ostatních
duchovních praktik: rozmluva s Pánem! I/áme tedy názornou lekci,
jakým způsobem můžeme a musíme naše cvičení provádět. Jak jsou
naproti tomu prováděny nezodpovědným způsobem, je vidět na chování
apoštolů. Spali.

Jak tedy máme provádět pobožná cvičení?

!• věrně a svědomitě. Na vyzvání Páně se dostavili MOJŽÍŠ a Eliáš.

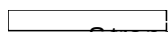
„Ukázali se“, jsou na místě přítomní. To je věrnost v duchovních
cvičeních. Ne;, ona nikdy nedovoluje jejich svévolné zkrácení, také
nic neodkládáš bez odůvodnění na pozdější dobu*

S!* Vykonávame naše duchovní cvičení důstojně. Popisuje Evangelista, Se slevě Kristova ozařovala postavy idojžíše a Eliáše. Jak cobra je to Ivaha, jak ooravdoteě pobožné je O-fICIUM, když během modlení dopadají na nás paprsky Kristova světla, moci a života. „ IN I^JEETATÍ, LOMIKI" - naše duchovní cvičení je 99%-ty práce Boží a jenom 1% je naší práci. , „NICI DOMINUJ ÁEDIFICAVL'f<IT DOMŮM, IN VÁŇŮM LABORANT, QUI AELÍ'IC^iVT .-AM" - „ Jestli JAHVE dum nepostaví, nadarmo se namáhají ti, kteří jej stavějí".

Spasitel nám neodmítne svého světla, jestli zůstaneme věrní v dodržení pravidel a předepsaného denního řádu, objevující se neprodleně tam, kde si nás v dané chvíli přeje vidět. 3« Konečně mučíme naše duchovní cvičení vykonávat důkladně, vypráví Evangelista.

a/ „LOQUEBANTUR" - rozmlouvali. Meditace nespočívá výhradně prací rozuma, na studiu daného předmětu, na proklečcní jedné hodiny. Naše rozmluva s Bohem by se měla vykonávat jako v tváři v tvář, jít z duše c'o duše, z det do úst. Jestli se nám meditace nedaří, nutno se modlit, velebit, děkovat, představovat si svoji bídu, naši dobrou vůli, přání, polepšit se přes veškeré nedostatky a slabosti* Pán nezůstane naším dlužníkem* Jestli nevyslyší naši

prosbu hned', učiní tak ve vhodnou chvíli Protahujeme „rozmluvy“
/CúLi&<X,VI^/ na celou meditaci. Hovoříme s Ježíšem s
upřímností jako chudí děti^ a nebo se také k Němu obracejme
s pokorou jako dlužníci. Uvedněme u Jeho n?“.ou jako i. Iarta v
BETONU, a nebo rozčil o u ve jme s Ním jako přítel s přítelem,
vlastně tak, jak nám to srdce velí, a předkládá téma meditace.

- 187 -b/ Jaké téma pojednává rozmluva s Mojžíšem a
Eliášem?

Rozmlouvali a blízkém umučení Páně» Toto je vlastní předmět a
výsledek našich meditací, hlubší porozumění zákona obětí v životě
Kristově a našem*

Životní zákon Mistra, to je také životní, zákonem učedníků,
Natolik postoupíme v duchovním životě, o kolik se na cestě obětního
života posuneme dopředu* A jestli během meditace nasbíráme v
sobě tolik síly, že nám vystačí k unesení veškerých obětí celého
života, strávíme jednu hodinu na Táboře. Nejedná se o pěkné
myšlenky a pocity I ne, jedná se o jasný postup v životě obětí a
všestranného oddání se záležitostem našeho Pána.

Tak tedy vypadají duchovní cvičení, kdy 2 je vykonáváme

náležitě, jak se duchovní cvičení nemají vykonávat?

Co se týče toho, uvedlo nám tu Písmo sv. určité pokyny. -

- Učedníci byli spánkem unavení.

1. Zanedbali duchovní t'ivčení. To je pravda, neboť byli více než šelf dní stále na cestách, později se museli šplhat více neS jednu hodinu ne vrchol Tábora. Co je tedy přirozenější z toho^Se byli ospalí? Upadli do tvrdého, hlubokého spánku, když předtím opustili evé večerní cvičení, neboť je prováděli nedbale. Jsou to osoby řeholní, které neberou své modlitby v^žně, lehkomyšlné je odbývají, a nebo celkem je opouštějí.

•

Jestli padneme při E.editaci únavou do spánku, jestli bez vlastní viny se nás zmocní určitý druh bezvládí duchovní, Pán naň to bez pochyby promine. Kdyfe to ale bude spojeno s naší vinou, sami uznáme účinek našeho opomenutí. Proto se usilovné snažme svoji chybu b^heci dne napravit znásobenou horlivostí a soustředěním.

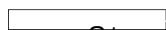
2. Druhá chyby apoštolů tkví ve slově;, „VI:DEB^MT" , .ukázali se jim".

Je samotné neopařil lesk Božího majestátu Kristova, nebyli zatažení do jasností proměnění Páně. Určuje to obraz duchovních cvičení, strávených ne v modlení, nýbrž na čistě rozumovém zkoumání. Kolikrát nasycujeme náš zrak jedině světlem pravdy anebo se také jen ze zvědavosti zamýšlíme nad četbou pobožnou*

3* Třetí nedostatek duchovních cvičení uvedl sám Petr, když se obrátil na Spasitele slovy. Zejména kdy 2 zpozoroval, Se se postavy Mojžíše a Eliáše od Pána začaly Bzdatovat, zvolal jako člověk ze sna; „ Dobře, ze jsme tady, jestli chceš, postavím tady tři stany? jeden pro Tebe, jeden pro Mojžíše a jeden pro Eliáše". -

- 'l'^k, takhle se to představují lidé, kteří hledají v duchovních cvičeních, jenom samé radosti. Když se radost nedostaví, dusí se a nebo si říkají; „Nejde to" - a zanechávají modlení* Ale profi

.4.^-,^ or,mi c+ft-K na místS. nestli se pohnou, půjde to

- 188 -

-«»

$fl^U tW^V$.

i B modlitbou. Radost nás^eTe-bí) a^oběi a práce oslavuje Bohí?. Nehledejme proto našich vlastních radostí, nýbrž slávu Pána Boha,, A tehdy sám Bůh aám pošle 'itěchu, alespoň tu opravdovou, která dává světlo a sílu,

III, BOŽSKO-Lil Šid' MOLLITBA

Třetím druhem naší modlitby, neustálé sjednocení s Bohem - to je jako nadzemsky oblak vnitřního života, roztahující svou jaeno&t po cel,v d'en^ Je to vidět v trojnásobném oroměnění. „Zářící oblak

$I^{\langle A; JL \rangle} y^{i.t.} \check{r} Ct$

je ^slavilT. Exegeté tvrdí, že tento oblak je symbolem přítomnosti Ducha Svatého. Starý a Nový zákon se tady shodují. Starý se zjevil v o&obách jeho představitelů Mojžíše a Eliáše^ Nový v apoštolech. Z oblaku přemluvil Otec nebesky, když vyslovil nakolik slov;

i, Tento je můj milovaný Syn". Je to příklad, podle kterého máme pracovat, přinášet ob^ti, trpět „ ve kterém mám své zalíbení**. Jestli si usilovně pří-jeme, aby na nás spočinulo oko Božího zalíbení,

^rrrit'

musíme (určit)odraz Krista ve všem,co Činíme.

2« „Jeho poslouchejte". A koho my posloucháme? Nezřídka našeptávání přecitlivělosti, vlastní lásky, domýšlivosti, smyslno&ti - toto není milovaný Syn Boží! Čemu ještě nasloucháme? Vlastního „já" vlastního zalíbení, mínění, zdvořilostních lidských ohledů. Takto postupuje obyčejný Slovek, ale ne milovaný syn. Máme naslouchat slovům Ducha svatého. Mluví k nám z řádových přeúpisů, z příkazů představených, z ne jedné příležitosti, kdy klidně., ale ustavičné mluví do duše tak,

t'f*>u"

že jestli máme cjsn⁰ čisté srdce, poznáme vždy, že je to hlas Boží.

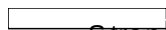
Podívejte se, vlastně takové obcování s Bohem, takový postup Ico milostix Ťtazyváme životem vnitřníma to nás n-.á udržovat ve i. falem spojení s nebem. Toto se učíme na hoře Tábor.

Tady ještě pozorujeme plody onoho tajemství. Při prvním hlasu volání z nebes padají uředníci nesaírnS polekaní na tvář. Ale Ježíš došel

k nim, dotkl se jich rukou a řekl: „Vstaňte, nelekejte se“.

Plod první je odvaha. CU3GITE - „vstaňte“. Chrabrost a odhodlanost /připravenost/ to jsou skutečné „oučasti oddání se Bohu, Energicky se probrat z našeho přizemního, samolibého myšlení Ví/ar modlitbě, probrat se z Čistého uspokojování citů. „NOLITE TIMERL“ - - „nelekejte se“. Pln je naplňuje důvěrou. Jestli jsme naši ranní meditaci provedli nalepit?, má^e záruku, ie nás dobrotivé Bůh neopustí po celý den, a tak se v našem srdci děje proměnění Páně.

„Ježíš...se jich dotkl'; Jaké má dobré srdce náš milovaný Pán,

• 189 -

Brdce, které se dokáže věnovat svým apoštolům, jako matka svým dětem. Mohl přece zůstat na místě, mohl přece z výsosti svého majet'átu k nim zvolati „Vstaňte, Já to <|sem“. Ale takto nejednala sklonil se k nim a dotkl se jich. Tento sám Pán přebývá v tabernákulu. Jestli klesneme, stojí při nás, sklaní se k náa a šeptat, „Nelekejte se, vstaňte, to ^sem Jal“

Výsledek druhý! „Když otevřeli oči, nikoho neviděli, jenom samé Ježíše* “ Ježíše viděti - to celá věda tohoto tajemství, Ježíše viděti v představených, ve spolubratrech i spolusestrách, ve vychovatelích a dětech* d'ěžíše samého nutno vidět ve všech životních událost jenom Ježíše, ale ne Člověka, ne člověčen&tví. COGNOSCERE JEEUM, AMARE JESUM, SEQUI JESUMI Ježíše poznat, Ježíše Blilovat, Ježíše

následovati On přece je *naším* sluncem* Za kým se ještě chceme ohlížet, když ne za Ním* Co ještě potřebujeme vědět kromě této vědy? COGNOCERE JESUM. vědou je poznávání Ježíše. Co jiného máme dělat mimo toto jedno: AMARE JECUM, milovat Ježíše..

A když přišli dolů, spatřili obraz, který byl v křiklavém kontrastu k jejich překrásných prožití na hoře Tábor. Na úpatí hory čekal na ně veliký dav lidí, nějaký otec se svým nešťastným synem /náměsíčníkem/ a nakonec ostatní apoštolově. S oním ubohým chlapcem •trhal satan na všechny strany - jaký to vzrušující pohledl - Takto se představují duše, které netrvají ve spojení s Ježíšem v eucharistii lidské a Boží-lidské modlitbě.

Budme tedy rozvážní a praktičtí, stojíme přece před velkými tísňmi. Dívejme se na Ježíše, zůstaňme v důvěrném spojení s Ním, a půjdeme snadno a klidně po cestě nám vytyčené, kde nás ještě očekává.-] ff-nohé potíže. A i kdyby se nakupily jako hory, zmenší se, když na ně vstoupíme s proměněným Ježíšem, osvobození od osobních zágmů, oddání ustavičnému životu s Kristem, přinášející oběť, velkolepí v umrtvení, v odříkání a sebezapření*

Vil.

DEM

Rozjímán

í 2

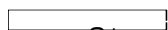
PŘEHLED MUK KRISTOVÝCH

/bičování, trním korunování, ukřižování/ cílem
rozjímání o mukách Pána našeho Ježíše Krista /3.týden velkých
exercií/ to je upevnění v rozhodnutí zůstat na vždy věrnými duchu
obětí. Tato rozjímání reagují povzbudivě především na naši vůli, aby

J.X&1-JC

»»•«» f »T »•>.-) OT ,->! l +

_ _ ^ _-X_J(17 -4»k _..r.-^m»

- 190 -

rych potřít našeho duchovního života.

Za tímto účelem probereme napřed rozjímání o mukách Páně, a
projdeme zakrátko třemi hlavními stupni jako přes tři krvavé etapy, které
doprovázely našeho Pána na smrt ukřižováním. Tyto stupně jsou krvavé
křest bičování, trním korunování a přibití na kříži* tfvod první '•
Pohledne pozorně a opatrně na tuto zmučenou postavu, stojící na místě
odsouzených /trestní sloupy, hrozně poraněnou a zmrzačenou, pokrytou
ranami a krví, o něco později roztaženou na tvrdém dřevě kříže.
Podívejme se na tu hlavu obklopenou trním, ty hluboko zapadlé oči, ústa
na půl otevřena - toto je náš Pán a Bůh I Úvod druh-v; Prosme z celého
srdce o živou bolest s trpícím Kristem, o slzy pokání a lítosti za naše
hříchy, které se dopustily tak strašného zločinu na osobě Spasitelově*

I. BIČOVÁNÍ

Prvním stupněm na cestě k vlastním mukám Spasitelovým bylo to, co by se dalo nazvat Jeho krvavým křtem* Pilát odsoudil Pána k bičování a jeho příkaz byl nápadně rychle a kvapem proveden*

Žoldneři odvedli Ježíše na nádvoří, kde uprostřed stál zlověstný sloup a již s připraveným náradím k mučení. Se zděšením a se strachem, ale s oddáním se vůli Otci nebeskému, poklekl Pán na tento sloup. Kati Mu uvolnili pouta svázané kolem Jeho rukou a On už sám sundal svůj oděv rukama potřísněnými krví. To, co přitom vytrpěla Jeho Boží nevinnost, obětoval za nestydatou drzost hodně, hodně lidí, i také za tvoje přestupky proti skromnosti, vzdychající a modlící se k Otci.

J
^

Na zápěstí rukou byl znovu svázán dlouhým provazem, přehodili ho přes železné obruče, umístěné vysoko nad hlavou a potom Pána vytáhli nahoru tak, že sotva se špičkami nohou se dotýkal zemi,

A teď začaly údery větví a bičů svištící vzduchem nelítostně a zuřivě padat na hřbet a ramena Spasitelova. Jeho tělo se začalo krčit a otékat, pruhy modré, šedé a červené se na kůži objevují napříč i podél* Tu a tam tělo ustupuje pod silnými údery a odhaluje kosti. Dívej se a počítej. To je jeden, druhý, třetí.«.•.úder za ten tvůj těžký hřích, za ty hříchy....* Krev tryská z ran, spojuje se v pramínky a tekou po celém těle, sbíhají se a když později padne na zemi, vytvoří se u sloupu Široká kaluž,

A bolest? - počátkem široká, tupá, zdrcující, proniká stále hlouběji,

pálí jak oheň a sůl, dostává se do všech článků, doráží aS na dno duše a slzy z očí vytlačuje. Jak nenom t.v oči Dohlížely nahoru

• 191 *

•
W'
i«H
•

Sány ee tvoří stále hlubší a širší, krve teče stále více, bolest pálí stále citelněji - a nakonec ubohá Obět mučením omdlévá. Jaký to musel být dojmavý pohled? A přece je to náš Pán a Spasitel, Syn Boží, opravdový Bůh a opravdový Slovek. Každý, kdo na Něho pohlédne, musí se bolestí vzrušit, musí zneklidněny s pronikavým zděšením padnout do prachu,

O čem svědčí bičování?

V první řadě je to památka na nesmírnou lásku Spasitelovu. „IN FINEM DILEXIT NOE" - nakonec si náš oblíbil. Za cenu toho tak hrozně podrábaného těla rozhodl očistit nás od hříchů. Jak otrok připoutáný ke sloupu a zatěžkávaný těžkým břemenem nejnižších vášní touží vysvobodit nás z hanebného otroctví smyslnosti. Studená hrůza vějící z Jeho muk má přivolat skutečnou odpor v našich duších proti duchu smyslnosti, Každý nerv Jeho svatého těla se chvěje a krvácí, aby vymýtil z naší duše pokušení smyslnosti a uhasil prolitím nej-světější krve v našem těle žár zakázaných žádostivostí. Přistupme blíže, aby tato krev také na nás stékala. - A celé to břímě hříchů vzal Pán dobrovolně na sebe, aby nás uzdravil, že by si tímto nezískal naši duši?

Toto je podruhé památka Boží spravedlnosti. Miloval mS a sám sebe za mě obětoval** • Protože více miloval Boží spravedlnost^ a proto takovýto způsob jí učinil zadost* Ty bolestivé údery, ta krev, ty nesmírné bolesti, prolité slzy - toto vše svědčí o Boží spravedlnosti, Tady, na tomto místě, u tohoto sloupu, se modlí jak před oltářem a prosí Ježíš a činí svému Otci za všechny hříchy zadost „hlasitým voláním a pláčem." Sami jsme se nemohli vysvobodit od věčné smrti, jestli by nás Bůh nevykoupil. Je přitom možné, zdržet ee pocitu opravdové vděčnosti spojené s lítostí a bolestí? Nezasluhuje člověk, necitlivý na bolest a krev, který nadále uráží Pána Boha a holduje svým vášním spravedlivého pekelného ohně, když nechtěl přijat oheň lásky! Nemůžeme tedy zůstat za Ježíšem pozadu. Chceme jít v Jeho šlépějích, ale v takovém případě nemůžeme žít bez zadostiučinění. Nebylo by pro nás hořkou výčitkou trpící tvář Ježíšova, dokázali bychom snést srovnání s Ním, kdybychom se chtěli vyhnout každému trýznění, každé oběti? Snažme se, pochopit Jeho příklad /COGNOECJRE CHKISTUM/ a následujme Hol On trpěl za nás, my trpíme s Ním a za jiné.

Padněme proto před naším abiSav^ra ubičovaným Vykupitelem na kolena a prosme Ho z celého srdce za odpuštění, za odpuštění zvláší těch hříchů, které podle úvah našeho svědomí nejvíce zapříčinily

II. KORUNOVANÍ TRNÍM

Druh, ^ •tupen, který vedl Krista na dno bolestí a ponížení, je Jeho trním korunování* Žoldnéři dovedli zbičovaného Ježíše na kasárenský dvůr blízko pevnosti. Pán se tedy ocitl v prostředí několika strážníků ubohý, zmrzačené, třesoucí se horečkou a bolestí. Tolik toužil po klidu, milosrdné péči a pomočil Namísto ní Ho čekalo další strašné mučení, posměch a potupa. Zaslechla služebná čeládka od vojenského vedení a žoldnéřů, které hlídali Ježíše, co-všechno Mu vytékali, Jeden z nich se proto rozhodl pro krutou velkou Jeho tav. královskou důstojnost. Tento ďábelsky nápad byl přijat všeobecně potleskem a zakrátko se stal nejstrašnější skutečností. Žoldnéři improvizovali na počkání kr'lovsk^ hold. Tito zdivočelí lidé znovu z Ježíše trhali šaty, aniž by brali ohled na způsobenou Mu bolest při strhání šatů, přischlé krví na ranách, což zapříčinilo novou ztrátu hodně krve. Pak /přitáhli/ přinesli nějaký ztuchlý hadr šarlatového vojenského pláště a přehodili Mu jej přes ramena. Pak Ho zavedli k nějakému převrácenému pařezu a vrhli Ho naň silou -měl Mu sloužit jako trůn. Na místo žezla dali do bolestivě svázaných rukou Spasitelových kousek suché třtiny, Jeho hlavu ověnčili trnityaA větvemi, které n-teilím vtlačili na Jeho skrání. Všechno se dělo uprostřed zábavného posměchu, za halasného smíchu a hrubých posměšků*

Nakonec se pustili do vzdávání Mu holdu. Klekali před Ním na jedno koleno a na místo líbání Mu ruky a žezla, jak to bývalo zvykem při ceremonii oficiálního vzdávání holdu králům a vládcům, vytrhli Mu z ruky třtinu a bili s ní po trnité koruně. Místo přinášení Mu daru plivali Mu do nejsvětější tváře. Vyvolávali Mu přitom na Jeho čest slávu jako krále a vůdce židovského. ^A když už ukojili své zvířecí pudy, shodili Pána s divokým povykem ze strojeného trůnu. V tom okamžiku šlel celý dvůr halasnou, dábelskou a rozpustilou vřavou a s nimi šlelo s radostí celé peklo* A Pán? - Hle sedí tady schouleny a skrčeny, celé Jeho tělo je do hloubi vzrušeno. Jeho vysoké a pěkné čelo se ztrácí v trní naraženém na hlavě. Vlasy jsou zamotané a propletené trním bodajícího věnce. Nejsvětější obličej je otekly a opuchly* Krev stéká ze všech stran po skráních, spojuje se v tenké proužky, vnikající do očí a červenají hrudník a záda. Jaká to bolest a jaké to ponížení!

- 193 -

A to přece Bůh sedí uprostřed této tlupy zvířat, ne lidí, i když jsou to spíše lidi bez srdce .a bez svědomí, naplněny hanbou a bolestí, To je někdo více než Šalamoun, oblíbenec Boží, v celé své moudrosti, přepychu a majestáte. Je to více než David ve slávě vítězného vůdce; je to Bůh živý a všemohoucí, kter[^] v tomto okamžiku svého ponížení

třímá žezlo nad miliardou vynikajícího vojska andělů. Je to celým národem vytouženy Mesiáše ale co Mu tento národ připravil, když vztahoval ruce po lásce, po holdu a velebení. Věnec hanby Mu dala dcera siónská, a vyvolená země zrodila pro Něho jenom samé trní a ostny. Jak draho musel zaplatit vládce nao dušemi i

Ta trnitá koruna na hlavě Kristově představuje prokletí hříchu, jehož květinou je trní. Trnitou korunu připravujeme Kristu tím, že Ho nechceme uznat v sobě představeného, kritizujeme Ho a dáváme přednost našemu úsudku. Trnitou korunu pleteme pro Krista tím, když mezi bratry tíříme neschody, podkopáváme vzájemnou lásku a důvěru, podáváme nepravdivé obžaloby, pomlouváme je před svými a cizími. Trnitou korunu vtlačuješ na hlavu Ježíšovu tím, že se vyhýbáš každé oběti a tryznění a p?á:l(táé4ě přikláníš se k pohodlí a lenivosti, připoutáním se k různým osobám, předmětům a k místu, kompromitující tě se smyslnoetí, nestaráš se o Brak, představivost, citovost, porušil Jíc tímto lehkomylně své svaté příslibení a sliby.

Ježíš s trnitou korunou na hlavě a s třtinou v ruce se tak hluboko poníží před „nesmrtelným králem věků**“ poněvadž pociťuje na sobě tíhu celého světa hříchů^ proto také soudí, že zasluhuje veškerou hanbu. Koho tíží hřícrt, ten a{ nese trpělivě veškeré ponížení. X sny jsme si také vědolari mnoha napáchaných hříchů, o kterých svět nic neví. Nejednen se

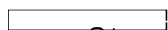
ukrývá hluboko v mém srdci a žádnou č'st mi nepřináší, Proto se spojuji s poníženým Ježíšem a půjdu věrně za Ním cestou poznání a ponížení, cestou utrpení a kříže, cestou třetího stupně pokory,

III, PŘIBÍJENÍ NA KŘÍŽ

Třetí etapa muk Spasitelových Ho přivedla na Golgotu, na které svůj pozemsky život dokonal,

Po vynesení rozsudku nastupovalo podle římského zákona bezodkladně jeho vykonání. Ježíšovi bylo vydáno Jeho vlastní roucho. V něm měl jít na Kalvárii, aby Ho mohl každý poznat. Chtěl svůj kalich hanby vypít do dna. Byl přinesen kříž. Lidsky řečeno otráslo Spasitelem hluboké chvění při pohledu na toto náradí bezmezného mučení a ponížení*

Ale V9:a1 -icn r»o T»oT-<ai->o a - ««•<'«. --.l-.- *^i--- - - x-i >- .<'-.»

- 194 -

úctou a láskou, ve kterém viděl dar svého nebeského Otce, nástroj své slávy a našeho vykoupení. Tento kříž byl v Jeho ocích stromem života, klíčem do nebe, žezlem královským a mečem, se kterým si svět podrobí a získá,

A tady začala ona hořká cesta z pevnosti Antonia a5 na místo popravy. Cesta vedla jižní částí města, nebyla dlouhá, ale pro Spasitele krajně obtížná. Pokropil ji svou krví, slzami, ale šel napřed a za Ním álo

naše vykoupení. Sel bos s trnitou korunou na hlavě a kříaem na ramenou, Qyl úplně vyčerpán, protože se s Ním nelidsky zacházelo, pro ztrátu krve a pro žízeň a bolest. Pravá Jeho ruka objímala zatě^kávající kříž, lev^ ruka se snažila nadzvedat dlouhé roucho, které Mu Ztěžovalo každ;y krok. NejsvětějSí tvá? pokrývala ztvrdlá a ještě čerstvá krev. Vlasy na hlavě a bradě byly rozcuchané a neupravené, nasáklé krví. Tíha kříže a poutající Ho provazy se vtlačovaly <tále více do zmrzačeného těla, Wevyeievaě *Bylo* to pohled nevýslovně ponižující a otrásajících muk* Ústa napůl otevřena Šeptala modlitbu, hluboko zapadlé a krvavé oči ee dívaly tak vážně, tak lítostivě a prosebně - ale bezvysledně* Za Ním, před Ním a po Jeho bocích hemžil se bezpočetn^ dav lidí, důstojní a obyčejní, ale především místní i cizí farizeiové. Obklopila Ho odevšad nenávist a nepřátelství.

A kan-že se poděli ti všichni, kteří Ho znali v době Jeho slavných dnů, kdy konal zázraky, ctili Ho, milovali Ho, a chodili Xa Ním^ ti všichni, kterým dal zdraví, útěchu a život 1 Kde je Lazar, Petr, Magdalena?...2e by už pro ně neexistovala žádná pomocná ruka, žádné oko, které vnímá a cítí? Kolik lidí Ho znalo, vidělo, obdivo- , valo^ a ted se za Něho st:/dí, a nebo se dokonce vysmívají Jeho ponížení* To už Mu skutečně nic jiného nezbylo než jenom zemřít v nepoznání

Tímto způsobem přicházel průvod až kolem poledne na místo

popravy. Od městské brány, zvanou soudní cestou se pomalu začal ubírat vpravo skalnatým úvozem. Nahoře vlevo, podivný, lebce podobný tvar měl název Golgota nebo Kalvárie. Spasitel se konečně zastavil úplně vyčerpaný, zkrvácený a bledý na vrcholku pahorkatiny a zároveň na vrcholu svého umučení. Tady započal svůj hluboko INTROITUE mučednicích Oběti* Nato byl Spasitel doprovázen na místo ukřižování, roucho bylo Jemu zase strženo a bylo Jemu podáno k pití víno míchané s myrhou, ale nechtěl jej pít.

Místo okolo kříže obklopili Žoldnéři uzavřením kruhu a kati přistoupili ke svému krutému dílu. Zeby se srdce Spasitelovo neza-
chvělo v tuto chvíli hrůzou a strachem? Kati uchopili Pána tvrdýma

„...i, i TT- -., „at. „X-,,! 1,^-/X T^X-CX e.a
T/10,q» ne +,r-r.^íí r\|f>ň Iři aA

- 195 -

který mu bude ložem a mučírnu. Pak Jeho horní část těla přivazují ke trámu příčnému. Jeden z nich klekl na Jeho hrudník, který vydal vzdech podobna praskajícímu zvonu, druhý Ho chytil za pravé rameno, vrazil do dlaně tvrdý, trojhranný hřebík silnými údery kladiva na předem označeném místě. Chvění nevýslovného mučení procházelo celým tělem. Spasitelovým, krev silně tryskala a prsty se křečovitě ohýbaly

kolem hřebu. Stejným způsobem se postupovalo s druhou rukou. Nelidským způsobem byla ramena Ježíšova roztažena, a On je vytáhl jakoby zdržoval hněv Boží. Hrudník se začal těžko zvedat a padat, a Spasitel vydával tiché sténání, přerušované hlasem usilovně prosícím o milosrdenství nad celým světem. Nesrovnatelně větší bolesti způsobilo přibití nohou. Ony se krčily a stahovaly se nahoru při přibíjení rukou, a teď je kati přesilou narovnávají a hřeb, drtící kosti a prorážející šlachy s chřeskotem šlají tělem. Uprostřed těch nevýslovných útrap ukřižování, vyslovuje Ježíš ona vzrušující a pěkná slova: „Otče, odpust jim, neboť nevědí co činí“. V dějinách lidských neslýchaná zlost a nenávist nestačila Jeho srdce naplnit něčím jiným než drahocennou modlitbou; „Odpust jim“ Učiň, aby i velikost mé duše a její bezmexn:

bolest odnesla vítězství nad těmi tvory, které Tobě ji způsobují.

Kříž s naším přibitým Spasitelem byl posunut do prohlubeniny, ve které vyhloubené a pak byl postaven pomocí provazů a usazen v jámě, Každý pohyb, každé hnutí způsobilo Ježíši nesmírnou bolest, a to nejvíce ten silný otřes pocházející od dopadu do skalnatého dna otvoru. Tíha celého těla, která působila na hřeby na rukou a nohou a malou oporou na chodidlech, tlačila do nich. Raniny se čím dál více rozšiřovaly a krev tekla novými proudy k zemi. A takto se poprvé etává kříž znamením vysvobození celého světa, což celé okolí zaznamenalo. Peklo v tuto

chvíli vykřičelo svůj triumf ústy katů a vrahů Ježíše, který se odrážel od zástupů a ozvěnou od blízkých pohofj Oni si představovali, že je to hodina jejich vítězství proto ji vítali a oslavovali radostnou vřavou a výsměšným smíchem,

Ale tam byla přítomná i jiná srdce a oči^ oči, které ee dívaly jinak a srdce, která cítila jinak, vyjadřující sv^rn vzdechem soucit a lásku. Uprostřed nich nalézám l flám sebe a to, co bych chtěl říci, konkrétně k Ježíši. Jsou to pocity žalu a lítosti, projevy soucitu a lásky, ale především je to rozhodnutí za každou cenu uniknout před dobrovolným hříchem. A hic, tady zůstal Spasitel viset a.ezi nebem a zemí, za branami něsta, vyhnán vlastním národem, jakoby hoden potupy zločince, na místě hanby a záhuby, mezi dvěma lotry jako jejich vůdce - obraz nevídaného ponížení a bolesti.

- 196 -

Náfi milovaný Spasitel musel byt nadmíru vyčerpané, kdy^ nakonec Mu hluboce klesla zmučení hlava, *při* povzdechu vyslovil s lílevouí „Dokonáno jest“. Splnily se tehdy obrazy hrůzy, které měl ve vidění prorok a řekl s,, On neměl ani půvabu, ani lesku, aby se na Něho dalo dívat*••A my jsme Ho za odsouzence uznali, Bohem zbitého a pošlapané!-Ale On byl přibit za naše hříchy... a Jahve uložil na Něho vinu

za nás všechny. Byl umučen, dal se sám trápit, dokonce ani svá ústa neotevřel. Šel jak beránek vedený na porážku, byl němý jek ovce při stříhání, ta On neotevřel svých úst.***Byl vyřazen ze země živých.../Iz«53,4-8/ Tato tři tajemství, která jsme vlastně uvažovali, to jsou převážné tajemství utrpení a ponížení našeho Pána, jejichž účelem je, upevnit nás v neochvějném rozhodnutí v překonání a zkrocení našeho pohodlí, naší lenivosti a měkkosti.

Motivy takového jednání jsou nám jak na dlani, existují tři druhy. Prvním motivem je příklad našeho Spasitele. - zbavil se všech úlev a útěch, utonul v moři utrpení a ponížení. Bezpečně to učinil úmyslně, když takto vystavil své tělo zneuctění, potupě a utrpení. Proto dal svému rozhodnému stanovisku výraz obětováním za nás nejenom své cti, nejenom své božsko-lidské důstojnosti, ale kromě toho obětoval za nás celé své tělo a své zdraví, veškeré evoje síly.

Jak bychom mohli pokládat za učedníky Ježíše Krista a ještě více jimi být, když se nesnažíme vstěpit do sebe tyto významné životní rysy našeho Mistra? Jak bychom mohli mít odvahu políbit před a po rozjímání náš kříž-k noviců, když nebereme vážně záležitost našeho vlastního ukřižování, neustálého umrtvení ve všech věcech? Ale nebude to Jidášův polibek: ^ pro něhož cennější věc bylo několik stříbrných? A pro mě je to uspokojení svých vášní, ale ne věrnost Mistrovi? Ježíš vydává

svoje tělo na všechny možné útrapy & my bychom chtěli hlídat a pečovat o naše tělo, zacházeje s ním jak & nějakou cennou relikvií? Ježíš posvětil veškeré své síly a zdraví, a my bychom se chtěli šetřit, vyhýbaje se před každou tětSí a obětí vyžadující(prací)a-obavy před případnou ztrátou zdraví? Á^přišel o své zdraví při věrné službě uchu, ten jej dobře ztratili

Druhým motivem je příklad Svatých. - Jejich duch, jejich Život určuje věrný odraz vědy a ducha Ježíšova. Kdyá objevíš Svatého, dokonce toho nejlepšího, který by se nedostal ve vnější přísnosti až k samým hranicím možností a i vlastních sil? Jak namáhavá byla jejich práce l Jak tvrdý byl jejich život! Jak únavné byly jejich dnií Jaké bylo pokání takového Aloise Gonza^l Jaké bylo umrtvení Jana Berchmansal Jakým bylo sebezapření Stanislava Kostky I íie pro svou vlastní sebechvalu, ale pro naše ponaučení nanaai " e^x „^x.*.--. -

- 197 •

„ Třikrát jsem byl mrskán pruty, jednou kamenován, třikrát jsem byl trosečníkem na moři, po dobu jednoho dne a jedné noci jsem prodlel na mořských hlubinách* často jsem byl na cestách, v nebezpečí na řekách, v nebezpečí loupežníků, v nebezpečí před vlastním nárokem, v nebezpečí v místě, v nebezpečí na pouštích, v nebezpečí na moři, v nebezpečí před

falešnými bratry, v práci a umučení, často při bdění o hladu a žízní, na různých místech, v zimě a nahotě /2Kor. 11.25-27/,

Tento neměl lehký život, ten se neobával o své zdraví•••• a takoví byli všichni Svatí. Jedinou překážkou jejich horlivosti při sebezapření byla poslušnost. Takovéto bylo jejich pravidlo při jednání* Takovým musí být i to naše, chceme-li dojít na cestě duchovní k nějakým úspěchům

Třetím motivem je náš prospěch. V první řadě musíme učinit zadost Bohu za naše hříchy. Nesmíme si dovolit to, aby jenom sám Spasitel nesl celou tíhu trestu, který jsme sami zasloužili. Nemůžeme se přece chovat jako Barabáš, který když prošel kolem kříže Ježíšova, mluvil sám k sobě? to já bych měl na něm viset, ale já jsem byl osvobozen, ať si tedy On tam visí". Stejně pocity máme i my, když se vyhýbáme před každým utrpením, před každou obětí, před každým ponížením. Potřebujeme nadále hodně pomáhajících milostí ke zrušení bariér vášní, které na nás navršily hříchy. Tyto milosti získáme za cenu sebezapření. Existovali Svatí, kteří toužili získat nějakou zvláštní milost, věnovali se disciplíně sebezapření. A Svatí, to byli lidé, kteří byli nejlépe seznámeni s ekonomikou Boží, - Jestli proto skutečně toužíme, dostat se do úzkého a srdečného kontaktu s Bohem, přijmout ducha modlitby, musíme hledat ochranu v sebezapření, zvláště vnějšího, držet na uzdě zrak, sluch, jazyk, fantazii, neboť duch opravdové modlitby kvete jenom v půdě připravené

sebezapřením. Musíme také pamatovat na souhrn zásluh pro celou věčnost. Hodně jafcztrácíme zanedbáním vnější přísnosti, nařízené nám pravidly řádu. A co nám nakonec zůstane z těch pomíjejících radostí, jejichž péče nás může přivést o ztrátu radosti věčných^ Třeba se dokonce obávat velkých Škod, které vznikají silným proudem z potřeb tělesných. Když se budeme vyhýbat sebezapření, zůstaneme vždycky otroky smyslnosti, neschopní přinést tu nejmenší obět. Duchovními lidrr.i se nestaneme vlastně nikdy.

Jestli se jedná o způsob a druh vnějšího sebezapření, to bývá jeho mírou nejvlastnější a nejodpovědnější to, co denní všední život přináší a co po nás žádá chudoba, poslušnost, Čistota, střídmost a práce*

- 198 -

Zkusme jenom nestěžovat si zbytečně a když už, fale ne na nevhodnéa místě a ne před nepovolanými osobami^ nepožadujme ihned u každé drobnůstky pomoci^ neusilujc.e o Sadně výjimky*, nepečujme příliš o zdraví. Nutno se zřici ne jedné zábavy, ochutnat nejednou hořkou v8c a nežít jakoby nám nesmělo ujít žádné potěšení, dokonce honba za každým potěšením.●●l

Na konec rozjímání jděme ke Kříži Kristově 8 pocitem vděčné lásky, s opravdovým rozhodnutím přerušení s dosavadního života, konfortu a zahálení, a pomodleme sel O, Pane, příliš ále^he-gei aě draho

jsi mě vykoupil, příliš hodně jsi zaplatil za moje spasení! Ted, když jsem poznal Tvoji nesmírnou lásku, zůstala mi jenom jedna cesta, ebych se zavděčil, cesta hrdinné lásky až k smrti, až na kříži

DEN

Vil.

Konfe

rence

ÚPLNÍ SEBEZAPOR

Podívejme se na předešlé rozjímání muk našeho Pána, Ježíše Krista, v jeho třech základních etapách. Viděli jsme Spasitele jako nejslechtejší ideál při snášení různých utrpení, v zálibě k pokoře, v přizpůsobení se zákonu úplného sebezáporu. Zachtějme se nyní pozastavit něco blíže nad tímto naším zákonem života.

Sv. Ignác píše: „ Kdokoliv se vážně pouští do následování Spasitele^musí neustále hledat sebezápor a ve všem stále většího utrpení,

Tot je právě důležité a významný zákon, který je základem veškeré askézy? nyní máme v úmyslu, něco blíže vylicít její vyznám tím, když poukáži na jeho nutnost jako základ celého duchovního života

Problém, který se hned úvodem vtírá bázlivým lidem, ten ppefeieá proberu také na prvním místě. Jestli ale bude stačit vždy tento zákon zachovávat po cely život, i kdybych jeStě měl žít dlouho? A jestli mi to

bude jasné a zřejmé, jestli jsem pak k tomu zavázán? První otázka navádí k tomuto: „ Jestli nemohu dojít ke zřejmým výsledkům za nějakou nižší cenu? Bezpochyby můžeme a musíme. A právě z tohoto důvodu či toto chceme jasně uvědomit.

I. JE VÍBEC MOŽÍRÉ V[^]ST TAKOVÍ ŽIVOT OB[^]TI

'Drtíme -io HÁK ft iriit[^]i-ir»n+1 . nftT»rt».ntnS+ -[^]1 •nil+nft
'(4 'l'iT»tS+ \ro ňwf\i' m

- 199 -

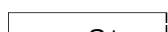
1. Je to věc sama o sobě a za každých podmínek pro člověka vůbec možná? Je to tak zvaná absolutní možnost..Že takovéto život umrtvení a sebezáporu je absolutně vzato možný, dává čistý rozum, Nejde nám o tuto možnost; máme přece svobodnou vůli a takovýto život oběti nepřesahuje našich lidských sil*
 - 2« Naskýtá se ale druhá otázka, jestli tato věc je možná, to znamená jestli je možná ne jenom sama o sobě, ale jestli nad to existují v nás síly, které by byly schopné, dovést nás s určitou snadností k tomuto cíli?
- Ne všichni lidé byli předurčení, aby vedli Život úplně obětní. Nikdo to přece nebude poSadovat od světských lidí. Spasitel poradil jednomu bohatému mládenci, aby žil jenom podle přikázání* „ Chceš-li byt

dokonalý, jdi a prodej co máš,.. .potom přijď a následuj Mě." Koho Bůh povolal k dokonalosti, tomu také udělil milost povolání k všestrannému následování Ježíše Krista a proto i k úplnému životu oběti* Ne každý má k tomu schopnosti, ale jen ti, které Bůh povolal ve svých odvěkých a nejmilostivějších plánech "-- to jsou ti, kterých se týká slova Pána: „Království Boží je mezi vámi" /Lk.17,21/. Svatí Otcové tvrdí, že „(Království Boží", o kterém je tady řeč, to není Církev, dokonce ani ne nebe, ale neohra-ničená vláda Boží v našich srdcích, a proto vláda nad celým mravním světem, kterýž pak zase v sobě skrývá jako neodlučný prvek neustálé umrtvení. Milost Boží nás povolala do řádu, právě do onoho „(Království Boží"* Bůh nám také uděluje potřebného světla a síly k uvedení tohoto království do našich lidských bytostí, k oddávání se našich srdcí bezmezné vládě Boží, k rozšíření této vlády nad celým lidstvem, nad celým vnějším a vnitřním světem, nad duší i nad tělem. K tomu tak významnému úkolu nás přelal povolal Pán Bůh, proto můžeme žít s určitostí, že nás Jeho milost neopustí,

Království Boží bude dokonale v té duši, která nemá vůči Bohu žádných výhrad. Když jen, a jedině námi vládne vůle Boží, to se v nás bude rozšiřovat vůle Boží dokonale.

Takové je tedy naše povolání, nás osob řádových. A za tímto účelem jsme také vstoupili do řádu, abychom se zasvětili Bohu, oddali se

výlučně našemu Pánu. K založení tohoto Království Božího v nás nám sloužil Noviciát, celá výchova řádová, veškeré prostředky posvěcující, sliby, předpisy a řádové obyčeje, rozjímání a duchovní cvičení...všechno Všechno to existuje za tím účelem, aby v nás a v celém našem jednání upevnilo výlučně panování Boha.

- 200 -

Jestli nás tedy Pán Bůh si vyvolil a povolal nás k tak významném úkolům, to nás také musel bezpochybně vybavit s potřebnou milostí, abychom se Mu mohli oddávat co nejvíce a nejdokonaleji a přitom na stejné úrovni zapomněli sami na sebe, protože je to spojené s panováním Boha v nás* Nemyslet na sebe, co největší odpoutání se ée od vlastního já, chřadnutí sebe áamého - toto jsou neodlučné součásti opravdového zasvěcení se Bohu, To ale je možné jedině pod podmínkou úplného sebezáporu sama sebe. čím dále po této cestě půjdeme, tím dokonaleji ee v nás i po nás vyvine blahoslavené panování našeho Pána Boha a ? ,íistra«

A je to tedy pravda, že máme nám potřebnou milost pro trvalý život oběti, jako pravdou je naše milost povolání, jakou pravdou jsou naše sliby. Milost Boží je s námi a při nás, proto nám nikdy nepochybí potřebných sil. Toto je jisté přesvědčení rozumu a víry» Že by nám

dobrotivý Bůh svoji milost odměřoval jako lakomec, pomocí pravítka a kružítka s matematickým výpočtem? On, který je sama Dobrota, Láska, Moudrost! On právě chce sv^ěm dětem usnadnit jejich namáhavý a těžk^ý úkol. Ovšem, neusnadňuje úkoly, ale navíc uděluje aťeva novou milost, abychom mohli vést život neustále obětí a sebezáporu poctivě a dokonce s radostí. Proto máme i morálně možnosti k plnění naší povinnosti* Daleko více jeStě: On sám se zúčastňuje při naší oběti tím, že nás podporuje vnitřní blažeností duše, radostí z modlitby.

II, Požehnané výsledky takového života obětí

- 1» Na tom záleží naše osobní štěstí v řádu, - Na všestranném oddání se „Království Božímu“, od výhradního vládnutí Pána Boha v nás, a proto se od vysvobození svého vlastního já, od pevného sebezáporu
- spočívá skutečně naše štěstí v životě řádovém. -
Všichni učitelé života vnitřního souhlasně tvrdí, že duše nabývá čím větší spokojenosti, čím dokonaleji se zasvěcuje Bohu. Tak ku příkladu tvrdí blaž. Klaudius de la COLOMBE „to mě tolik nestojí, ani tolik 8ee8\$7 co věnuji Pánu Bohu^ poněvadž obět sama ně nic nestojí, alespoň ne tolik, abych kvůli ní pocíťoval nějaké utrpení. Velikou nepříjemnost mi způsobuje jedině to, co ;
Bohu- odmítám, protože nejsár^natolik velkomyslná^ A to mě bolí“*

Jak je vidět, Sluha Boží mluví z vlastních zkušeností* A když se naše srdce naplňuje samou bezstarostností, zaznívající skutečnou radostí? Ne tehdy, kdy přinesen.e Bohu nějakou velikou obcí? Ale

«*•&.<«•» X .m «'» ^ ws J-t^f ty/^if ?t »-»«<rn "in T^QW^
IT/^V ^ "Í c" m o i"* tí/» ^ '4" "I i tr"f O /^ll^,<&VT"»ál

.•:.- 201 -

zdrčení, žalostní a smutní jak smuteční přechod? Tenkrát, když odmítneme Pánu Bohu nějakou ten sebezápor. Dobrotivý a milosrdný Bůh uděluje svým sluhům tolik hojnosti « milosti, že se jejich obět proměňuje v radost, pochopitelně ne ihned na začátku, když se povaha ještě před každou námahou zdráhá, ale tehdy, když se srdce začíná pomalu uspokojovat, když dojde k postoji, že dokonce největší oběti přináší s usměvavým obličejem.

2« Druhým výsledkem je úleva v modlení.

Svatí získali ještě další zkušenost; ona se týká nás všech. Duch modlitby někdy dostává křídla, povznášející duši k nejvyšším radostem Boží;-;, kde ji proniká oheň umrtvení a obětí. Dojdeme-li až tak daleko, tak už nebudeme pocítovat žádných nepřekonatelných náklonností, které naplňují Boha tak velikým odporem, že se od nich s hnusem odvrací. Pak nás pominou veškeré záměry proti Království

Božímu a myšlenky citové se rozplynou na všechny strany světa. Vymizí veškeré zdroje roztržitosti. Je to stará zkušenost, že duch modlitby přichází teprve tehdy v celé síle do duše a v ní zůstává, až ona dozraje k životu obětnímu. O. Surin tvrdil, že „nenašel žádnou duši, která, když dosáhle sebezáporu, ie by se zároveň nepovznesla k nejvyššímu vrcholu modlitby“.

Proto také Pán Bůh otevírá před každou duší, která se naučila zapomínat na sebe, brány ráje dokořán, a oovoluje ji, libovati se v něm. On je příliš veliké a příliš miloetiv, než aby L•/ littoval jenom v potu krví a v slzách svých nejlepších dětí. Obcí je pro nás skutečně nutná, abychom došli k porozumění a k prožití věcí daleko významnějším a z tohoto důvodu nim Pán Bůh zesílá pokoru, kříž a utrpení.

Ubozí jsou ti lidé, kteří vždycky jenom na sebe myslí, svoji malou osůbku staví všude na první místo, kteří se lekají vše-ho co je spojeno s námahou a obětí. Nikdy se nezbaví bahna vnitřních komplikací a soužení.

Úl. Potíže a překážky

1. Poslušnost - kde hledat příčiny, ze kterých se pocit'uje tak wliká námaha při poslušnosti? Ta nebo ona oběi je pro ně příliš těžká, ten

dům, a nebo ti představení se zdají nesnesitelní. Na které straně se pak objevují nedostatky? Ne na straně představených, domů, ale na naší straně¹ Nesnášíme oběi, sebezápor, překonání sebe Eama^ uhýbáme z cesty před každou nepřipraveností, před každou

- 202 -

pale nadějí Božího osvícení a útěchy, kdy zašlapeme své vlastní já. Jestli chceme, aby neunikající krása zdobila náš život, naši duši, oddávejme se bez výhrad Bohu!

2» Láska k bližnímu* - Naše stálé potíže se spolubydlícími domu z jejich charakterem^ naučil ses, vždycky svádět vinu na druhé. A kdo tu vinu odnese? Pokud máme být pravdomluvní, je vina na naší straně. Kdybychom my sami byli jinými lidmi, dovedli snášet . oběti, někdy je vítali, žádné ponížení nás nezděčilo, žádné bolesti, poněvadž bychom v tom viděli Sást kříže Kristova. Rádi a snadno bychom vzali na sebe bežkerou tíhu řeholního života*

3. Osobní nedostatky. - Není nám dovoleno předložit Pánu Bohu množství a druh obětí, které bychom byli schopni přinést. Jestli nás leká to, co na nás Bůh zesílá, ten zárodek choroboplodné tkví v nás také tak dlouho, jak mu povolíme se volně rozvíjet, tak dlouho se naše duše nevyléčí, jak dlouho bude naříkat a po léta se nezbaví

lenosti, chladnosti, rozptýlení nebo žvenilosti. Možná, že už jsme třicet let v řeholním řádu a podobáme se onomu 38-let nemocnému, ležícímu u rybníka v očekávání nějakého zázraku. Ale zázrak nebude, jestli sami nepřiložíme ruku k dílu. Naše omyly jsou proto největší překážkou na cestě rozvoje našich sil a zálibě ve směru oběti.

IV. Závazek života oběti - je sladkým břemenem

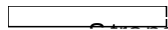
Sv» Ignác ve své knížečce se zmiňuje o „Duchovních Cvičení*“, že nutno hledat ve všech věcech co větší umrtvení". Ten, který tomu porozumí, odevzdá se úplně do vůle Boží, nic mu v tom nebude za těžké. Bude toužit po ponížení a vyhledávat je tak, jak ostatní vyhledávají oddech. A ačkoliv bude povaha tomu odporovat, zdráhat se, sténat a neříkat, to všechno nic neznamená - duše velkomyslná se bude usilovně prodírat k Bohu.

Tento zákon o sebezáporu zdá se někomu proto tak těžký, proto že si o něm utvořili mylnou představu. Jmenovitě ueuzují, že si pořád musí lámat hlavu nad tím, jakým způsobem vždycky a všude umrtvit se a stále vymýšlet nové příležitosti k umrtvení, jako kdyby jim byla zakázána na vždy veškerá radost, veškeré veselí a pohoda ducha, každá chvíle oddechu, každá péče o sebe* Toto je celkem velmi klamné mínění,

Zatím je ale pravdou, že musíme být vždy připraveni přinášet

obět, kdykoliv ji Pán Bůh od nás vyžaduje.

Náš strach ořed obětí má snad tady svůj původ, že nepohlížíme

- 203 -

proto také nepozorujeme jejich skutečnou podstatu. A těmito brýlemi je příklad našeho Pána, jevící se nám nejjasněji v našem světle Jeho muk. Díváme se jenom na Něho a skrze Něho všechna ponížení a oběti se na ječnou ztrácejí v Boží nadpřirozené, ěíastné atmosféře nekonečna lásky, která nařídila samému Bohu, zůstat pro nás chudém a otrokem*

Proto musíme při veškerých utrpeních a pokořeních v řeholním životě, ve vnitřním BEketickém boji o naši oddanost mít stále před očima, nejenom onen železný zákon, ale také nesly cháně přitažlivou • a dojímovou osobnost našeho Spasitele. Musíme Ho co nejvíce poznávat, ucházet se o dědictví Ježíše Krista, my, které On sám k tomu povolal*

Co tedy mučíme navíc při každém: utrpení a ponížení pozorovat? -

- Důkazy lásky, které můžeme našemu Spasiteli poskytnout.

Krista milovati, Kristu se podobati - toto je celá naše dokonalost, toto je všechno, AMABE CHRISTUM, SEQUI CHRISTUM - milovati Krista, následovati Krista. I kdyby cesty řeholního života by byli^ nabyty ještě většími potížemi a utrpením, my víme, že Kristus je označil svojí

Krví, Ne vť-ude se setkáváme- na naši cestě s krvavými šlépějemi Páně.
On é4 Sel tady. J^t^ v Jeho šlépějích - toto je celé naše nebe na zer.i.

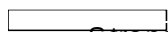
Podobáme se pobožným poutníkům, kteří obklopení davem zvědavců a žebráků, jeou přes Svatou Zemi, přes ulice a náměstí Jeruzaléma, aby políbili šlépěje Ježíšovy. Kdekoliv se zastavíme a kamkoliv jdeme, všude nás obklopuje sladká vůně vzpomínek příkladu našeho Pána, P každou obětí jako bychom vstupovali do jedné krvavé stopy Ježíšovy. Ze by takováto pouí a takovýto výlet neměl v ná8 budit pocity svaté radosti a hrdosti"?

Jestli bereme náš řeholní život podle Ježíšova příkladu, cítíme se nejenom absolutně způsobilí k ustavičnému umrtvení ve všech záležitostech, dokonce i těch nejtěžších, ale také i morálně, že náa to nějak půjde, ov?em, že nám to půjde celkem snadno* Co více, poznáme n^jak hmatatelně, že v tekovi:nrto postupu se ukrývá celé naše štěstí a blaženy klid. Když Bůh vidí naši oči Otu nepochybně nám udělí potřebnou milost, která nás přivede na ten stupeň dokonalosti^ a nebo nám také poete ke stejnému účelu nějaké bezprostřední osvícení rozumu a posílení vůle, a nebo nás alespoň inklinuje k modlitbě, aa takové připravení duše, za dobrovolnou ochotu a toužení.

Je to vůle Boží, abychom v sobě zachovali takové usilovné přání.
Pokud bychom pocit'ovali, že v nás odvaha slábne - modleme se, o její

posílení. Pán Bůh nám bezpečnybně tuto milost udělí, tak bezpečnybně ji udělí, jak bezpochyby je záležitost, Se duře ve stavu řeholním

-í--A -^,,x^+^,, -DA^& .Ten+-n ai ft nřftato v našem povolání neuspějeme,

- 204 -

neseme za to sami vinu, protože se náležitě nemodlíme, poctivě neprovádíme naše meditace a neumří Vlijeme se, neboť v opačném případě bychom už byli v bohatém rozkvětu ctností nejružnorodějších, jako stromy na jaře*

V, Některé námitky

Bázlivé a chladné duše vždycky najdou řadu vymluv, námitek a vytáček proti takovéto askezi. TADY JSOU:

1« To je velmi smutná perspetiva takového to života, života neustálého boje a obětí l

Snad by se ty malomyslné mělo upozornit na to, že přece i mezi lidmi světskými se vyskytují často závazky, vyžadující^ skoro heroického posvěcení. Jakou např. vyžaduje povinnost dodržení Božího přikázání věrnosti křesťanských principů, vyhýbání se příležitosti a nebezpečí hříchu. •«„jestli tě tvé oko svádí...? Kolik obětí sebez-áporu musí

přinést matka početné rodiny ^ co všechno se požaduje po ošetřovatelkách, po kněžích v době nějaké epidemie. Mučí se umět dívat do očí nemoci a smrti a přitom plnit své povinnosti věrně a svědomitě, nechaje přitom na své vlastní zdraví. Pro nás jako osoby řeholní je služba Bohu a svým bližním v celkovém fteeteaépept» zapomín-mí na vlastní já, se eebezáporem a umrtvením to není nic jiného, než čistá a svatá povinnost našeho povol 'mi⁹, povolání, které jsme si vybrali s rozvahou a dobrovolně, ke kterému nás také povolal náš Bůh v nesmírné své dobrotě, tím že nás vybral mezi tisíci. Nedovolme, aby nás zahanbili co do velkodušnosti a štědrosti srdce lidé ve sv[^]tě! Tento závatek obětního života jsme přece vzali na sebe podle vlastního svědomí, je to svaty závazek* Jeho zaniknutí nebo podceňování se neobejde bez hříchu.

2. Sebe-íápor je soojen s bojem proti vlastnímu srdci, Někdo by mohl říci, že takový boj je nad naše síly. Po celý život ovládat vždy a stále své srdce, ten neklidný, delikátní or[^]án, veškeré citění vždycky podřídít rozumu, nepřipustit nikdy žádné nepodřízené náklonnosti, žádné nepřiměřené sympatie neb antipatie, neřídit se nikdy chvilkovou náladou,..ne, toto není možné, toto je nad lidské síly.*..

K tomu je skutečně nutno hodně eebezáporu, aby se dal s myšlením o Bohu a pro Něho vést naustál.v začas s vlastním, neookaženvm

Brdcem. A Spasitel ale vy Sadu je co něj vlažně ji. „ Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svojí duší, celou svojí silou a celým rozumem*- a to během celého, i sebedelšího života. A zase tomu nutno dobře porozumět. Nemáme nikterk úplně ničit náš život po stránce cotové, ftb ft4 neb nám mů2e být výborném pomocníkem při službách Bohu a lidem. Ale vždy musíme po cely náš život přemáhat a brzdit jeho nadmíru, veškery jeho přílišné vzrůst, neúměrnou bujnost, která připravuje Pána Boha o xx slávu a nás o vnitřní klid»

3« Po ruce máme nový problém, tedy se ptáme: jakým způsobem se mů2em< úplně zbavit vlastní vůle, a se stálým zápasem 8 ní? Pán Bůh nám přece dal svobodnou vůli, jak tedy přistoupit k tomu, aby vše a vždy záleželo na poslušnosti a to po celý život, dokonči i v pozdním stáří? Kdo toKo dokáže?

Když jsme vstupovali do řádu, dobře jsme věděli - protože jsi o tom byli informováni, že řeholním slibem se dostáváme do podan-ství poslušnosti. Ale přece jsme tuto obcí s radostí vzali na seb< A led máme toto v úmyslu odvolat? Právě ted, kdy už máme nablízku snad náhradu a kdy nejtvrdší část této oběti už máme za sebou? Náš Pán & Mistr je nám vůdcem na cestě poslušenosti, naším příklad' Že bychom

chtěli opustit Jeho družinu? O, to ne[^] tisíckrát ne l

4* Dokonce, ze nás.sám Pán Bůh nebude zavazovat stálým umrtvením našich smyslů - toto je další výhrada. Nic si nedovolit, nemít žádné vlastnictví, zříkat se věcho, co způsobuje přirozené potěšení, žádné pohodlí, žádné oddechy, vždycky jenom poslouchat a takto až do konce svého bytí. - Že by Bůh měl to srdce, nás do toho zavázat?

Není to lehká otázka, ale podpovídám. Skutečně ABNh:GATIO SVÍ - sebe-aapření, to je vlastní atmosféra řeholního domu, kterou nutno dýchat po celý život. Tomu se nemůže nikdo v řeholním doně vyhnout, neexist žádné výjimky. Ale proč se zbytečně zatěžovat hlavu a už předem otravovat srdce představou, kdyby tyto možné oběti měli dopadnout na nás zároveň. Toto k ničemu nevede. Bůh nám už naznačí, co po nás především požaduje. - Ale pak nám není dovoleno, vyslovení žádného VETK. A přitom všem si nezakrývejme výhled na nejvrcholnější ideál veškeré dokonalosti - na našeho nejmilejšího dobrotivého Spasitele? On ve všem hledal Boha a ve všem jenom Boha!

- - 206 -

ál .

VI. Jak ee prakticky do toho díla pustit?

"/. , ,/- ••'••.,

fⁱM[^]A[^] (jLíw[^]v <Lr>[^](rn>t 1. Především musíme zaujat pevné

stanovisko, že (se nebudem bavit)

e vysáli vat duchovnímu životu, ale už led při exerciciích a tte takte?,
později při denním zpytování svědomí si budeme klá&t otázkut

CO BQH OtE MNE 2ADJÍ?

Snad to bude nějaké překonání sebe sama v plnění povinnosti ve spravovaném úřadě, při obcování s bližními, malými i velkými, a nebo obět v osobních věcech, týkajících ee schopností,zdraví, povolání, místa* Jestli Pán Bůh bude žádat nějakou obcí, poznamenej BÍ její způsob provedení e směle vpřed. Toho, co ee má stát teprve v zimě, nebo na jaré, a nebo až za další rok, toho si prozatím nevšímej* „Neutíkej do dalekých krajů, vádyí to dobro leží u tebe", říká básník. Co ale Bůh požaduje, učiň bezodkladně* 2« Za jedno z prvních a nejdůležitějších cvičení při umrtvení považuj podrobné_2 putování svJidoiní! Bylo by věcí zbytečnou, déle se nad tím pozastavovat, sami víme nejlépe, kolik je zapotřebí energie k zápasu s tou drobnou pobožnou praktikou, kolik ona vyžaduje obětí, jak výborný určí varovný prostředek. Také víme, jaký má teyte význam pro náě duchovní Aivot.

3. Máme nato řeho'-ní pravidla a předepsaný denní řád* Kdykoliv jsme jemu věrní, jednáme dle hlasu milosti, jdeme po nejpevnější, nej-lepěi cestě. Tato stálá věrnost k řeholním zákonům, k pokynům představených a duchovního otce, to je pro nás ve „vSech věcech větší umrtvení.,,

Tak vidíme, jak se nám ukazuje naae cesta ke svatosti, cesta něj-•

většího, ušlechtilého umrtvení a sebezáporu,

4. nicoto ^ sebezáporu se nachází jeStě jeden důležitý p®rafa
Jestli zabloudíš, unikneš před nějakou obětí, ihned popros o od-
puštění, neztrácej na ouchu, nepřestávej ve skutečném postupu do-
předu, pokař se, ulož si nějaké pokání, ocnes si vítězství v nějaké jiné
záležitosti, abys vyplnil vzniklou sežeru následkem nedbalosti - a pak
zase dál a dál, vždy^ a vždycky výš a výše.
- 5» Pokud zpozoruješ, že tě ostatní ve ctnostech předstihli nebo před-
stihují, uznej svoji slabost, ale také se ukaž lépe připraveným a
ochotnějším ke všem službám, méně roztržitý a upovídaný, více
trpělivý a ukázněný* Bude to odměnou za tvůj malý pokrok na cestě
k dokonalosti.

- 207 -

Vil. B0H TO CHCE - NAZE POVOLANÍ TO VYŽADUJE

A tak tedy odvázně, pořád a rozhodně vpřed n& cestě obětí! Bůh to od
nás očekává. Také to po nás vyžaduje naše posvěcení, neboť v opačném
případě nikdy nedojdeme k dokonalosti. Bez obětí nedosáhneme svatosti
nikdy nedosáhneme cíl našeho povoláním

NaSe posvěcení je dílem našeho úsilí a Boží Činnosti v nás. Jest

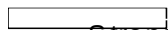
splníme přesně všechno 8 pomocí Boží, co se na nás sluší a patří, budeme tím více spolupracovat s milostí, aby obět sebezáporu krok za krokem a tím dokonaleji se uskutečnila, dopomůže nám Pán ííůh v naší práci. On nás obdaří svou milostí s dar modlitby, jasného nahlédnutí č podstaty ctnosti, moci a síly vůle, o jaké jsme předtím ani nesnili. Když začnou vznikat stéle nové oběti, budeme mít při jejich překonání svatou radost a hrdinské nadšení.

Tento všestranný sebezápor vyžaduje rovněž naše apoštolské povolání. Přece i my jsme apostolové, povolání k apoštolskému životu. Sv. Pavel, to světlo pro všechny povolané a směřující k věčnému životu označuje se za „sluhu Krista“ /Gal 1,10/, a chválí st tím, že se stí otrokem všech“ /Kor« 9,19/. A čím pak jsou, příp. byli otroci? Sloužili sv^m pánům tělem i duěí, srdcem i rozumem, v kařdē sekundē svého života patřili jim^ protože otrok je zakoupeny předmět, získán, bytost nejvíce utlačená, umučená, nejvíce závislá, bytost nejubožejš: jakou si jenom můžeme představit. Je to tedy největší ideál pro apoštoly, nadiktovaný Sv. Pavlovi od Ducha Svatého. Otroci, to nejsou SáHE páni, ani knížata, ale jsou to sluhové. Otroci jsou otroci.

A tedy zapomínat na sebe, ponížovat se, připouštět, aby na nás i bylo pamatováno - tz. pro posílení vykoupení svých bratří, pracovat námahou vlastní ob^ti, krví, prostředkem vybaveným Bohem k

apoštolát^ do stálého života oběti.

Tato meditace, kterou vedeme uprostřed dvah o mukách Pána našeh Ježíše Krista, by měla urychlit naSe kroky na cestě tvrdého, ale dobrovolně zvoleného života sebezáporu a většího umrtvení, abych nepostupovali jako děti, neštvali se za fantazií, sněnin a pocitem, al pustili se do díla, jako dospělí lidé - dospělí v zápalu oběti a pro tivenství. Hiloati Boží n-lm. nepochybí, poiaocí Srdce Božího také ne<i Proto seberme všechny naše síly, ve snaze, věrně a dobrovolně oópově dět našemu ušlechtilému povolání k obětem a ke kříži. A na2e věrnost má spočívat na poznání, lásce a následování ukřižovaného Ježíše, jak o tom vyorává knížečka Cvičení Sv. Ignáce? „COGNOSCEKE, AMARE ET EEQUI CHRISTUM". Poznat, milovat a následov -t Krista.

- 208 -

DEN

VIZ.

Rozjí

mání

3

POHLED Z KALVÁRIE

Výsledkem celého umučení Krista je kříž, On září. On září natí koléb-
kou lidí a nad jejich hroby. On zdobí naše kostely, zdobí naše oltáře a
svatostánky. On nás vítá v našich domovech a Šije v našich duších. On
a i je předmětem té tiché úvahy na vrcholu Golgoty*

úvod první z - V myšlenkách se přeneseme do podvečere dne smrti
Krista na Golgotě. Noc už nastala, chluchá po dni,' který uviděl krvavé
dílo, spáchané na Spasiteli světa. Podívejme se na stojící Matku Boží u
kříže a také tichý, uzamčený hrob, vzdálený odtud jen několik minut
cesty.

I?vod dr^h-v: - úpěnlivě prosme našeho Pána, abychom mohli hluboce
proniknout do tajemství Jeho života, umučení a smrti tím, že se do našich
srdcí navždy zapíše jako právo našeho vlastního Života, abychom za Ním
šli po cestě životní, plné oběti. ' Nyní uvažme krátce;

1« Životní plán našeho Spasitele a Jeho vykonání na kříži - jedním
slovem: Jeho ducha oběti. 2» Odlesk Jeho snah v našem životě.

Prvotní právo ^eho života, právo

obětí, musí být průvodcem našeho jednání,

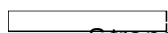
I. Životní plán Spasitele ve svém provedení

Když stojíme u kříže, zapuštěného do skály, ze kterého se snímají svaté

pozstatky našeho Pána a díváme se z hora na jižní stranu, vidíme v pozadí překrásný Betlém. Tam, za prosincové studené noci, přišel na svět jako malé dítě On, náš Spasitele nenašel místa v žádném útulku, odpočíval u cesty jako chudičké dítě žebrácké, ostrčené vlastním nárocem.

Takovéto byl začátek Jeho života. Podívejme se letmo ještě více k jihu - tam je Egypt s jeho nečistou řekou, se zaniklou nádherou svých pyramid. Při jejich úpatí žilo jako útlá květinka v pouštním písku Dítě Boží po dobu sí4ai- let, vychutnáváje hořký chléb vyhnanou.

Dále na sever, v překrásné krajině je vidět Nazaret, ono zapadlé horské městečko, ve kterém vyrůstal Spasitel v úplné chudobě, poslušnosti. v úst»anní, při těžké namáhavé práci o chléb vezdejší.

• 209 -

V okolí je vidět radostné tance a veselí k životu rozzářené Galileje, země pozemských radovánek^ v dále je vidět nábřeží Jordánu

H-*/M.C(/

Tady působil On, veliký slovem i skutkem, v/ (vědě) a zázracích, vyhledávány a uctívány celým národem jako prorok a domnělý Mesiáš. Tady se ale zároveň s ^eho slávou vyskytla nenávist k Němu, která se množila a rostla bez konce.

U našich nohou leží Jeruzalém. Právě v tomto městě napadly Ježíše obrovské vlny nenávisti ducha tohoto světa a lidských vášní s nějakou pekelnou silou, která dej zatáhla do svých špinavých chaotických nepořádků. Místo zjevení, největší Jeho slávy se pak stalo místem Jeho hanby. Podívejme se jak chvějícím krokem přechází ulice tohoto města, spínaje se po své VIA DOLOROSA na místo poprav - odstříhání a poplivaný touto zemí. Vlečou Ho na horu Kalvárii a přibíjejí Ho na kříž před očima celého světa. Toto je život, jehož konec je úplně strokotání jak je jen možné si představit. A přece je to největší život, který kdy viděly věky.

•

Poutníci ze všech konců světa, kteří se sešli právě v Jeruzalémě u příležitosti svátku PASCHY, /velikonoce/ už vypráví o jeho hanebném konci. Hlavy se dávají dohromady: „Vidíte tam toho divotvůrce, který dva a tři roky hlásal své učení Nikdo se nikdy neodvážil, vložit na Něho ruku, ale teď Mu byla konečně sundána maska, z toho podvodníka a rouhače, z toho klamatele lidu“* Veškeré soudy vyřkli nad Ním rozsudek zatracení, rozsudek smrti. Ani jeden lidský hlas se neozval na Jeho obhajobu^ dokonce i Jeho učedníci zmlkli a rozutekli se*

Takýmto způsobem byl udušen v hanbě a ponížení, přibit na kříž před očima celého světa. - Toto je Jeho strana zevnější - úmrtí Jeho

Sivota.

A jak vypadalo Jeho nitro? Jak vypadala Jeho duše, která Jeho tělo oživovala /posilovala/? Jaký to jenom byl motiv, účel celého utrpení? Je to založení Království Božího na zemi, zakládání Církve evaté. Dvojí úkol Jeho života - Zajištění větší slávy Boží a také spasení lidí - chtěl Spasitel vyřešit, dokončit a korunovat svou Církví. Toto určovalo hlavní myšlanku Srdce Ježíše Krista. Za tímto účelem byl Jeho Sivot stálé oběti zaměřen, který dokonale dokončil smrtí na Kalvárii. K tomuto účelu byla potřeba ruina Jeho biologická a epí společenské existence. Tady by se nám už konečně měly otevřít oči ohledně skutečného stavu, co do naruživoatí našeho srdce, původcům celého neštěstí.

Pro lidstvo to bylo užitečné, nutné, vyžadovala to sláva Bož-f-

- 210 -

Z tohoto důvodu kráčí Pán po cestě třetího stupně pokory, po cestě nejhlubšího ponížení a sebezáporu.

Proto také jde do Betléma, Nazaretu, jde oproti pronásledování farizeů v útrap muk až končině Mu římpk.ý prokurátor vrhne k nohám zlomena prut, který Ho odsoudil na smrt: „ I BIS IN CRUCEM!“ -- půjde5 na kříž!

Toto jsou směry Jeho plánů Božích, Jeho neomezené lásky k nám.

Toto je nejspanilejší život, jaký kdy viděly dějiny světa, zároveň z pohledu" na vnějškování a také k vnitřnímu, zdůrazňující hodnoty. Sto let by bylo příliš málo, abychoř mohli náležitě o tom životě přemýšlet, o Jeho velkolepých, spanilých vlastnostech. Naplnění touto hlubokou zbožností a neomezt'ného obdivu padejme na kolena před tímto ulehtilyir. tajemstvím.

II. Obětní smrt Krista - zákonem pro náš život

Jaká je změna našeho vlastního Života a jeho zformování vzhledem ke smrti Krista, musíme zářit uvažovat o minulém životě, jak odpovědět? Směřujeme k těmž cíli, k němuž směřoval i náš Pán, máme s Ním společné povolání, protože jsme byli vyvolení ke společnému životu ee Synem Božím, ke spolupráci s Ním, ke společnému utrpení, ke společnému vládnutí s Ním. AD C ONVI VENDŮM, AI. CONPATIENDU&I, AD CONEEGNA^UM* Proto musíme přizpůsobit náš život Jeho životu a to zároveň vzhledem k cíli, tak i k prostředkům.

Jeho cílem bylo založení Království Božího, Založil jej na pohrdání, chudobě, poslušnosti a slzách - toÍ Jeho základní kámen. Cokoliv velikého Církev po dobu dvoutisícileté existence učinila, to hluboce sahá svými kořeny do moře umučení a utrpení Krista Pána. Do Boží Církeve má patřit i můj život, moje práce aláska, moje každá

myšlenka* I kdybychom během celého našeho života přinesli jenom jediné utrpení, jediné ponížení, to už kvůli tomu by se vyplatilo žít, protože jsme tímto způsobem splnili úkol našeho života, neboí sám Bůh obětoval pro toto dílo svůj život. A proto učinme i my totéž, tím, že opouštíme blahobyť pro nastávající prospěch Církve, ve prospěch mládeže, které patří příští eteletí, ve prospěch otce, matky, ve prospěch blahobytu. Zůstává *nám* jenom ještě jedno provést:

OPUSTIT CAHA SEBE!

Po Spasiteli nedokázala ještě žádná jiná eeeba idea vzbudit v srdci člověka tolik ohnivého nadšení, jako idea o Jeho svaté Církvi.

Budme proto především poctivými katolíky, ve všem oddáni

V6d6nÍ CÍrkVe- 'IRTfrn VfSICCrP^m '7-ál/Tinl'STB nO-ř.-í'
r»ie>r»-/>n n .» „ 1-...^ A- _ _ . - J. - 3t -

- 211..

sáa Spaeitel se nezdráhal přinést pro něj ta nejbolestivější muka,
^a příště musíme používat tytéž prostředky, jako On, abychom zvětšily slávu Loží. On se za nás stal obětí lásky,, kolem nás ee soustředil celý Jeho život. JeSíě zrušil a vyléčil hříšný život lidí EVOU chudobou, svým ponížením, svojí hanbou kříže.

Podobně učinme i my. Ne naše věda, ne naše starostlivost, ne naše pedagogika výhradně zachraňuje naše duše, ale v první řadě ponížení,

chudoba, poslušnost, obět a příklad Kristův. Toto jsou opravdové a skutečné apoštolské Faktory světa.

Zvolme si jako část našeho podílu na apoštolování světa, označíme nám poslušností v práci, snad práci těžkou a vyčerpávající. Překonejme veškeré potíže, pokud jde o upevňování království Božího na zemi, neuznávejme žádných překážek, zdolejme všechny, dokonce nás vlastní život. Neulehčujme si tuto práci přivyknutím na pohodlí, aby zůstávala těžká a tvrdá práce. Spějme všemi silami dušek ovládnutí vlastního já, aby v nás nevzniklo království proti království, naše vlastní zájmy proti zájmům Božím.

Následujme zálibu spasitelovu k práci, pokoře, zapominání na svoje já. Pozastavili jsme se dnes nad tím, když jsme s milostí Boží zaujeli odpovědné stanovisko, Nikdy nato nezapomeňme i každá obět se přičinuj o vzrůst Království Božího.

III. Podněty k obětnímu životu pro Království Boží

Povšimněme si ještě podnětů, které nás nůsí naklonit k dobrovolné snaze k tak vznesenému cíli.

1» Oprávněnost takového jednání. - Spasitel mohl velmi lehce dosáhnout svého cíle, aniž by pocíťoval nějaké potíže. Mohl spasit svět, žijící v úspěchu a slávě, obdarován všude jak květinami cti a holdem* "le

počítal s na[^]-í slabou povahou, s naší bídou a &o-beckostí. Kvůli nám sestoupil On, Moudrost odvěká, do bezedné hloubi hanby, ponížení a bolesti.

Odpovězme proto milosti našeho povolání, nenechme Jej samotného v hrdinství Jeho lásky. On takto jednal kvůli nám, my přilněme neodlučtitcíně k Němá, my kteří jeme dostali vyzvu k spolužit a epeiatípeíeve[^]ví spolukralování e Krii.-tem* Neměříme odsud velikost našich obětí přísnou mírou vlastního J[^], našich malých zájmů, našeho osobního pohodlí. Toto nevyhovuje ideálním plánům Srdce Ježíšova vůči nám. Věc pro Srdce Ježíšovo a pro Království Ježíšovo I Při tomto heslu vypadá naše sobeckost,

- 212 -

2« Postup tímto smířen je pro nás velmi spasitelné Pořád musíme počítat s tím, že jsme slabými, malými a hříšnými tvory. Utrpení nás chrání a hlídá před hříchem. Soužití 6 Kristem usměřňuje naše vášně, otvírá před námi dokořán Srdce Ježíšovo, a umožňuje nám Čerpat z Něho potřebnou milost plnou měrou.

3« Co jiného může byt pro nás šlechetnějšího a vznesen⁸jšího, než je pokora a láska Boží, která se vrhá pro Něho na všechny i za věchr

oběti.

Co znamená celá lidská věda a moc? Och, my obozí učitelé abecedy I Mafie skutečná sláva netkví ve vědě a moci* Bůh, kter[^] v sobě zahrnuje veškeré bohatství vědy a moudrosti, našel celou svoji slávu v „ECCII; HOMO!“ Už odsud stanoví Jeho hanba naši jedinou slávu. Co dokonalejšího nás může potkat než soužití s Kristem? Snášet ponížení, jako to činí zločiny, toto je druh otroctví. Toto snáSe“ jak to dělal Spasitel, a ve spojení s Ním, toto je největší věc na tomto světě.

Někteří říkají skutečně, že stačí snášet všechno s trpělivostí a odevzdaně. „Stává-li se nám skutečně křivda, ale tuto přinášíme pro Boha v mlčení“. - Toto říkají nenapravitelní e[^]oieté, ale to není nám důstojné. My ale chceme přijímat veškeré odchylnosti v duchu třetího stupně pokory, v duchu našeho Pána a Mistra, když si řekneme: „Potkává HH mě svatá spravedlnost, paxksžsíe pokaždé, když se ve mně vzdouvá vlna ponížení. Máš přečetly malý tvorečku, co dělat s nekonečným milosrdenfctvím, které tě na každém kroku chrání“. No tomto světě nenalézáme nic skutečnějšího, nic ušlechtlejšího, nic většího, než je takové vlastní přizpůsobení,

4. Toto je největší věc, jakou můžeme dosáhnout. - Neexistuje nic spanilejšího než je život zformovaný ve smyslu vyšších principů,

Naším povoláním je přinést Cpasiteli radost, vlastně tvorbou takového přizpůsobení* Nebot proč nás Pán tady všechny ze všech rodů shromáždil? Mohl si vybrat jiných stoupenců, více talentovaných mezi pohany a jednoduchými lidmi. Kdyby oni dospěli k poznání pravdy, kterou my známe, k jaké svatosti by se dostali! Ale Bůh, aby zahanbil velikých, vyvolil si malinkých tohoto světa, slabých a křehkých, nás, kteří jsme vůči Němu poznamenáni tak malou ušlechtilostí, takovou úzkostí ducha a charakteru: nás, kteří nedovedeme v ničem objevit Jeho velikost* Právě nás povolal, abychom mohli vejít do nejhlubších tajných skrýší Jeho života, s Ním žít a spolu umírat, ale s Ním také spolukralovati - AD CONVIVENLUM, Ar. COMMORIONTŮM, AD CONREGNANDUM¹

.,,,,^»«.

•¹ - 213 - !

.,,,,.,,

•-ir^

^ inain,

Na konec mé jme trojí rozmluvu. Napřed se otřepme na Matku Eoží;

SANCTA MATER, ISTUr AGAS

M&tko, nade všechny

nejsvětější CRUCI FIXI t'-IGE FLAGAS

Rány Páně až do

nitra CORDI MEO VALIDE

mé srdce posiluj.

Vryj je hluboce /VALIDE/, ty svaté rány, čím hlouběji, tím lépe,
Obraíme nyní naše vroucí prosby k Spasiteli, a prosme Ho, aby
nám ráčil udělit největší věc n& světě a jmenovitě lásku obětí, lásku
Kříže. A modleme ee: ANIMA CHRISTI CANCIFICA MÉ _ duše
Kristova, poevěi mne. Ty, mezi tisíci agónií provádějících, duše
Kristova, po-evět mne. COPRUC CHRICTI, SALVĚ MÉ - Tělo Kristovo,
vysvoboo mne. Ty, jak pod tlakem až do poslední kapky krve
vyždímány, svaté Tělo, vysvobod' mne. SANGOUIS CHHISTI, INEBRIA
MÉ - Krví ^risíoba, napoj *mée*., Ty, v plných proudech tekoucí Krví
Kristova, napoj mě bláznovstvím Sv« Krize, duchem třetího stu:ně
pokory. AQUA LATERIT CHRICTI, lávě mé - vodo, z boku Kristova,
umyj mě. Ty, jako poslední slzo z bolestného Brdce Ježíšova, tekoucí
vodo, očisti mě, budiě mi křtem pro moji sobeckost a moji hříěnos-t.
INTER VCTLNERA TUA, ABeCONrE MÉ - v Tvých ranách mne
ukrývej, učiň je útočištěm mé slepoty a neschopnosti. fkleň se z Tvého
Kříže k tomu pozemskému červíku, který leží před Tebou, vyzvedni ho z
prachu a udělej ho evym apoštolem. - PAC^IO CHBISTI, CONFORTA
MÉ - umučení KrUtovo, posilni mne, dej mi tuto jedinou sílu, lásku k
Tvému Kříži.

Pojdme konečně k Věčnému Otci a prosme Hoe o skutečně
hluboké poznání Jeho Cyna. Viděl Ho, jak umíral asi v hanbě, řekl o

Něm:

„Toto jest můj ;:ilovany Syn, ve kterém niárn své zalíbení". Proto i pro nás zůstala už jenom jediná ce&ta k Božímu zalíbení, a jmenovitě účast na utrpeních Jeho Syna " cesta Kříže ^ristova»

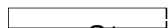
vn^ FEN
Rozjímání

1. 2

mrtvychvst

ání

Nyní přecházíme tímto do čtvrtého týdne velkých exercicií, k úvahám o oslaveném Kristu. AD CONVIVENLUM CUM CHRK.TO. Život s--polu s Kristem stanovilo myšlenku druhého týdne z jeho vznešenými tajemstvími AD COWMORIEN1UM CUM CHRISTO, účast v utrpeních a kříže Spasitele světa je programem třetího týdne. Přistupme nyní aii AD CONREGNANDUM

- 214 -

;

tk^yJ ^'Aí.
tLM^fCÍ-^vyC^ ^twZMU,
na Jeho radostech, spanilosti, na ^eho (vládnoucím přepychu),. Toto je

účelem a úkolem čtvrtého týdne. Jako nastávající dědicové Kristova údslu, jako budoucí účastníci slávy nebeské, musíme už teď zodpovědně formovat náš život.

Sv. Ignác si přeje, abychom celý dnešní den věnovali výlučně úvahám slavnostním, radostného tajemství Života našeho Pána, Nyní jsme povinni, jakoby odpočívat, umrtvení raději ponechat Stíranou, některá dokonce vynechat úplně a uspokojit se s jednoduchou umírněností, čili odpovědně ve všem.

Sv. Ignác doporučuje, od nynějška nepouštět do duše Sedne smutné myšlenky, které by nás mohly přivést k neklidu, zármutku, a malomyslnosti, právě naopak nutno udržovat mysl a energii, radost, vděčnost. Máme se srdečně radovat a veselit spolu se zmrtvýchvstalým. Jeho radost musí být naší radostí.

Proto se poctivě starajme o takovouto náladu. Jestli nepřichází •anovně jako od srdce, nutno ji v sobě vychovávat, třeba ji vymodlit. Naše nálada ať je od této chvíle v pohodě a radostná, mysl povznesená a rozradostněná a jenom takovéto city ať nás naplňují po tento týden a ať nám pozvednou zároveň i ducha.

Jestli by nám chtěla tuto náladu kalit nějaká malomyslnost ve Bpovitosti s naší minulostí, a nebo plno záhad do budoucna, vezme, že nepochází z nadšení Ducha Svatého, podobně tak, jak by nepocházela od

Něho neovládaná žvanivost po celou dobu exercicií. Někdy Pán Bůh má zvláštní důvody, aby ještě vystavil duši zkoušce dokonce ve čtvrtém týdnu exercicií^ není ale třF.ba započítávat se do těchto výjimek* Jsme přece obyčejní lidé.

Popudy k této náladě třeba získávat i zvenčí, radovat se z pohledu na květiny, ze slunečních p&prsků, ze hřejivého tepla a konečné ee všeho, co náladu podporuje a udržuje* Takováto nálada bývá jako doplněk k vojenské hudbě, když hraje pluku do^útoku, k rozhodujícímu náporu. Nelitujte ani námahy ani procedur k udržení v duai tak vznesené atmosféry.

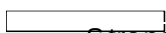
Z celého ráje čtyřiceti dní pozemského života Ježíše po zmrtvýchvstání utrhněme nyní, jakoby nějakou krásnou a vonnou květinu, toto neb ono tajemství.

Napřed tedy uvažujme o samotném zmrtvýchvstání Pána Ježíše a potom o Jeho zjevení se Nejsvětější Pann]^.

Úvod první,; - Se skutečnou úlevou řekl Spasitel tato slova;

„CONSIBÍMATUM 2CT" - dokonáno jeslí

Celá strašlivá muka už jsou za Ním. Hněv Jtíoží je usmířen. Lidstvo je vykoupeno. V radostném společenství ušlechtilých čítí ee proto duše

JeSíěe odebrala <3o propasti a přinesla vykoupení, spravedlivém Starého

Zákona, a pototíi ve spojení s nimi a celou říši andělů se vrací do hrobu a tam se spojuje zpět s tělem nejsvatějším a oživuje Ho k plQé slávě nesmrtelnosti.

tfyod druhy: Vroucně prosme zmrtvýchvstalého Spasitele o milost při spoluúčasti na vznešené racoeti Jeho Srdce pro Jeho velikou slávu a triumf*

I. SLÁVA ZMRTVfCHVFTALÉHO

Po smrti Páně na kříži se Jeho duše nacházela v propasti a přinesla vykoupení všem spravedlivém Starého Zákona, počínaje Adamem až k poslední spravedlivé duši, která před Ním kdy na tomto světě byla. Jakyto zástup duší, jaké je to moře hlev, dané do pohybu neustálým větření touhy po celá léta. Jako vicňrice, která je u konce, koncentruje ještě jednou všechny evé síly, aby zadula uraganem, tak ona touha těchto spravedlivých čucí vzmáhala a rostla, až dospěla k největšímu napětí ve chvíli, kdy Spasitel na kříži dokonal.

A přišel mezi ně. Přiletěl na křídlech lásky, která rychleji letí než orel. A přinesl s sebou celé potoky rozkoší a světla, ze kterých začaly pít ony lačné duše, pít a pít bez konce. V tomto okamžiku přestala byt propast propastí a proměnila se na nejšťastnější místo pod nebem. A byl konec věků touhy o osamocení, a přišly dny, které už budou bez konce.

Na třetí den se Pán vrací do hrobu, doprovází Ho celá řada sta-etny^ch duší, tak jako celý roj mušek svatojánských, aby byly účastníky při veliké akci zmrtvýchvstání. V jednom okamžiku, v okamžiku tak krátkém jako blesk, osvětlující nebe svým světlem, se nacházeli u hrobu. Duše Páně a s Ní se dívají v hlubokém vzrušení všechny spravedlivé duše na mrtvé tělo Ježíšovo, dílo Jeho zásluh a naše vykoupení. Hledí na ně s určitým druhem chvění a úlekem a ponořují se do tajemných skrýší Vykoupení, v tajemství Kříže* Kolik je tam díkuvzdání, kolik nejhlubší cti pro rány Kristovy, kolik radosti i Jeho triumfu, kolik touhy po Jeho Srdci a z Něho pramenící život věčný. Připojme i.:e i my k této němé adoraci tím, že v úctě složíme květiny našich citů, silných kxtétaxHéaé a opravdových rozhodnutí.

Nadešla už před věky předpovídaná hodina, odešlo ticho na lehkých křídlech jako štěstí - svět už ji nikdy nezažije. V jedné chvíli, v okamžiku stálo Tělo Ježíše na nohou, zdravé, zdatné, zářící slávou

- 216 -

tehdy. Tělo své měl oděno září a krásou, zd^uchovnil se. Lněné sáty ležely v koutě jeskyň?, místo nich měl královsky oděv nachové a zlatý. Celá postava Páně vyjadřuje sílu, majestát, triumf, radost, nějaké neomezena veselí. To není nějaké nové tělo, podstrčené na místo toho

předešlého, rtybrž je to totéž tělo, vzniklé v lůně Nejsvětější Panny, totéž tělo, které bylo před třemi dny umučené, zhyzděné a ukřižované. Ono potvrzuje svoji identičnost ve své slávě zachovalými pěti ranami, které ted září jako sluneční paprsky.

Toto je nový člověk v celém smyslu tohoto slova, člověk přor.ěněny ve smyslu pláni' Boží síaxyx lásky. Tělo zůstalo totéž, jediné že se (tálo duchovní, svižné a lehké jako sám duch, rychlé jako sama myšlenka, nezávislé na čase a na prostoru, schopné'projíti hmotou jako hrom protínající mraky.

Duše a tělo udržované silou boží po dobu tří dní odděleně, znovu Be spojují neoddělitelně. NavSdy Zmrtvýchvstalý Kristus již nemůže ani trpět ani zemřít. Smutek a lítost už k Němu nenají přístup. Věčný život a věčná mladost vylili na Něho své kouzlo, prapodivný a doposud nevídaný půvab. Totéž zabily duše u hrobu, oslněné při pohledu na tako» vy majestát a přepych, který ještě nikdy lidské oči neviděly, padají v pokorném zbožňování k nohám Ježíše. Ale nejenom ony samé. Ve chvíli, kdy Bůh podruhé uviděl na tento svět svého milovaného Syna, vyzval anděly, aby skládali hold Bohu-člověku. „ Jak znovu zase uváděl Prvorozeného na svět, říká: A{ se mu klanějí všichni andělé Boží /Žid. 1,6/. A teá právě nadešla tato chvíle. Jako kdysi nad jesličkami, tak ted nad hrobem Ježíše se vznášely innflhé zástupy andělů k přivítání vítěze

nad smrtí a hříchea e jejich písně zazněly jak první velikonoční zvony.

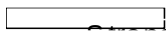
Ale to už Pán vyšel z hrobu. Snadno pronikl přes skalnatou tlenbu jeskyně jako orel lehkým křídlem prorazí slabé pavučinové mlhy, aniž by je á^íflřě poškodil. Udělají to teprve andělé. Zajásal nad zemí, nad světem jako jitřenka, jako slunce, které k západu nikdy nedojde....

Jaká je toto odměna, jaká slával Co měli ^eho nepřátelé v úmyslu a čeho dosáhli? Jejich domnělé vítězství ee proměnilo v hanebnou porážku* Utíkali před Ním jako noční soumrak při prvním ranním úsvitu, a triumf Ježíše oslnil svět a doposud nepominul!

II. ČÍM JE SLÁVA BĚŽÍ JEŽÍCE PRO NÁS 7

Zmrtvýchvstání Páně vyvolává v našich srdcích pocit upřímné radosti z důvodu:

1» Slávy Ježíše. On nám přece není lhostejný. Však nám věrná a vděčná

- 217 -

lásky k Němu určuje zdroj nepomíjející radosti. A proto se radujeme spolu Ľ Ním, že konečně dosáhl míru a slávy, kterou už měl než. ještě tento svět vznikl, které se ale chtěl kvůli nám pro svůj chudičky život a strašná muka dobrovolně vzdát. Jak velmi velikou službu nám tímto prokázali Odsud pramení naše radost* A tuto radost tolik

potřebujeme, zejména ve chvílích, kdy se nacházíme v ohni vnitřních zápasů a vnějších protivenství, kdy se na nás začne svalovat jeden kříž za druhým a kdy se nám ^ u2 svět zdá tak naplněn námahou a utrpením, a<^neLo když se nám zdá vše tak daleké a nedosažitelné.

Všechno to, co je k našemu dobru, co nás posunuje dopředu a obohacuje naše ctnosti /a nečiní to jenom věci milé a příjemné, ale daleko více potíže a utrpení/, nutno v nás povzbuzovat radost a veselost, rozmnožovat v nás síly dodávat energii ducha, protože vlastní největší zásoby energie vyžaduje takový život jako ten náš, všední a ukrytý, který je od rána do večera naplněn malými záležitostmi, připoutává nás k jednoduchým pracím a službám. Tady nedodává" vá podnětu okolnost, že jsme veřejně vidění, naopak, máme úplnou vědomost, že nás tady ni«<do nevidí, nikdo nepozoruje. Neclektrizuje nás tady pocit popularity, právě?" naopak, musíme nejednou bojovat s nudou obyčejné všednosti. Sláva zmrtvýchvstalého Ježíše by náa měla náš všední život pozlatit, život běžného všedního dne a osvítlí jej radostně a smířlivě jako slunce. Jak je ^eho Kříž naším křížem, tak nutí být ^eho radost i naší radostí, protože On je našin důvěrníkem, naším přítelem, dobrodincem*

2. Na Našeho vlastního štěstí. - CHRICTUE PRIA-ITIAE DORMIENTIUM...

„Kristus vstal z mrtvých jako první těch, co zemřeli" /1Kor.15,20/ - toto je předpověď našeho zmrtvýchvstání, našeho zbožnění, naše vítězství nad smrtí. Ze svatého hrobu Kristova, přišel dech nesmrtelnosti, odsud pochází neomylná jistota našich nadějí. Aby se ale mohly splnit i pro nás, musíme už teď, už tady na zemi vést život se zaměřením na věčnost, nebo-li vést život ve spojení s Bohem. Musíme myslet a milovat podle zásad naší víry, musíme trpět, bojovat a pracovat v duchu víry a lásky.

Musíme umět naladit každou naši činnost, dokonce i tu nejmenší na úroveň nadpřirozenou. Dech nesmrtelnosti by nás měl povznést nad naše slabosti a nedostatky, nad útrunu a strasti pozemského bytí, poněvadž ony všechny pominou tak, jak pominulo utrpení Krista, jak pomíjí všechno na světě a zůstává navždy ničím nexušená radost, věčná úleva a uspokojení.

- 218 -

Z marné prázdnoty, z vypořádání se s duchem života, ze stálého nářekání, z ustavičných výhrad a kritika z vyhýbání se každé oběti a hledání samé sebe se v tom všem nevyvine štěstí věčné. Jedině ten, který život ztratí, získá je. Cesta ke šiasné nesmrtelnosti vede přes Kalvárii a přes Kříž. Pouze na této cestě vyrůstají květiny, jejichž výsledkem je nesmrtelnost.

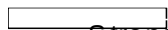
Tímto způsobem nabýváme pravého pojetí o životě, smrt už nám není strašnou. „UBI EST KORC VOCTOBIA TUA?" - „Kde je o smrti tvé vítěství?" / 1Kor.15.55/. Tímto způsobem také vzrůstá naše důvěra, přibývá síly k překonání potíží, do boje s nimi. - Ježíš jako první pocíťoval na svém těle sladkost věrného štěstí, ale 9e ostatní. I nase^touhy po zbožném životě» po zdnbhovněiem těle, buou naplněny, ale musíme už teď pro duši vybojovat vítězství nad tělem a jeho zl^mi vášněmi v našich denních potích a bolestech. Usilujme už teď, brát je v rámci kázně, zajistit duši vládu nad nižší částí našeho já, aby ee jednou mohlo dosáhnout k^ krásné, nehynoucí nesmrtelnosti. Trp ještě trochu, bídny člověče, a tvé slzy se budou lesknout jako perly, a trny utrpení a námahy rozkvetou jako růže. Čeká nás tím větší sláva, tím větší radost, čím smutnější tady máme život a tím větší štěstí, tím hlubší je nekonečnost našeho neštěstí.

III. Zmrtvýchvstalý Ježíš u Své Matky.

Co se dělo v srdci Mariině po smrti Ježíšově? Jaké pocity různých vln doléhaly na Její rozbolestněné, materské srdce! Nedávno prožitá utrpení se pomalu uklidňovala jako rozbouřené mořské vlny, když je vich-fice přestane rozdouvat. Zmírnily se pod vlivem fyzického vysílení, ale Více z emocionálního přesvědčení, Se Její Syn už netrpí. Pořád ale byly tyto

rány hluboké jako oceán, ale už klidné, ale ne méně bezedné. Dominující místo v Ní měla víra^a neochvějná víra v Jeho slova. Věděla, že uS je blízko, cítila jakoby hmatatelně ^aeho přítomnost, tak jak to dovede vycítit jenom matka* Už třetí den potom, se začal budit k životu, rozněcující brzký 'svit. Ale kror;ě toho ještě trpěla. Meč byl sice skutečně ze srdce vyňat, ale zůstala v něm otevřená rána, neustále krvácející. Tesknila po Něm, poněvadž znamenal pro ní život, protože Ho neměla u sebe, poněvadž poslední vzpomínky, co Jí po Něm zůstaly, byly a Kříže a z Kalvárie. A Ježíš skutečně neoddaloval e potěšením své milované Matky. ;

Písmo Sv. nám opravdu neodkazuje tuto událost, ^ale zbožná tradice, jak ee o tom zmiňují slavní církevní pisatelé ^anluví o ní.

- 219 -

tt/ Tedy Cekala Nejsvatější Matka na příchod Svého Syna;
a/ s Sivou vírou a ničím neochvějnou nadějí ve zmrtvýchvstání. Věřila ve veliké zjevení Boha, kdy S si hluboce ve svém Srdci zapsala Jeho slova. Ona slova ^ai posilovala v nace ji a udržovala při síle ve dnech strašného mučení a bolesti. Proto ani na chvíli navlhala, neklesle na duchu a p® nepodléhala všeobecné panice a beznadějnosti

A hle te5 přišel k Ní Její milovaný Syn. Přieel přiveden tesk-

notou Jejího srdce, přišel v kráse a slávě, dávaje Jí svou vlastní radost a v[^]pRee[^] a svůj život. Jaká to byla pye-spftněRé-epéee radost pro zraněné srdce matčino! Vlnité, neklidné n.-oře áejí bolesl 8e nyní mění v poklidnou tůni nevýslovných radostí, které ái naplňují až ke kr&jnosti. Ale ona zato si v něm libuje jako skřivánek ve slunečních paprscích.

b/ s neskrývanou tesknotou a vroucí touhou. «

VeŠkeré tesknoty všech mateřských srdcí, tesknoty všech patriarchů proroků e veškerých spravedlivých Starého Zákona po Mesiáši, to jfii jenom mizivé stíny ^e^ího stesku po Božím Synu. Přivolávalo Ho k eobS celým zápallem milujícího prAe, ustavičnou modlitbou a Čekáním. A netoužila marn[^]. Velebený Ježíš směřoval své první kroky vlastně k Ní* Vrátil se jako echo, jako ozvána na její volání*

Ukázal se Jí a potěšil Ji, tak, jak dovede dobrý syn potěšit milovanou sňatku. Síkal JÍ", že zase žije a je šťastný. Snad před nikým jiným Spasitel nerozvinul v takové míře lesku své slávy, jak vlastně před svojí Matkou, tím ji udělil vznešenějšího poznání a dovolil Ji čerpat z neomezeného moře své šťastné spokojenosti* Předvedli Ji ve vizích nadzemských veškeré výsledky, svých muk a tedy nádherný rozkvět Cílkve, ve které Ona zauJEe po Něk to nej-slavnější místo, všemi uctívána a milována. Ke konci Ji dovolil,

prohlížet si svoji a její budoucí slávu v nebesích. A této dobré Matce to připadalo, jakoby už tam přebývali, poněvadž Její skromné jizbečka celá utonula v množství lesku a nadzemského světla, jako jako sluneční svit v poledne, lahodné jako svit měsíce. A jak řada stné a milé zvuky rozezněly se v okolí, bylo to jako velikonoční zvony, přecházejíce tím výrazněji na vznešenou píseň,, REGINA COELI, LAETARE, ALLELUIA." - „Baduj se nebes Královno, Alleluja'

c/ Výsledkem zjevení se Ježíše byla tedy radost, radost beznezná, jak ee může dostat jenom tak dokonalé bytosti, jakou je Maria. Byle to proto:

1» radost čistě duchovní. - Jejím předmětem byla výlučně sláva a stě Ježíšovo. Radovala se protože On byl šťastný a radoval se. Na set

--' - 220 -

poslušné služebnice Páně. - Snažme si i my, prožívat tajemství, podobné životu Spasitelova. Jeho radost ať bude i naší radostí. 2. Radost tichá, vnitřní, bezvýznamná. - Matka Boží ji neroznášela po všech místech, nevyprávěla ji každému, ale ponechala si ji hluboce ve svém srdci. „ EECRITUM IN EUANGELIIS, ..:TIT - n-é tajemství je pro mně. Tím-vlastně se dá vysvětlit, že tato událost byla vynechána v Evangelích. Koneckonců to bylo nutné z jiných hledisek. Zmrtvýchvstání to je největším a nejvíce

zázrakem Božským. Z něho měla vyrůst celá budoucí vitalita a přisnost Církve. E ním svázány jcS^ nejhlavnější argument víry, proto také nemohl naň padnout ani nejmenší stín iluze ze stryny Nejsvětější Matky. Zbožné ženy, Maria Magdalena a po nich apoětoloové přispěchali jeden za druhým s radostnou zprávou o Zmrtvýchvstání Páně. Rozradostněná uvrzovala jejich víru, odstraňovala všechny pochybnosti, protože On sám své zmrtvýchvstání předpovídal. Vzpomínala bezpochyby na svou vizi, ale udolala to tak nenápadně, že ten její vyklad nevyvolal u nich hlubšího dojmu. Vzrušené okamžiky, které prožila s mrtvýchvstalým Ježíšem, měly navždy zůstat jejich rodinným tajemstvím, tajemstvím Matky a Syna a to do té míry, že se o nich ani neobjeví zmínka na stránkách Evangelia.

Odsud se učme skromného mlčení za získané milosti. Nerozšiřujme je po náměstích lidské zvěd.-.vosti^ nevy kládě jme^dokonce ani tam, kde je to zdánlivě vhodné.

3« konečně to byla radost ušlechtilá a dokonalá. - Matka Boží se těšila z výsledků zmrtvýchvstání svého Syna, viděla, jak svázány' e Ním veškeré milosti a blahoslovenství, kterou odsud potekou na lidstvo jakýmsi nepřetržitým tokem, především na nás, kteří jsme uvěřili. Plným srdcem vnímala a vychutnávala každou laskavou dobrotu Spasitelovu. Proto také S^Íš milosti procházely skrze Ní« Ona jim

dávala mateřské teplo a lásku. Hledejme Marii ve šlechtnosti Jejího srdce, v tvůrčí síle Její duše, která se <í>vede radovat z cizího štěstí, jako ze svého vlastního. Místo toho přemáhejme a odstraňme z duše veškeré city ne-laskavé a nepřátelské, veškerou žárlivost a chladný egoismus srdce

Závěrečné rozhodnutí. - : A tedy radost nade vše. Upřímná, spontánní radost kvůli štěstí Matky Boží. Ona sama si toto štěstí zasloužila. Že by dost netrpěla? Ze by jí Ji meč bolesti nepora-nil srdce a to dokonce až sedrrkrát..?!

Následně vidíme v čem spočívá opravdová radost a jak se patří ji prožívat. Předmětem naší radosti musí být spasitel. Jeho

- 221 -

sláva a štěstí, Jeho zázračné vítězství nad hříchem a smrtí, jediné opravdový triumf v dějinách světa.

ušlechtilejšího a pro nás spasitelnějšího předmětu radosti na tomto světě nenalézáme* Na něm bude záležet život naší duše a její rozkvět.

A způsob námi prožívaných radostí by měl být poznamenán pokojem, zdrženlivostí a tichostí. Nemůže navenek vypuknout kaskádami lehkomyšlného a hlasitého smíchu, ale rozkvétat má v duši uprostřed vznešené, modlitebné atmosféry či společenství. Konečně to

musí být radost nezištná a ušlechtilá, která se dovede radovat ze Štěstí druhých i t»h-

v'
dy» když, na nás začnou padat hromy protivenství a
neúspěchů, Dokončeme naše úvahy trojím
rozhovorem;

Blahopřejme napřed Nejsvětější Matce k neobyčejné radosti Jejího srdce a vroucně prosme, abychom vedení Jejím příkladem života, nikdy neunikali před utrpením a před křížem, a tak se zasloužili účast na Jejím veselí.

- Regina coeli, lae-tare....

Blahopřejme z tohoto důvodu i Ježíšovi. A vzdávejme pek hold našemu Pánu a Vůdci, který se vrací ve slávě a triumfu z pole vítězných zápasů. Připojme se k andělům es volejme spolu s nimis „Usmrcený Beránek je hoden převzít moc a bohatství, a moudrost i sílu, i slávu a blahoslavenství" ^? .5,12/.

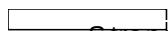
Ke konci se obratmo s pe^eyaa pokornou adorací k Otci nebeskému. Otci světla, od kterého pochází každý dokonalá dar /Jakub/, dekujíc Mu za Jeho lásku k celému světu, za Jeho lásku k nám, která Mu velela, nešetřit svého vlastního Cyna, ale vydala Ho za nás všechny. Poděkujme Mu zato že vedl Ježíše tak tvrdou a těžkou cestou k doposud nebývalé slávě a štěstí, že dovolil účastnit se v něm, Marii, Jeho Matce, pro

včerejší slzy a dnešní radost, že Ľ touto stejnou slávou a radostí chce i nás vyznamenat.

\ •

\ • •^t

Ot5e náš.*••

222

DEM

VXII.

Rozjím

ání 2.

Zjevení zmrtvýchvstalého Ježíše u jezera Genezavctekého

velaulÍBr za předmět nynějších úvah jedno z posledních zjevení naěeho Pána, jehož svědky byli apoštolově. Tito dobří mužové, potěšení a utvení ve víře kclikfym viděním zmrtvýchvstalého Mistra, vraceli se do Galileje, odkud vyšli před nedávným časem, aby ee přidali ke společnosti Ježíšově na velikonoční svátky do Jeruzaléma, Jako dobří nádeníci a přitom chudí lidé, kteří se chystali znovu yřttstoupitfcobyčejnému způsobu svého denního výdělku a při této práci čekat na další příkaz vůle Boží* Všichni s tím úplně souhlasili a bylo jich celkem nejméně sedm, v Sele s Petrem. Dokonce se tentokrát ani Tomáš neopozdilo Celou noc otrávil u jezera a usilovně se zabývali lovením ryb, ale nedocílil žádných výsledků. A když červenky dopadaly na okolní vrcholky hor a první rozbřesk dne ee začal zrcadlit ve studené vodě, začali připlouvat ke břehu jako lidé, které potkalo hořké zklamání. Už byli blízko a najednou

zpozorovali svého milovaného Mistra, který se poctiv-
postaral o náhradu za jejich prác^obhat^m úlovkem* Petrovi svěřuje -
»»t
slavnostně tzv. (v láduj klíftů. ^

tfvod první: - Představme si husté sítepna^ břehu, točící se dokola
kolem jezera zeleným věncem. Blízko břehu se jiskří veselý ohníček.
Vedle stojí náš Pán v jasném, vlajícím oděvu, jafc flouží apoštolů®*
Posadme ee mezi ně. Spasitel nás neodmítne*

tfvod druhý:

Prosme tady o srdečnou, vroucí a hlubokou společnou radost
/GAU1ERE/ 8 Ježíšem pro tak velikou áeho slávu, která bude v
budoucnu ozařovat

* f •> -
i naše [zmučená)těla. Poprosme o ušlechtilou, radostnou lásku.

Tajemství, o kterém rozjímáme se d^lf už podle samé povahy na
tri Č4ati; 1. ecéna v noci na širém aeří jezeře*

2. scéna na lodi*

3. ecéna na břehu.

I* První scéna na Siréní jezeře

Podívejme se na tyto tvrdé muže. I kdy? se stýkají se Spasitelem,
neztratili vůbec smysl pro realitu, nepropadli do oblaků věcí nadpři-
rozených* se kter-vmi se setkáván- nvhT.» ca „„,«»-.-s./ -»

- 223 -

všedního rybářského povolání. Vlaetně tato poctivost v plnění (svých;
povinností eť zasloužila tak neobyčejnou laskavost Spasitelovu*
Pohledme důsledněji na jejich jednoduchou zálibu, jejich chudobu a

jejich harmonii při práci.

Vydali se na rybolov nejpravděpodobněji někde v blízkosti KAFARNAA nebo BETSALEU, tam, kde vodu dobře znali. Pracují přesně podle zásad svého řemesla, tj. v noci, kdy se ryby rády vynořují do povrchových vod a neukrývají se ve studených vrstvách jako ve dne. ^e to ale věc podivná? Jsou přece zkušení rybáři, nejednou^noc trávili na tomto jezeře, a přece v tuto noc neulovili vůbec nic, doslovně NIC! Udivený Petr potřásl hlavou. Ostatní jsou neméně překvapení. Pozastavují se všichni, co si teď pocítí udělali přece věc jako vždy, co se patří, ale přece neulovili vůbec nic.

Za horami začalo vycházet slunce, marné byly led veškeré námahy, Namáhavě pracovali po celou noc, pracovali s vypětím všech sil - no a výsledek byl, že nemají ani drobet potravy pro následující den*

A co se mezi^tím děje? Něco, co dokonce ani v těch nejsmělejších snech neočekávali. PánU nimi po celou noc, ačkoliv Ho nezpозorovali. Potěšila Ho, jejich věrnost a poctivost. Proto se rozhodl, že jim pomůže, nezastavil se před zázrakem, jenom aby jim vynahradil jejich

SV-»^^A,
věrnost.

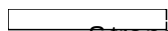
Jestli z našich mozolů nevejde žádný příznivý výsledek, jestli se nedočkáme žádných plodů z naší celoroční práce 6 dětmi, a^nebo v našem úřadě^ jestli neuslyšíme žádného slova pochvaly, jestli na našem obzoru nezasvitne ani paprsek světla, žádné hvězdičky, ale obklo-

^ ^

puje nás černá noc neúspěchu - ^to •přece] Spasitel bude mezi námi.

Snad si budeme rcyslett brzy budu souzen. A mezitím se probouzí ze ena velikonoční jitro, které nám přinese s sebou vznešené melodie radostného Alleluja. Z&stanme jenom až dokonce věrnými učedníky JPáně, ve vfcem Ho následujme, a Pán už dodrží slovo. Nastoupí to, [koyj v jednotě • Ním budeme bez přestání životem modlitby.

Zapojme do práce nejenom naše neóit^by schopnosti, nejenom naše síly, ale také na^e etaroeti a slabosti, aí se modlí, vzdychají a pláčou podle vzoru apoštolů. Právě v tuto dobu /tehdy/ se Pán přibližuje k nám. On nás podporuje v dosažení našich dobrých úaiysl& a předsevzetí* Jenom k jednomu nás, povzbuzuje; zůstaňte u Mněl Se mnou ená&ejte utrpení, se Mnou pracujte a budete se línou i vládnout. Nastoupit musí hluboká důvěrnoet mezi Bohem a ubohým lidským srdcem*

, 224 • II.

Scéna na

lodi

Vyčerpání a unavení apoštolově se dostávají z posledních

sil k bitěhu. Podívejme se na loaku, jak se zvolna posouvá dopředu, jak pomalu zabírají vesla do průzračných vod. Není slyšet ani hlásku, žádn

hovy. Apoětology Be cítí [smrtelně] apatičtí a (smrtelně) unavení - takt
u y ^sLeAt^L

se vracejí rybáři ke břehům, kdy?, jim osud připravil nepříjemné povolání.

Ale Vívejme se, tam jcerne najednou uviděli veselý, radostný oheň, jehož jazyky Čistého plamene se prodírali^ přes houští sítí.

Když uS připluli tak blízko, Se ee dal' podchytit zvuk lidského hlasu, uslyšeli, Se někdo volal „Děti máte něco k jídlu?“ /J.21,5/» „Ne - zněla odpověď.“ Všimneme si rozdílu, jaký je mezi Pánem Bohem a lidmi. Pán Bůh se hlásí tak srdečně, tak citlivě ^něžně/; „Děti.“ „PUERI.“ A člověk ee zmůže při odpovědi tak sotva na chladné, suché „KEI“ Na jedno jediné tvrdé slovo* Ale Spasitel 6ie by l^r o t'i tomu^ „Spusťte sítě na pravou stranu lodě!“ - Apoětology už spouštěli, házeli sítě, jak po levé tak po pravé straně, jak ze předu tak ze zadu. Ale Pán^uS dokázal přesvědčit tato zklamaná srdce^ ačkoliv ne právě v nejlepší náladě přinášejí ještě tuto obět poslušnosti*

Spouštějí sít do vody. Ale sotva to udělali, začala se voda divn^ vlnit, cosi se v ní začalo tlačit a vířit. Na pokyn Páně se lyby samy do sítě tlačily. Petr volá o pomoc. Je slyšet urychlené

údery vesel, připtouvl další lod, Nikdo zatím neměl času k vysvětlení^ tohoto pří-rznakuj, nikoho ještě nenapadlo, považovat toto [jako)za nějakou zázračnou událost. Až teprve Jan svým prozíravým, čistým zrakem poznal a baž livym hlasem, plx?y úcty zašeptal: „DOMINUE EETI" - „Toto Je^t Páni"

- On, který spočíval na Srdci Ježíšově, odsud získal podrobnější znale H Spasitele, protože sám měl nevinné srdce. „ Blahoslavení Čistého srdr nebol oni Boha viděti budou."

Účelem práce prvního týdne exercicií by mělo byt očištění naší duše, aby nabyla schopnosti k přijetí toho vnitřního poznání - snad se mají rekolekcc brát lehce a také je lehce /snadno/ odbývat. Jestli Spasíte"

•kutečně chce nějakou duši pozvednout, určitě ji dovolí vymodlit se a vybojovat to hlubší poznání velikých záhad Božích ve všedním životě při návalu běžného denního života.

Petr jen zaslechl o přítomnosti Páně na břehu, zastavuje lod a
SA>»|«C-
plné cítě (z milosti] se přidávají, a on sám si napřed nahodil vrchní oděv, skáče do vody. Jak se jenom ten Petr změnila!
Prošel svůj těžk^ první týden oné strašlivé noci na Hoře Olivecké a na nádvoří Kaifáše

přikaz mi, abych k Tobě přišel po vodě,* ale napřed si obléká své vrchní
iastvo a to kvůli pokorné úctě k jeho Pánu, vrhá se do vody a něco plaval
a pak se brodil až ke břehu. Neleká se své vlastní práce, překonáním
sama sebe, jedna se mu jen o to jediné, -dostat se ke Spasiteli. Pán v něm
našel opravdu ušlechtilého, oddaného přítel®. Jeho srdce zůstalo nadále
tím stejným vroucně . vého Mistra milujícím srdcem. Při kontem-placi
nejvyššího poznání se snad Janovi nevyrovnal, ale ve velkolepé,

r »fc „
odvážp.iv)é lásce a bezmezná důvěra k Pánu, nemá sobě rovného*

Mezitím veslují ostatní apoštolové klidně dále, zatím co Petr už
leží u nohou Ježíše*

V askezi jsou vlastně známy dvě cesty s ta první je strážlivé očeká-
vání na příležitost, na milost Bo^í^ ta druhá ^ takovou je i cesta třetího
stupně/ se opírá o osobní iniciativu, člověk podepřený rukou
Prozřetelnosti, stojící nad břehem života, vzdmáhá se na velkolepou,
rozhodnou volbu, kterou neodkladně uskuteční. Obě vedou ke Spasiteli,
alt ta poslední je rychlejší a je i blízcí, protože - sotva uplynula jedna

hodina - a nastupuje předání vlády nad klíčem /J21,15-17/» ^ak
evangelium

'v líčí, že konečně došli i ostatní apoštolové. Náš drahý Spasitel i jich
přijal radostně a přátelsky, s toutéž otevřeností a radostí, s jakou oni

běželi k Němu.

Jednejme podobně a učme se od těch ostatních, kteří vytrvali v lodi Prozřetelnosti Boží, v lodi denního pořádku, svědomietosti při plnění veškerých závazků. Když ale na nás Pán kyvné hlavou, ^tenkrát směle dopředu, přes bahna a močály, se stejnou pokornou láskou, která i Petrovy kroky uspíšila,

III. Sečena u břehu jezera

Když apoštolově dorazili ke břehu, našli tam svého milého Mistra, jak se na ně dívá s opravdovou náterskou starostlivostí. Přiblížme se i my s důvěrou k Němu, se svatou bezmeznou důvěrou. - Pro dobrou matku je to přece chvíle skutečného triumfu, když se na Štědrý večer otevrou náhle dveře do světnice, ve které září pettrym světlem překrásný vánoční stromeček. Lial4 skupinka přichází v radostném poskakování, ale oněmí z dojetí a najednou ee zastavuje, aby po chvíli vypukl smíchem a běžela* rostnou radosti Takovou radost si zajistil Spasitel*

Proč ale nespíchal apoštolům nápomoc, když se namáhavě plahočili na vodě jezera, proč jim neušetřil neplodnou námahu a zaměstnání plna' horkosti? Napřed proto, že taková byla ^eho vůle. Stojí tady na břehu, protože už je na věčnosti, protože už dorazil do šťastnéhop přístagu*

Jeho pozemsky život běžel nějak vodou jezera GEJNEZABET. Te5 už ne-kráčí tou úzkou, mokrou stezkou, protože *nesmírné* cesty věčnosti byly před Ním otevřeny. Za druhé proto, že Pán Bůh má v zásobě různé prostředky k provedení ev;ych různorodých plánů v kteroukoliv dobu. Tentokrát přesvědčil apoštoly příliš dojímavým způsobem. On sán připravil ohniště, rozdělal oheň, ryb-lm poručil opustit jezero a když se poslušně podle Jeho příkazu objevily u ^eho nohou, bral je a ukládal na rozehřáté kameny. Tímto způsobem připravil unaveným apoštolům chutnou snídani.

A led rozděluje každému z apoštolů připravenou porci. Je zároveň kuchařem a obsluhujícím u stolu, jak to kdysi sám tak překrásně řekli „Sám ee přepáše a bude je obkluhovat, přisedli ke stolu, obchází je a obsluhuje." Jaká to srdečnost od našeho Pána l Takovým způsobem končí téměř věc v Evangeliu sv. Jan. A jaký je jejich začátek? „IK PRINCIPIO L.RAT VERBUM... ET EEUE BRAT VLRBUM". .. Na počátku bylo slovo... a to slovo bylo Bůh."

tak jej začínali A jak jej končil? Scénou zjevení se Ježíše, samotného Boha, kvůli kterému se všechno stalo a který se tatíy ponížil až do role sluhy, a kde měl z toho zvláštní potěšení. Takový už je náš veliký a milý

Mistři Pokud toužíme po ušlechtilé velikosti, obratmo ee a spěchejme k Němu, jak jenom to dokážeme; k úplnému vrcholu s« nikdy nedostaneme. Pokud toužíme po pokoře, tak i tuto nacházíme u Něho, protože po ní vstoupil do propastných hlubin ponížení.

A jaké pocity prožívají apoštolové? Jejich srdce obklopuje taková veliká radost, údiv a štěstí, že ani jeden z nich nedokáže promluvit ani slovo. Osvítila je láska a milost, protože mají Pána mezi sebou. - „Pán je tu..." - Podobně se cítí duše, když Pána nalezne a u Něho odpočívá po všech namáhavých, denních dřinách a pracích^ Uchvátí ji kouzlo Spasitelovo, naplňující ji štěstím až k okraji štěstím, že přebývá s Ním, v úplném středu Jeho Kilující^Erdce.

Vil!:

. ^

EM

konf

eren

ct

O duchovní radosti - o štěstí stavu řeholního

V dnešní obn - i to je účelem čtvrtého týdne duchovních cvičení-se musíme z milosti: Boží radovat, nevýslovně se veselit, dovolil, aby námi

pronikal jakoby elektricky proud až do poslední táze naší pohody srdce, radostná nálada. Zase se můžeme těšit z triumfální slávy našeho Vůdce a Pána. Mám tu na mysli naše předešlé ^vahy o zmrtvých-

- 227 -

z ufiedníků se neodvážil, položit Mu otázku; „Kdo Ty vlastně jsi, protože viděli, že je to Pán" /Jan21.12/.

Jak překrásně se totéž opakuje tady v tomto domě! Nikdo se neodvážil, položit mu otázku „Kdo jsi vlastně Ty? Tady v této kapli, pěkně vyzdobené. Pro koho jsou tyto květiny? Nikdo se na to neptá, protože všichni vědí, že jsou to květiny pro Pána. Všichni padají zbožně před oltářem na kolena. Před kým to vlastně klekají? Nikdo o tom nemluví, nikdo také nemusí mluvit. K tomuto oltáři, k tomuto tabernakulu plyne tisíce různých pocitů, myšlenek, dobrých rozhodnutí, proseb a povzdechů, díky - Bfittx^xi a prosebných modliteb. A zase se nikdo neptá, komu toto všechno směřuje, poněvadž o tom všichni vědí. Den co den se tady přinášejí oběti, oběti lidského života a lidských srdcí, tady dole před tímto oltářem. Rozmanité pokorné skutky a poslušensví, umrtvení se vznášejí k nebesům jako kouř kadidla a vůně těchto Čistých obětí naplňuje tento prostor. A přece tady nikoho nepozorujeme „Nikdo se neodvážil, položit Mu tuto otázku: Kdo jsi Ty?, protože věděli, že je to Pán."

Jak jenom se to divně shoduje ve spojení s povznesenou náladou

dnešního dne, který rozeznává hlubokou, šťastnou radost pro slávu Páně, přítomnost Spasitele v Eucharistii.

Kolem milého Vykupitele se v Nejsvětější Svátosti rozšiřuje nějaká specifická atmosféra slávy. V nebesích, to ano, tam všechny kůry blahoslavených Ho uctívají společně. Odsud řídí veškeré národy

•v8ta, panuje nad celým ko&mem. On je sama síla, lesk, moc, moudrost a krása. On je středem všeho, k Němu směřuje všechno jako ke svému prameni a konci. Ale tady v tomto tabernákulu, jaká Ho obklopuje eláva?

Představme si, že nějaká milosrdná sestra otvírá znenadání

.V

«>

1--

C^

dveře v nemocničním pokoji - toto je jedna z tv^ch věrných, (otužilých] duší, přinášející oLěti. Když se jen objeví ve dveřích, je každým , vítána, jako sluneční paprsky po dlouhé ten.né noci. Najednou se roz-jafí všechny tváře, dokonce i ty, které jsou utrpením a bolestí

•deformovány, ze všech stran ee k ní obracejí úsměvy, jako kdyby přinášela s sebou štěstí a uklidnění bolestí. - toto je chvalitebná činnost Ježíše Krista v Eucharistii, projevení Jeho milosrdenství a lásky. Přebývání Páně v tabernákulu, to neznamena jen prodlívání mezi námi. On také se tímto zúčastňuje v našem životě vždycky tam na nás Seká se svým požehnáním a pomocí, vidí všechny naše oběti, chce se s námi podělit o vše, chce s námi všechno snášet. Náš celý cvět se podobá jedné velké nemocnici, a náš Spasitel jako lékař,

•+ftT-nRt"iiv^ ošetřovatel, jako pomocník všech. On rozděluje utrpení

- 228 -

nemocných, utíká, je smrtelný strach umírajících a nářky živých. Takovým způsobem prodlívá Srdce Spasitelova v Nejsvětější Svátosti, naplňující duše důvěrou, odvahou a radostí. Co ještě je schopné, otrásti naší odvahou a důvěrou? Co ještě dokáže srazit radost, nebeské Šťěstí duše, vzrozené v Pánu? Stačí jenom nahlédnout ke konci exercicií do srdcí a přesvědčit se, kolik úsilí vkládá eatan do nás za účelem zničení naší ochoty a obětavé připravenosti k činnosti, zakrývá tmavými mraky duše rozjařené radostí, aby rozptýlil mír, duševní pohodu a klid. A dělá to trojím způsobem !• Neustále připomíná zaleklé a malé dušičce její minulost se všemi

poklesky a omyly.

2« A její budoucnost představuje k realizaci co do velikosti úkolů, obětí, utrpení, které přinese s sebou jako nemožné* Inklinuje duši k tomu, aby si položila velmi prozaickou otázku* „Budu-li na to všechno stačit?" Taková slova při dnešním dni, při dni posledního rozjímání /exercicií/ to je přímé rouhání, neboť hasí a tlumí veškeré nadšení, celkový- ušlechtilý duševní stav. 3. Nakonec se naskytuje obávaná otázka, jestli dokážeme (SeUtj tomuto úkolu, jestli k tomu máme příslušné schopnosti. Odpověď

na všechny tyto druhy obav může být jenom jedna; Všechno dokážeme ve spojení s naší; Pánem. A kromě toho my, kteří patříme k Němu tělem i duší, dostáváme úplně dostačující milosti od eucharistického Srdce Ježíšova, které pro nás v tabernakulu bije, A proto:

1, Radost, srdečná radost, kromě tvých provedených omylů. 2« Radost, srdečná radost, poněvadž veliké úkoly, které stojí před námi, nám nespadnou najednou do klína, nýbrž se budou postupně rozvíjet v práci všedních dní.

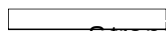
3» Radost, srdečná radost, kvůli různým, nám k dispozici stojícím přebohatým pramenům síly, které nám mají usnadnit vyřešit naše denní úkoly,

Pán, který žije mezi námi, dává dostatečnou odpověď na veškeré obávané a choulostivé otázky, určuje řešení veškerých problémů. aarmucující naši duši\do tvaru egyptské ífingy, které usazena do pouštního prachu •e provokativně vysmívá novodobé technice.

I. Radost přes veškeré chyby a omyly v minulosti

Co může znepokojit ubohé lidské srdce na konci exercicií?

1* Napřed snad ty chyby minulosti. - Cítíme přímo zdrcení tíhou .x.i-1, i,»-c,,ift,«i Dftcii^nic +n+n všechno ze stanoviska

zdravého úsudku. Naše slabost je bezesporu všestranná vina minulosti a Boží spravedlnosti nařízené zadostiučinění - bezpochybně veliké. Co ale by nás mohlo naplňovat obavou? íanad ty viny minulosti, promarněné milosti, různé nedokonalosti, opomenuté oběti, rozmanité všední hříchy? A snad i jeden, druhý, desáté těžký hřích z dávných let? Že by nás tyto hříchy přitlačovaly k zemi, mařící úplně veškerou naši radost? A neučili Jsme se v katechismu, že nám budou veškeré hříchy a cel'S ta vine při svaté zpovědi odpuštěna!" Proto stačí jenom přehodit listy v katechismu, abych se zbavil veškerého škodlivého leku a strachu. Vždy i to už je ve dávno vymazáno !

Měli jste u zpovědi dostatek lítosti? Jak se s tím vypořádat? Jestli nestačilo osm dní k probouzení opravdové lítosti, kdo by potom vůbec stačil dojít k takovéto opravdové lítati!?

Někteří se vracejí vidy a stále lehce k dávným hříchům, o kterých Pán Bůh už nic nechce vědět. Setkával jsem se nejednou během misií s kajícíky, kteří měli daleko větší hříchy než a-y, Když nepobožák uslyšel kázání, které ho až do morku kosti dojalo, přibližoval se zestárlý hříšník, plačící a vzdychající ve zpovědnici, kde se při nejlepším vědomí a svědomí vyzpovídá, svou duši -a^ přitom to také stačilo. Vracel se ke své rodině veselý jako nikdy,

ještě si poručil dobrý oběd, aby tento radostný den poctil náležitým způsobem !

2» Kam se poděly naše hříchy? V propastných hlubinách milosrdenství Božího. Oceán v přirovnání s Božím milosrdenstvím nemá hloubku ani jednoho centimetru. A tak jak nejsme schopni překonat hloubky mořské, tak tím méně ty hloubku Boží milosti nezd^oiáme. Na jejím dnu jsou naše hříchy a to ne jako nečistá hmota, nýbrž jako poklady Boží lásky a Božího milosrdenství. Nebol každý opravdově oplakaný hřích promění se v symptomy milosrdenství Božího v našem životě. Nepřehlížejme je. Nemáme k tomu žádného práva!

3. Kde se mezi tím nacházejí naše hříchy? - U nohou Ježíše Krista tak, jak u Jeho nohou se vířily obilky, když se triumfálně vracel do nebe. Nás drahý Spasitel chtěl zemřít za naše hříchy. Mějme na paměti, že se uskutečňuje dílo našeho vykoupení, dosahující plné své plody, kdy při pomoci lítosti, zpovědi a dobreh rozhodnutí pro nápravu, odhodíme naftě hříchy k nohám Páně a také k nohám našim.

- 230 -

4» A co • tresty za naše hříchy? - Ze tam dostaneme nějaký malý výprask to ještě nic strašného není. Pomyšlení na trest za dopuštění se hříchů, to je dobrý a skutečně ochranný prostředek proti jejich

navrácení. Zase se poradíme s katechizmem, který je nejlepší a nejhlubší knihou co do obsahu, jaká kdy byla napsána. Zdravá lidská soudnost najde v ní odpověď na veškeré záhady života náboženského. Ona povídá, se každý dobrý skutek má sám v sobě zadostiučňující hodnotu, dokonce i tehdy, kdybychom zapomněli obětovat jej Bohu <•!;

za účelem exspiacie za naše hříchy. On se dostane do klenotnice Božího milosrdenství. ^A přece děláme po celý Boží den dobré skutky, když jsme ve stavu posvěcující milosti, zmenšujeme stejným způsobem značně tíhu našeho trestu.

9. Toto ale je pozoruhodné, že Církev svatá ukládala v pradávných časech hříšníkům velmi přísné tresty (pokání), nikdy je nezavazovala k řeholním slibům, k vedení řeholního života. Stání boso před kostelními dveřmi ve slotě a sněhových závějích, přísné pusty, veliké almužny, pohřbívání mrtvých, a nebo zákazu přístupu ke sv. Svátostem tehdy nepatřilo k řídkým případům. Tak tvrdě trestala Církev své hříšné děti, ale nikdy, nikdy nikoho nenutila ze trest vstoupiti do řeholního řádu, uvažovala, že by požadovala (tímto) za příliš, a jmenovitě obětí svobody v průběhu celého života. Náš životní úděl v řeholním řádu je vlastně naším největším pokáním. On ve skutečnosti nespočívá v tom, že budou na nás padat údery silných

holí, ale piluje nás neustále tisícerými pilníky.

6. Co nám dále říká katechismus o životě kajícnickém? - Jsme Členy velké rodiny řeholní, ve které vládne společenství zásluh, činů uspokojujících a kajících. Faisi jsme ubohými dětmi, nemající ani jednoho groše na splacení rozmanitých svých hříchů, vlastníme alt bohaté společenství, které za své menší nedokonalosti činí snad veliký trest /pokání/. Nadmíra tohoto zadostiučinění připadne proto ve značné míře vlastně k našemu podílu. Můžeme se stát, že tobě nejmeně sympatická duše je vlastně tou nejvíce kající duší, z jejíhož jmění Čerpáš největší prospěch.

7» A co se teprve má říci, když se vezme v úvahu celá řehole, celá Církev, všichni miláckové boží! Takto přicházejí na náš účet obrovské sumy. Čím větší činíme pokání, tím větší nám Pán Bůh uděluje bohatství rizího zadostiučinění. Stupeň, jakým dbáme na mlčení, poslušnost, nesení těžké oběti našeho povolání, se zaměstnávání katcchickými problémy, a nebo v kuchyni, budeme tímto zároveň získávat milost Boží z bohatých almužen Církve.

8. A co potřebujeme ještě? Vykupitel se den za dnem. dává v obět na tisících a tisících oltářích jako zadostiučinění za naše hříchy. Jeho

krev volá ve dne v noci k nebi o milosrdenství za nás. My, Slastné děti Církve se podílíme na plodech každé mše svaté, a proto také na každé vymodlené zásluze našeho Pána a Spasitele, A měli bychom zapochybovat a jít vpřede s nízko -klopenou hlavou jako skupina ^prapor/ odsouzeníůť

9« A pokud nám ještě něco zbude na odpykání trestu v očištcí, Že by toto bylo příliš velikým trestem ze strany spravedlivého Boha? Je bez pochyby, o čem také uvažují teologové, že ony ubohé duše přijímají trčet v očištcí s jakousi svatou radostí, jakoby omámené nekončenou láskou, spravedlností a milosrdenstvím Božím, a netouží potom, dostat se dříve do království nebeského až úplně splatí svůj dluh zadostiučiněním, - Tak velikým, tak krásným se jeví v jejich očích Pán Bůh, že se nesmí objevit před Jeho tváří s nejmenší skvrnou prachu na své duši.

Že bychom k vůli tomu neměli dost důvodů k veselí, radosti, přímo k dětské radosti, spojené se svatým pocitem vděčnosti pro tak veliké, přímo mistrovské dílo Boží lásky !

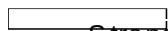
II, Radost s pohledem na budoucí oběti

1* Daly se někdy slyšet i jest? jiné výhrady? Jestli se totiž rozhodneme do budoucna žít ideálním životem obětí, toť otázka, jestli , dokážeme v

něm setrvat. Smutné zkušenosti v tomto směru nám připomínají, jak jsme málo vytrvalí. Už tolikrát jsme vykonávali rekolekce, ale vždycky se stejným výsledkem. Použijme i tentokrát katechismus. Pochopitelně si musíme ujasnit naše stanovisko, v opačném případě by naše rekolekce neměla žádnou hodnotu. Dlouhá, roztáhlá, krásně kaligrafická rozhodnutí, kterých se snad ještě jednou^ dočteme – a nebo ne - nevedou k ničemu, s nimi nedobudeme Království Božího. Co bychom si mysleli o stromu, který byl sice z jara v krásném rozkvětu a na podzim nenese žádné plody? Nepochybně jsme byli unesení krásnými myšlenkami i vzrušujícími útěchami onoho počítá - ale to byly pouze ty květy? Kde jsou plody - třešně, jablka, hrušky? Přijatá rozhodnutí nabudou teprve tenkrát zralé hodnoty, až se promění ve skutečnost.

Ale nutno obezřetně počítat s naší slabostí, jak to vlastně řídí Pán Bůh, Ale jak to dělá? Vyžaduje to Pán Bůh, abychom už

l^,» *-.,./ AI---l--- __-•<•.•.,...» • -
- • ---

pokornější, Se budeme hlát ponížení, jako děti mlsající bonbony?" že bychom nejednou ještě nasadili kyselé vyraz tváře, když tatovy bonbon

dostaneme^ rorušícse proto už teď totéž naše rozhodnutí? Ale vůbec ne! Toto byl jenom opak zaslepeného pocitu. Musíme postupovat s neoblomnou vůlí dopředu, ale držíme se zároveň ruky Boží milosti. Bůh přece nepožaduje po nás, abychom se cvičili v pokoře nad naše síly, abychom ihned došli k úplné svatosti. K tomu by bylo třeba zázraku, jaký Pán Bůh udělal u Pavla. A takovýto požadavek přece nebudeme klást Pánu Bohu.

Co tedy Pán Bůh od nás vyžaduje^ Stálého neochvějného úsilí, stálého překonávání sama sebe. Soudí Pán Bůh, ?• žádných poklesků nebude? Bylo by to skutečně pěkné, ..VERE DIGNUM ET IUSTUM EST** -

- vhodné a spravedlivé. Ale celé záležitost ještě nepropadla, když se nepodaří poprvé, podruhé, když se to nepovede ihned. Co proto Bůh očekává? - Poctivou práci. Jestli jsme upadli, okamžitě povstaňme, •pojme přerušenu nit a nevracejme se ke staré písničce: „Ne, to nedokáži, to nemohu, to je tak těžké." bůh tedy od nás požaduje poctivou a svědomitou práci.

2. Snad nás trápí strach na myšlenku o budoucích obětech. Ale jaké to od nás dobrotivý Bůh žádá oběti, jaké očekává (sebe) přemáhání? Jaké pak jsou to skutky hrdinné? loto jsou jednoduše malichernosti v porovnání s tím, co za nás udělal Spasitel. Tak jsme se tedy rozhodli přijímat, ba dokonce hledat pokoření. Velmi dobře. A teď posbírejme všechna pokoření, která doznali všichni kajícíci Starého a Nového Zákona, položme je na jednu mísu a na druhou zatím dejme pokoření

Děťátka z Betléma, a nebo jenom jedno urážlivé slovo, jakých farizeové na Něho vrhali tisíce a plivali do Boží tváře, jedno „ukřižuj Ho“ rozeřvané luzy před Pilátem - a to věc, co kdykoli snášeli a vytrpěli lidé, jeví se ve srovnání s jedním ponížením Ježíše Krista lehké jako pleva!

Snad jsme přijali rozhodnutí, cvičit se v dokonalé poslušnosti. Je to také něco tak strašně velikého? Že by představení zacházeli s námi jako Kaifáš nebo Herodes. Jací to byli lidé, kteří měli vládu nad Ježíšem Kristem a rozhodovali o Něm? Viděli jsme, jak s Ním nakládali!

Srovnejme další náš život oběti se životem velikých miláčků Božích. O takové Magdaleně Žofii Barat čteme, že měla kající činy jako ostatní lidé sladkosti. My k tomu ještě máme daleko. Srovnejme naše malé oběti s obětmi těch duší bohabojných s obětmi takového sv. Petra Klavera, apoštola černochoů, takové sv. Markéty ALACOQUE

nehft •W - Tll/lir-l r>n .- «---<^~ --»-1-- -l^t-í •»-.-.>• •>
' - ~ •'

padat oběti ve formě velikých povinností, nadmíru zatěžkavací, ať nám vyhled' tak vznešených příkladů dodá odvalu s sílu. Když se nám

přibližuje chvíle nějaké oběti, míváme obyčejně před očima zvětšovací skla. Kdybychom se chtěli na ni podívat jasným rozumem a ještě jasnějším duchem víry, tak bychom hodně věcí vůbec nepovažovali za oběti. Bohužel, když představa a cit jenom uslyší slovo „ÍÁNTAZIE," ihned sahají po zvětšovacím skle.

III. Radost, vyplývající z pohledu na prameny síly

Někdo by se mohl zeptat, je-li to vůbec možné, vydat se vlastními silami a vlastní modlitbou na tak dalekou cestu, aniž by chyběl pokrm šfiB??? a ostatní k životu potřebné prostředky.

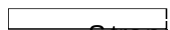
1. Ona, podrobnější sláva našeho Pána, určující příčinu tak veliké a opravdové naší radosti, spočívá v tom, že přes hořká svá muka a smrt nám vysloužil veškerou potřebnou sílu v tak veliké míře, že z nás může učinit skutečně veliké svaté • Leží tady před námi nevyčerpané poklady zásluh Ježíše Krista - můžeme z nich bez omezení čerpat. Vlastně na tyto zásluhy jsme povinni se odvolávat, pokaždé když Páně Boha usilovně prosíme o milosrdenství.

2. Kolik jsme už prodělali rekolekcí, kolik meditací. Spočítejme všechny mše sv. naše zpovědi a EV. přijímání a pak se podívejme na nějaké milé Dítě Boží v ubohém Šatu, o kterém jen Bůh ví, jak tvrdý musí jíst chléb, a nbbo podívejme se také na nějakou matku početné

rodiny, která skrytě nese svůj nelítostný osud tak, že se nebeští andělé na ní dívají s netajenou radostí. Tato žena se dostane do kostela jenom jedenkrát v měsíci, aby se dostala ke sv. přijímání. O cenní měl sv. se jí ani nemůže zdát, protože cesta do kostela je daleko a času málo. A když doma poklekne k modlitbě, obklopuje ji několik vyhladovělých dětí, volajících po chlebě, - Ptám se jestli se sluší vzhledem takovýmto dětem Božím, postrádajícím tolik věcí a odsouzených k tolika starostem a strastem, zda se nám ještě hodí naříkat a ztěžovat si, když naše duchovní cvičení nedopadne tak, jak bychom si přáli, když narazíme na nějakou obtížnost, na nějaké strádání?

3« Anděla Páně nás nosí nějak na svých rukou, posílají na nás prameny milosti, tvoříme elitu Církve, vyvolený lid Boží, na který padá z oblak manna ve formě oživující rosy. Ale jak jsme bohatí a šťastní

My skutečně musíme závazky plnit vždycky poctivě, naše roz-
"límán-f ^aio+ wX-""x «, »,„x3»..^\\.* ---- - --

«.^»»»

pociťovat samé útechy a sladkosti. To jsou almužny Božího Srdce. Ale modliti se, je nutné, a když zpozorujeme, že se naše rozhodnutí začínají třást a kolísat, musí se naše horlivost pomocí modlitby etpe^aaeeteí^-

yeep zdvojnásobit resp. ztrojnásobit a kromě toho je třeba její účinnost posílit ještě dodatkovými skutky pokání a umrtvení,

4. Neztrácej nikdy odvahy! Přece nestojíme sami jako kůl v plotě, jako svědkové zašlých časů lepšího světa, nýbrž jsme spojení s živým organismem celého řeholního řádu - spolu s námi i za nás se také modlí jiní. Tisíce Svatých, Bohu milých, modlících se cvičí klečí dnes spolu s námi před Pánem a přinášejí Mu své oběti. -

- A všechny jejich činy, způsoby a sv. přijímání, toto je společný prospěch rodinný, je to poklad rodiny řeholní a proto patří i nám. I kdybychom byli dokonce oloupeni jako děti žebráků, to nic nevadí, následkem našeho epojení se řeholí obohacujeme se jako děti zámožných rodičů.

5» A proto je to snad skutečná apatie, když uvažujeme, že kromě této nadmíry milostí nejsme schopni dostat se vpřed, topíme se přece v moři zlata - a nám se zdá, že hladem umíráme. I kdybychom měli ještě jednou - což nedej Bože - do bludů a hříchů klesnout, pak mějme na zřeteli, že vlastními silami nejsme schopni, se dostat nahoru. Tenkrát bude nutno, posloužit si „výtahem“, tzn. Boží všemohoucností a milosrdenstvím. Bůh ale zpřístupňuje tento prostředek jenom tehdy, kdy?. Mu modlitba připraví vhodné místo působnosti* Když se staneme anděly modlitby, tak získáme vše, co

nám bude třeba.

GAUDETE! Radujte se a veselte se! - Slávou naší je Pán, celou naší naději na budoucnost je Pán, a proto: „IN TÉ DOMINE SPERAVI, NON CONFUNDAR IN AETERNUM.“ „V Tebe, Pane jsem doufal, nebudu se na navěky znepokojovat.“

6. Sv. Ignác píše ve svých „CVIČENÍCH DUCHOVNÍCH o úloze utěšitele, kterou vzal Pán po svém zmrtvýchvstání na sebe. Splnil ji (tu úlohu) napřed vůči své Matce a pak vůči všem svým přátelům, vůči veškerým mučedníkům všech věků a časů, vůči všem křesťanům, kteří sestupovali radostně do katakomb, kteří v poušti a na pustém místě hledali samotu, aby Mu tím lépe mohli sloužit. Podívejme se, jakým způsobem Pán plnil po celé věky svůj úřad utěšovatele až se objevil před branami našeho věku a sestoupil na kousek naší země doprostřed mezi nás. A hle, tady stojí jako pramen útěchy a síly, ze kterého můžeme všichni pít. Z Jeho Srdce proudí paprsky světla, zdatnosti, útěchy, které se rozlévají na náš ubohý, rozbitý a neklidný svět a to ještě dále tam až do očistce. Všechno to, co na tyto duše padá v podobě

" ' - .•*- ---- -i-- -;.«_./ „ ,<l .OTOU _ visa +1^
nT'»me>nř ze

A když vstoupíme až do nebe, co teprve tam bude zdrojem štěstí a radosti? - Srdce Ježíšovo. Z Něho nebe neustane čerpat celou svojí ušlechtilostí. Dědici tohoto Srdce ve způsob podrobnější, to jsme my. ^{rt} proto musíme být také zvláštními dědici naděje a důvěry, srdečné radosti a svatého veselí!

VIII.

DEN

rozjímání

3

O lásce Boží

Vrcholným bodem rozjímání v průběhu čtyř týdnů velkých „DUCHOVNÍCH CVIČENÍ“ sv. Ignáce jsou drahocennou perlou jsou úvahy o lásce Boží. K ní všechno směřuje, kolem ní se všechno soustřeďuje.

Tuto úvahu bereme z jiného hlediska, než to udělal sv. Ignác. Dostali jsme vyzvu k dokonalosti, ke svatosti a tato je postavena na dokonalé lásce, na jedině, výhradní službě bohu, která je povinna určit dominující Faktor našeho života. Ježíši, já Tě miluji a kromě Tebe nechci znát žádný jiný život. Pro Tebe žiji, jak dlouho budu žít. Pro Tebe umírání jako oběť Tvoji lásky. Ježíši, Tvým jsem v životě i po smrti.

Uvedl první i

Představme si Spasitele jako našeho Krále a Božího ženicha v

(přepychu] nebeské slávy, s křížem (žab otfnit^^v srdci], zářícím symbolem své lásky, jak stojí před námi a prosí; „Dítě, dej mi své srdce a na výměnu vezmi mé.

důvod druhý: Vroucně prosme našeho Pána, aby nám; vzal všechny ostatní lásky a aby nám dal jenom tu svoji.

Naše rozjímání se tyká dvou otázek:

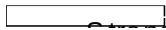
1. Zasloužil si Pán naši lásku?
2. Jakou reálnou podobu by naše láska k Němu měla mít?

1. Zasloužil si Spasitel naši lásku?

K první otázce jsou tři myšlenky. Ano, Spasitel je hoden naší lásky, protože je: 1. JESUS AMATÍALIS (milování hodný) si zasluhuje nadevše naši lásku

2. JI:~UF A^ANC (milující), má nás nesmírně rád.

3. J1TUE AMATU? (milovaný), je milován všemi ušlechtilými srdci

• 236 -

•dl/ ^EEIJE: AMABILIS - hoden nesmírné lásky

•/ Jako Bůh - Je Bohem a proto je nekončnou pravdou, po které lační všichni duchové, Pravdou, ze které čerpají všichni své světlo e svou jasnost. Je nekonečnou Moudrostí, obsahující mír a pořádek, kdo proto touží po uspokojení a harmonii, najde je v Ježíši - Je nekonečně ušlechtilým. Každá duše se pne nahoru ke krásám a ideálům, proto

nám také srdce rozeznívá radostí a veselím, když je v něm Ježíš. Kolikrát člověk během svého pozemského bytí vylévá na stvoření proudy lásky* kolikrát je dělí na malé pramenky, způsobuje vysychání pramenů lásky Boží. Teprve tenkrát, kdy se srdce odpoutá od tohoto xjtaut. stvoření, vracejí se rozmanité samostatné a nezávislé í-íčky do rodinného koryta /původního lo^e - řečiště/ a utvoří jednu mohutnou (rozvodněnou řeku, která když se dostane do Srdce Božího, vtéká v povznesené náladě v opravdový oceán lásky Ježíše Krista, Ježíš

ra_aii»T^

jako Bůh, toto je předmět hoden nesmírné lásky, tot veselí Otce.

b/ Jako člověk. - Ježíš tot' nejdokonalejší předmět lásky, také jako

•»»»t»*w ^mt člověk. On (Lirou je.) /stanoví/

korunu veškerých ^íílůj Božích. On je

nejdokonalejší vzor jak v pořádku přirozeném tak i nadpřirozeném --

milosti a lásky. Všechny druhy tvorstva, které Bůh povolal z nicoty k

existenci, nejsou ničím jiným než skutečně jediným rozděleným, ale

skutečně harmonickým pramenem jediné, nejvznešenější královské lásky

Krásy: Ježíše Krista, začátku a konce. c/ ^ ohledem na svoji nezištnost. -

Tato neomezená krása Božství a

člověčenství skrývá náš drahý Spasitel pod pláštěm největší

skromnosti, v ústraní ti tisícero z^ae^Titů. Toto je to chudičké Dítko v

jesličkách. Kdo to jenom může být? Tam zase uvidíme chlapečka,

vyhnaného z Egypta, syna ubohého nádeníka v Nazarete. úplná nezištnost našeho Pána!

Nezištnost je také ve svatosti Lásky. Obklopuje Ho tady ha milion tajemství. Vůbec nepozorujeme celou krásu Jeho Božství. Jenom nás zajímá jedna краса - jeho nezištnost. Celou svou ušlechtilost a nesmírnou velikost bude už tak zakrývat až do soumraku věků, když se neustále obětuje za nás.

V pravdě je těžko říci, co nás přitahuje větším kouzlem: Jeho velikost, a nebo Jeho nezištnost. A vlastně toto zbavení SP sebe dává nám za vzor v Nejvyšší svátosti. Jezus AMABILIL1 Ježíš hoden lásky. Jestli je něco natolik schopné, aby ušlechtilé srdce, naplnilo je radostí a strhnulo je sebou, to je nepochybně osoba našeho Pána, náš Vykupitel v Nejvyšší Svátosti.

- 237 -

2, JE;U⁰ AMA^F - nekonečna milující.

- / Láskou věrnou, která v sobě má věčnou lásku Boha. Láska Srdce Ježíšova je s ohledem na své Božství odvěká, bez začátku a bez konce, bez přeměny a bez změřitelnosti, bez růstu a odchylek, vždy plná, vždy klidná, vždy ta stejná. Láska Jeho trvá v. ^čně. Nemiloval sebe více než nás, rozdělil se s námi prvním úderem srdce e učinil by

tak i e posledním, kdyby mělo někdy přijít, ale toto nikdy nebude, protože eebe i nás miluje od věku.

b/ Láskou nezměnitelnou. - Láska Jeho nezná žádné přeměny. Viděli JEme, jaké důvody své lásky nám projevila Kristus, jak Jeho velkomyslná láska nezeslábla při Jeho strašlivých mukách. Pokud nějaké slovo 6 námahou se Mu dostalo do úst, to nepochybně ono, které nadiktoval Duch Svatý? Jeho Evangelistovi: „Začal se třást a pociťoval strach. - „COEPIT“ - „Začal.“ To teprve až teď poprvé stala se Mu obět příliš těžkou. „Začal pociťovat strach.“ - Každé utrpení bylo doposud pro Jeho lásku hodnou radostnou, které - připomeňme si to z Táboru - nacházelo uspokojení v pomyšlení na eirt. Za nás ale ona určila předat Jeho rozmluvy s Mojžíšem a Eliášem během proměny na hoře Tábor, jako také hodně hodin strávených v důvěrném rozhovoru s apoštoly.

Usilovné si přál, projít touto zkouškou lásky, proto otevřel své Srdce dokořán pro smutek, bázeň a strach, - toto byl, opakuji, nejtěžší úsek Jeho života. Skrze ně chtěl dát velikost své oběti najevo. Až do jakého stupně zápasil s vlnami tohoto Strachu je vidět na krvavém potu vytrysklém vnitřním zápasem lidské vůle, každým pórem pokožky, řinoucí těžkými kapkami, jako je sám život, vysušeným trávíčkem. Ano, takhle bojovala odvěká Láska. Ale nakonec těchto

bojů se zvedl jako hrdina, kter[^] nemá v dějinách obdoby: „Vstňte, pojdme.“ tíly to ono „SUSPICE /modlitba: Přijmi Pene.../ na?eho Spasitele. Toto teprve se nazývá obětí, a to jedině v celé historii lidských dějin lidského utrpení zasluhuje výrazu OB[^]Ť.

c/ Láskou objímající všechny. - Ale jak nezměnitelně věrny je Spasitel, jak nekonečně veliký v nesmímoeti své lásky a jejich zjevu. Svě srdce obětuje každému, l dokonce tomu nejubožejšímu tvorů. Bezpodmínečně udělal pro každou duši v&echo. &no, takhle miluje Pán každého z naši

<S/ Láskou hrdinnou. - Pán také požaduje, aby nás všichni milovali, jak On sám nás miloval. „Aby jste se navzájem milovali tak, jak já jsem vás miloval. Cely svět by nás měl mít rád. Když nám někdo prokáže

^_^i._ rt,, „o+r, ft^ms^mp. -i&ko kdyby toto dobrodiní se tykalo

- 238 -

Jeho samotného. Je to opravdu extatická láska, která vidí sebe v ubohém Červíku zem?, který se cítí střetným v původním svém dětství. Ve vSem je neomezená nezištnost Pán*!

2. Láskou nevyčerpatelnou - drahocennou. Skutečně, nedoetali jsme se jeíte k poc'stat& v^cí. Pán vychází nám v ústrety s celou nesmrtností

své lásky při každé maličké potřeby člověka, aby mu štědře udělil svou milost. A nebo ho osvěcuje nebo vlévá do jeho duše prameny naděje a síly, a každá milost je přece cena Jeho života, cena Jeho Krv nejsvatější, zasloužené Jeho těžkým životem, krvavými mukami, jakoby mi hořící pochodně svítily u každého předpisu, při každém příkazu představených, při výstraze Anděla Strážného, který mě při každém chybném kroku varuje. Toto všechno je nekonečná milost, ale nutno si ji zasloužit, náhradou za Krev Pánovu. Jakou to nekonečnou bolest převzal Pán kvůli nám na sebe!! Ejhle-, Srdce Ježíšovo, které nás nesmím? milovalo.

„COR AMÁNTICÍ: m JLSU I

3. JESUS AMATUC. - Ježíši milovaný.

Toto je Jeho třetí rys. Milují Ho všichni zdatní lidé k ušlechtilé a vznesené lásce - a proto se nezdržujeme střenou.

a/ Milovaný ve Starém Zákoně. Vše, co bylo v něm evaté, vše co se začne válo hodnost člověka, milovalo Mesiáše nějakou tou neutišitelnou touhou srdce. Jedna nejasná postava, jedno jediné pochmurné slovo bylo sto, vandrovat nadšení mezi elitou izraelského lidu, tiskat jej pro Mesiáše, bylo schopné posvěcovat tento sobecký, hrubý národ, unášející ho k ideálům. Touto vírou začal Izrael získávat Království Jeden jediný' pohled na nastávajícího Mesiáše vznítit v něm bojové nadšení a ochotu bojovat proti pohanství, ale zároveň ho

udržet v rámci věrnosti, aby mezi ocpornými pohany si zachoval víru k pravému Bohu. ^ přece nestál před nimi Mesiáš tak zářivý, tak přítašlivý, jakým Ho (-nes známe. Viděli Ho jedin? pod záštitou figur a eyi;

bolu, v pochmurné XM siluetě, v nejasných slovech a přesto Ho milovali. A tu uviděli tři mudrcové nějakou zvláštní hvězdu, n^jak^ vnitřní hlas jim napovídal, aby sprchali za tou hvězdou - a šli, šli přes hory a doly,

b/ Milované v Novém Zákoně. - Všechno, co bylo ze Starého Zákona dochováno co bylo zachráněno a co se posvěcovalo, žilo v paprscích slunce všech milostí, žilo ve vidění Mesiáše. Také všechno to, co v Novém Zákoně jde cestou Vysvobození, nachází se v dosahu působení milostí Kristových. V poslední den bylo povznášející obřady tato Království Starého a Nového Zákona smírem vzhůru ke Kristu, k věčné extázi Jeho lásky, kde všichni andělé radostně zpívají: AMEN, ALLELUIA

• 239 -

c/ Obklopení láskou andělů, - Celý svět duchů nebeských miluje Pána a přináší Mu radostné hymny k Jeho slávě • Je tam známo jenom jedno jediné jméno, při jehož vyslovení padají všechna kolena

láskou a lictou - EX AMORE ET REVLftENTIA - Toto jméno je Ježíě,

d/ Radost blahoslavených. - Existuje jenom jedna jediná kráee, na jejíž Cest zpívají pochvalnou píseň veškeré vyvolené duše - to je Beránek, jejich oblíbeny Ježíš ^ietus. Nejvyšší koruna nebeská, to je koraná panenství a ručpdnictví. Panenství jakož i muccdnictví to není nic jiného jak jenom dokonalá láska, láska Ježíce Krista.,,bůžete vy pít kalich, ktr,\$? mám pít J^?" Zeptal se Pán dvou učedníků, když ee jejicl BBtka za n^ přimlouvala, aby v Jeho království sedali - jeden po Jeho pravici a druhý po Jeho levici. , „Můžeme" •* , „POÍ-EUMUS" - odpověděli. Tak to ano, můžeme ten kalich pít, který nám byl Pánem podaný - toto a{ etanoví naěi odpověď ke konci našich rekolekcí,

»

Třetí sbor se mé skládat z učiteli Církvě. Čím ale oni jsou, kdyS nejsou odleskem nestvořené moudrosti Krista, rozjasněným Jeho světlem R rozsévající ono evětlo do tmavé noci tohoto světa.

Koruny jednak vysoké, jako tamty zdobí éuěe apoštolské. Jejich Ilvotem i pAsotením vedla vroucí láska ke Spasiteli.

A takto se pohybují ^krouž-Í^ všechny sbory Blahoslavených s nevýslovnou rozkoší kolem svého Slunce, Ježíše Krista, nesmím⁵ Ho

milující a vzájemně od N?ho milování, •/ Milovaný Otcem nebeským i Duchem Svatým.

Otec nebesky, odvěké a nekonečny, miluje Spasitele a Jeho láska nemá obdoby. Ce etejnou láskou Ho miluje Duch Svaty. Spasitel tedy, Slovo V»čné, které bůh Otec sám sob? předpovídal On, předmSt odvěká lásky Ducha Svatého, určuje radost Otce a Ducha Svatého. Jaká to je rozkoš Syne z pohledu Otce, jaká to rozkoš Otce z pohledu Cyne. Jaká to je rozkoš Ducha Evfatého.

f/ A co my? -- dorazili jsme tady k nekonečnosti, kde se setkávají veškeré paprsky ve jménu Ježíce Krista. Jestli všechno to, co je pravdivé veliké, Šlechetné, slastné miluje našeho Pána, ani i my nestůjme lhostejně stranou, nýbrž se připojme ke sboru věčnosti, shodne tón naSeho života, opěvující radostnem srdcem:, „r.UÍCIPE, DOMINE, BNIVERFAM LIBERTATEM MEAMI" Přijmi Pane, celou mou pame^, přijmi moji nadměrnou tíhu utrpení, veškeré moje námahy a vše to, co vlastním, celou moji vůli i celý život, celou moji svobodu - ale jenom o jedno t? prosím, o moSnost, abych tebe mohl milovati. Přijmi můj rozun-, aby se celý usilovně oddal tvé kráse a podle ní hodnotil veškeré věci tohoto sv?ta, Vezmi rcoji vůli; dovol mi pít z Tvého kalicha, uchopit jej oběma rukama pokornou láskou. Ted už to dovedu, když jej

první vypil za mně, POÍ-ÍUMUS, - o, ano, skutečně můžeme pít z toho kalicha, chceme z íróho píí, a{ je jakýkoliv. Toto at je obsahem našeho S.USXIPE, naěi modlitby úplného oddání se Spasiteli.

II» Jakou představu by mála mít naěe láska ke Spasiteli?

Ha to ee zeptáme v druhé části našeho FOSB jímání, jak konkrétně se má formovat naěe láska ke Kristu. At nám na to odpoví ^pok^enosTnaáí

lá6ky * .*M^v^ JLirr^ ^ U^ :

!• grvní sóolconenost ee jmenné chudoba. - Moci milovat naSeho Pána v těchto oblíbených podmínkách to je požadavkem rovnosti našeho postavení. Náě Pán a Spasitel si vyvolil pro sebe šlechetnou hodnost chudoby, chudobné přisel na tento svět jako Dítka chudičké Matky a chudobným zůstal až do své smrti. Podobně mueí každá jemu ee oddávající duše nosit na sob\$ toto ušlechtilé znamení chudoby

•vého Nejmilejšího. Zpozorujete vznečenost a důstojnost naěe chudoby? milujme ji ve všech jejích zjevech a spojitostech. 2. Druhá spokojenost: Prvenství nebo jedinečnost naší lásky. «

• jedinečnost, toÍ znamená opravdové lásky, toí znak naěeho druhého slibu. My známe jenom Jednoho Jediného, Jemuž patří naée srdce. On

žije v našich syslích, v naší paměti, v naší představivosti /obrazotvornosti/. Nezneklidňujme si tímto hlavu, nezneklidhujme

•e lidmi a ostatním tvorstvem, my přece žijea.e pouze pro Něho, toto je nejdokonalejší panenství ozářené Božstvím.

Opravdová láeka vyžaduje, abychom jenom počítali se zalíbením milované osoby. A Bůh je žárlivý, pokud je dovoleno se takto vyjád-Mt, o jedno, o svou slávu. Nemůže se ji zřici, protože by musel rezignovat na pravdu, Že je Pánem i počátkem veěkeréhe existence, zrušit své BoSství, svůj odvěký majestát, EVOU absolutní vládu nad evětem. Z tohoto důvodu neciůie ustoupit ani o krok od své svaté vůle. Proto také je naSító třptím slibem úplné oddání se naší vůle pod vedení vůle Boží. A na tomto vlastně spočívá naše třetí spokojenost.

3. Třetí spokojenost v naší lásce – to je poslušnost.

Toto je svaté zanícení ke každému zjevení vůle Boží, ke všem záležitostem, k Jeho přáním a zalíbeních, k Jeho příkázáním. Jsme Mu vděční za každou literu zákona. A vlastně tuto věrnost, všrnoí-t nezlomnou, pozornou vůči osobnosti Mistra našeho života a Jeho zákonů, jmenujeme láskou Ježíše Krista. V tomtéž duchu jeme povinní poslouchat, pokud se chceme podrobit nařízení přec. staveních, s ohledem na Pána Boha.

4. Čtvrtá spokojenost to je přátelství a důvěrnost s Ježíšem. Jednoduše toužíme být v blízkosti Toho, Jehož miluje naše srdce, chceme v jednotě Ním vytrvat na věky. Tento srdečný poměr se stalo zvykem pojmenovat;

/<3ňvěrnost/, a nebo intimností se Spasitelem!;, s neuvěřitelnou touhou za Ním a Jeho nebem. Obyvatelé hor nemohou dlouho vydržet v nížinách. Jejich život žene nějaká neuklidnitelná touha po horách, touha někdy tak silná, že je předčasně vece do hrobu. &Sy ale známe jenom jednu nostalgii a to jest nostalgie aa nebem, za naším Spasitelem. Žítí e Ním, e Ním končit, toto je jediné přání, jediná naše rozkoš. Zatím co veškeré závazky ve styku s lidmi toť naše skutečná umrtvení. Podívejte se, tak vypadají ony zralé duše ,v lesku lásky Kristovy, Duše vnitřní andělské. Proto počítejme k nejkrásnějším hodinám ty, které jsme strávili se Spasitelem.

Šťastná pro nás, šťastná pro Něho, poněvadž jestli existuje na světě vůbec nějaká ubohá, zklamaná, nešťastná láska, tak je to láska Ježíšova. Proto je naším úkolem odměnit se Mu vzájemností, vzájemnost za nás e také za jiné.

Spasitel má vždycky radost nevýslovnou, pokaždé, když uslyší

znamení, které nás k Němu v^ává. Toto je vlastně hodina, ve které vzpomínky rozveselují Jeho Srdce. Přece už toto samo by nás muselo přimět k nejlepší a nejslavnostnější přípravě na tyto chvíle, podobně jak se okrašluje nevěsta na příchod svého milovaného.

I kdyby se nám modlitba těžce dařila, i kdyby byla povrchní « - suchá jako chléb několik let starý - i kdyby nás jímál strach, hrůza a opuštění našeho Pána z Hory Olivetské - zůstaňme při Něm. Nehledejme útěchu jinde, ale vypijme kalich, který nám podává. Buď vůle Tvá....

5. Pátou spokojeností je důvěra. - Až do nebe sahající důvěra k našemu Pánu a Spasiteli. Přece nás spojuje společná prospěšná věc. Jestli se počítáme mezi ubohé a bídne a On je zámožný, tak i my jsme bohatí, protože vše, co patří Jemu, je také naše. Jestli jsme ubohé děti nádeníků a On je Synem královským, to také i my se počítáme do rodiny královské. í<a Něm stavíme celou naši budoucnost.

Toto at' vlastně určuje opravdovou sílu a moc, nikdy neutuchající neomezená důvěra k našemu Bohu. Ušlechtilé povahy se cítí vždycky šťastnými pokaždé, když je někdo obdaří důvěrou za takovým by šli i do ohně. A náš Pán toto dokázal, prošel přes tisícere ohně, celým mořem utrpení, které vzal na sebe za nás.

6. Šestá spokojenost je společnou věcí. - Když někdo miluje, touží po

tom, dělit se o vše s milovaným, chce to snít jako on, a kdyby si mohl zvolit, vzal by si to horší. Jrórhá-y.-dno "- " *-<*- xr • '

- 242 -

ee ffiŮSeme účastnit na ponížení Spasitele, na Jeho hanbě, chudobě, poznání a pohrdání. Toto vlastně určuje třetí stupeň pokory, přednostní zákon (právo) našeho žití. Teď tedy vidíte, jak všechno tkví svými hořeny, jak se koncentruje v tom jednom velikém zákoně lásky našeho Pána a Mistra.

7» Sečkou s o oko ^ c n o & ^ i je zadostiučinění. - Člověk touží po tom, vynahradit Spasiteli to vše, co Mu jiní zůstanou dlužnic tady tkví pramen náhrady a zadostiučinění za ty všechny, kteří Ho nevědomky uráželi: Duch pokání za hříchy světa a za naše vlastní tot hlavní myšlenka k pobožnosti k Srdci Ježíšově, kterou zachoval Bůh, jako záchranu pro naše časy*

Proto nedopust'me dokonce myšlenky tohoto druhu;
„ TOTO J? -feCPSfLIS. toto je příliš těžkéf Musíme přece nést nejenom vlastní tíhu, nybr^ navíc nést zanedbání jiných a za ně néet pokání a tedy dvojnásobné, trojnásobně projevit Mu svoji lásku. Do našich ínatůJ řeholních se dostalo hodně auěi buá zatvrzelých hříšníků a nebo dětí, svěřených do naší péče. Oni toho hodně o Spasiteli nevědí

a přesto se o ní musíme starat, A proto strojnásobnou naň i lásku k našemu Pánu. Bůh nás vyzval, abychom Mu skládali zadostiučinění za tisíce. Na tomto právě záleží elasticnost a pružnost našeho oddání se; je to síla nepřemožitelná, která nás drží ve stálé pohotovosti na každé mávnutí našich představených. Toto je ona tajemná síla zákonů, která uvádí svět v ildiv. DECRETUM MEOLMIIIL /moje tajemství je nic/. Tímto způsobem dokážeme vynahradit Pánu nedbalosti nejedno bázlivé duse řeholní, která by vlastně měla úplně k Němu patřit a oddat se Mu tělem i duší prostřednictvím apoštolské svatosti svého povolání, zatím co tkví v marasmu (pasivitě), nedostatkem své vlastní vůle a povrchního egoismu.

- 8, Konečně jsme se dostali k osmé a tím i poslední (spokojenosti) -
- je to vítězná apoštolská láska. Vedle svatého závazku vlastního posvěcení, určuje ona druhou, velikou část našeho celoživotního úkolu. Neúnavná starostlivost o získání duší k Bohu, o rozvoj Kristova Království na zemi.

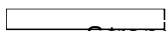
Toto je láska za lásku.

Láska Ježíšova k nám věčná a nekonečná.

Naše láska k Němu zářící oemi prameny, osmi spokojenostmi. Láska Ježíše Krista to je celá naše radost a naše vítězství. Všechno pro slávu Boží, všechno pro Ježíše !

Během této meditace jsme viděli přizpůsobení se Ježíše k nám

- náš poměr k němu. V jaké míře tento náš vnitřní svět - náš

- 243 -

povolání a uskutečníme nám uloženou naději Srdce Božího.

Uy rehoníci Jsme ažof ubozí, slabí lidé, ale naše úkoly jsou rozsáhle e veliké jako svět, proto potřebujeme velikou pomoc shora, abychom mohli splnit dvojnásobný závazek našeho povolání věrně a opravdově. Vezmeme proto na naši delší životní cestu tuto jedinou, uklidňující myšlenku, kterou trpěli obyvatelé Nazarete na mysli, pokaždé když je utrpení soužilo; Pojd'me k našemu Ježíši, Synu Marie. Náš život v chudobě jest tvrdý. - Pojd'me ke Spasiteli, Pociťujeme tíhu podřízeného žívote v poslušnosti - pojd'me k Ježíši.

Náš osamocený život, daleko od otce a matky a od všeho toho, co jsme na této zemi měli rádi, - hledejme ochranu u Ježíše, u Božího Srdce.

Když k nám v našem životě přijde bolest a utrpení, když osud zachází s námi jako macecha, vstupme do chrámu skutečného štěstí, do Srdce Ježíšova.

Když nás unaví práce apoštolské, a námahy a mozoly života z nás vymáčknu zbytky pružnosti a síly, navštívme naše uklidňující zátíší, kapličku přeci Tabernakulcm, Ježíše, Syna Marie.

Připojme tuto myšlenku do závěrečné modlitby „SUSCIPE,

DOMINE, UNIVERSAM LIBERTATEM MEAM“ - všechno. Pane vezmi, všechno, jenom jedno mi ponechej: „AMOREM TUI ÍOLUM GRATIA TUA“ - pouze Tvou lásku a Tvoji milost a budu bohatstvím oplývat a po ničem jiném netoužím.

, Z^VfBEČN^ NAPOMENUTÍ ' '\

VELEB^ 2IV;-)T JEŽÍCE '.A ZEiiÁÍ N/t? VZOR

Ted jsme u konce našich rekolekcí. IN LABORE RE^UIFÍ: - po celé namáhavé práci patří utišující klid. Udělil nám jej Duch Cv&ty, protože® On sám je nekonečnou činností, ale zároveň i nekonečr^ns pokojem e blažeností. Práce a klid. Náš Mistr dává svoji pečet na všechna svá díla, proto také byla doba rekolekcí, Časem svaté a upřimné práce, ale také práce Čase;- hlubokého Klidu. IN LABORE REQUI.-'E, „v práci odpočinek“ - těmito slovy naše rekolekce začaly^ lepších ne jejich ukončení nezn'.m. Výše uvedená slova se dají výborně přizpůsobit k zmrtvýchvstání Spasitele. Nad míru těžká, únavná práce Jeho ruky prominula. Jest? před čtyřiceti dny existoval pozemsky život našeho drahého Spasitele, ale teď už v jiném podání. Je to podání ničím nekalené nedělitelného klidu (míru) a štěstí, které patřilo Jemu dle Jeho vlastní povahy, a které si zasloužil mimo to evv-m t^Vvtn 5-i»r^+—

A tedy apoštolsky život Ježíše měl heslo: IN LABOBE. Zatím co život velebný se mění v requiea (klid pozn. Tlum). O to je překrásné znázornění našeho života po rekolekci, tak jak si to představuje Srdce Boží.

I. IN LABOKE - Život práce - zmrtvýchvstání Páně

Dívejme se na Spasitele jako na náš vzor. Je to ten stejný Spasitel, ale nyní už pracuje v jiné podobě, nezávislé na dřívějších Bákonecu působení.

1* Pán působí v různých osobách.

Je obsazen, stále se zabývá osobami, se kterými je ve stálém styku, Napřed skrze svoji nejsvatější Matku, kterou navštívil před všemi ostatními, přinášejíc Ji první pramínek své lásky, evoji synovekou vděčnost. Písmo ^vaté se o tom skutečně nezmiňuje, ale sv. Ignác tvrdí, že to přenechává zdravému lidskému rozumu jako věc samo o sobě pochopitelnou*

íato se Pán zjevuje jiným osobám. Petrovi, který toto potřeboval, Marii Magdaleně, která si toto zasloužila. Dále Tomášovi, pro kterého toto bylo vysvobozením, Jakubovi, který měl podle tradice složit slib, Se spíše nepřijme žádnou stravu, až uvidí Pána. Drahy

Spasitel tedy dlouho na sebe nenechal Sekat.

Navíc se měl Spasitel podle tradice zjevit Josefovi z Arimatyje a Nikodémovi, těmto dvěma ušlechtilým mužům, kteří měli odvahu nastavit čelo proti celému synhedrinu a protestovali proti rozsudku farizeů. Pán se tedy zjevil před nimi, aby jim teď poděkoval za jejich statečný postoj. -^

Zmrtvýchvstalý se také zjevil ve své podobě jednotlivým skupinám lidí. A také se zjevil dobrým, pobožným ženám u svého hrobu, dvěma učedníkům na cestě do Emauz, sedmi apoštolům na břehu jezera GENEZARETSKÉHO, večer učedníkům spolu dvakrát při Večeři a na hoře Tábor, krátce před nanebevstoupením a konečně celé Církve, nejvíce pěti stům osobám, a to tak v zázračné, spanilé podobě, Se před Ním ve velké úctě padali na kolena. Konečně došlo k posledním rozhovoru, poslední příkaz adresovaný celé uctívající Církvi; „Jděte do celého světa a hlásejte Evangelium veškerému tvorstvu.“

No, B konečně už poslední zjevení bylo před samým nanebevstoupením, kdy vzal s sebou na Horu Olivetskou všechny své věrné a milované.

Takovýmto způsobem se stará Srdce BOŽÍ o své stádečko. -

2. Pán působí na různých místech*

Spasitele čekají po zmrtvýchvstání práce na různých místech. Ted v zahradě, za chvíli ve večerníci, na Hoře Olivetské, na Táboře, na vodě i v povětří - toto je osobitá všudypřítomnost. Je u své Matky, je u apoštola, na cestě u dvou učedníků spěchajících do Emaus, kterým věnoval celé dvě hodiny a dával jim srozumitelné vyklad Písma svatého. A přece to nebyli nějakí velicí učenci, n^brž prachobyčejní lidé, zvyklí tvrdé každodenní práci. ^Nevadilo Mu, poučovat je s opravdu materským teplem a největším dojetím, přitom vkládal do těchto výkladů celé své Srdce a duši. Co je pak divného, když až Pána poznali zvolali s nadšením: „Jak to, že u nás nehořelo srdce, když nám cestou vypravěl a Písmo vysvětloval?"

Tak áte tedy působí všude, kdekoliv se Jeho pomoc ukáže neto- bytnou a potřebnou. A pokud nebude v kruhu apoštolů a učedníka, tak bude nepochybně u své svaté Matky, a nebo uprostřed rozradostněné říše vysvobozených duší před propastí, potěšující je a uváděje je do nadšení svým samým pohledem. - Takový byl druh Jeho práce. 3« Pán působí při vysvobození lidí a při růstu své Církve.

Poutem spojujícím předešlý a nynější život Spasitele, fot účel, který Mu byl udělen; spasení každé nesmrtelné duše a prospěch celé Církve.

a/ Spasení duší. - Uklidňoval utrpení a neštěstí na zemi, léčil slepotu u

lidí. Jako kdysi tak teď slyší každý vzdech, vidí a *ebířá* stírá každou slzu. A vše, jako dříve směřuje k jednomu cíli ke spasení duší.

b/ ProFp^{ch} Církve. - Další záměr nynějšího života Spasitele se také úplně shoduje s předchozím: rozšíření Jeho Církve.

V těchto šťastných, jako by vysněných čtyřiceti dnech upevnil život víry a život milosti své Církve. Zářící tajemství Nejsvatější Trojice jeíte nikdy nenalezla tak jasnou představu, jaká práv[^] vzniká po zmrtvýchvstání Páně; „Jděte a učte všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého." Podobně je to se záležitostí dogmatu Jeho vzkříšení, Všechna, doslova veškerá zjevení Spasitelova mají jediný cíl na zřeteli - postavit toto tajemství mimo sféru jakýchkoliv pochybností, poněvadž s ní stojí a padá ve smyslu slov sv. Pavla celá naše víra (1Kor 15,14).

Nato Pán rozšiřuje počet svatých svátostí, stanoví pro všechny další věky a pokolení Křest a svátost pokání. Také rozdává hojně jiné milosti, které nejsou opravdu svátostmi, ale zůstávají

s nimi v blízkém spojení. Odkazuje jmenovitě apoštolům, a škrte
nž ow-s r-r-[^]T[^]-t [^]----(-[^] -J----- •

a pokud by něco otráveného vypili, jim neuškodí. Na nemocné budou vkládat ruce a jimi se zase doptané zdraví." /Mr 16,17-18/«

Mimoto jim udělil nadpřirozeného pochopení Písma svatého:

- „Osvítil jejich rozum, aby pochopili Písmo" (Lk 24,25); proto není nic divného, že budou schopni, projít odsud celým Starým zákonem. Tak jak 4Éistr, když si sedne k fortepiánu a uhodí v tu, tam zase v onu klávesu, která dává okouzující tony, tak oni budou citovat rozmanité odstavce Písma svatého, souladně a harmonicky je přizpůsobí k učení, které oni hlásají, tak jak to učinil např. Sv. Petr hned ve svém prvním kázání o Svatodušních svátcích.

Tímto způsobem rozšiřuje Spasitel ve své Církvi život víry a milosti.

Vykupitel dokonce zakládá v Církvi dynamickou vrchnost, určuje primát Petrovi. V jeho osobě už předem vidíme celou, dlouhou radu papežů až k Janu Pavlu II., až ke svému poslednímu zástupci na Zemi, a vkládal všem pastýřskou milost, symbol bdělosti nad stádem. A dělal to vše s takovým způsobem vyjadřování, s takovou silou přesvědčení a pravdou, že už žádný zdravý a rozvážný lidský rozum nezapochybuje o tomto dogmatu.

"Proto je to tentýž druh práce, jako ten předešlý a také slouží Jeho účelu. Budiž dík Bohu Nejvyššímu, že náš milovaný Pán zůstal pro nás nadále tímtež dobrotivým a milovaným Spasitelem. „On byl včera, je dnes a bude navěky tentýž!"

3. Působení Ježíše kdysi a dnes.

Po jaké stránce se ale liší Jeho nynější práce od té předešlé, zej-Bona v těch posledních třech letech Jeho Činnosti?

1. Charakterizuje ji v první řadě neobyčejný, překrásný rys mysticismu, jakoby nějaký dech věčnosti. Už se nezabývá pozemským neštěstím lidí a to protože za první starost o to odkázal svým apoštolům, a za druhé protože, po zmrtvýchvstání celé Jeho Člověčenství pronikla sláva a velebnost. Ono se povzneslo nad veškerý kontakt s fyzickým světem, Předmětem Jeho nejumnějších zájmů teď už budou jenom špatné osudy nemateriální (rozumové, intelektuální). I ostatní už je jenom vedlejší.
2. Za druhé Jeho práci už chybí ta stálá plynulost, která Ho před tím tak hodně unavovala. Už to není Onen chudičky Nazareťan, který ve špatném úboru s turbanem na hlavě a zaprášenými chodidly putoval za vedra a při úpalu, On, který svou unavenou hlavu ukládal k odpočinku do horkého písku v poušti, který unikal před lidskou dotěrností, který celé dni trávil bez pokrmu a nápoje a neznal ani chvíli oddechu-

veškerá námaha a únava je už cizí Jeho nynější práci a tato práce už není spojena s obětí, nýbrž určí jakoby odlesk Jeho slávy. 3. Práce Spasitelova má nakonec něco společného s S> bleskem, nebo? jak on» také i ona vše rozvětluje Jeho života. Hlavním Jeho zaměstnáním je modlitba, společná Jeho modlitba, všech spasených z propastí duší a Nejsvatější Matky.

Nevěnuje se modlitbě jedině v určitou vyhrazenou dobu, «ybriTuž žije modlitebným životem věčnosti. Spasitel se opravdu modlil vždycky, přecházel vsak z modlitby k práci a obráceně z práce k modlitbě. Zatím co Jeho nynější život, toí jeden nepřetržitý, jako zevnitř pronikající, modlitebny cech. -^oto je v.yěčí extáze nadpřirozené vidění Boha, kde je také Jeho veleb/ne Tělo. Práce zmrtvýchvstalého Spasitele je v první řadě pro nás příkladem. Podívejme se v tomto zrcadle sami na sebe a na naši práci, a udělujme odsud pro nás praktické závěry. Také naše práce rekolekční zůstává tatáž, ale rozjasnit ji má láska.

Vše, čím se trápíme ať se promění v radost, láska Boží a vzájemná láska mezi sebou, která nám vše usnadní tím, že nám z cesty odstraní každý kámen úrazu. Jenom '.zhůru srdce I často si

zopakujme;

každá práce je pro mne, každá kapka potu ve prospěch duší,
Církve a řádu, a všechno dohromady pro velebení Srdce Ježíšova!

II. REQUIES - KLID (pokoj) a SLÁVA ZMRTVÝCHVSTALÉHO

IN LABORE REQUIES. - Toto je druhá strana Spasitele po zmrtvýchvstání: ničím nekaleny klid a věčné štěstí.

1* Zmrtvýchvstalý Spasitel má znamení věčnosti, a to už v první řadě proto, že se povznesl nad sféru veškerého utrpení, veškerého pronásledování. Ujímá se všech, ale jenom k jedné třídě lidí zůstal lhostejný a to k těm, kteří promarnili Jeho milost. Méně ušlechtilý charakter by našel to potěšení, ukázat se Pilátovi nebo podlému Kaifášovi a nebo v úplném zničení farizeů. Proto také říkali někteří racionalisté: uvěřili bychom na zázrak zmrtvýchvstání, kdyby se Kristus zjevil po své smrti vůdcům národa, kteří Ho přivedli až na popravu. Ale je to rouhavý požadavek, aby Pá nás Pán kvůli potvrzení svého Zmrtvýchvstání by se měl zjevit úředním osobám židů. V Jeruzalémě toto zrádné město Pán ponechal v prokletí a už nad ním nepláče. Doba jeho návštěv nenávratně pominula.

K charismatu Jeho netrpitelnosti patří i to, že už nemůže umřít. K Němu už nemají přístup žádné tělesné potřeby. Při večeři skutečně

požádal o kousíček pečené ryby. ale to ne kvůli hladu, nýbrž za

- 248 -

účelem nějak apoštoly hmatatelně přesvědčit, že to je On, který stojí před nimi a ne nějaké zjevení. Dospěl až k takovému argumentu, aby apoštolům podal jasné svědectví o svém zmrtvýchvstání.

Co nám tedy má nahradit netrpitelnost našeho Mistra? Plody našich rekolekcí jsou obsaženy ve slovech sv. Augustina: „Jestli miluješ - netrpíš, a pokud kromě toho pociťuješ utrpení - miluješ je.“(ta utrpení) Láska je vlastně tím činitelem povznášejícím člověka nad utrpení a záludnosti lidského života. Vezměme jenom tuto zázračnou bylinu do rukou, má ona název: AMOR CHÍOn'1, DiTILIA COGNITIQ n:ňTTTT - láska Ježíšova, hluboké poznání Krista,

Chceme-li uskutečnit naše rozhodnutí, bez pochyby pociťujeme tíhu oběti, tíhu vlastní nemohoucnosti. Ale posilujme naše bedra skutky pokory, skutky lásky, důvěřujme v Jeho sílu.

2. Za druhé, drahého Spasitele obklopuje dech věčné spokojenosti, který Ho ponořuje do moře štěstí Boha. Proto se tak rychle a hbitě vSruéuj»» Kolikrát a na kolika místech se zjevuje už první den? U hrobu, při Večeři, v zahradě, ve světnici Své svaté Matky a konečně po cestě. Už jej nepoutá žádný přírodní zákon. Vychází z Něho lesk

světla, zářící jako slunce, obklopuje Ho zázračný jas davy a majestátu. V Písmu svatém znamená slovo „osvícenost“ Často krásno, a Pán je přece sluncem, všech sluncí, pramenem veškerého krásna a půvabu* Ono nyní prosvěcuje skrze záštitu "závoj, záclonu/ Jeho člověčenství,

3. Třetím znakem nebo vlastností tohoto člověčenství je určitý druh zázračné všudy přítomnosti. Jeho bytost se proměnila v nebe, proto kdekoliv se objevuje, přináší nebe. - Do jaké míry jsme schopni Ho po této stránce následovat? Když budu vroucně milovat našeho Pána a Žít životem milosti, budu pod jeho vlivem vzrůstat. Tehdy začneme vést život opravdu Boží a tíha našeho života se stane lehkou jako

(lápa^h.)

Podchyt'te

Takto jednali Svatí Páně, - Petíehytíi pouhým okem, pokud to dokážete, veškerá jejich utrpení, oběti aozoly a potíže^ zkrátka, celý T chutný bezpočet toho všeho, co naz^ivuae^fv^tícCali prostředky • - a přece kromě toho naplňovalo jejich srdce takové raoře klidu, existoval takový čistý, klidný, blahoslaveny' svět spokojenosti, o kterém se nám ani vůbec nezdálo. Toto vlastně byl opravdový život ve víře a život v milosti.

Život Svatých je příkladem pro nás. Spasitel Je naším sluncem. On je mezi námi, On je středem našeho života. Jako spousta hvězd

okolo slunce, rado&tn' kroJ?ící kolcis Ví-šeho slunce, uchváćena Jeho
přitařlivou silou, jsae ohřívání Jeho teplem, udržování Jeho světlem,

- 249 -

Naše rekolekce jsou u konce, pominuly, jako pomine všechno na
světě. Co bylo vinou, bylo odpuštěno, co bylo hříchem zanikl. Spatné
sklony a zvrhlé uchváćení srdce podrobilo srdce milosti, Bořský řivot
Ježíše, láska a štěstí rozjasňuje naše srdce l A proto radujte se, řždycky
se radujte v Pánu!

GAUDETE IN DOMINO SEMPER!